

АН ХАРЪЛ ДИАМАНТЕН ОГЪН

Превод от английски: Ивайла Божанова, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

Делфтсхавен, Холандия

В малката импровизирана гримьорна Джулиана Фол взе няколко кубчета лед и разтърка с тях бузите и тила си. Беше ѝ невероятно горещо! Но сама си е виновна. Реши да остави дългите си светлоруси коси разпуснати и избра рокля от тежка зимна бяла коприна, а и миниатюрната каменна църква от седемнадесети век бе нейна идея. В момента беше препълнена с хора. Нейният импресарио седмици наред оспорваше избора ѝ: Защо холандската ѝ премиера да е в църква с ограничен брой места за сядане, когато има на разположение най-големите концертни зали в страната? Луда ли е? Не, не е, просто е непреклонна. Отказа да обясни, че църквата в старинния квартал Делфтсхавен на Ротердам е същата, в която са се венчали родителите ѝ. Това бе самата истина, но звучеше прекалено сантиментално за изгряваща международна звезда в капризния свят на концертиращите пианисти, където се конкурират толкова таланти.

Макар да бе едва на двадесет и три, вече я наблюдаваха внимателно не само как свири, но и как се облича, какво приказва, какво прави — всичко. Още отсега я лансираха като най-красивата пианистка на света. Един критик надълго и нашироко възхвали „тъмните ѝ смарагдови очи, които се изпълват със страст дори когато дарява публиката с професионалната дистанцирана усмивка“. Щеше ѝ се да бе обърнал поне толкова внимание на сонатата от Моцарт, която тя изпълни.

Засмя се на глас и се зачуди какво ли би казал, ако в момента зърне размазания ѝ грим и потта, от която роклята полепваше по тялото ѝ.

— Джулиана?

Йохан Пеперкамп стоеше на прага и се усмихваше плахо. Той бе неин вуйчо — благ старец на път да оплешивее, висок и кокалест, облечен в зле скроен костюм, с голям нос и неизменна мека тъга в сините очи. Беше шестдесет и шест годишен, но изглеждаше на

осемдесет. До днешния следобед той и Джулиана никога не се бяха виждали. Беше се качил на влака от Антверпен — там имаше славата на един от най-известните шлифовчици на диаманти в света. Той прегърна племенницата си, сякаш я познаваше от малка. Съобщи ѝ, че притежава всичките ѝ записи и обича да ги слуша на зазоряване, когато е най-тихо. Колко много се различаваше този човек от по-младата си сестра! Вилхелмина Пеперкамп бе яка, опърничавя жена. Живееше в Делфтсхавен — един от малкото квартали на Ротердам, оцелели от немските бомбардировки през 1940, довели до капитулацията на Холандия и дългата нацистка окупация. Леля Вили страхотно се раздражни, че Джулиана не знае холандски, и през първите тридесет минути, прекарани заедно, отказа да говори на английски. С тринадесет години по-младата издънка на семейство Пеперкамп — Катарина, майката на Джулиана — седеше тиха и унижена. Трябва да се е досещала, подобно на Джулиана, че укорът, задето американската ѝ дъщеря не е научила холандски, се отнася именно за нея.

Джулиана се съвзе от изненадата, че вижда вуйчо си и от неловкото положение да я заловят как прокарва ледени кубчета по лицето си. Все пак той е човек от семейството.

— Здравей, вуйчо. Какво правиш тук?

— Донесох ти нещо — отвърна той на безупречен английски.

Джулиана трепна. Точно сега ли? Разполагаше само с петнадесет минути да се подготви за втората част на концерта. Грабна някакъв пешкир, докато вуйчо ѝ вадеше малка изпомачкана хартиена торбичка от джоба на сакото. Какво ли е редно да каже? Представителите на семейство Пеперкамп определено я озадачаваха и тя се поколеба дали идеята ѝ за семейно събиране е толкова хубава, колкото се надяваше. Вече се наложи да се примири с посредствения инструмент, с лошата акустика и — макар всички места да бяха разпродадени — с относително малобройната публика. А сега и всеки от фамилията Пеперкамп сякаш създаваше проблеми: майка ѝ очевидно се чувстваше доста неловко в присъствието на брат си и сестра си, които виждаше рядко, и от снощи, когато пристигна в Ротердам, не се показваше твърде разговорлива. Леля Вили бе непоносима. След като сложи неблагоприятното начало на срещата с племенницата си, задряма още през първата част на концерта.

А сега и това.

Йохан натика пакета в ръцете ѝ.

— Моля те, отвори го.

— Но аз...

Не събра сили да спори. Вуйчо ѝ изглеждаше така нетърпелив, почти отчаян. Колкото и непривлекателен да изглеждаше подаръкът, очевидно за него това означаваше много, а и Джулиана предполагаше, че е доста самотен — нямаше деца и съпругата му Ан бе починала преди няколко години. За пръв път изпита бремето да е последната издънка на семейство Пеперкамп. Редно беше да се покаже любезна.

С метнат на врата пешкир, тя пъхна ръка в торбичката и измъкна нещо тежко, увито в избеляло лилаво кадифе. Воднистите сини очи на вуйчо ѝ заблестяха, докато мълчаливо я насърчаваше да продължи. Тя разгърна кадифето. В следващия миг държеше в ръка обемист хладен камък. Но пулсът ѝ се учести и тя вдигна ръце към стареца, изпита необходимост да оближе внезапно пресъхналите си устни.

— Вуйчо Йохан, нали това не е... не може да е диамант.

Старецът кимна бавно.

— Напротив. Диамант е, Джулиана.

— Но това нещо е прекалено голямо, за да е диамант!

— Ние го наричаме необработен камък. Никога не е докосван от инструмент за шлифоване.

Джулиана бързо зави камъка и го пъхна обратно в торбичката. От четиристотин години представителите на семейство Пеперкамп се занимаваха с диаманти. Бяха влезли в занаята през края на шестнадесети век, когато еврейските търговци на диаманти са бягали от Испанската инквизиция и се установявали в по-толерантния Амстердам. Семейство Пеперкамп не бяха евреи. Защо се бяха заловили с един от малкото занаяти, практикуван от евреите — а и доминиран от тях дори в днешно време, — оставаше загадка. Но тя не занимаваше Джулиана. За нея диамантите представляваха нещо обикновено и сладникаво. Дори камъни като Дъхът на ангелите, който вуйчо ѝ Йохан е шлифовал и сега се намира в музея „Смитсоуиън“, я отегчаваха. Изключителен камък, твърдяха всички. Вероятно бяха прави.

— Поласкана съм, вуйчо Йохан. Истински съм поласкана. Но това вероятно е скъп камък и не мога да го приема. Нямам отношение

към диамантите.

— Джулиана, това е нешлифованият Менестрел.

— Какво значи това?

Мъка, но не и изненада обзеха стария човек.

— Явно Катарина така и не ти е разказала. Често съм се чудил защо.

Тя се заслуша дали в тона му ще улови нотка на упрек към майка ѝ, потърси да види критичност в изражението му, но нито чу, нито видя подобно нещо. Вероятно знаеше не по-зле от племенницата си, че Катарина Пеперкамп Фол рядко разказва, било на дъщеря си, било на друг, за първите двадесет и пет години от живота си, прекарани в Амстердам. В отговор на Джулианиното оплакване, че майка ѝ е прекалено сдържана, баща ѝ Ейдриан Фол само кимна съчувствено — той също беше в неведение относно много събития от ранните години на съпругата си. Но успокои дъщеря си, че става въпрос за миналото на Катарина, а не за това на Джулиана или неговото.

— Знам, че тя не би одобрила нито да ти разкажа за Менестрела, нито да ти го връча — продължи Йохан Пеперкамп бавно, — но няма да се оставя да ме спре. Имам отговорност към потомците на нашето семейство — и към предците.

Джулиана започваше да се чуди дали изобщо да се отнася сериозно към вуйчо си. Дали не е просто един полудял старец? Защо например да не държи в ръцете си парче гранит? Но той изглеждаше така напрегнат, а гърленият му говор придаваше определена тайнственост. Избърсвайки брадичката с края на кърпата, тя отбеляза предпазливо:

— Не разбирам, вуйчо Йохан.

— Нешлифованият Менестрел е в семейство Пеперкамп от четиристотин години. Ние — нашето семейство — го съхраняваме.

— Той... — гласът ѝ преградна, а ръцете ѝ трепереха — нещо, което никога не се случваше, когато свири. — Ценен ли е?

Вуйчо ѝ се усмихна тъжно.

— Имаше времена, когато всеки от семейството можеше да оцени това, което в момента държиш в ръцете си. Към днешна дата, Джулиана, Менестрелът е от най-висока класа за бял диамант. Много малко са сто процента чисти и безцветни, но Менестрелът е почти такъв. В нашия бизнес ги наричаме ледено бели.

— Какво ще стане, когато се шлифова?

— Ако се шлифова, Джулиана, а не — когато. В продължение на четиристотин години пазим Менестрела точно от това. Изненадана си, нали? Семейство от шлифовчици на диаманти да бранят диамант от своите инструменти. Цели четири века сме изучавали този камък и ако някога се наложи да бъде шлифован, ние знаем неговите тайни. Има белези и знаци, които ще ти покажа. Те ще подсказат на всеки шлифовчик точно къде да удари, за да опази каратите, без да накърни красотата. Но ти трябва да проумееш, че стойността на Менестрела е не толкова в това, което ще представлява, след като се шлифова, колкото в легендата, свързана с него.

— Господи, вуйчо Йохан. Каква легенда?

— През 1581, когато Менестрелът попада в ръцете на семейство Пеперкамп, той е най-големият нешлифован диамант в света... И най-тайнственият.

— Но това е било много отдавна...

— Не чак толкова отдавна. Менестрелът продължава да е най-големият и най-тайнственият нешлифован диамант в света.

Сърцето на Джулиана се разтуптя по-силно, отколкото в моменти на сценична треска.

— Защо най-тайнственият?

— Защото от години се мълви за съществуването му, но то никога не е било потвърдено. Това, което държиш, Джулиана, в продължение на четиристотин години са го виждали единствено представители на семейство Пеперкамп. Никой друг не е в състояние да докаже, че той съществува.

— Вуйчо Йохан, та аз дори нямам слабост към диамантите.

— Под влияние на майка си — промълви той тихо и се усмихна.
— Разбирам те, но това няма значение. При всяко поколение един от семейство Пеперкамп е пазел камъка. От моето поколение бях аз. От твоето, Джулиана...

— Моля те, недей.

Той взе ръцете ѝ.

— Диамантът е твой, защото от това поколение си само ти.

Йохан Пеперкамп се върна на мястото си между двете си сестри. Каква тройка представляваха само. На петдесет и една Катарина продължаваше да е стройна и привлекателна като момиче. Очите ѝ, тъмnozелени като на дъщеря ѝ, бяха по-кръгли и меки, а косите ѝ продължаваха да са светлоруси както преди четиридесет години, когато брат ѝ я водеше да се пързаят с кънки по заледените канали. На Йохан му се искаше тя да се усмихне. Но я разбираше: бранеше дъщеря си и се страхуваше, че той или Вили случайно ще се изпуснат за нещо от общото им минало, което тя никога не бе споделяла с Джулиана. А и той вече го стори, нали? Предаването на Менестрела обаче не бе никак случайно. От седмици премисляше какво точно ще каже на Джулиана, но тайно се надяваше тя да е в течение на историята на Менестрела.

Трябваше да се досети, че няма да е така.

Йохан извърна очи от по-малката си сестра — чувстваше се гузен и долавяше страха ѝ; усмихна се на Вилхелмина. О, Вили. Тя никога няма да се промени! Обикновена както винаги, с набита фигура и ъгловати черти, със сини очи и русолява коса, вече почти напълно побеляла. Беше шестдесет и четири годишна, но очевидно не ѝ пукаше дали изглежда на сто.

Вили вероятно би одобрила посещението му при племенницата им зад кулисите, но понеже никога не криеше нищо, щеше да настоява той да каже на Катарина. А как да го стори? Как да обясни своята раздвоеност между отговорността, която изпитваше към бъдещите поколения на семейство Пеперкамп, и ужаса от онова, в което Менестрелът се бе превърнал за неговото семейство — за Катарина, Вилхелмина и самия него? Техният баща му предаде Менестрела през 1945 при обстоятелства много по-трудни от тези, с които Йохан се сблъскваше сега. Как да пренебрегне вменената му отговорност? Трябваше да даде камъка на Джулиана. Нямахше друг избор.

Можеше да го изхвърлиш в морето, щеше да му повтори Катарина, както направи и преди много години. Може би тогава трябваше да я послуша.

А Вили — милата пряма Вилхелмина. Ще го накара първо да каже на Катарина, а после да сподели с Джулиана всичко, а не само онова, което той си бе наумил да ѝ съобщи.

Това, което държиш, Джулиана, вече четиристотин години са го виждали единствено представители на семейство Пеперкамп. Никой друг не е в състояние да докаже, че той съществува.

Подобни думи изрече и баща му, когато за пръв път показа Менестрела на Йохан.

Сега вече те бяха лъжа.

Но какво значение имаше? Миналото беше факт.

Джулиана отново се появи на импровизираната сцена, усмихна се лъчезарно на публиката и Йохан се изпълни с гордост и възхищение. След стъписването, до което я докара, тя се бе овладяла и се впусна във втората част от концерта със същата зашеметяваща енергия и безупречна виртуозност, с която изпълни и първата.

След няколко минути Катарина сръга сестра си в ребрата.

— Вили... Вили, събуди се!

Вилхелмина изсумтя:

— Будна съм.

— Сега да, но преди минута очите ти бяха затворени.

— Ха!

— И никакво похъркване повече. Джулиана ще те чуе.

— Добре. — Вилхелмина седна по-изправена на неудобния дървен стол. Според нея правеше голяма отстъпка. — Но всичките тези сонати ми звучат еднакво.

— Безнадежден случай си — промърмори Катарина, ала Йохан долови привързаност в тона ѝ.

Ако миналото не бе такова, каквото го знаеха, помисли си старият шлифовчик на диаманти, Джулиана никога нямаше да се роди. Тя е нашата утеха — на Катарина, на мен, дори на Вили. И сега чрез нея не само традицията на семейството ще продължи, но и самите Пеперкамп ще продължат.

1

Лен Уедърол се облегна на изящната ограда от ковано желязо пред клуб „Акуериън“ и се наслади на слънчевия студен декемврийски следобед. Обичаше да наблюдава хората, а нямаше по-добро място за целта от Ню Йорк. Тук, за разлика отпреди, той имаше възможност да наблюдава, а не все него да гледат. Пет сантиметра не му достигаха, за да е висок два и десет. Той беше бивша баскетболна суперзвезда, чернокож, богат, с изключителен вкус и огромни отговорности. Знаеше, че не остава незабелязан из улиците в квартала Сохо, понеже почти никъде не се вписваше, но тук сякаш на никого не му пукаше.

Хората се движеха енергично дори за забързаното темпо на този град. Лен се загледа как иззад ъгъла се появи жена с розови коси и палто от миеща мечка. Носеше още червени плетени ръкавици и червени гумени ботуши, а яркочервено червило оцветяваше устните ѝ. Очите ѝ...

Лен се изправи и закопча едно от копчетата на палтото си — „Джани Версаче“, камилска вълна. Очите ѝ бяха като тъмnozелени смарагди и би ги разпознал навсякъде.

— Джей Джей Пепър.

Щом го зърна, тя се усмихна и зъбите ѝ се откриха върху фона на червените устни. Дори на острата следобедна светлина очите ѝ изглеждаха тайнствено блазнещи, както всичко у нея. Пристъпи към него, надигна се на пръсти, а той се наведе, за да целуне силно гримираната ѝ буза. Съпругата му Мери не разбираше защо Джей Джей боядисва така косите и лицето си.

— Предполагам, че без всички оцветяващи препарати, които използва, косите ѝ са светлоруси — бе споделила Мери. — И бас държа, че кожата ѝ е безупречна. Защо ѝ е да крие всичко това?

Защо наистина? Но Лен се научи да не задава прекалено много въпроси на Джей Джей Пепър. Тя просто щеше да го погледне с удивен поглед, като че ли са от различни планети, и щеше да избегне директния отговор. Веднъж я попита на колко години е и тя

промърмори неопределено: „О... на около тридесет“. Сякаш се стремеше да си създаде неповторим образ. Боядисаните коси, ексцентричните дрехи, яркият грим, фалшивите диаманти представляваха част от образа ѝ, нещата, които желаше хората да виждат.

Джей Джей Пепър цъфна в клуба „Акуериън“ за пръв път през пролетта. Заведението работеше едва от година, но вече имаше славата на един от най-предпочитаните нощни клубове в Ню Йорк. Лен отвори вратите му малко след последния си сезон като състезател. Първоначално мечтаеше да отвори собствен мръсен и мрачен джаз клуб в Гринуич Вилидж, но годините, прекарани в баскетбола, го научиха ако не друго, то поне да разбере кой е, или по-точно — кой не е. Определено „мръсен и мрачен“ не бяха в стила му, а и не бе пурист по отношение на джаза. Обичаше да се примесва и малко поп музика, мек рок, лека класика. Искаше музикантите да се отпуснат и да си вършат работата. Искаше и неговият клуб да има известно лустро, да се откроява, да има високи тавани. Желаше това да е място, където хората да се забавляват, да носят най-хубавите си дрехи и да показват най-добрите си черти.

Когато видя Джей Джей за пръв път, си помисли, че едва ли ще се впише. Носеше един от ексцентричните си тоалети — рокля от тридесетте години — и бе отрупана с фалшиви диаманти. Но когато седна зад пианото, все едно че принадлежеше именно на това място. Тогава разбра, че носи нещо специфично, независимо от боядисаните в зелено коси и първоначалното чувство за провал.

Започна да свири, след няколко секунди спря, извърна се и попита:

— Знаеш ли, че ниският регистър на пианото не струва?

— Така ли? — отвърна той безгрижно.

— За днес ще направя компромис, но трябва да го оправяш.

— Да, бейби. Ей сега.

Преди да успее да разкара стегнатото ѝ малко дупе от стола, тя започна да свири. После той не искаше вече да я спре. Остана на място заслушан. Имаше великолепна техника. Никога не бе чувал подобни звуци да излизат от пианото, независимо дали ниският регистър струваше или не. А тя не спираше. Свиреше всички наизустени ноти.

Усещаше се, че има нещо в нея, което чака да се отприщи. А когато това стана... Господи! Стените сякаш се тресяха.

Изсвири три мелодии и спря. Извърна се към него и го погледна с гримираните си в розово и зелено очи — очакваше присъдата.

Не изглеждаше напрегната или неспокойна. Лен имаше чувството, че ако ѝ съобщи, че не става, тя ще свие безразлично добре заоблените си рамене и ще си тръгне, без егото ѝ ни най-малко да се накърни.

— Не беше лошо, Джей Джей.

Фалшиво име, прецени той. Кой, по дяволите, би кръстил хлапе с подобни очи Джей Джей. Не вярваше и че се казва Пепър.

— Благодаря — отвърна тя възпитано, но без особено облекчение.

Съзнава, че е добра, мина му през ума.

— Трябва да се поотпуснеш, да прибавиш малко заряд към това, което свириш.

Тя свъси вежди и стисна боядисаните си в пурпурно устни.

— Имаш предвид да импровизирам?

— Да, точно така — наум си рече: *в какво се забъркваш?* Но в следващия миг се чу да казва: — Можеш да свириш за посетителите, което се събират в ранната вечер, както и по обед от време на време. Търся човек и за неделя за по-късно сутрин, ако представлява интерес за теб. Понякога за тези часове каним класически пианист. Знаеш ли да свириш Бах или Бетовен?

— Предпочитам да се придържам към джаза и попа. Кога искаш да започна?

— Утре вечер.

— Утре вечер ми е невъзможно.

— Невъзможно?

— Имам уговорен ангажимент.

— Да не свириш в друг клуб?

— Не.

Очевидно не възнамеряваше да даде обяснение.

— Тогава в неделя?

— Искаш да започна по обяд?

— Да.

— Добре, господин...

Забрави проклетото му име.

— Уедърол — помогна ѝ той суховато. — Лен Уедърол — явно никога не бе чувала за него.

Нужни ѝ бяха две седмици да разбере кой е. Съобщи му, че следи хокея, а не баскетбола. Не ѝ повярва. И това го взе за лъжа, но реши да остави Джей Джей Пепър някога сама да заговори за себе си — ако иска — и тогава да я изслуша. Дотогава ще я остави да се преструва, че е, която си иска.

— Ей, симпатяго — поздрави я той сега, оставяйки усмивката бавно да се разлее по лицето му. Клепачите ѝ бяха гримирани в златисто. — Приятно ми е да те видя. Как беше в Нова Зеландия?

За миг тя го изгледа неразбиращо, сякаш напълно бе забравила как го изостави преди четири месеца, за да отиде да се катери из новозеландските планини. След това всичко си дойде на място и тя се засмя.

— Нова Зеландия беше страхотна.

Той така и не ѝ повярва, че ще ходи в Нова Зеландия.

— Донесе ли ми овца?

— На картичка.

— Готова ли си да свириш?

Тя му се усмихна широко и този път той долови, че изпитва истинско облекчение.

— Естествено.

— Тогава влизай. По-късно ще ми разкажеш за Нова Зеландия.

— С удоволствие.

Блясъкът в очите ѝ говореше, че страхотно се забавлява да го лъже. Но вътре пианото и събралата се в късния следобед публика чакаха. А тя като че ли се радваше да види и двете.

Холандецът изпуши една пура, докато седеше сам в Сентръл Парк Уест близо до Осемдесет и първа улица. На единия ъгъл отсреща се намираше Природонаучният музей, а на другия — престижната жилищна сграда „Бересфорд“. От мястото си виждаше и двата входа на „Бересфорд“ — и към Осемдесет и първа улица, и към Сентръл Парк Уест. И пред двата стояха портиери в зелени ливреи със златни

ширити. Те не притесняваха Хендрик де Гийр. При необходимост лесно ще ги заобиколи. За момента той само наблюдаваше.

Видя жената с евтино кожено палто да слиза от жълтото такси. Каза нещо на портиера; пуснаха я да влезе. Имаше розово руси коси. Отначало Хендрик си помисли, че е игра на светлината, но скоро си даде сметка, че греша — наистина бяха розови. Преди няколко часа тя излезе от „Бересфорд“. Той чакаше и пушеше на студа. Налагаше се да я види отново, за да е сигурен.

Сега вече беше сигурен. Това бе Джулиана Фол. Видя усмивката и очите ѝ. Нямаше начин да е друга.

Изведнъж пурата му загорча. Беше кубинска. Единствената екстравагантност, която си позволяваше. Хендрик получи първата си пура от Йохан Пеперкамп, когато беше още момче; задави се от дима и повърна, което го засрами пред по-възрастния приятел, а така искаше да го впечатли. Хендрик отдавна престана да се тревожи дали ще впечатли някого или не. Сега го впечатляваше единствено оцеляването. Способността бързо и точно да преценява характерите и създалата се ситуация бе качество, което доразви през годините, и то му помогна да остане жив. С възрастта откри, че все повече и повече започва да се доверява на инстинктите си. Вече не можеше да разчита на физическите си сили или на бързината на младостта; нито на външния си вид: с годините косите му побеляха и изтъняха, а лицето му се покри с бръчки. Но разполагаше с житейски опит. И с инстинкти.

В момента инстинктът му подсказваше да бяга. Нужно е просто да изчезне, както бе постъпвал многократно в миналото. Беше негова отличителна дарба. В състояние е да го направи пак.

Хвърли пурата и я стъпка с тока на обувката, извърна се и пое към каменната порта на парка. Инстинктите ми, помисли си той, да вървят по дяволите.

Джулиана Фол, подвизаваща се и като Джей Джей Пепър, остави горещата струя на душа да отмие остатъците от розов гел по косите и изпита чувството, че част от душата ѝ се стича в канала. Ти не си Джей Джей! Да, но Джей Джей беше истинска. Не целуна ли Лен Джей Джей по бузата, тълпата в „Акуериън“ не аплодира ли Джей Джей?

Джей Джей съществуваше. Може и да е само едно отклонение, но съществуваше. Дори обитаваше цяла стая в обширния елегантен апартамент на Джулиана — помещение, обзаведено с мебели от двадесетте години, а дрешникът и чекмеджетата бяха претъпкани с дрехи и украшения по модата между двете световни войни. Съвсем в стила на Джей Джей. Самата Джулиана рядко се показваше в друго, освен в последното от колекциите на най-модните дизайнери.

Тя излезе изпод душа, обгърна се в огромна бяла хавлия и изсуши с кърпа косите си. Огледалото ѝ показа, че отново прилича на себе си — руси коси, блед тен; световноизвестната концертираща пианистка. Но в главата ѝ се въртяха мелодии на Дюк Елингтън, Ърл Хайнс, Уби Блейк. Есенното ѝ европейско турне — кракът ѝ не бе стъпвал в Нова Зеландия — целеше да изкара Джей Джей Пепър от системата ѝ, да я унищожи, защото Джей Джей не бе част от нея, а нещо, което направо я бе обсебило.

Поне така си мислеше. Но само двадесет и четири часа след пристигането си от Париж, още непреодоляла часовата разлика, тя облече зелена атлазена рокля от тридесетте години и запраши към „Акуериън“. Очакваше, надяваше се, ужасяваше се, че Лен ще я разкара. Не го направи. Каза ѝ да свири. И, Господи, как само свири тя!

Забавлява се през цялото време. Прекара направо страхотно.

Джей Джей Пепър се бе завърнала и Джулиана Фол нямаше представа как да постъпи с нея. Да признае на Лен истината? Да каже на самата себе си истината: че тя, Джулиана Фол, е розовокосата, свободолюбивата, свиреща джаз Джей Джей Пепър?

Отиде в спалнята и облече семпла бяла блуза, права черна вълнена пола и вълнено сако с цвят на малина. Червените ботуши на Джей Джей щяха да отиват на тоалета ѝ, но вместо това избра черните италиански и смени палтото от миеша мечка с кашмирено. Щеше да вечеря с Шуджи, а ако имаше нещо, което Ерик Шуджи Шизуми никога не би разбрал, това бе Джей Джей Пепър. Шуджи бе феноменален пианист: див, напрегнат, нетърпелив гений, който изтощаваше публиката с вълнуващите си изпълнения. Беше на четиридесет и осем и през дългата си кариера бе приел само един ученик: Джулиана Фол.

— И ако разбере за Джей Джей — изрече тя на глас, докато чакаше асансьора, — ще отреже главата си с един от автентичните

къси японски мечове, които колекционира.

Бе заплашвал да извърши подобно нещо заради нарушения, далеч не така сериозни, като да свириш инкогнито джаз в нощен клуб в Сохо.

Почти в края на фойето се сети, че още носи грозния пръстен с изкуствени диаманти на Джей Джей. Свали го бързо, пусна го в чантата и се опита да забрави за съществуването му.

Холандецът прекоси Сентръл Парк, като се стараяше да не обръща внимание на понижаващата се температура и завалелия слаб сняг. Деца, яхнали онези пластмасови неща, които сега използваха вместо шейни, се смееха, докато го задминаваха; той и на тях не обърна внимание. Прекоси Пето авеню и продължи по Източна седемдесет и девета улица към Медисън, откъдето премина още няколко преки, за да стигне до малката пекарна с оцветени в бяло прозорци. Вътре, подредени в холандски дървени обувки, имаше шоколади и дребни подаръчета — сякаш свети Николас вече бе идвал. Sint Nicolaas. Хендрик не бе мислил за него от години.

„Пекарната на Катерина“ гласеше надписът със сини букви. Холандецът се позабави пред прозореца. Около малките дървени масички със сини покривки седяха многобройни клиенти и с радост и смях се наслаждаваха на горещ шоколад, кафе в сребърни канички, чай в изящен порцелан, пасти с обилен крем, торти, кифлички или миниатюрни сандвичи със сирене. По стъклените витрини изобилстваха лакомства, които да се отнесат вкъщи, а усмихнатите сервитьорки с бели престилки чевръсто се провираха между масите.

За пръв път след повече от четиридесет години Хендрик де Гийр изпита носталгия. Наложил се да стисне очи, за да разкара напирещите горещи сълзи. Той и сълзи! Една двойка мина покрай него и когато вратата се отвори, той чу извъняването на малко звънче и го лъхна ароматът на канела, анасон, масло и прясно кафе. Почти не можеше да го понесе: все миризми от младостта му — направо го задушаваша; нямаше сили да спре спомените.

Не влезе вътре. Напъха ръце в джобовете на евтиното си палто и продължи да гледа през прозореца как двойката се затруднява в избора

точно коя торта да вземе: маслената или шоколадовата? Щеше му се и неговите избори да са толкова тривиални.

Зад витрината се появи жена и за миг Хендрик помисли, че лъчезарната ѝ усмивка е насочена към него. Катарина... Идеше му да я извика.

Но ако го зърне, ще изпита болка, затова той отстъпи назад така, че тя да не го види, застанал сам на тъмната улица. Подхвана разговор с двойката и той се удиви колко малко се е променила. Дори сега, в края на своите петдесет години, тя излъчваше пленителна свежест и невинност. Носеше побелелите си светлоруси коси сплетени и вдигнати на главата като на някоя отдавнашна холандска кралица, но без обичайното кралско високомерие. Под престилката се виждаше тюркоазна плетена рокля. Имаше силна брадичка и нос; дори малко прекалено силни, но тъмнозелените ѝ очи бяха кръгли и меки — точно каквито Хендрик ги помнеше.

Помогна на двойката да избере шоколадовата торта и саморъчно я опакова, а когато холандецът чу иззвъняването на звънчето при излизането на клиентите, вече се бе отдалечил на половин пряка.

Избор. Какви са тези глупости относно избора? Той няма никакъв избор. Както винаги просто ще направи каквото трябва.

Ерик Шуджи Шизуми запали цигара с кафето — лош знак. Беше дяволски привлекателен, строен, с остри черти, с дълги, леко прошарени черни коси и пронизващи черни очи. Бе известен със своята всеотдайност. Роден в Сан Франциско, той бе трето поколение американец от японски произход. Най-ранните му спомени обаче се свързваха с концентрационния лагер в щата Уайоминг — нещо, което никога не обсъждаше и никога не позволяваше да се отбележи в програмите за концертите му. Бяха му се предоставяли поне десетина възможности за брак, но пианото владееше душата и живота му; някои добавяха — и Джулиана Фол. Тя бе дочула тези приказки, но не им обръщаше внимание. Познаваше Шуджи поне толкова добре, колкото той нея; през последните двадесет години ги свързваше не секс и не романтика, а връзка променлива и неразбираема. По свой начин се бяха посветили един на друг, но никога не дадоха признаци, че биха се оженили един за друг или за някого другого. Формално Шуджи вече не

бе неин учител, но продължаваха да я определят като единствената му възпитаничка, а тя все така разчиташе на неговите съвети и насоки. Изпитваше някаква необходимост от одобрението му и вярваше, че той е от малцината, които разбират какво значи да си пианист от такава класа. И въпреки това изолацията, налагана от професията, никога не го измъчваше толкова често, колкото Джулиана. Часове наред прекарваше пред пианото, отдаден на работата си: ден след ден, месец след месец, година след година. Ни най-малко не разбираше необходимостта на единствената си ученичка от време на време да се вижда с хора.

Духна клечката, хвърли я в пепелника и издиша голям облак дим.
— Джулиана — подхвана той, — налага се да поговорим.

Сърцето ѝ заби лудо. Разбрал е за Джей Джей! Не. Беше невъзможно. Шуджи нямаше да вечеря с нея, ако знаеше, че същия следобед е свирила джаз в клуб в Сохо. Щеше да ѝ се нахвърли направо с ножа.

— За какво? — попита тя.

— Какво става с теб?

— С мен? Току-що се върнах от европейско турне и в събота е стотният ми концерт за годината в „Линкълн сентър“ — това става с мен.

Шуджи държеше цигарата в крайчето на устата си, но не дърпаше от нея. Седяха в малък италиански ресторант близо до Бродуей. Не беше никакво лъскаво заведение и дори някой от посетителите да бе разпознал двамата световноизвестни музиканти, не ги обезпокои. Джулиана пиеше кафе без кофеин с мляко, като се надяваше то да повлияе на виното, храната и умората от часовата разлика, за да успее — когато се прибере — отново да просвири концерта на Бетовен. Щеше да го изпълнява след два дни.

— А след концерта какво ще правиш? — попита Шуджи.

— Отивам във Вермонт поне за седмица. Заслужавам тази ваканция. После се връщам тук. Следващите няколко месеца ме чака работа и записи. Концерт имам чак през пролетта. Смятам да ги поразредя идващата година. Но ти знаеш всичко това, Шуджи. Защо питаш?

— Недей да ходиш във Вермонт — отвърна той.

— Какво?

— Чу ме какво казах: недей да ходиш.

— Шуджи, почивката ми е нужна. По дяволите — заслужих си я!

— Нужно ти е да работиш.

— Работя през цялото време. От четири месеца непрекъснато изнасям концерти...

— Най-вълнуващото за един пианист е да седи пред пианото и да свири, Джулиана, а не да се показва на концертния подиум. Знам, през последните няколко години ти се справи с изключително натоварена програма. И си наясно, че одобрявам намерението ти да намалиш броя на годишно изнасяните концерти. Но не одобрявам пътуването ти до Върмонт, поне в момента. Трябва да седнеш и веднага да започнеш с упражненията.

— Господи, Шуджи. Ще отсъствам само една седмица!

Шуджи дръпна от цигарата, задържа дима и го издиша.

Джулиана се закашля и отпи от млякото с кафе, но той не ѝ обърна внимание. Както обикновено бе зает единствено със собствените си мисли. *Ако бяхме женени, помисли си тя, бракът ни щеше да просъществува едва две седмици.*

— Никой пианист не отива във ваканция на място, където няма пиано — обади се той.

Копеле такова, помисли си тя, но нищо не каза. Притежаваше малка къщурка с изглед към реката Батън Кил в югозападната част на Върмонт. През зимата ѝ бе приятно да пали огън в камината. Седеше загледана в пламъците, загънала коленете си със старо одеяло, четеше книги и не мислеше за музика. Вярно, във Върмонт нямаше пиано. Дори нямаше стереоуредба. Разполагаше единствено с тишина.

— Шуджи — подхвана тя предпазливо, криейки нетърпението си, — аз не съм като теб. Нужна ми е тази пауза и възнамерявам да си я дам.

— Правиш грешка.

— Защо отиването ми във Върмонт изведнъж да е грешка? Не за пръв път го правя.

— Бях в Копенхаген, Джулиана.

— По дяволите!

— Да.

В Копенхаген изпълнението ѝ не бе от запомнящите се. Дори можеше да се каже, че е по-добре да бъде забравено. Но Шуджи не

признаваше неща като „лоши вечери“ и Джулиана знаеше, че е по-добре да не се оправдава.

— Не беше особено добро изпълнение — призна тя, — но ако се откажа от Върмонт, нищо няма да се промени. А и защо се промъкваш на концертите ми? Нямах ли с какво друго да се занимаваш?

— Бях и в Париж.

— Е, тогава си наясно, че Копенхаген е изключение. В Париж получи невиджани овации, и то напълно заслужено.

Шуджи обаче поклати замислено глава, изгасявайки цигарата в пепелника.

— Не ме интересува какво става на повърхността, а под нея — винаги говореше по този начин и направо я влудяваше. — Чух нещо и в Копенхаген, и в Париж — в „лоша“ и в „добра“ вечер, ако настояваш да се изразя така. Долавяше се неспокойство, непредвидимост. Никой друг не ги е забелязал, разбира се, но скоро и това ще стане, ако допуснеш да ти се изплъзне. Внимавай. Контролирай го. Разбери какво е, Джулиана, и го използвай в твоя полза. Но ще го постигнеш единствено като седнеш пред пианото и се упражняваш.

Онова, което бе дочул, бе Джей Джей Пепър, прокрадвала се в изпълнението ѝ. Ала Джулиана нямаше потребност да го обсъжда с Ерик Шуджи Шизуми.

— Прекрасно. Ще поработя по това, щом се върна от Върмонт.

— Ти си в дупка, Джулиана.

— Не съм.

Тъмните му очи изучиха внимателно лицето ѝ.

— Страхуваш се да не прегориш?

— Не.

— А аз се страхувах, когато бях на тридесет. Ти няма да си спомниш. Тогава беше още дете и не разбираше от тези неща. Но независимо от цялата ми слава, записи и концерти все се питах дали ще продължавам да бъда музикант, когато стана на тридесет и пет. Безброй млади пианисти прегарят бързо. Бляскави са няколко години и после затъват. Понякога е техен избор, понякога — не.

— Не съм тръгнала да затъвам, просто отивам във Върмонт.

— Господ е свидетел, че публиката е непостоянна. Вечно търси нови имена, а и конкуренцията помежду ни непрекъснато вади на сцената все по-млади и по-млади изпълнители. Напрежението да си

виртуоз е невероятно голямо. Толкова си уязвим. А на тридесет вече не си новост. Тогава разполагаш с доста пари и трябва да решиш дали ще продължаваш да се занимаваш с музика или не.

— Никога не съм мислила да не съм пианистка.

— Нима?

Усмихна ѝ се загадъчно, убеден, че лъже. Разбира се, че го е правила; напоследък дори по-често от всякога. Но нямаше как да сподели с Шуджи за сутрините, когато лежеше в леглото и се чудеше какъв ли щеше да е животът ѝ, ако не се бе захванала с пианото или ако никога повече не свири. Какво щеше да прави тогава? Какво умееше да прави? Не можеше да сподели с него как с напредването на турнето умората растеше, за фантазиите си как по средата на концерт от Моцарт ще вмъкне джазова импровизация, за постоянните си битки с импресариото си, който настояваше не само да изнася по сто концерта на година, но да разшири репертоара и да прави повече записи. Не можеше да признае на Шуджи колко скучни са ѝ отзивите, постоянното пътуване, официалните вечери и мъжете, които среща. Не можеше да спомене растящото отегчение и опасението си, че тази досада ще я последва и когато седне да свири, а това никога не се бе случвало досега. Джей Джей разсея част от еднообразието, но тя нямаше да е постоянно наоколо. А и Шуджи не биваше да научава за Джей Джей.

Беше прав. Тя е в дупка. Но през деветнадесетте години, откакто се познаваха, нито веднъж не призна на Ерик Шуджи Шизуми, че е прав за нещо. Спореха, бореха се и обсъждаха, но тя никога не му се остави, не допусна легендарната му слава да я заплени. Ако това станеше, щеше да загуби независимостта си като изпълнител и, помисли си тя, като човек.

— Не се тревожа какво ще стане, когато навърша тридесет и пет и не съм в дупка — отмести настрана чашата и скочи на крака. Чувстваше се уморена, изплашена и толкова ядосана, че не виждаше добре. Защо, по дяволите, Шуджи просто не я остави на мира? Защо постоянно я насилва? — Надявам се, че си щастлив, Шуджи. Провали ми ваканцията във Върмонт.

— Радвам се.

— Копеле такова. Върви по дяволите!

Излезе с решителна крачка и не можа да види самодоволната усмивка върху привлекателното му лице.

От невзрачната си хотелска стая на Бродуей Хендрик де Гийр се обади на американския сенатор Самюъл Райдър. Холандецът звънна в дома на сенатора в Джорджтаун и не се изненада, когато Райдър вдигна след първия сигнал в слушалката. Беше точно девет часа. Хендрик обеща да позвъни именно тогава.

— Намери ли отговора? — попита Райдър.

Холандецът долови напрежението в гласа на младия сенатор, но не се зарадва.

— Ще се видим в „Линкълн сентър“ в събота — английският му бе отличен, с едва доловим акцент. Говореше холандски само когато нямаше друга възможност. Това бе езикът на неговото минало. — След концерта. Разполагаш ли с кола?

— Разбира се.

— Ще се видим там тогава.

— Добре. Но внимавай тази жена Стейн да не те види.

Хендрик затвори очи за миг и усети болката да се разлива из него. Тази жена Стейн бе казал Райдър... Рейчъл! Но на глас изрече:

— Не са ми нужни инструкции от теб, сенаторе — тонът му бе леден. — Нали Блок не знае нищо по въпроса?

— За глупак ли ме мислиш?

— Да. Ти казваш на хората онова, което желаят да чуят, сенаторе. Знам го. Така че внимавай да не кажеш нищо на Блок, ясно ли ти е? Иначе, приятел, нямаме никаква сделка.

2

Сенатор Самюъл Райдър младши се намъкна в тясното дървено сепаре в претъпкания задимен локал в столицата Вашингтон. Не посещаваше такива заведения, но избра това нарочно за предстоящата среща — работна закуска, невписана в дневната програма, съставена от бдящия над него съвестен екип. Помощниците му биха се ужасили, ако го видеха как почти сърдечно се усмихва на пълничката сервитьорка, докато тя слага каната с кафе на масата пред него.

— Искате ли да видите менюто? — попита тя.

Непривлекателните листове евтина бяла хартия бяха пъхнати в прозрачни папки.

— Не, благодаря — отвърна Райдър, прикривайки отвращението си, докато изучаваше внимателно лицето ѝ: искаше да разбере дали го е разпознала. — Засега само кафе.

Тя сви рамене и се отдалечи, като носеше едрото си тяло с изненадваща подвижност. Райдър опита кафето — горещо и силно, макар и не от високо качество. Нямаше нищо против. През последния месец спа малко. Кафето му даваше сили да върви напред, подкрепяше чувството му за дълг и вечния му оптимизъм. Нещата ще се оправят. Няма начин да не се оправят.

Без никакъв звук Отис Реймънд се материализира на отсрещната пейка и се навря в ъгъла до кетчупа и захарта, сякаш именно той се страхуваше да не го разпознаят. Райдър, на четиридесет и една, неженен, висок, с пясъчноруси коси, квадратна челюст и добре облечен, бе този, който се открояваше в локала. Отис Реймънд — Невестулката, както го наричаха другарите му във Виетнам — се вписваше великолепно тук. Вероятно беше някъде около четиридесетте, но далеч по-върлинест, отколкото Райдър го помнеше. Отис приличаше на тийнейджър; надрусан хлапак, поел по пътя към ада. Той не остаряваше; той пожълтяваше. Изпохапаната му от насекоми кожа, хлътналите очи, зъбите, пръстите на ръцете. Дори косите му имаха мъртвешки жълтеникав цвят.

Отис се ухили.

— Господи, човече, доста време мина. Потръгнаха ли ти нещата след Виетнам, а, Сам? — за щастие той очевидно не очакваше отговор. Разтърка ръце и продължи: — Трябва да пия кафе. Адски е студено тук. Как го търпите това време?

— Свиква се — отвърна Райдър.

— Аз не бих могъл.

Пълната сервитьорка се появи с чаша и нова каничка кафе. Наля на Отис, напълни отново чашата на Райдър и извади бележник, за да запише поръчката. Макар на Райдър да му се повдигаше само от мисълта какво биха поднесли тук, знаеше, че ако той не яде, и Отис няма да хапне, а Невестулката изглеждаше още по-мършав и гладен, отколкото го помнеше. Райдър си поръча яйца с шунка.

— И за мен същото — обади се Отис и се ухили. — Спомен нямам кога за последен път съм ял нещо свястно за закуска. А ти?

— В петък сутрин обикновено играя тенис — отвърна Райдър.

Отис изсумтя присмехулно.

— Тенис ли? И носиш онези къси бели панталонки?

— Да, така е прието.

— Шибана работа.

Невестулката извади измачкан пакет „Камел“ и измъкна цигара; нужни му бяха три клечки, за да успее да я запали. Клечките бяха евтини и влажни, а ръцете му трепереха. Райдър имаше чувството, че те винаги треперят. Дръпна силно, а пръстите му видимо не се подчиняваха. Реймънд винаги бе смятал, че между него и Райдър съществува особено разбирателство, защото спаси живота на Райдър във Виетнам, но това, естествено, беше абсурдно. Реймънд просто си свърши работата. Райдър не изпитваше никакви специални благодарности към Отис. Оценяваше колко умело боравеше бившият стрелец с автомат — основното му оръжие, към което се отнасяше с повече внимание и загриженост, отколкото към себе си. Но това не изненадваше никого: Отис Реймънд никога не бе планирал да се измъкне жив от Югоизточна Азия. А и в много отношения не го постигна.

Закуската пристигна. Миришеше на застояла мазнина и сол. Невестулката се нахвърли с енергията на полуумрял от глад човек.

Кафето и цигарата сякаш го поуспокоиха и ръцете му изглеждаха по-стабилни. Отхапа от намазаната с масло препечена филия.

— Според Блок си наумил нещо, Сам — на Отис, изглежда, му доставяше удоволствие да се обръща на малко име към американски сенатор. Преглътна. — Затова и ме изпрати тук. Хич не му пука какво правиш, стига да си получи парите. Не се безпокои, че ще издадеш замислената от него операция, защото знае, че сториш ли го, и ти ще се насадиш в същите лайна като него.

— Няма от какво да се притеснява — обади се Райдър хладно и му се щеше да се чувства толкова уверен, колкото звучеше.

— Да, знам, но не е там работата. Притиска те, за да можеш да го измъкнеш. Човече, той се занимава с това от години. Ако се опиташ да му попречиш, няма да се отървеш. Той ще се измъкне, но ти — не.

Райдър премълча. Неприятно му беше, че Блок — о.з. сержант Филип Блок — е изпратил Отис Реймънд като свой вестносец. За бога: Невестулката. Загубеняк и наркоман да дава на него, американския сенатор, акъл!

— Не си играй с Блок, човече. Карай я честно и открито с него.

Кафето в стомаха на Райдър се надигна; отново го завладя презрението към Реймънд и Блок и подмолния живот, който олицетворяваха. Бяха заедно във Виетнам — по-точно по едно и също време. Невестулката, Блок, Райдър и Старк. Не биваше да забравя Матю Старк, макар да се постара. От четиримата само Райдър успя да загърби общото им минало. Преодоля всичко случило му се във Виетнам, всичко, което стори, видя, извърши. Беше лейтенант, взводен, а Блок му бе взводен сержант. Старк беше пилот на хеликоптер, а Отис Реймънд — стрелец. Всичките оцеляха, след като изпълниха дълга си.

Райдър знаеше какво значи трагедия. Имаше чувството, че разбира това по-добре от останалите. Но защо да се занимава с нещо, което не може да се промени? Защо да не се движи напред? Ненавиждаше хора като Отис Реймънд, които още живеят с войната и допускат тя да ги унищожи. Но Отис поне не хленчеше и не се оплакваше като мнозина други. Райдър никога не бе имал нищо общо с мъжете, с които служи, с онези, които водеше. Повечето бяха от бедните слоеве на американското общество и се намираха във Виетнам не защото вярваха или разбираха причината, заради която се бият, а защото нямаха друг избор. „Забърках се в една каша — сподели Отис

веднъж. — Съдията ми каза: или отиваш на война, или влизаш в затвора.“ Но Райдър произхождаше от старо престижно семейство от Флорида; самият той бе син на американски сенатор. Отиването във Виетнам за него бе чест и — като син на баща си — дълг.

— Какво още иска Блок от мен? — попита Райдър, ненавиждайки пресипналия си глас, който издаваше страха му.

— Всичко, което може да получи, Сам.

— Какво точно знае?

Отис сви рамене и отвърна:

— Знае, че Де Гийр е в Ню Йорк и двамата замисляте нещо.

— Де Гийр ли му е казал?

— Сержантът си има свои хора из целия лагер. Знае къде какво става.

— Не се учудвам — промълви Райдър обезсърчен.

Ако каже всичко честно на Блок, холандецът ще побеснее и има опасност да излезе от контрол. Формално Де Гийр работеше за Блок, макар че като самостоятелен проявяваше преданост единствено към себе си. Именно като вестоносец на Блок, Райдър за пръв път се срещна с холандеца. Де Гийр притисна Райдър от името на сержанта. Настояваше за още пари, услуги и даде да се разбере, че няма да приеме отказ. Но сега Райдър притискаше холандеца.

И въпреки това Райдър бе наясно, че ако не каже всичко на Блок, сержантът ще продължи да рови, докато открие всичко, което иска да знае. Точно в момента Райдър не се нуждаеше от подобна намеса. Блок трябваше да остане там, където е, поне за момента.

— Няма ли начин да го позабавиш?

— Аз? — дрезгавият смях на Отис премина в кашлица. — Господи, Сам, какво чувство за хумор имаш. Не само аз не мога да забавя Блок. Ако някой се опита, брой го за мъртъв.

— Божичко! В какво съм се забъркал? — прошепна сякаш на себе си Райдър.

Нямаше намерение Отис да го чуе, но мършавият бивш стрелец кимна замислено и се обади:

— Знаеш, нали, Сам? Дай, ще ти помогна. Имай ми доверие. Познавам Блок, човече. Няма да те изоставя.

Господи, помисли си Райдър, толкова ли съм окаян, че се налага Отис Реймънд да ме защитава?

— Благодаря ти, Отис, но сам ще се справя с Блок. Всичко ще се нареди.

— Все това повтаряш.

— Ще стане, ще видиш. Имай ми доверие.

— Трябва да дам все пак нещо на Блок.

— Разбира се. Знам. Обясни му, че Хендрик де Гийр и аз имаме среща утре вечер в „Линкълн сентър“. Ще обсъдим план как да набавим достатъчно пари на Блок да купи необходимото му оръжие и да се прехвърли в постоянния си лагер — и да излезе завинаги от живота ми. Така и за него, и за мен ще бъде по-добре. Сегашното положение е прекалено опасно и за двамата ни.

Отис кимна към чинията на Райдър; той поклати глава и я тикна пред носа му.

— Не съм ял добре приготвени яйца не знам откога. Само да видиш с каква помия ни храни сержантът. Е, а какъв е планът?

— Предпочитам да не разказвам за него.

— Човече, трябва.

— Виж...

— Ако не искаш Блок да цъфне в „Линкълн сентър“, още сега си отвори устата.

— Това е последното нещо, което желая!

Отис заби вилица в изстиналите яйца.

— Тогава разприказвай се, Сам.

— По следите на един диамант съм — Райдър внимателно претегляше думите си и се стараеше да не обръща внимание на болката в свития си стомах. Господи, колко го беше страх. Господи! Но всичко ще се оправи. — Това е най-големият и най-тайнственият нешлифован диамант в света.

— Тъй ли?

— И ако успея да го докопам — ако, — възнамерявам да го дам на нашия сержант Филип Блок.

3

Млада жена с чиста бяла престилка зад стъкления щанд в пекарната на Катарина се усмихна на дребната тъмнокоса клиентка.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да — отвърна Рейчъл Стейн, давайки си бегло сметка, че тук, на това място, избледнелият ѝ холандски акцент е напълно подходящ. — Тук съм, за да видя Катарина Пеперкамп... Фол, искам да кажа — невъзможно ѝ бе да мисли за Катарина като за омъжена и с дете. — Катарина Фол.

— И кой да кажа, че я търси?

— Рейчъл.

Предполагаше, че е достатъчно.

Сервитьорката се отправи към кухнята, а Рейчъл взе парче от счупената маслена бисквитка, оставена за опитване в кошничката на плота. Дълги години, на младини, хората често грешаха и я взимаха за дете, но сега, заради дълбоките бръчки по челото и около сериозните устни, заради правия малък нос хората я смятаха за старица, макар да бе едва на шестдесет и пет. Навремето изглеждаше прекалено млада, сега — прекалено стара. Шофьорът на таксито предложи да ѝ помогне при слизането! Тя, естествено, отказа, но му благодари достатъчно сърдечно, та да не би друг път, когато някой наистина се нуждае от услугите му, той да не се притече на помощ. Предполагаше, че пластична операция би свършила работа, но въпреки финансовите си възможности дори не си даваше труда да разпита каква точно е процедурата. Смяташе за редно хората да виждат в нейното лице, в бръчките ѝ, онова, което животът направи от нея. А иначе се грижеше за себе си — поддържаше безупречен маникюр, косите — с прическа и носеше скъпи модни дрехи.

Само след тридесет секунди Катарина Фол се появи забързана от кухнята, като продължаваше да бърше ръце в престилката. Върху лицето ѝ се четеше паника и неувереност. На Рейчъл ѝ се искаше да може да се усмихне, за да я поуспокои. Но не можеше.

Ако се усмихне сега, все едно че лъже. Не се изненада обаче от импулса си. Всеки и винаги бе искал да защитава Катарина.

— Приятелко — пророни Рейчъл тихо, опитвайки се да овладее емоциите си, — изглеждаш великолепно.

— Рейчъл — Катарина притисна юмрук към устните си, за да не изхлипа. — Не мога да повярвам, че си ти.

Ще ме изхвърли, помисли си Рейчъл. Не ѝ е приятно да ме види. Аз събуждам спомени. Като сянка от миналото съм. Както и тя за мен.

Вместо това Катарина заобиколи тезгяха, обгърна Рейчъл с ръце и проплака:

— О, Рейчъл. Господи, Рейчъл.

Рейчъл усети как и нейните очи се пълнят със сълзи, как ръцете ѝ прегръщат силната и добра приятелка. Толкова ѝ бе липсвала. Дори не си бе давала сметка колко ѝ бе липсвала.

Бяха минали повече от четиридесет години.

Катарина хлипаше съвсем открито, но хората наоколо се преструваха, че не забелязват.

— Не мога да повярвам... Мислех, че никога повече няма да те видя — отстъпи назад и избърса сълзите с опакото на ръката си без никакво притеснение. По носа ѝ прилепна брашно и тя направи опит да се засмее. — О, Рейчъл...

Гърлото на Рейчъл се стегна до болка. Едно изхлипване би облекчило напрежението, но тя премигна, за да спре напирещите сълзи — отказваше да заплаче. Умееше да се контролира. Но не бе очаквала срещата с Катарина да ѝ повлияе така.

— Скъпа приятелко — подхвана тя, стисна ръката на Катарина, а после я отпусна. Трябва да съм силна. — Толкова се радвам да те видя отново. Чух за магазина ти и реших, че докато съм в Ню Йорк, непременно ще ти се обадя.

Катарина бе престанала да плаче и сега само поклати глава.

— Знаеш, че не е вярно.

При тези думи Рейчъл леко се усмихна и част от болката в гърлото изчезна.

— Никога не съм успявала да те подведа. Винаги е било така помежду ни, нали? Винаги знаеш, когато не казвам истината. Дори след всичките изминали години. Но хайде за малко да се престорим, че можем.

— Рейчъл...

Имаше страх в дълбоките тъмнозелени очи. На Рейчъл ѝ се искаше да не го бе забелязала.

— Моля те, Катарина.

— Добре — Катарина кимна в знак на съгласие, но страхът ѝ не изчезваше. — Ще прием чай.

— Чудесно.

Посочи малка маса в далечния ъгъл.

— Ето там. Седни. Ще отида да донеса табла.

Рейчъл хвана ръката на приятелката си.

— Не се страхувай, Катарина.

— Ще се оправя. Иди да седнеш. Ей сега ще донеса чая.

— Чакам те.

Просторната новинарска зала на „Уошингтън Газет“ гъмжеше от шума на разговарящи репортери, работещи компютри, тракащи пишещи машини и звън на телефони. Алис Фелдън беше до бюрото си от два часа и тепърва ѝ предстоеше да седне. Нямаше нищо против. Това говореше, че се случват разни неща. Но това, срещу което възразяваше — което я дразнеше до полуда, бе, че не успява да открие Матю Старк. За пореден път. Направи се, че не забелязва върлинестия мъж с окаян вид, който искаше да разговаря със Старк, и огледа помещението. Наложил се да присвие очи, защото очилата ѝ бяха вдигнати на главата, вместо да стоят на месестия ѝ нос. Тя бе едра тежка жена и не хранеше никакви илюзии нито за себе си, нито за второстепенния таблоид, в който работеше. Предишната вечер в пристъп на безсъние боядиса ноктите си със зеления лак, който намери в шкафчето на дъщеря си.

— Къде, по дяволите, е Старк? — попита тя, без да насочва въпроса конкретно към някого.

Млад репортер през три бюра отмести нервно поглед от компютърния екран. Тя определено смяташе, че е много по-редно той да работи в сериозно издание като „Уошингтън Поуст“. Казваше се Арнолд Зиглер и бе завършил журналистика — пълна глупост според нея.

— Отиде за кафе — обясни Зиглер. — Обеща да се върне до пет минути.

— Кога беше това? Преди половин час? — изръмжа Алис и погледна към върлинения тип, все едно че негова беше вината, задето ѝ се е паднал такъв мързелив нехранимайко като Матю Старк. Трябваше да го уволни още преди четири години, когато стана отговорен редактор на „Газет“. Той заемаше пространството от шест месеца и ѝ се струваше, че не върши нищо. Но беше известно име, а в „Газет“ имаше много малко хора с известни имена. Момчетата от горния етаж настояха да му даде още един шанс. Въздъхна и се обърна към Зиглер: — Иди го намери, а? Кажу му, че го чакат.

Зиглер вече бе на крак.

— За кого да му съобщя?

Върлиненият тип запристъпва притеснено на място.

— Просто му кажете, че Невестулката е тук.

Алис сбръчка нос, но не каза нищо. Зиглер потисна усмивката си и излезе от стаята.

Ръцете на Катарина трепереха, докато наливаше чая от малкия бял порцеланов чайник. Лично приготви чая, малките сандвичи, кръглите кифлички, двете чинийки конфитюр и купичката маслени бисквити. Рейчъл разбираше, че внезапната ѝ поява потресе Катарина. Преди четиридесет години се сбогуваха в Амстердам; Катарина, която поостана още известно време в града, плака и обеща да поддържат връзка. Рейчъл не отрони нито една сълза и не обеща нищо — вече беше изплакала сълзите си за цял живот и не вярваше повече на никакви обещания.

— Не се притеснявай — успокои я Рейчъл загрижено. Сипа сметана в чая си. Сякаш бяха непознати с Катарина. Но как е възможно? — Отдавна не съм идвала в Ню Йорк. Няма втори град като него, нали?

— Не, няма — съгласи се Катарина.

И тя си капна сметана в чая, но не го докосна.

— Как си, Катарина?

— Добре съм.

— Радвам се — Рейчъл прикри неудобството си, като отпи от чая. — Виждам защо си отворила пекарна. Винаги си била прекрасна готвачка, а и ти доставяше огромно удоволствие. Никой не успяваше да направи от оскъдните порции, които ни се полагаха през войната, такива чудеса като теб. Помниш ли яхнията си с говеждо? — Рейчъл се засмя. Не особено весело, но все пак беше смях. — Някак странна на вкус, но определено по-вкусна от всичко, което бяхме хапвали от седмици — изведнъж млъкна. Видя притеснението на Катарина и въздъхна. Приятелката ѝ никога ли не мислеше за войната? На глас попита тихо: — Ейдриан добър съпруг ли е?

— О, превъзходен — отвърна Катарина, видимо облекчена от обратата в разговора. — Толкова е грижовен и силен.

— Той е банкер, нали?

— Да. И страшно си обича работата.

— Радвам се. Често съм се чудила какво щеше да стане с теб, ако не се бе появил той. Холандия... — Рейчъл сви рамене и реши, че вероятно е по-добре да не задълбава по-навътре в темата. — Ти трябваше да се махнеш оттам. Вилхелмина щеше да те задуши. Ходила ли си междуременно там?

— Веднъж в Амстердам, когато Ан почина. Йохан бе неутешим. Винаги съм се надявала да умрат заедно — взе кифличка и разсеяно я намаза с малиновия конфитюр. — А в Ротердам ходих преди седем години, когато дъщеря ми направи холандския си дебют в църквата, където аз и Ейдриан се венчахме. Той не дойде. Никога не са се разбирали с Вили, а споровете помежду им само щяха да развалят всичко.

— Тя продължава ли да мисли, че ще се върнеш?

— Разбира се.

Рейчъл кимна и си припомни едрата, солидна жена, поне дванадесет години по-възрастна от Катарина, някогашната ѝ най-добра приятелка. Вилхелмина Пеперкамп винаги бе таила огромна омраза и презрение към нацистите. Далеч, преди да окупира Австрия, Чехословакия, Полша, да не говорим за Холандия. Рейчъл никога не бе срещала човек, на когото така да може да се разчита.

— Да, представям си.

— Виждаш ли се с нея? — попита Катарина.

Въпреки разликата от пет години приятелството между Вилхелмина Пеперкамп и Рейчъл Стейн представляваше по-скоро връзка между равнопоставени. Катарина винаги беше бебето. Всички я пазеха — Вилхелмина, Йохан, Рейчъл, брат ѝ Абрахам. Всички. Сякаш вярваха, че попречат ли на войната да я засегне, ще успеят да съхранят някак и част от собствената си невинност. Но войната засегна и нея. Нямаше какво да направят, за да го предотвратят. Тя ограби детството ѝ, моминството ѝ. Сега Рейчъл го виждаше, разбираше го, но се чудеше дали Катарина не изпитва чувството, че ги е подвела всичките.

— Как да се видя с Вили? — изсумтя Рейчъл. — Знаеш, че тя не пътува, а аз няма да се върна. Изпраща ми картички по празниците. Разказва ми за теб, за Джулиана, за бегониите си.

— Пишеш ли ѝ? — попита Катарина.

— Не, но това не пречи на Вили да постъпва така, както смята за редно. Ако не го правеше... — сви рамене. — Не знам. Вероятно някога ще ѝ пиша. Катарина... — Рейчъл въздъхна и взе малък сандвич с пушена съомга. Не беше гладна, но знаеше, че трябва да се храни. Петте години глад развиха у нея практически отношение към храната. — Имаш ли представа защо съм тук?

— Досещам се.

— Видях го — обяви Рейчъл без никакво предисловие. — Видях Хендрик де Гийр.

Катарина затвори очи и затаи дъх. Рейчъл помисли, че приятелката ѝ ще припадне.

— Катарина?

Отвори очи.

— Добре съм — пророни тя едва чуто. — Извинявай.

— Моля те, не говори така.

— Бях си внушила, че е мъртъв.

— Хендрик да е мъртъв? — Рейчъл изсумтя. — Той ще надживее всички ни. В това отношение е благословен — или прокълнат. Помниш ли, когато ни донесе шоколад? Дни наред не бяхме яли друго, освен захарно цвекло и Хендрик цъфна с шоколада. Мислех си, че никога не съм яла нещо по-вкусно. Беше така горд със себе си, а ние така се развълнувахме, че не се сетихме да попитаме откъде го е взел. Но ти знаеш какъв е Хендрик. Той е от хората, които се събуждат сутрин,

готови здравата да разтърсят света. Поне един път, Катарина, искам да се получи обратното: искам светът здравата да разтърси Хендрик.

Катарина сведе поглед към изстиналия чай. Не бе докоснала кифличката.

— Къде го видя?

Рейчъл отхапа от сандвича.

— По телевизията, преди две седмици. Според мен беше съдба. Абрахам и аз се бяхме оттеглили в Палм Бийч — бегло се замисли за събитията от последните години, през които тя и брат ѝ станаха двама от най-находчивите и преуспяващи филмови агенти в Холивуд. Сега всичко ѝ се струваше така далечно. А миналото, Амстердам — така близки. — Никога не съм харесвала Лос Анджелис. Не знам защо. Както ѝ да е — сега имах да следя цяла нова група политици. Винаги съм се интересувала от политика и съм наблюдавала политиците, особено след Хитлер. Един от нашите сенатори е Самюъл Райдър — много привлекателен, чаровен; като цяло — прекалено консервативен за моя вкус, но не е нещо, което да не мога да преживея. Един ден гледах местните новини и попаднах на репортер, който издебна спиращата кола на Сам Райдър и започна да го отрупва с въпроси — знаеш как го правят. И там, седнал до него, видях Хендрик де Гийр! В лимузината на американски сенатор.

Звънчето на вратата иззвъня и Рейчъл се загледа как две млади жени влизат, понесли препълнени с пакети торби и стърчащи от тях хартии за увиване.

— Сигурна ли си? — попита Катарина.

— Напълно. Да не мислиш, че се е променил след всичките тези години? Не. Изглежда точно както в Амстердам. Разпознах го на часа. Стомахът ми реагира преди мозъка — сети се как изтича в банята и повърна. Това обаче никога нямаше да сподели с Катарина; пред нея трябваше да се държи като изключително силна. — Незабавно се свързах с кабинета на Райдър и поисках да ми отговорят какво прави той с човек като Хендрик де Гийр до себе си; всички, естествено, ме сметнаха за луда. Но аз настоях и накрая ме свързаха със сенатора.

— И ти му каза...

— Казах му всичко, за което се сетих, относно Хендрик. Да, точно така постъпих. Говорих, говорих. Думите просто се лееха от устата ми, защото реших, че моментът е настъпил. Разказах как

Хендрик де Гийр е издал мен, семейството ми и хората, които ни укриваха от нацистите, че е бил техен сътрудник, но никога не са му потърсили отговорност за постъпките му.

Катарина погледна странната си приятелка отчаяно.

— Та той никога не е признавал, че е вършил нещо нередно. О, Рейчъл, какъв смисъл има? Знаеш какъв е...

— Точно това е смисълът. Много добре го познавам! — Рейчъл сви дребната си ръчичка в юмрук и тропна по масата.

Чиниите се разтракаха. Катарина подскочи и я погледна смаяно и обидено.

Рейчъл си пое дълбоко въздух, за да се успокои. После, с тиха настойчивост, продължи:

— Отвърна, че Хендрик бил намерил начин да се свърже с него, за да го уговаря да подкрепи увеличението на разходите по бюджета за военно отбранителни цели, но че той, Райдър, го познава съвсем бегло и не знае как да се свърже с него. Не му повярвах, но няма значение. Съгласи се да разследва моите твърдения, ако успея да подкрепя думите си. Помолих Абрахам, но според него съм луда, а Райдър просто търси начин да ме поуспокои и да се представи добре в очите на еврейската общност. Вероятно е прав — засмя се, като се сети как си бяха викали един на друг с брат си. Но те пък цял живот спореха по този начин: хубави и разгорещени спорове се получаваха. — На Абрахам му стига да вярва, че един ден Хендрик де Гийр ще го сполети съдбата, която заслужава. Но ако питаш мен, Хендрик би надхитрил и Господ!

Рейчъл се усмихна, но искриците в тъмните ѝ очи изчезнаха така бързо, както се появиха.

— Възнамерявам да заставя Хендрик да отговаря за постъпките си в Амстердам — заяви тя, загледана в светлокосата жена пред себе си, която не търсеше начин как да направи нещата по-лесни за нея. — Ти можеш да ми помогнеш, Катарина. Ти можеш да подкрепиш думите ми.

— Няма да успееш да принудиш Хендрик да отговаря за каквото и да било — отвърна Катарина с напрегнат глас. — Никой не е в състояние, Рейчъл. Той е много корав мъж. Моля те, не го прави. Не тръгвай да го преследваш. Остави миналото на мира. Не заради него, не заради мен, а заради себе си, Рейчъл. Знаеш какъв е!

Рейчъл отново напълни чашата си. Ръката ѝ не трепваше.

— Не мога да забравя миналото.

Катарина видя смесицата от терзание и решителност у приятелката си и я разбра. Самата тя бе водила същата битка със себе си и беше взела своето решение. Катарина въздъхна и промълви:

— Естествено. Как мога да очаквам друго от теб. Но ме е страх за теб, Рейчъл.

— Знам — Рейчъл се усмихна и махна, но не успя да разсее израза на болка в красивите очи на Катарина. Беше забравила какво означава да има някой — като се изключи Абрахам, разбира се, — който да милее за теб.

— Нищо не очаквам от бъдещето. Винаги е било така. Дори когато бях на двадесет. Мисля единствено за миналото. Спомням си го така ясно, сякаш се е случило днес сутринта: как баща ми ме слагаше в скута си и ми разказваше за диамантите, позволяваше ми да ги сортирам; отегчителна работа, но пък в очите му имаше такъв блясък. Помниш ли?

Катарина кимна тъжно.

— Баща ти беше един от най-милите и умни мъже, които някога съм познавала.

— Когато умря, беше по-млад, отколкото съм аз сега — Рейчъл отпи от чая и постави чашата обратно в чинийката рязко, с което подсказа твърдата си решителност.

— Не се страхувай за мен, Катарина. Правя каквото трябва, каквото искам да направя. Знам точно пред какъв тип човек ще се изправя и не ми пука. Ако Хендрик спечели — добре. Но поне ще съм направила опит. Искам единствено да осъзнае какво е сторил.

— Никога няма да го направи, Рейчъл — пророни Катарина.

— Ще видим.

— Хендрик никога не е предполагал, че постъпките му ще доведат до пагубни последствия, а когато това ставаше, нямаше силата да признае, че вината е негова. Той не бе в състояние да приеме резултата от собствените си действия. И вероятно все още не е в състояние да го направи. Не е в природата му. Няма да го промениш. Хендрик де Гийр винаги ще бъде самотник.

— Хайде да не спорим — прекъсна я Рейчъл. — Няма да те насилвам да ми помогнеш.

Катарина изглеждаше шокирана.

— Не исках да прозвучи така. Естествено, че ще говоря със сенатор Райдър, ако това искаш от мен, но съм песимист дали ще излезе нещо. Дори сега Хендрик вероятно вече знае, че си по петите му. Няма да се навърта наоколо. А и, Рейчъл, за бога, ти достатъчно се настрада.

— Това важи за всички ни — отвърна Рейчъл с пламък в очите.
— С изключение на Хендрик.

— Знам, но...

През масата Рейчъл здраво стисна силната длан на Катарина с дребната си ръчица, по-скоро това бяха само кокали, кожа и мускули. Нищо съществено. Връзката помежду им — невидима, неизмерима и завинаги — бе единствено важна.

— Живееш на Парк авеню и имаш засъхнало тесто под ноктите. Само ти, Катарина. Приятелко, скъпа, скъпа приятелко, знам колко ще ти е трудно. Но не е задължително да се видиш с него. Ти...

Катарина гледаше към някой, който се бе появил в другия край на помещението. О, Господи...

Рейчъл усети, че сърцето ѝ заби по-бързо. Хендрик? Да не би да е Хендрик? Беше ли я открил? Едва чуто прошепна:

— Какво има?

— Джулиана. Забравих, че я поканих на чай.

Рейчъл се въздържа да въздъхне облекчено; вместо това се извърна и погледна младата жена, която грабна маслена бисквита от тезгяха и махна по посока на майка си. Русите коси се спускаха по якичката на черното кашмирено палто, тъмнозелените очи сияеха, усмивката грееше лъчезарно — Джулиана Фол представляваше невероятна комбинация от деликатност и сила.

— Значи това е твоята Джулиана. Много е красива, Катарина. Голяма късметлийка си.

— Знам. Понякога се чудя как родих такова дете. От най-ранните ѝ години целият ѝ живот е само музика. Не разбирам как се получи. Нито Ейдриан, нито аз сме музикални, но за Джулиана не съществува нищо друго. Слушала ли си я как свири?

— Не на живо, но многократно съм я слушала по радиото. А и сенатор Райдър е набавил билети за „Линкълс сентър“ утре вечер. Предложи да се срещнем там след концерта и... Катарина?

Приятелката ѝ бе преbledняла.

— Рейчъл, тя нищо не знае. Джулиана... Не съм ѝ казала.

— За Амстердам? Нищо?

— Не намерих сили. Дори Ейдриан... — Катарина притвори очи за миг. Рейчъл я наблюдаваше как се опитва да си възвърне самоконтрола, докато дъщеря ѝ си пробиваше път към тях. — Нито единият, нито другият знаят какво е ставало. Знаем, че прекалявам с желанието си да я защитя, но не исках нищо от миналото да се докосне до единия или другия. Просто не съм в състояние да говоря за Амстердам.

— Тогава си права — отбеляза Рейчъл предпазливо. Понеже никога не се омъжи, не ѝ се наложи да взема подобни решения. — Разбирам те.

— Няма да я замесваш в тази история, нали?

Рейчъл ѝ се усмихна ласкаво, за да я увери; макар и да не разбираше, или по-точно да не одобряваше, беше ѝ приятно, че е в състояние да утеши приятелката си.

— Разбира се. Няма никаква причина Джулиана да бъде въввлечена в тези събития.

Зиглер откри Матю Старк в кафенето на „Газет“ посред разгорещен спор с група спортни журналисти относно точните попадения в последния бейзболен мач. Тридесет и девет годишният Старк, тъмен и як, имаше дълбоки, подчертано тъмнокафяви очи и лице, което би било привлекателно, ако не бяха белезите от рани. Носеше джинси, риза и неизменните си каубойски ботуши.

— Извинявай, че те прекъсвам, но при Фелди е дошъл някакъв тип. Искан да те види. Прилича на човек, изтръгнал се от лапите на смъртта, и се представи като Невестулката.

— Невестулката? Ха! Мислех, че вече е умрял.

Без да бърза, Старк напълни отново чашата си с кафе и тръгна до Арнолд — къдрокосо хлапе, което носеше подпетени мокасини и нищо не разбираше от бейзбол. Матю знаеше, че Зиглер се страхува от него, но не оставяше това да го тревожи.

— Фелди доста се изнерви.

— Ясно.

Когато се озоваха в новинарската зала очилата ѝ — огромни, с тъмни рамки — стояха на носа.

— О, хич не бързай — обади се тя присмехулно.

Старк последва съвета ѝ. Не бе се чувал с Отис Реймънд от няколко години, но не се съмняваше, че се е забърквал в най-различни каши. И ще продължава да се забърква.

— Къде е Невестулката? — попита той.

— При бюрото ти. Твърди, че има информация за теб. Кой е той?

— Този няма да снесе история, която да вдигне тиража на вестника.

Отис Реймънд седеше неспокойно на дървен стол до бюрото на Старк. Матю само поклати глава, докато приближаваше слабата грозна фигура с пожълтяла кожа, с ухапвания от насекоми по врата и с мътни очи. Беше облечен в орфани джинси и военно яке, което очевидно не го топлеше достатъчно. Трепереше. Колкото и невероятно да звучеше, но доста хора дължаха живота си на стрелеца Отис Реймънд. Беше добър войник. Дяволски добър.

— Невестулка — обади се Матю. — Значи още си жив.

Невестулката се извърна, ухили се и се надигна. Дрехите висяха на тялото му и изглеждаше отвратително. Според житейската логика той и Старк не би трябвало да се сприятелят. Офицер и войник; пилот и стрелец. Но бяха летели заедно и бяха оцелели. Което не можеше да се каже за мнозина в подобна ситуация. Това даваше добри основания да станат приятели.

— Мат... Да, по дяволите, още дишам. Господи, станах на четиридесет. Вярваш ли?

Старк заобиколи и седна. Невестулката също седна и заоглежда претрупаното бюро.

— Смятах, че имаш самостоятелен кабинет.

— Парче от помещението е горе-долу най-доброто, което получаваш в новинарската зала.

— Така ли? Не ги разбирам много тези работи. Кога напусна „Поуст“?

— Две години преди да те видя за последен път.

— А, да, вярно. Вече забравям някои неща.

— Помненето никога не е било стихията ти. Какво става?

— Стана една каша, Мат.

Старк го изчака да продължи, но Невестулката хапеше тънката си жълто лилава долна устна и мълчеше, премятайки крак върху крак. Като се изключи времето, когато бяха в хеликоптера и той се намираше зад своя автомат, Отис винаги кипеше от излишна енергия. Старк се чудеше какъв би бил Реймънд днес, ако бе насочил в нещо конкретно тази енергия.

— Ще ми помогнеш ли? — попита Невестулката.

— Да речем. В какво си се забъркал?

— Този път не съм аз. Райдър.

Старк нито искаше, нито очакваше да чуе това име, но запази безизразно изражение.

— Какво общо има с теб Райдър?

— Длъжник съм му. Опита се да ме уреди след Виетнам, да ми подаде ръка. Помниш ли? Но аз скапах всичко, изложих го.

— Все пак той оцеля. Такива като Сам Райдър винаги и при всякакви обстоятелства оцеляват. Не му дължиш абсолютно нищо, Невестулка. Ако ще говорим за това, по-скоро той ти е длъжник. В каквото и да се е забъркал Райдър, остави го да се оправя сам.

Невестулката подсмръкна и Старк се сети, че през последните десет години Отис все създаваше впечатлението, че носът му тече.

— По дяволите, човече. Мислех, че мога да разчитам на теб.

— Ти да, но Райдър — не.

— В големи лайна се е забъркал, Старк, а го знаеш какъв е задник. Никога не научава нищо; не го ли измъкнем, ще затъне. Човече, истина ти казвам. Този път здравата е загазил.

— Това си е негов проблем.

— Нищо чудно от тази работа да изскочи история и за теб.

— Прекалено много общи спомени имаме заедно с Райдър, Невестулка. Няма да съм обективен.

— Тогава защо не напишеш книга?

Невестулката звучеше самодоволно, изпълнен с надежда — сякаш бе напипал верния тон: ще накара Матю Старк да постъпи както го моли старото приятелче.

— Забрави, Невестулка — обади се Матю. — Тази част от живота ми приключи.

— О, недей така... Направи го в името на миналото, а? — Отис Реймънд се изсмя дрезгаво. После се закашля. — Помниш ли славните

дни, Мат?

Славните дни. Господи.

— Все същият си, Невестулка. Хайде, разправяй. Слушам те.

Отис започна да хапе кокалчето на показалеца си, като че ли бе стигнал по-далеч, отколкото се надяваше да успее и сега да знае какво да каже.

— Не мога да ти помогна, ако не ми кажеш всичко честно.

— Чакай. Правя каквото мога.

Невестулката си имаше свой ритъм и Старк знаеше, че не бива да го пришпорва.

— Какво правиш във Вашингтон?

— Откъде знаеш, че не съм бил тук през цялото време?

Очите на Невестулката се изпълниха с предизвикателство: добър съм колкото Матю Старк и който не го вярва, да върви по дяволите, четеше се в тях. Да се измъкне директен отговор от Отис Реймънд винаги е било трудна задача, сети се Старк. Успя да се усмихне.

— Не би стоял някъде, където температурите падат под нулата.

— Да, прав си — Невестулката се засмя с леко истеричния си смях, който обикновено караше хората да настръхват. Потисна отново пристъпа на кашлица, последван от грозна усмивка. — Шибана зима. Дойдох да видя Сам. Затова съм тук. Черпи ме закуска. Преуспява, чул ли си? Човече, няма да се изненадам, ако един ден видя задника му в Белия дом. Да, направо бих гласувал за него, така да знаеш.

Матю се съмняваше дали Отис въобще някога е гласувал.

— Искаш ли да ти кажа защо аз не бих гласувал за него?

— Не, не. Забрави. Е, никога не си го харесвал, но намеренията му винаги са добри.

— Знам прекалено много добри мъже, които са мъртви заради Златното момче Сами Райдър и безкрайно добрите му намерения. И ти си наясно, Невестулка. И няма причина и ти да станеш един от тях.

— Хич не ми пука.

Старк не каза нищо. Не се интересуваше в каква каша се е забъркал американският сенатор Самюъл Райдър, но не изпитваше същото към Отис Реймънд — един самотник, който умееше да оцелява; смяташе за най-голямото си постижение в живота, че не загина във Виетнам, макар да застана между Сам Райдър и дъжда от

куршуми. Какво представляваше Отис Райдър, беше без значение. Между него и Старк имаше връзка и Мат нямаше да го изостави.

— На Сам няма да му хареса, ако разбере, че съм тук — обади се Отис. — Ти го притесняваш.

— Радвам се.

Невестулката леко се засмя.

— Господи, вие двамата. Той, Райдър, има някакъв план да набави пари, за да се измъкне от кашата, в която се е натопил. Не ми каза всички подробности, но ми звучи налудничаво. Направо налудничаво, Мат. Каза, че е по следите на някакъв диамант... Най-големият нешлифован диамант на шибания свят. Вярваш ли? Господи, какъв глупак. Утре ще се среща с някакъв тип в „Линкълн сентър“. С някакъв холандец. Казва се Хендрик де Гийр.

— Познаваш ли го?

Невестулката сви кокалестите си рамене, извади пакет цигари и пъкна една в устата си.

— Отчасти. Не е някой, с когото да не можеш да се справиш. Мат, мислех си, че можеш да се появиш утре вечер и да се поогледаш какво става.

— Какво да поогледам?

— Тази връзка с Де Гийр и каква е тази история на Сам с диаманта.

— И откъде да започна?

— Откъде, по дяволите, да знам. Ти си журналистът.

— Добре — съгласи се Матю. — Ами ти? Искаш ли да се настаниш при мен, докато разберем какво става?

Невестулката поклати глава и запали цигарата.

— Не, не мога — ухили се; видяха се кривите му жълти зъби. — Трябва да се връщам.

— Къде?

— Някъде, където е определено по-топло оттук.

— Невестулка...

— Човече, не ми задавай въпроси, на които няма да ти отговоря. Ти си гледай своята работа, аз — моята.

— Той не го заслужава — отбеляза Матю тихо.

— Човече, кой въобще заслужава нещо? Ще ми помогнеш ли или не?

— Да. Ще видя какво мога да направя. Но заради теб, а не заради Сам Райдър.

Невестулката подсмръкна и се закашля. После отново се засмя с неприятния си смях.

— Значи все пак помниш, а? Човече, не се съмнявах, че ще стане така. Там, във Виетнам, бях добър и добре се справях, нали?

Матю внезапно почувства как устата му пресъхва. Зад стоицизма и компетентният си вид винаги бе изпитвал известна безпомощност по отношение на Отис Реймънд.

— Ти беше най-добрият, приятел — увери го Матю. Невестулката дръпна от цигарата и тръгна към вратата. Ухили се на Фелди почти подканващо и неволно разсмя Матю. Дочу подсвиркването на старото си приятелче, докато вървеше по коридора. Смотаният глупак си въобразяваше, че е спечелил; че Матю Старк ще се захване с тази история и всичко ще е наред.

Старк се надигна. Изпитваше жал и гняв както обикновено след среща с Отис Реймънд, но остави израза на лицето си непроменен: онова изражение, което говори, че всичко е под контрол. Взе си кафето и се запъти към бюрото на Фелди. Най-после тя беше седнала, но той през цялото време си даваше сметка, че бе поглеждала към тях; погледи, изпълнени с подозрение, но и със загриженост. Фелди обичаше фактите. Дай на хората фактите и нека сами открият истината. Беше дяволски добър редактор. Нейните опити да го промени ѝ създаваха и друго занимание, освен да гони факти и да угажда на шефовете. Тя обаче никога нямаше да го признае пред него. Матю ѝ се възхищаваше заради това. Е, неговите петнадесет минути на слава бяха свършили. Животът му продължаваше да тече горе-долу добре и независимо от всички мърморения на Фелди малко или много предаваше материалите си навреме. Преди няколко години вероятно имаше амбицията да постигне нещо повече. Но това бе преди няколко години.

Фелди свали очилата си.

— Е, какво ти разказа?

— Нищо.

— Двамата доста си побъбрихте.

— Кой какво е правил, откакто не сме се виждали.

— Искам факти, Старк.

— Човек не научава факти от Отис Реймънд.

— Значи не искаш да ми кажеш — отбеляза тя.

В тона ѝ имаше известно примирение, но и малко уважение.

Старк ѝ се усмихна.

— Няма нищо за казване.

— Господи, Старк, влудяваш ме!

— Ако мен ме нямаше наоколо, кой щеше да ти докара язва?

Отивам да си взема ново кафе. Искаш ли нещо?

— Не, непрокопсанико. Искам да ми кажеш за какво приказвахте!

С чаша в ръка Старк тръгна да прекосява новинарската зала. Изведнъж сякаш се сети нещо и се извърна.

— Хей, Фелди. Искаш ли да ми направиш една услуга?

— Не. Довлечи си задника тук и ми кажи какво искаше онзи окаяник. Твърдеше, че имал да ти съобщи нещо, което представлява интерес...

— Ще отскоча до Ню Йорк довечера — прекъсна я Матю — и вероятно ще прекарам там уикенда. Искам да отразя за вестника концерта утре вечер.

Тя свъси вежди.

— Защо?

— За да имам какво да правя, докато съм в града. Смятам, че вестникът може да си позволи да ми заплати билета.

— Ще проверяваш нещо, което този тип — Невестулката — ти каза, така ли? Насочил те е по някаква диря, а?

— Просто обичам музиката.

— Кой ще свири?

— Трябва да е някой добър — ухили се. — Все пак е в „Линкълн сентър.“

— Дяволите да те вземат, Старк.

Той се измъкна да си налее още кафе и остави Алис Фелдън да беснее.

С приближаването към масата Джулиана мигновено долови напрежението на майка си, но Катарина ѝ се усмихна ласкаво и я

представи на приятелката си. Рейчъл Стейн се надигна и също ѝ се усмихна.

— О, Джулиана. Така се радвам да се запознаем най-после. Ти си истински представител на семейство Пеперкамп.

— Познавате семейството на майка ми? — изненада се Джулиана, защото досега не бе срещала такъв човек. Тя самата, разбира се, знаеше леля Вили и вуйчо Йохан, но не и приятелите им или хора, които са живели с майка ѝ навремето в Холандия. — Вие сте холандка, нали? Долавям едва забележим акцент.

— Познаваме се с Рейчъл от Ротердам — вметна Катарина набързо.

— Да, така беше. Е, съжалявам, но нямам възможност да остана — извини се Рейчъл. — Беше удоволствие да се запознаем, Джулиана.

— И за мен. Сигурна ли сте, че не можете да останете още малко. Ще ми бъде приятно да си поприказвам с вас.

Но Рейчъл отказа и тръгна, а Катарина събра остатъците от чая, за да донесе нов.

— Толкова се радвам да те видя, Джулиана. Липсваше ми. Ето — покани тя, наливайки две чаши чай. — А сега — разкажи ми за турнето си. Имаше ли успех?

— Да, мамо, но...

— Една приятелка те е слушала във Виена. Каза, че си била великолепна.

Джулиана въздъхна. Очевидно нямаше да чуе за Рейчъл Стейн. Замисли се дали да не попита направо, но знаеше, че нищо няма да постигне. Майка ѝ споменаваше в съвсем редки случаи за живота си в Холандия, и то само най-обща неща. Дори баща ѝ бе почти в неведение относно този период от живота на съпругата си. Катарина Пеперкамп Фол бе преживяла пет години нацистка окупация като дете и бе напуснала родината си в не най-добри отношения с роднините си, особено с леля Вили, с която, меко казано, много трудно се общуваше. Не се бе виждала с по-големия си брат и сестра си от седем години, по време на Джулианиния концерт в Делфтсхавен, и нито Вилхелмина, нито Йохан бяха идвали в Америка. Но колкото и голямо любопитство да изпитваше, Джулиана не обичаше да се рови в миналото, поради очевидната неохота на майка ѝ да споменава за него каквото и да било.

Джулиана знаеше, че майка ѝ ще каже само толкова, колкото е решила, и нищо повече.

Ето и сега — смени темата и пак постигна своето. Ако Джулиана прояви настойчивост да научи нещо повече за Рейчъл Стейн, майка ѝ ще се разстрои, но пак няма да каже как са живели в Амстердам или какво прави тази жена сега в Ню Йорк. Не ти е нужно да знаеш тези неща, бе казала майка ѝ. Те нямат значение за теб. Не бива да се тревожиш. Трябва да си щастлива. Това бяха част от обичайните съвети. Добронамерени, но влудяващи; Джулиана ги чуваше от най-ранно детство. Научи се да не спори, но и да се затваря в себе си и да не споделя своите проблеми. В резултат на това Катарина Фол нямаше никаква представа, че дъщеря ѝ свири джаз инкогнито в клуб в Сохо; никаква представа, че чака с нетърпение, но и със страх концерта си в „Линкълн сентър“ утре вечер — финалният ѝ концерт за тази година. Джулиана не ѝ казваше тези неща, за да не я тревожи. Майка ѝ ще се притеснява, ако нещо не е идеално в живота на детето ѝ. А тя не желаше майка ѝ да се тревожи.

— Разкажи ми всичко — подкани Катарина.

Джулиана изпълни молбата ѝ. Разказа ѝ всичко, което майка ѝ искаше да чуе.

След час Старк се появи при бюрото си и намери върху клавиатурата бележка от Алис Фелдън. „Искам материал. Билетът за концерта в «Линкълн сентър» ще те чака на касата. Между другото — Джулиана Фол ще изпълнява Концерт за пиано в до мажор, опус 15, номер 1 с Нюйоркската филхармония. Впрочем — цялото име на автора е Лудвиг ван Бетовен.“

Матю направи гримаса.

— Май ще е голяма скука.

4

О.з. сержант Филип Блок се отпусна в дървения люлеещ се стол и се загледа как дебелият хлебарка бързо пълзи по дюшемето на рибарската хижа в псевдоселски стил, която използваше като временна централа. Отговаряше на представите на богат човек за живот в провинцията: стени, облицовани с чамова ламперия, огромна камина и многобройни старинни мебели от тъмно дърво. Запали малък огън, който грееше приятно. Изглеждаше далеч по-уютно от всичко, което Блок познаваше. Но спасение от хлебарките нямаше. Пълзяха по скъпия красив килим с лекотата, с която щяха да преминат и по стар парцал. За тях нямаше никакво значение. Понякога Блок обичаше да хваща хлебарка — особено по-дебела — и да я смачква между пръстите си. Помагаше му да убива времето. От висенето в достатъчно отвратителни места по света се бе научил да се забавлява сам.

Опря коляно в ръба на огромното бюро; вероятно струваше четири хиляди долара. Беше поставено до стената пред двойния прозорец, от който се виждаше езерото и големите борове. Блок, висок мускулист мъж, тъкмо навлизаше в петдесетте си години; имаше сиви коси, квадратна челюст и маниакална наклонност към разни екологични храни. Хората му смятаха, че е луд по всякакви ядки и семенца. Той нямаше нищо против. Можеше да убие деветдесет и девет процента от тях с голи ръце. И си бе дал труда да го знаят.

В момента слушаше как Сам Райдър му хленчи от офиса в столицата. Сенаторът на Съединените щати Райдър. Още преди двадесет години, във Виетнам, Блок не се съмняваше, че Райдър ще стигне далеч, и затова изгради добри взаимоотношения с взводния си командир. Държеше си очите отворени. Изслушваше. Райдър притежаваше рядката дарба да кара слушателите си да приемат, че чуват именно каквото желаят, когато всъщност не им казваше абсолютно нищо. Но Сами Райдър наистина се стремеше да се харесва. Отначало Блок остана с впечатлението, че красивият млад лейтенант от централната част на Флорида и Джорджтаун знае как точно да

накара хората да останат доволни, но след два месеца служба сержантът си даде сметка, че Райдър говори, заобикаляйки същината на темата съзнателно. Това просто отразяваше начина на мислене на проклетия глупак. Той вярваше в приказките си, вярваше, че е пряк. И бе абсолютно, стопроцентово искрен.

— Никога вече да не ми пращаш Отис Реймънд — настояваше Райдър, но думите му прозвучаха по-скоро като молба, отколкото като заповед. Знаеше си мястото по отношение на Филип Блок. Независимо кой бе с по-висок чин. Това си го изясниха още преди двадесет години. — Ако имаш да ми казваш нещо, ще го сториш лично. Според мен това е по-подходящият начин да процедираме.

— Добре, Сам. Звучи приемливо.

— Значи — разбрано.

Блок се изсмя вътрешно: смотаният глупак си въобразяваше, че се е наложил. Продължаваше да наблюдава хлебарката, която сега се движеше по-бавно, и заяви приятелски:

— Допада ми идеята за този диамант, лейтенант.

— Радвам се — Райдър очевидно изпита облекчение. Идеята беше налудничава, но именно такива допадаха на Блок.

Ако не рискуваш, няма да спечелиш.

— Прав си, мисля. С него има начин да се решат и моите, и твоите проблеми. Затова ще внимавам да не издъня тази възможност, ако съм на твое място, лейтенант.

— Не възнамерявам да издънвам нищо. Просто ми дай малко време, сержант. Дори нямам доказателства, че диамантът съществува, а още по-малко — къде се намира. И да не забравяме — аз съм сенатор на Съединените щати.

Райдър знаеше кой владее положението, но това не го спря да прибягне до студения, надменен тон, който Блок ненавиждаше. Той подчертаваше огромната разлика в социалното им положение. Райдър разполагаше с всичко: пари, привлекателност, власт, репутация. Но според мнението на Фил Блок това не променяше нищо. Може би в очите на другите хора променяше, но не и в неговите. Ако Райдър имаше основание да се държи високомерно, вероятно на Блок нямаше да му е толкова неприятно. Но според него Самюъл Райдър младши не струваше и купчина изсъхнали лайна.

— Да, сенатор си — обади се сержантът, — засега.

— Това пък какво означава?

Надменният тон се бе стопил; страхът и ужасът, които вечно дремеха под повърхността, изплуваха. Ето, това е истинският Сами Райдър, помисли си Блок. Липсва му всякаква храброст. Това го правеше по-лесен за манипулиране, отколкото му бе приятно да признае. Блок стана сержант и остана жив, защото умееше да разбира хората. Още в началото на военната си кариера бе планирал как да осъществи днешния ден. Сега, напуснал военните, най-последно възнамеряваше да изгради военен лагер, и то какъвто трябваше да бъде един военен лагер според неговите разбирания. Вече започна да обучава и да изпраща наемници. Райдър го знаеше. Но добричкният сенатор не подозираше нищо за оръжията. През военните си години Блок успя да натрупа малък, незаконен арсенал от оръжия и муниции. Ако Сами разбере за тази част от неговия бизнес, ще се развика за скрупули, закони и всякакви подобни глупости, и то предимно защото няма да е на себе си от страх да не го хванат. На Блок му омръзна да слуша хленчения. Арсеналът поставяше само началото. Той имаше по-големи и по-добри планове за бъдещето. И ще ги постигне; не се съмняваше. Просто трябва да дебне за откриващи се възможности; знаеше как да извлече капитал от тях и как точно да притисне „приятели“ на високопоставени места.

— Просто съобщавам факт — отвърна Блок и се почеса по тила. Проклети буболечки. Никога не свикна с тях. — Няма да си сенатор завинаги, Сам. Мислиш един ден да влезеш и в Белия дом, нали? Ще е интересно да имаш една такава тайна като мен тогава, не смяташ ли? По-добре е да приключиш с мен сега, как мислиш?

— Правя всичко, което е по силите ми.

— Точно това исках да чуя — Блок се облегна отново назад. Хлебарката изведнъж се насочи към бюрото. — Онази жена Стейн още ли ти диша във врата?

На другия край последва шокирана ужасена тишина. Никакво задъхано дишане, никакъв вик на отчаяние или гняв нямаше — слава богу — и никакво хленчене. Блок изчака търпеливо, без да откъсва очи от хлебарката. Сега тя пълзеше още по-бавно, сякаш знаеше накъде се е запътила.

— Знаеш за нея?

— Естествено, Сам.

— Но откъде? Нищо не съм споменал за нея нито на теб, нито на Реймънд. Де Гийр ли е? Не мога да повярвам...

— Не, не е онзи проклет холандец. Не съм чувал за него, откакто замина за Ню Йорк. Той е много самостоятелно копеле. Не, Сам. Чух за тази жена Стейн и посещенията ѝ при теб от мои хора във Вашингтон, които ме държат в течение на нещата. Та тя видяла Де Гийр, разпознала го и сега настоява той да отговаря за някакви си глупости, станали преди четиридесет години. Много е досадна. Само толкова научих.

— Разполагаш с шпиони в моя офис? — в гласа на Райдър звучеше страх и възмущение. — По дяволите, сержант! Няма да търпя подобно нещо. Достатъчно неприятно е, че си се укрил в рибарската ми хижа с група плъхове. Това излага на риск и мен, и всичко, което аз и семейството ми представляваме. И не ми харесва да ми изпращаш Де Гийр като твой „посредник“, за да ме изцедиш до дупка. Единственото, което някога съм правил, е да ти сътруднича и да полагам всички усилия да изпълня желанията ти, но да ме шпионират, това няма да толерирам!

— Поеми си въздух и ми спести лекцията, Сами. Така както аз виждам нещата, ти нямаш думата какво ще правя. Отговори ми на въпроса: диша ли ти още във врата?

Райдър мълчеше и на Блок не му бе трудно да си представи как Златното момче претегля всички варианти. Никога не прибързваше. Дори в битка никой не успяваше да принуди Сам Райдър да се размърда, преди да вземе решение. Стига да отърве собствения си задник, той не се интересува какви последствия може да има неговото бавене за останалите.

Най-накрая предпазливо съобщи:

— Мисли, че ще ѝ помогна. Представа нямам какво ще направи, когато разбере, че нямам подобно намерение. Ако предам Де Гийр на властите... Не, това е немислимо. В момента тя може само да отправя обвинения. Не разполага с доказателства за пряка връзка между мен и Де Гийр. Обаче ако се обърне към пресата и те решат да направят разследване, всичко е възможно. Не е изключено да стигнат дори до теб, сержант — Райдър се поколеба, преди да продължи: — Не съм сигурен доколко е разумно да останеш там, където си сега — заради теб самия.

— О, по дяволите, Сами, не ме лишавай от малката ми забава — изсумтя Блок. — Няма ли да е чудна гледка: група ковчези, във всеки по един репортер, готови за спускане в земята, защото са попречили на стария Фил Блок? Виж какво: искам да ме оставиш аз да се притеснявам за Рейчъл Стейн.

— Тя не е твой проблем, сержант. Не се намесвай. Остави ме да се оправя аз.

— Да, да. Ще си седя тук на задника и ще умирам от притеснение да не сговниш нещата. Най-големият нешлифован диамант в света, така ли каза? Как ли пък няма да те оставя да действаш ти — Блок изостави подигравателно дружелюбния тон. — Слушай, шибан глупако, престани да ми казваш какво да правя. Навремето ти оплеска нещата. Ако не беше такъв глупак, сега нямаше да съм ти на главата — Райдър остана смълчан. — Чу ли ме, сенаторе!

— Би трябвало да ти затворя телефона — отвърна Райдър суховато.

— Да, но няма да посмееш. Поне докато не ми кажеш какво правиш, че да спипаш диаманта.

— Сержант, един ден...

— Един ден ще ме видиш в ада. Хайде, лейтенанте, говори.

— Ти не ми оставяш никакъв избор.

— Точно това е идеята, Сами.

Когато Райдър приключи, Блок затвори телефона и се облегна назад замислен. Разполагаше с неколцина мъже, на които може да се довери. Макар и да не са готови да умрат за него, все ще свършат една-две работи. Извика ги.

Хлебарката стигна до крака на стола. Блок въздъхна, като си помисли колко всичко е неизбежно: изчакваш, проявяваш търпение, действаш, ако ситуацията го налага, и всичко е наред.

Наведе се, взе хлебарката и стисна пръсти.

Рейчъл Стейн пристигна в „Линкълн сентър“ рано; изчака във фойето, загледана навън в падащия по площада сняг и веселите празнични светлини. Не бе виждала сняг от години. Напомни ѝ за миналото: спомни си как се разхождаше из улиците на Амстердам с братята, сестрите и братовчедите си, всички мъртви вече. Чувстваше се така в безопасност там, преди войната. От Германия и Изтока вече прииждаха еврейски бегълци, но всички се уверяваха, че там, в Амстердам, няма да ги преследват. Понякога оставяше мислите си да блуждаят, чуваше смеха на всички, които обичаше толкова много, виждаше усмивките им — ведри и невинни — и другите звуци и образи — виковете, молитвите, скелетите — за миг избледняваха. Абрахам сподели, че нарочно не мисли за онези години. Блокирал е съзнанието си за всичко станало, преди да стъпи с изтърканите си обувки на американска земя, готов да работи здраво, да успее. Той дори вече напълно забрави холандски. Заяви, че иска хората да помнят какво е станало, но не и той. Рейчъл му вярваше и му завиждаше.

Загледа се как голяма пухкава снежинка бавно се спуска към земята, сякаш идваше отникъде. Представи си, че е мъртва, а тялото ѝ е положено в пръстта. Почвата бавно го изсмуква, примесва частиците с водата, тя се кондензира във въздуха, превръща се в облак и от него се посипват снежинки. Представи си как приятелите и близките са се превърнали в снежинки и всички отново са заедно. Приятна топлина се разля по тялото ѝ.

Всички тези мисли за смъртта! Но защо не? Тя не се страхува. Откакто стана на осемнадесет, не се страхува от смъртта. Живееш, умираш. С всички се случва.

— Добър вечер, госпожице Стейн.

Тя се извърна, щом чу гласа на сенатор Райдър, и се усмихна, заразена от чара му.

— Изглежда особено привлекателен тази вечер — отбеляза тя с мекия си дрезгав глас.

Той се засмя.

— А вие сте прекрасна, както обикновено.

Лъжеше, естествено. Семплата черна рокля я правеше по-слаба, отколкото беше, и я състаряваше. Не че ѝ пукаше. Роклята беше хубава. Преди четиридесет години, смяташе филийка хляб за истински разкош. А сега разполагаше с толкова много неща: голяма къща, икономка, градинар, чудесен моден гардероб. Когато умре, племенниците ѝ ще уволнят прислугата, ще разпродадат имуществото ѝ и ще вложат парите. Не се нуждаеха от вещите ѝ. Трябва да променя завещанието си, помисли си тя внезапно. Макар да не бе религиозна, реши да се срещне с равин, когато се върне в Палм Бийч; ще го помоли да ѝ посочи подходящи благотворителни организации. Племенниците ѝ вероятно ще се раздразнят, но „жертвата“ ще им се отрази добре и дори може да ги насърчи да са по-щедри от нея в живота си.

Сенаторът Райдър хвана кавалерски ръката ѝ и я поведе по широката пътека към местата им. Забеляза как присъстващите им хвърлят поглед; естествено, тук познаваха привлекателния сенатор. Представяше си дори какво мислят: той е неомъжен, развел се с хубавата си, но стеснителна съпруга, която — според клюките — не издържала да я наблюдават постоянно, макар че Рейчъл недоумяваше какъв живот е очаквала, след като се е омъжила за човек от семейство Райдър. Бяха се разделили скоро след избирането му в Сената. Нямаха деца. Сега Райдър се появяваше на различни обществени прояви, придружен от различни жени, все елегантни и красиви, но Рейчъл не допускаше да са го виждали с някоя като нея: дребна, сбръчкана и почти винаги сериозна.

— Радвам се, че дойдохте — отбеляза сенаторът, докато заемаха местата си.

— И аз.

В залата беше топло и Рейчъл се почувства уморена. Откакто пи чай с Катарина, се изпълни със съмнения за сегашната вечер. Дали не сгреши, като забърка и старата си приятелка. Постъпи неразумно, поставяйки я в положение да ѝ се налага да избягва въпросите на дъщеря си. Ако тя бе имала дете, чудеше се Рейчъл, дали би изпитвала същата необходимост да го предпази от миналото. Усети как гърбът ѝ се изопва. Бих убила Хендрик де Гийр, преди да има възможност да докосне мое дете! Или приятел? Макар Джулиана Фол да не бе нейна

дъщеря, Рейчъл изпитваше силна отговорност към нея и бе обещала на Катарина. Ти не си като Хендрик, каза си тя. Ако дадеш обещание, правиш всичко по сините си да го спазиш.

Райдър я дари с една разтапяща сърцето усмивка.

— Надявам се и госпожа Фол е тук.

— Да.

— Прекрасно. Чакам с нетърпение да се запознаем.

Светлините притъмняха. Рейчъл усети как сенаторът я докосна с рамо, докато се наместваше по-удобно в стола. Такова честно лице и такъв привлекателен мъж. Тя му нямаше никакво доверие.

Матю се отпусна в стола и прецени, че прилича на човек, потопил се в музиката, а не отегчен от нея. Всъщност не му пукаше. Фелди го уреди с билет на предните редове, където седяха всички смокинги и елегантни модни рокли. В живота си не бе обличал смокинг и не възнамеряваше да го прави. Но Фелди нямаше защо да недоволства. Виненото вълнено сако, тъмносивото поло и тъмносивите панталони струваха повече, отколкото „Газет“ му плащаше на седмица. Можеше обаче да е недоволна от неизменните му ботуши.

Сам Райдър седеше пет-шест реда по-напред, вдясно от Старк, но Матю въобще не се зарадва, когато зърна сенатора сред публиката. Беше с дребна стара жена, която Матю не разпозна.

Той и Сам Райдър живееха в един и същ град и някога, поне за известно време, се движеха в едни и същи среди. Но младият сенатор от Флорида предпочиташе да смята, че Матю Старк вече не съществува. Толкова по-добре.

Твърди, че е по следите на някакъв диамант... Най-големият нешлифован диамант на шибания свят. Вярваш ли?

Вероятно брътвежи на Невестулката. Но все пак ставаше въпрос за американския сенатор Самюъл Райдър. *Вярвам*, помисли си Старк.

„О, Невестулка, приятелю — каза си той, докато симфонията на Шуберт се лееше, — в какво ме замеси този път.“

Джулиана натика черната кожена чанта в далечен край на гримьорната и се опита да не мисли за съдържанието ѝ: черна

крепдешинена рокля от 1936 година, розови чорапи и сходни по цвят обувки с каишки, пъстър тюрбан, португалски шал, който някога висеше над пианото в изрядния дом на баба ѝ по бащина линия във Филадельфия, и чантичка с ярки гримове. Всичко бе чиста проба Джей Джей Пепър. Джулиана си даваше сметка колко рискува, но след отказ на друг изпълнител в последния момент Лен ѝ предложи да свири на сцената на „Акуериън“ от единадесет. Никога не бе свирила за публика, която се събираше там в късните часове. Как да не приеме предложението? Какво да каже? — О, Лен, невъзможно ми е. Довечера ще свиря в „Линкълн сентър“. Вместо това отвърна, че приема с удоволствие.

Но това означаваше да се завтече за Сохо веднага след концерта в „Линкълн сентър“.

Вероятно беше луда.

Планира всичко внимателно. Ще облече черната рокля, след като свърши концерта, и ще сложи черните ботуши и черното кашмирено палто. В таксито ще нахлузи тюрбана над русите коси, за да не се налага да ги боядисва в розово, лилаво или някакъв друг цвят, и ще метне шала на баба си върху раменете, за да прилича повече на Джей Джей Пепър. Лен ще разпознае, че палтото е от кашмир, но няма какво друго да стори. Накрая ще нахлузи розовите обувки на Джей Джей Пепър и ще се гримира. Вече ще е обула чорапите. Никой няма да ги види под черните ботуши.

Всичко, помисли си тя, е въпрос на правилна преценка за времето и на смелост.

Но преди това я чака изпълнението на концерт от Бетовен. Пое си дълбоко дъх, затвори очи и се опита да събере енергията си.

За пръв път перспективата да забрави част от партитурата не я ужасяваше. Да забрави пасаж пред препълнения до краен предел „Линкълн сентър“, пред Нюйоркската филхармония и пред един от най-великите диригенти в света, помисли си тя, в момента бе най-малката от грижите ѝ.

— Запалила си свещта и от двете страни — упрекна се тя — и ако не внимаващ, ще ти пламне задника.

Като прикриваше умело емоциите, Райдър преживя първата част на концерта. Култивира у себе си вкус към класическата музика и с облекчение разбра, че не се налага да слуша някакво сложно, трудно за възприемане модерно произведение. Но дори така усети обзелото го нетърпение. Щеше му се тази вечер да е вече зад гърба му — и по този начин да е преодолял още една тактическа цел.

В паузата успя да се въздържи да не се огледа наоколо за Де Гийр, пък и не бе сигурен дали холандецът ще посмее да влезе в концертната зала. Усмихна се сдържано на Рейчъл Стейн, за да не я насърчи за разговор. Даваше си сметка, че няма какво повече да й каже, докато не се видят с Катарина Фол — среща, която бе убеден, че няма да продължи дълго. Играеше опасна игра, като манипулираше Рейчъл Стейн, Фил Блок и Хендрик де Гийр. Но с какъв друг избор разполагаше? Всичко ще е наред.

— Слушали ли сте Джулиана Фол друг път? — попита старата жена до него.

Дъщерята на Катарина Фол. Появата ѝ тази вечер го въоръжи с подходяща възможност да събере всички заедно при минимален риск. Не е нужно жените да видят Де Гийр; холандецът може да ги зърне във фойайето, вътре в залата или отвън. За Райдър това нямаше значение. Беше напълно уверен, че Де Гийр не би рискувал да се срещне лице в лице с двете жени. Всичко се подреждаше така щастливо.

— Не — отвърна той. — Досега не ми се е случвало, макар да чувам, че е доста добра.

— Феноменална е. Така са ми казвали. Затова трябва да слушаме внимателно.

Как да слуша концерт за пиано, когато единственото му желание бе да се придвижи към следващата цел? Но знаеше, че се налага да изчака края на концерта. Стисна зъби и не каза нищо при появата на пианистката на сцената.

А после, дори да искаше, не бе в състояние да каже каквото и да било.

Джулиана Фол. Господи, как съм могъл да я пропусна?

Истинска наслада за окото. Всичко у нея бе красиво, елегантно, да ти секне сърцето: роклята в ледено синкав цвят; единственото ѝ украшение — семпла сапфирена брошка; косите ѝ — най-светлия рус нюанс — разпуснати по раменете; кожата ѝ — полупрозрачна. Когато

се усмихна на публиката, все едно нещо голямо и тежко го удари по гърдите и той не успя да си поеме достатъчно въздух. Забрави за старата жена до него, за диаманта, за затруднението, в което се намира, за Хендрик де Гийр, Филип Блок и цялата мръсотия, пред която му предстоеше да се изправи. Нищо нямаше значение, освен жената на сцената.

— Прекрасна е, нали? — попита Рейчъл Стейн делово, с което го раздразни.

Райдър кимна сдържано. Едва дишаше. Никога никоя жена не го бе впечатлявала толкова.

Публиката притихна, а Джулиана Фол се настани пред пианото и концертът започна. Сам Райдър не откъсваше очи от нея. Наблюдаваше как изящните ѝ пръсти танцуват по клавишите, как изразът на лицето ѝ се променя с музиката, как използва цялото си тяло, за да извлече невероятните звуци от инструмента. Концентрацията ѝ изглеждаше невероятна. Сякаш никой друг, освен нея и оркестъра не присъстваше. В изпълнението ѝ имаше нещо диво, дръзко, което Райдър не бе очаквал.

Какво ли ще е да се съсредоточи върху него по този начин? Тази невъздържаност да се отприщи в леглото? Райдър усети как се възбужда и се размърда, но се надяваше Стейн да не забележи; даде си сметка, че усилено хапе кокалчетата на ръката си, но когато я дръпна от устата си, пръстите му тутакси се свиха в юмрук. Отпусна ръка в скута си.

Не разбра, че концертът е свършил, докато хората наоколо не се изправиха на крака и не заръкопляскаха неистово, надавайки възторжени възгласи. Едва тогава си припомни къде се намира и какво трябва да прави. Изправи се несигурно, вкопчен в седалката на стола отпред.

На Хендрик де Гийр концертът се стори безкраен и той остана доволен, че свърши. Не бе човек, който лесно се задържа на едно място или понася американски сенатори, които си играят игрички с него. Холандецът отчасти се забавляваше да наблюдава реакцията на Сам Райдър спрямо Джулиана Фол. Тя излъчваше невероятна привлекателност, но у нея имаше нещо дистанцирано, недосегаемо.

И същевременно притежаваше налудничавата жилка, която я караше да боядисва косите си розови и да се облича в причудливи

рокли, съвсем не като тази, с която се появи тази вечер. Хендрик изпита странното желание да я защитава. Никак не би искал мъж като Райдър да се приближи прекалено до непредсказуемата млада жена, до детето на Катарина.

Нещо в него звънна и Хендрик си напомни, че е практичен мъж. Никога не допускаше чувствата да ръководят постъпките му или да го накарат да допусне грешка, макар, естествено, да разбираше как чувствата мотивират другите хора и ги принуждават те да правят грешки.

Погледна още веднъж наляво и напред и видя Рейчъл Стейн. Опасно е, прецени Хендрик, да остави миналото да повлияе на мнението му за нея и за ситуацията. Не допускаше някога да я види отново. Нареди името ѝ сред онези, които се постара да забрави и да не ги среща дори в кошмарите си. Съзнанието му не допускаше да мисли за нея, за семейството ѝ и за онова, което той, изпълнен с най-добри намерения, допусна да им се случи. А ето я сега тази вечер — така дребна, самоуверена и толкова стара. Спомни си каква красива девойка беше. Някога обожаваше да ѝ носи подаръци, само и само да види как грейват тъмните сериозни очи. А сега тя го мразеше. В сърцето ѝ нямаше прошка; смяташе, че само тя някога е страдала. Такова нахалство, помисли си Хендрик.

Като я видя отново, едва не загуби контрол над себе си. Но какво щеше да му донесе това? Сенатор Райдър е поканил Рейчъл Стейн в „Линкълн сентър“ тази вечер по конкретна причина; същото е сторил и с Хендрик. Вместо да се изплаши, холандецът реши да изчака и да види каква точно е тази причина. Досещаше се вече в най-общи линии, но искаше да се убеди доколко е прав.

Не се изправи на крака както другите от публиката, които поднасяха овациите си. Райдър ще побеснее, ако допусне да го видят, но вътрешно не му пукаше. Напусна концертната зала, като се придвижи бързо по пътеката с приковани право напред очи. Катарина трябва да е тук тази вечер. Дори да го види, няма да каже нищо. Докато мислеше за нея, Хендрик почти усещаше шока ѝ, омразата ѝ. Дишането му се учести, усети как кракът го заболява, но не забави темпото си.

Довери ми се, моя Катарина.

Ала тя, естествено, никога нямаше да го стори.

Никога през живота си Райдър не бе изпитвал към жена, по-разтърсващо чувство от това, което изпитваше в момента към Джулиана Фол. Долавяше обаче, че Рейчъл Стейн го наблюдава, и се помъчи да се овладее.

— Джулиана е великолепен изпълнител — отбеляза старата дама тихо.

— Да, изключителна е — за да спечели време да възвърне самообладанието си, Райдър се престори, че кашля. Надяваше се тази нетърпима жена да не забележи, че то съвсем е изчезнало. — Притежава невероятен талант.

На сцената Джулиана Фол се покланяше ту сама, ту с диригента, ту с целия оркестър. Усмивката ѝ бе зашеметяваща. При последния поклон лъскавите ѝ коси се спуснаха небрежно край лицето ѝ. Райдър почти усещаше мекотата им между пръстите си.

— Трябва да сте наясно, сенатор Райдър... — подхвана Рейчъл.

— Моля ви, не сега.

Без да му обръща внимание, тя продължи:

— Хендрик де Гийр е от типа хора, които биха унищожили Джулиана Фол, само и само да спасят собствената си кожа.

Райдър рязко се извърна:

— Не!

— Правилно ме чухте — увери го тя спокойно.

Райдър преглътна с усилие. Как само го манипулира дребната вещица! Но не бива да губи контрол, не и в момента. Нищо че Джулиана се оказва неочаквано препятствие. Очакваше да му се стори не по-малко непривлекателна, отколкото и приятелката на майка ѝ. Райдър беснееше вътрешно. Плановите му изобщо не предвиждаха подобна ситуация! Рейчъл Стейн трябваше да загуби самоконтрол, а не той самият.

— Някога бях млада, красива и талантлива, както и майката на Джулиана — продължи Рейчъл злорадо, — но Хендрик де Гийр ни лиши от всичко; той и неговите приятели, нацистите.

Не ме интересува, помисли си Райдър отчаяно. Наложително беше да приключи и да си възвърне надмощието. Хората вече излизаха на пътеката между столовете.

— Дълбоко съжалявам за миналото ви, госпожице Стейн, и ви съчувствам за страданието — спря и усети как започва да си възвръща самообладанието. Да, помисли си той, ще се справя. — Иска ми се да ви помогна този Де Гийр да си получи заслуженото, но се опасявам, че е извън възможностите ми. В сравнение с вас знам за него много по-малко, а и не успях да събера допълнителна информация. Ако желаете да го обвините публично заради действията му в Амстердам през Втората световна война, ще ви насърча, макар да съм длъжен да ви предупредя, че няма да стигнете особено далеч. И по-големи престъпници от него са още на свобода. Както и да е — добре е да имате предвид, че каквото и да предприемете отук нататък, е лична ваша отговорност.

Рейчъл Стейн не пророни ни дума. Само кимна вяло и сякаш някак се самовглъби, като че ли съжаляваше, задето изобщо някога е повярвала на този или на когото и да било друг човек. Райдър побърза да се отърси от чувството на състрадание, което започваше да го обзема. Нищо не мога да направя за тази сантиментална жена, помисли си той.

На глас обаче каза:

— Срещал съм се с Де Гийр онзи един-единствен път — въздъхна и вдигна рамене в невинен безпомощен жест. — И както споделих, нямах представа за нацисткото му минало.

— Тогава е излишно да се срещаме с Катарина — отвърна Рейчъл суховато.

— Бих желал лично да ѝ обясня своето становище...

— Защо да си губите времето? Чудя се дори защо си дадохте труда да излезете с мен тази вечер, щом сте били наясно, че с нищо не можете да помогнете. Едно телефонно обаждане щеше да е достатъчно.

— Изпитвах необходимост да ви го съобщя лично, лице в лице. И до началото на концерта не съм спирал в опитите си да събера информация за Де Гийр.

Тъмните ѝ очи се впиха в него.

— Не ви вярвам, сенаторе. Трябваше да се досетя от самото начало, че няма да ми помогнете с нищо. Хендрик де Гийр е отговорен за смъртта на дванадесет души, но те не са били гласоподаватели от Флорида, нали? Е, засега аз нямам намерение да се отказвам. Твърдите,

че сте се видели с Де Гийр един-единствен път? Добре. Ще проверя дали казвате истината. Ще разбера дали има някаква връзка между вас и Хендрик де Гийр — очите ѝ се присвиха. Гневът и решителността ѝ бяха повече от очевидни. — Ще разбера!

Все така бясна, тя се отдалечи.

Сам Райдър наблюдаваше как дребната възмутена жена изчезва в тълпата към фоайето, но не смееше да се отпусне. Ще изчезне и няма да изпълни закана си, ала Райдър вече не смяташе, че споменаването ѝ пред Блок е било проява на голяма слабост. И все пак тя определено е достатъчно интелигентна, за да си даде сметка кога е победена. Няма да има повече обаждания, посещения, писма. Съжаляваше, че няма да се срещне с Катарина Фол и евентуално чрез нея да се въоръжи с повече информация срещу Де Гийр, но поне се отърва от Рейчъл Стейн. Една тактическа цел е постигната. Сега — към следващата. Холандецът ще го чака отвън, в колата на Райдър.

Но Джулиана Фол...

Райдър призна пред себе си, че не желае да я замесва в своите проблеми, но, от друга страна, виждаше колко е наложително да го стори. Тя е пианистка. Красива, незабравима. Просто няма да я намесва; ще се концентрира върху натиска да принуди Де Гийр да си свърши работата.

И въпреки това, докато се измъкваше със скована походка по пътеката, погледна с копнеж към сцената. Тя изглеждаше така празна. А Джулиана се намираще някъде отзад, приемаше поздравления, цветя.

Де Гийр ще почака, реши той. Ти си сенатор на Съединените щати. Използвай влиянието си.

Преметна палтото си през ръка и се отправи към гримьорните.

Ейдриан Фол — висок, светлокож, с привлекателни изсечени черти мъж — прихвана съпругата си внимателно, понеже тя се спъна на пътеката. Обичаше го топло. Появи се в живота ѝ точно когато тя смяташе, че никога повече няма да обича или да се довери някому; отведе я от Амстердам, от миналото ѝ, от спомените — все неща, за които той разбра, че избраницата му не желае да говори. Никога не я насилваше, просто я приемаше такава, каквато е. Двамата заедно

глеzeha и обожаваха Джулиана, изградиха нов живот; техен живот. Макар спокойният ѝ съпруг да се отнасяше винаги с внимание и грижа към нея, в момента ѝ се искаше да бе останал вкъщи. Та той не знаеше нищо за Рейчъл Стейн, за Хендрик де Гийр. Как да му обясни?

— Катарина — разтревожи се Ейдриан, — какво има? Добре ли си?

Тя едва си поемаше въздух. Почти не го виждаше. Пребледняла, тя цялата трепереше.

— Да, да... Добре съм — не ѝ достигаше въздух... *ще припадна.*
— Просто имам главоболие.

— Не изглеждаш добре. Не е ли най-разумно да те прибера вкъщи?

Вкъщи, помисли си тя бегло, все още с мъка поемайки си въздух. О, Ейдриан е така стабилен, винаги има право. Майка ѝ би се съгласила, че е най-добре в момента да бъде в леглото. О, мамо! Майка ѝ би проявила смелост в този момент. Не би се прибрала вкъщи. Не би се изкушила да се заключи в апартамента, от който се вижда Парк авеню, и да не си подаде носа навън.

Катарина се посъвзе и постави треперещата ръка върху устните си. Господи, помисли си тя, и аз го видях. Хендрик! Имаше предчувствие, че ще е тук тази вечер. Мина съвсем близо край нея и тя само го зърна. Но се оказа достатъчно. Лицето му бе запечатано в паметта ѝ.

Облегна се върху ръката на Ейдриан и се остави топлината му да я пренесе в настоящето. Трябва да предупреди Рейчъл, че Хендрик е тук. Поне това трябва да направи, независимо от шока и страха си.

— Искам да се срещна с една приятелка — съобщи тя предпазливо на съпруга си.

Ейдриан решително поклати глава; типичен, практичен banker.

— Не си в състояние да се срещаш с когото и да било.

Катарина погледна към местата, доскоро заемани от Рейчъл и нейния сенатор. Рейчъл вече беше изчезнала, а сенатор Райдър... Не!

Той си проправяше път зад сцената! Да не би Рейчъл да я е подвела? Да не би да е решила въпреки всичко да замеси Джулиана? С рязко движение Катарина се устреми нататък, но Ейдриан я сграбчи за китката и тя неволно се облегна на него.

— Скъпа — пророни той нежно, — позволи ми да те отведа вкъщи.

Изпитваше такава благодарност към съпруга си за добротата му, но сега се стремеше да се отскубне от него, казвайки си, че този път трябва да се бори, трябва да стигне до дъщеря си и да я предпази.

— Джулиана...

— Тя ще те разбере, Катарина. Не е необходимо да я поздравяваш след всяко изпълнение. Тя знае, че има безграничната ти подкрепа. Ще ѝ се обадим сутринта. Освен това тази вечер тук е Шуджи — Ейдриан ѝ се усмихна привидно развеселен, но в очите на съпругата му не се появи весели пламъчета. Усети как го обзема притеснение. — Ще започнат обичайната след всяко изпълнение разправа. Нали не държиш да присъстваш?

— Не разбираш...

— Мисля, че съм наясно. Тази вечер не си на себе си. Катарина, просто не е възможно да правиш всичко. Не можеш да си всичко за всички хора. Преуморена си. Ще отскочим до Кънектикът за няколко дни, ако желаш — там имаха стара селска къща. — Въздухът ще ти се отрази добре.

Катарина откри, че не ѝ е възможно да спори, и плахо кимна. Чувстваше се отново глупаво, като дете; като невинното дете, което някога всички така се стараеха да защитават. Отиде с Ейдриан във фойето, но продължаваше да се оглежда трескаво за Рейчъл. Какво ставаше? Рейчъл, за бога, къде си? Отпадна ли срещата? Ако не отпада, какво да каже на Ейдриан? Какво да предприеме отук нататък? Да се прибере вкъщи и да се престори, че нищо не се е случило?

Но Рейчъл я нямаше и Ейдриан, стиснал здраво съпругата си под ръка, я поведе към изхода. Излязоха в студената декемврийска нощ; тя се извърна и погледна към ярко светещите рекламни табла на концертната зала. Усети с колко много неувереност е изпълнена.

Ейдриан отвори вратата на някакво такси и тя се настани вътре.

Възрастен господин и облечената му в кожено палто съпруга спряха Сам Райдър и затова Старк успя да го изпревари в гримьорната; знаеше, че ще се появи там веднага след като се отърве от старата двойка. Матю забеляза реакцията на сенатора към Джулиана Фол. Трябваше да признае, че когато се появи на сцената, тя порази и него, но той умееше да се владее. Даваше си сметка, че бивш пилот на хеликоптер, бивш автор и бивш прочут репортер просто не може да

има нищо общо с международно известна пианистка. Това са фантазии. Освен това вероятно е от артистичния тип и просто ще попита с недоумение: „Матю Старк ли?“, както впрочем все повече и повече хора правеха напоследък.

Не така мислеше Сам Райдър. Не бе срещал жена, на която да липсва желание да има нищо общо с него и дори не допускаше, че съществува такава. Вероятно Матю грешеше и Джулиана Фол ще припадне по него. Не, не му се вярваше.

Показа журналистическата си карта и се отправи към гримьорната ѝ. Застана встрани: той чуваше, но не го виждаха. Ухили се на себе си — наперен репортер, а слухтиш около някаква си пианистка, а? Привлекателен мъж с азиатски черти мина край него и отиде право при госпожица Пианистката.

— Шуджи... Господи, изкара ми шибания акъл!

Матю усети как устните му се извиват в бегла усмивка. Шибан! Е, помисли си той, Райдър може и да не се е срещал с никакъв холандец и Невестулката да го е пратил за зелен хайвер, но не е изключено на бедния сенатор да му се наложи да прибегне до услугите на Старк въпреки всичко, за да го спаси от Джулиана Фол.

Джулиана гузно тикна черната крепдешинена рокля зад гърба си и успя да изобрази приветлива усмивка за Шуджи.

— Извинявай, но ме стресна. Как си?

Баналности, помисли си тя, които Шуджи ненавижда. Намръщи ѝ се, естествено. Трябваше да му зададе очакваните въпроси: Какво мислиш за изпълнението ми тази вечер, Шуджи? Звуча ли ти като човек, загубил дарбата си? Но дори да разполагаше с време, което определено не отговаряше на положението, не бе сигурна дали отговорите я интересуват.

— Интересно изпълнение — отбеляза Шуджи.

От дългогодишен опит Джулиана знаеше, че подобна оценка означава абсолютно всичко. Небрежно пусна роклята на стола. Свита на купчинка, приличаше на нормална черна дреха — на няколко месеца, а не на петдесет години; тоалет, с който Джулиана Фол би могла да отиде на вечеря след концерта.

— Тази вечер беше във форма — продължи Шуджи, кръстосвайки ръце на гърдите. Облечен според обичая си изцяло в черно, изглеждаше пълен със заряд и енергия. Единственият му порок

бе цигара от време на време. — И все пак долових нещо. Не съм сигурен дали ми харесва, но не съм и сигурен дали чутото не крие потенциален заряд. Мислех си, Джулиана...

— Виж, Шуджи — прекъсна го Джулиана, опасна постъпка само по себе си, като се стараеше да не ѝ проличи колко бърза, — каквото ѝ да е, ще се вслушам, става ли? Но в момента съм изморена.

Ако имаше начин, веждите му щяха да се свъсят още повече.

— Не искаш да обсъдим изпълнението ти?

— Не.

— Добре — говореше суховато, с присвити очи, от което тя се досети, че нещата не са никак добре. — Все още ли възнамеряваш да ходиш във Върмонт?

— Да. За няколко дни. Нужна ми е малка почивка.

— Останах с впечатлението, че се разбрахме да не ходиш.

О, Господи, помисли си тя, никога ли няма да си тръгне?

Шуджи закрачи напред-назад ядосано и по едно време взе украсения с пайети разноцветен тюрбан, за който напълно забрави.

— Какво, по дяволите, е това?

— Тюрбан.

— За какво е?

— Представа нямам. Не е мой. Сигурно някой го е оставил тук — тя изсумтя раздражено. — По дяволите, Шуджи няколко дни във Върмонт не е никаква ваканция. При темпото, с което работех досега, едва ли ще мине дори за отдих. Не ми разваляй предстоящото прекарване, моля те. Не искам да се караме с теб, а и сега не е моментът. Бързам. Забравих, че и ти ще дойдеш, и направих други планове.

Ето, изрече го. Шуджи се извърна рязко към нея, а присвитите му очи проблеснаха гневно.

— Забравила си, че ще дойда?

За малко тя щеше да се усмихне; знаеше, че това ще го изкара от равновесие.

— Много съм объркана напоследък. Нужно ми е да се махна за малко.

— Отделих време от собствения си натоварен график само за да посетя този концерт, а ти си забравила, че ще дойда? Неблагодарна малка вещица! — плесна гневно с ръце и тя откри, че се е

покуражила. Много по-лесно щеше да се справи с един бесен и разгневен Ерик Шуджи Шизуми. — Как съм те търпял през всичките тези години?

— Радвай се, че не ни е хрумвало да се оженим — подхвърли Джулиана небрежно, целейки да разсее гнева му.

Шуджи ѝ хвърли убийствен поглед.

Леко почукване по вратата ги прекъсна; Шуджи изсумтя нетърпеливо, но мигом възвърна самообладанието си, когато високият мъж, по момчешки привлекателен, надникна в гримьорната.

— Извинете...

Джулиана едва се въздържа да не простене.

— Да? Какво има?

— Дръж се добре — прошепна ѝ Шуджи. — Не бива публиката да разбере каква си мерзавка.

Идеше ѝ да му направи гримаса. Той ѝ се усмихна зловещо криво и без думичка повече излезе. Да го вземат дяволите, помисли си Джулиана. Защо просто не я остави на мира?

— Извинете ме за безпокойството, госпожице Фол — обади се човекът на прага. Дари я с лъчезарна, неочаквано искрена усмивка. — Аз съм Самюъл Райдър.

Той спря — очевидно очакваше тя да разпознае името му. Нищо такова не се случи. Но забеляза очите му — замечтано, бебешко синьо; детски очи върху лицето на мъж. Имаше нещо странно привлекателно в тях; но и някак тревожно. Вероятно защото всичко останало у него бе така изрядно и изтънчено. Отвърна механично:

— Радвам се да се запознаем.

— Исках да ви поздравя за изпълнението — той пристъпи напред в гримьорната; беше едновременно предпазлив и смел. — За пръв път ви слушам, но ви уверявам, че няма да е за последен. Бяхте опияняваща.

От известно време не бе чувала точно тази похвала, мина ѝ през ума, но мигом се упрекна колко е цинична. Защо човекът да не е искрен!

— Благодаря — отвърна тя възпитано. — Много мило от ваша страна да си дадете труда да ми го кажете лично.

А сега ще си тръгнеш ли, за да се превърна в свършено друг човек?

— Няма защо.

Той, изглежда, не знаеше как да продължи. Съвсем съзнателно тя не му помогна. Той се улови, че нервно преплита пръсти, и с бърза решителност ги натика в джобовете на елегантното си палто. То бе разкопчано и под него се виждаше елегантен смокинг върху очевидно стройното тяло. Джулиана почти чуваше приятелите си, които ѝ напомнят да не е толкова критична — богатият, привлекателен, заинтригуван от нея мъж представляваше точно това: богат, привлекателен, заинтригуван.

Изпита леко съжаление към него. Изглеждаше така объркан, така самотен. Тя ли му въздействаше така? Или музиката ѝ? Да, впечатляващо парче. И въпреки това несъмнено именно тя привличаше Самюъл Райдър — не е изключено само за тази вечер, — а не изпълнението ѝ или човекът, който е. От натрупания опит вече знаеше, че подобно на други мъже и Самюъл Райдър е запленил от собствените си фантазии какво представлява тя всъщност и какво би могла да означава за него. Обсебваше го представата, която си създаваше за нея. Не знаеше нищо определено за темперамента ѝ, за семейството ѝ, за дълбоката, вътрешна, неромантична връзка с Шуджи; не подозираше за съществуването на Джей Джей Пепър.

Подозираше, че Самюъл Райдър не би одобрил Джей Джей Пепър.

Но имаше нещо толкова сладко и меланхолично в начина, по който я гледаше, че сърце не ѝ даваше да му се сърди заради предположенията му, нито да го охули за чувствата му. Беше достатъчно привлекателен, за да се зачуди дали не прибързва с желанието си да се отърве от него. Дори Шуджи, който рядко забелязваше подобни неща, веднъж отбеляза колко прекалено придиричива е по отношение на мъжете. Може би имаше право. Но пианото в клуба на Лен я чакаше. Дали да не покани Райдър да дойде? Не ставай глупачка! Джей Джей е нейна тайна.

Усмихна се и забеляза, че я гледа още по-ласкаво.

— Приятно ми бе да се запознаем, господин Райдър, но...

На прага на гримборната се появи друг мъж — с тъмни коси, с тъмни очи, с изсечено, осеяно с белези лице, което на Джулиана се стори хем заинтригуващо, хем малко плашещо. Носеше скъпи, но не

официални дрехи; и му стояха сексапилно. Лицето, облеклото, стройното тяло съвсем подходдаха на плътния язвителен тон:

— Хей, Сам, така си и помислих, че си ти — влезе, без да е поканен, и кимна към Джулиана. — Госпожице Фол.

Никога няма да се измъкна оттук, мина ѝ през ума. Ала реакцията на Райдър я заинтригува. Той видимо се скова и пребледня.

— Старк... Матю! — успя дори да се усмихне, докато протягаше ръка. Но в жеста нямаше нищо дружелюбно. Който и да беше Матю Старк, Самюъл Райдър не желаше да има нещо общо с него. — Отдавна не сме се виждали.

— Така е — съгласи се Старк и бързо разтърси протегнатата ръка. — Бях на концерта и те зърнах. Реших да ти се обадя.

Това са пълни глупости, изведнъж прецени Джулиана. Матю Старк бе съвсем наясно какво въздействие ще има появата му върху Сам Райдър. Но това, напомни си тя, едва ли е неин проблем.

— Ако не възразявате, господа...

Матю се извърна и се ухили, като видя как контролира раздражението си.

— Хайде, Сам. Пречим на дамата. Ще те почерпя едно питие.

— Съжалявам... Няма да мога — овладявайки се, Райдър се извърна към Джулиана. Детските му очи светеха от смущение и гняв. — Извинявайте за нахлуването.

Джулиана прехапа устни, за да не се засмее — той имаше предвид Старк, а не себе си.

— Няма нищо — отвърна тя, а мечтаеше единствено да се отърве и от двамата.

— Госпожице Фол, чудех се... — Райдър спря; зачервеното му лице се извърна към Старк, който му се усмихна в отговор, без никакво видимо намерение да помръдне. Успял да овладее отчасти гнева си, Райдър погледна отново към Джулиана. — За мен беше удоволствие да се запознаем.

Мина край Матю Старк, който стоеше облегал върху рамката на вратата с вид на спокоен, дистанциран човек. На Джулиана ѝ дожаля за Райдър: явно присъствието на Старк му попречи да я покани на вечеря, което, от друга страна, беше добре. Надяваше се Старк да се досети и също да си тръгне. Но той не направи нищо подобно. Да върви по

дяволите, помисли си тя, взе тюрбана и го пъкна в торбата при розовите обувки. Ако иска, нека да остане. Тя тръгва.

— Хубав тюрбан — отбеляза той. — Не смятах, че си падате по пайети.

Хвърли му леден поглед.

— Ще ме извините, но трябва да вървя.

Той не се отдръпна от пътя й.

— Спокойно — рече той. Неговата овладяност контрастираше странно с нейната нервност и припряност. — И аз си тръгвам.

Само дето не му каза браво. Вместо това си даде сметка коя е и си спомни лекциите на Шуджи как да се държи с публиката, макар този солиден решителен мъж трудно да се вписваше в тази категория. Дали по време на концерта не се бе държал като леля Вилхелмина и не бе спал? Защо изобщо е дошъл?

— Изглежда, не знаете много за Сам Райдър — обади се Старк.

Тя вдигна черната крепдешинена рокля и се замисли дали да не започне да се преоблича пред него, но срещна тъмните му дълбоки очи и се отказа от намерението си.

— Не. Запознахме се току-що. А сега...

— Нарекохте го „господине“.

— И какво от това.

— Той е сенатор. Но, предполагам, не го знаете.

— Сенатор... О, значи доста съм се оляла.

— Да. Сенатор на САЩ — продължи Матю Старк. — САЩ означава Съединени американски щати.

Тя прокара език по вътрешната част на бузата си. Забеляза, че очите на Старк са черни, но не бе напълно сигурна.

— Никак не е забавно.

— И аз така мисля.

— А вие кой сте?

— Аха! Значи името Матю Старк също не ви говори нищо и не пробужда пламъчета в тези хладни зелени очи? Господи, колко са паднали величията. Вие и моят редактор ще си допаднете.

Трябваше ли името му да й е познато? Вероятно не, реши тя. Той просто се опитва да я подразни — и го постигаше отлично.

— Господин Старк, закъснявам.

— Както казах: тръгвам. Само още една дума — той вдигна ръка, хвана горния край на касата и я погледна. Тя усети как пот се стича между гърдите ѝ и роклята полепва по тялото. Беше ѝ горещо, изпитваше силно раздразнение, но се опитваше да не му го покаже, а същевременно имаше желание да го предизвика; да го насърчи. Той ѝ се ухили. — Ако бях на твое място, сладурче, щях да кажа на този тип Шуджи да си гледа работата и щях да отпраша към Върмонт — отдръпна се от касата на вратата. — Лека вечер.

Джулиана изправи гръб и го дари с леден поглед. От черни очите му сякаш станаха тъмнокафяви. В тях се появи топлина, вълнение. Сладурче, сети се тя почти смаяна. Никой никога не я бе наричал така.

Старк вече не стоеше на прага. С цялото си натрупано раздразнение Джулиана тръсна черната рокля, за да я разгъне. За бога — сладурче! А колкото до Върмонт и Шуджи...

Откъде знаеше Старк за Върмонт?

Със скок се озова до вратата.

— Копеле такова! Подслушвал си мен и Шуджи.

Матю Старк се извърна и ѝ се ухили.

— Точно така. Сблъсках се с него, когато си тръгваше. Казах му, че и според мен си заслужила отдиха. Имах късмет, защото прочетох програмата — иначе нямаше да знам кой е.

— Никога не си чувал за Шуджи?

— Не и до тази вечер.

Прозвуча толкова невероятно, че Джулиана се разсмя, върна се в гримьорната и затвори вратата.

Матю бързо се разкара оттам. Опасяваше се да не предприеме нещо, за което ще съжалява. Като например да каже на Джулиана Фол, че има най-сексапилния смях, който е чувал от години. Дамата си е стопроцентова артистка и е прекалено хладна, но той долови и нетърпеливото припиране на нещо друго у нея. Закъде се е разбързала така? За среща с мъж? Не, съмняваше се, че нещо елементарно като любовник ще предизвиква такава възбуда. Повечето мъже с радост биха я чакали и той подозираше, че тя го знае. Райдър определено би я чакал. Ха, та и аз самият бих, помисли си Старк, като се сети как от потта тънката копринена рокля прилепна към гърдите ѝ и очерта

формата им. Не, не става въпрос за любов. Може би нощ, изпълнена с хубав палав секс, би я накарал да бърза така?

Засрами се, Мат! Дамата сигурно не се занимава с подобни неща. *Не че няма* — помисли си той, сетил се за прекрасните ѝ очи — *да е дяволски добра в тях.*

Чудеше се какво ще каже на Фелди.

По дяволите, реши той, защо да започва да се притеснява за подобни работи. Запъти се да изпие една бира и да пофантазира още малко за смеха на Джулиана Фол.

6

Хендрик де Гийр пушеше пура на задната седалка в колата на Райдър, която шофьорът бе паркирал на Бродуей, когато високият сенатор се настани до него и очевидно раздражен, нареди:

— Размърдай проклетата машина — извади копирена кърпичка от джоба и дори не си даде труда да я разгъне, преди да избърше челото си. После рязко добави: — Ненавиждам пурите.

Холандецът сви безразлично рамене и изгаси пурата; щеше да я допуши по-късно насаме. Райдър напъха кърпичката в джоба на палтото си и Хендрик, леко развеселен, се запита колко зле ли се е държала с него хубавата пианистка Джулиана Фол. С уменията на професионален политик Райдър се овладя.

— Беше на концерта. Хареса ли ти?

— Да, бях и не — не ми хареса. А на теб?

— Да. Разбира се, че да. Изпълнението ѝ бе чудесно — само блясъкът в очите на Райдър издаваше пламналата страст към русокосата пианистка. — Джулиана Фол е изключителна музикантка, не смяташ ли?

— Не се интересувам от музика.

Райдър дари Хендрик с бегла покровителствена усмивка, но холандецът не се засегна. Беше каквото беше и много отдавна престана да се стреми да се промени. Райдър продължи по-благо:

— Хайде да говорим по същество. Предполагам, видял си с кого бях тази вечер?

— Рейчъл Стейн — отвърна Хендрик с безизразен тон.

Райдър впери очи право напред в тъмната студена кола, сякаш като не гледа холандеца, думите му нямат нищо общо с него.

— Тя иска главата ти.

— И я заслужава. Аз обаче не съм мазохист.

— Нито пък аз.

— Разбира се, че не си. Рейчъл Стейн иска главата ми, а ти ще ѝ я дадеш, защото иначе тя ще се разприказва; тогава не е изключено

някой да надникне по-дълбоко, за да види дали помежду ни няма евентуални връзки. Това не е нещо, което ти или сержант Блок желаете, предполагам.

— Разсъжденията ти са съвършено правилни, Де Гийр — съгласи се Райдър навъсено. — Тя би могла да нанесе големи щети — съвсем незаслужени, ще добавя.

Хендрик се усмихна истински развеселен.

— Да, да. В цялата история ти си абсолютно невинен.

Райдър не отвърна нищо; дори не долови лекия сарказъм в тона на Де Гийр. Господи, колко мразеше цялата тази каша! Преди много дни планира този момент — откакто Рейчъл Стейн за пръв път му разказа подробности за предателството на Де Гийр спрямо нейното семейство и семейство Пеперкамп. И сега, когато часът настъпи, едва успяваше да се съсредоточи. Все още виждаше тъмните красиви очи на Джулиана Фол върху фона на светлото ѝ лице. Сигурно го е взела за глупак. „Ти си такъв задник, Сам“ — каза съпругата му, когато го изостави. Другите жени не бяха съгласни с нея — той не бе съгласен, — но думите ѝ още го жегваха. Съпругата му бе жена, която никога не успя да впечатли. А ти все по такива си падаш, нали така, приятелче? Не, не. Джулиана Фол няма да е такава. Само Старк да не беше... Да го вземат дяволите! Как цъфна тази вечер?

— Но ти имаш определени условия — продължи холандецът спокойно.

С почти физическо усилие сенаторът разкара от съзнанието си образа на самодоволния нахален Матю Старк. Железния — така го наричаха другите бойци, и то винаги с уважение. Знаеха, че на Старк може да се разчита. На Райдър му се искаше неговият прякор да е Железния, а не Златното момче. Ала всичко беше в миналото. Кой днес е американски сенатор и кой бивш писател? Срещата им зад кулисите бе просто нещастно съвпадение. Толкова.

— Да — отвърна той накрая. — Имам условия. Съществува начин да разрешиш моите проблеми и същевременно — твоите.

Райдър се извърна и погледна зле скроените дрехи на холандеца, невчесаните коси, едрите, мазолести ръце. Как стана, че такъв мъж разполага с толкова много власт над него? Но няма да е за дълго, окуражи се Райдър. Най-после всичко ще свърши.

— Знам за Амстердам. След като ни видяла заедно в колата по новините в шест, Рейчъл Стейн ми разказа всичко. Извади лош късмет тогава, но те предупредих за опасността да се срещнем лично. Все пак не е изключено нещата да се уредят. След като си поприказвах с Рейчъл, направих някои проучвания; открих и други подробности. Ти си тук тази вечер, Де Гийр, защото знаеш, че си причинил смъртта на дванадесет души, а Рейчъл Стейн иска да те види изправен пред съда да отговаряш за постъпките си. Ти си тук, защото си наясно, че аз го знам. Не съм толкова глупав да не се досещам, че можеш да изчезнеш. Но нещата при Блок ти потръгнаха, а и вече си прекалено стар. Няма да ти е лесно да започнеш отначало, особено след като не се налага. Трябва само да ми набавиш каквото искам и аз ще забравя всичко, което съм чувал за теб.

Хендрик се бе научил да не се подвежда от невинните очи на този мъж.

— Това сме го обсъждали и друг път. Тук съм, нали? Кажете какво искате.

— Диамантът.

Холандецът не издаде никакъв звук.

— Знаеш за какво говоря. Знаем, че знаеш. Тази жена Стейн не вярва в съществуването му, иначе никога не би го споменала, когато дойде при мен да се оплаква от теб. Тя няма представа за интереса ми към камъка — но аз съм убеден, че той съществува. И което е по-важно — ти ще ми го набавиш.

— Знаем за много диаманти, сенаторе...

— Де Гийр, не ми губи времето.

Хендрик погледна младия сенатор безизразно.

— Трябва да съм сигурен за какво говорим. Как се казва диамантът?

Очите на Райдър станаха студени.

— Нешлифованият Менестрел.

Отис Реймънд се поклатяше на краката си, стъпил върху ръчно тъкания килим пред огромното бюро. Зад гърба му в камината бумтеше огън, но — както винаги — той приличаше на човек, на когото му е студено. Чудесен екземпляр за армията на Съединените

щати, помисли си Блок, няма що. По дяволите. Не преставаше да се удивлява, че Реймънд е служил във Виетнам и се бе проявил като добър стрелец. Трябва да е било чист късмет.

— Добър вечер, Реймънд.

— Сержант.

Блок се облегна на плетения стол.

— Току-що ми се обади Сам. Каза, че Старк е цъфнал в „Линкълн сентър“ тази вечер. Не знаеш нищо по въпроса, нали?

— Мат Старк? Не, сержанте. Не съм го виждал от няколко години.

— Не си се отбивал да го видиш, докато беше във Вашингтон, така ли?

— Не. Отидох там по ваша задача и не си губих времето. Направих само което ми наредихте.

— Сигурно. Но защо все пак Старк се е появил в Ню Йорк?

— Нямам представа. Питайте него.

— Може и така да постъпя, Реймънд. Може.

Отис подсмръкна. Усещаше как вече не го свърта да стои на едно място.

— Нещо друго?

— Не. Свободен си.

Малко по-късно отново се обадиха на Блок по телефона.

— Готово — уведоми го човекът му в Ню Йорк.

— Злополука ли? — попита Блок.

— Разбира се.

— Добре — загледа се в ярките пламъци и се наслади на аромата на горящата бреза. — Много добре.

Матю пристигна в новинарската зала рано в понеделник сутринта; прекалено рано, да го вземат дяволите — даже му остана време да изпие две чаши кафе, преди Фелди да се появи. Не правеше нищо. Просто седеше зад бюрото и се взираше над плексигласовата преграда, където бе залепил афиша на филма, който направиха по неговия роман ЗК. Дори запазиха оригиналното заглавие. Филмът спечели доста награди. Както и книгата преди това, а сега го продаваха и на видеокасети. Книгата пък влезе в списъка на задължителните четива за онези, които карат в колежа курсове по литература за Виетнамската война. Навремето окачи до афиша и някои от отзивите, но преди година ги свали. Без специална причина. Вероятно се бе отегчил да ги гледа. Преди няколко месеца списание „Таим“ написа статия за него — питаха се какво ли е станало с Матю Старк, наградения с военни отличия пилот на хеликоптер, който бе изкарал два пъти срочна служба във Виетнам, където отишъл и трети път, вече като журналист на свободна практика, и изпращал статии за „Ню Йоркър“, „Атлантик Мънтли“ и „Харпърс“. Когато най-после се прибра окончателно, написа книгата си и постъпи на работа във „Уошингтън Поуст“. Беше герой, ветеран от войната, хората го харесваха.

После му писна от всичко или се изчерпа; нямаше вече какво да каже. Престана да се пита кое го накара така да промени отношението си. Напусна „Поуст“ и известно време не се занимава с нищо; после, докато все още имаше известна репутация, цъфна в „Газет“ и започна да се прави на репортер във въпросния таблоид.

Отпи от кафето и си призна, че се чувства по-добре. Новинарската зала определено му помагаше да забрави дългия неделен ден, изпълнен с кошмари независимо дали бодърстваше или спеше. Той ги наричаше кошмари, макар да не бяха такива. Бяха спомени.

— Задник такъв!

Алис Фелдън пристъпи към бюрото му със смачкан брой на „Ню Йорк Таймс“ в ръка и с очила, смъкнати на големия ѝ нос.

— Да те вземат дяволите! — обяви тя. — Залагам си главата заради теб, звъня на важни клечки да ти набавя билет за напълно разпродадена концертна зала, доверявам ти се, копеле такова, и как ми се отплащаш?

— Успокой се, Фелди. За бога. Оказа се задънена работа. Нямаше никаква история.

— Глупости — тя натика „Таймс“ в лицето му. — Ето, чети. Една жена се хлъзнала и паднала пред „Линкълн сентър“ след концерта в събота вечер. Починала. Открили тялото ѝ едва вчера следобед.

— Страхотна история, Фелди. Ей сега ще се заловя с нея.

— Спести ми сарказма си. Жената се е казвала Рейчъл Стейн. Името ѝ говори ли ти нещо?

— Не.

— Била е на концерта със сенатор Самюъл Райдър, старата ти дружка.

Матю разтърка чело.

— Господи.

Материалът започваше в долната половина на първа страница.

„Рейчъл Стейн, известна филмова агентка от Холивуд, наскоро се оттеглила в Палм Бийч; според съобщение от кабинета на Райдър била голяма поддръжничка на сенатора и той дълбоко скърбял за смъртта ѝ.“

— Този тип — Невестулката, — и той ли е приятел на Райдър? Затова ли искаше да попаднеш в „Линкълн сентър“? Защото и Райдър ще е там? Пишат, че смъртта на Стейн била злополука. Ти имаш ли други предположения?

Старк остави Фелди да си говори бомбастичните фрази. Най-големият необработен диамант на света, проблемите на Райдър, молбата на Невестулката да му помогне, а сега — и това.

— Слушай, Старк, да те вземат мътните. Не изпитвам никакво съжаление към теб. И да зарежеш тази служба, пак ще изкарваш от

лихви повече, отколкото аз, след като работя по шестдесет часа на седмица. Дори да те уволня, ще се справиш чудесно и вероятно именно това е основната причина да не го направя — тя вдигна очилата на главата си. — Но хората някога казваха, че си човек, на когото му пука.

Никой не говореше с него по този начин, освен Алис Фелдън. Никой друг не смееше. На Матю му допадаше, че не я плаши, както плашеше останалите си колеги.

— Вероятно никога не ми е пукало истински.

— Не ти вярвам — гласът ѝ стана по-мек и тя дълбоко въздъхна. — Онзи Отис Реймънд беше ли с теб и Райдър във Виетнам?

— Невестулката е прегорял виетнамски ветеран. Хората в страната са отегчени от такива като него, Фелди. Онова, което ми разказва, обикновено не струва нищо. Ако все пак в цялата случка има някаква история, ще я получиш. Обещавам ти.

— Добре, Старк. Ти си журналист. Проследи я.

Мърморейки, че вдига ръце от мързеливия нехранимайко, Алис се върна при бюрото си. Матю пийна още кафе и прочете статията за смъртта на Рейчъл Стейн. Лесно е могла да се подхлъзне. Помнеше колко беше дребна, сбръчкана и странна на вид, независимо от информацията, че била едва на шестдесет и пет. Не бе свикнала на сняг и лед. Следователно беше възможно да се е подхлъзнала, но е възможно и да не е — има ли някакво значение? Върна се в началото и за втори път прочете материала.

И тогава го забеляза. Рейчъл Стейн емигрирала от Амстердам през 1945, като прекарала последните месеци от войната в нацистки концентрационен лагер. Тя бе холандска еврейка.

Холандска еврейка.

А човекът, с когото Райдър трябваше да се срещне — Хендрик де Гийр, — също е холандец.

Старк погледна към афиша, без да го вижда. Нещо друго се въртеше в главата му, но не успяваше да го избистри. Извади програмата от концерта, която запази, в случай че Фелди поиска доказателство за присъствието му в залата или му се доще да изреже снимката на Джулиана Фол.

Отгърна на биографичните бележки за госпожица Пианистката. Гъмжеше от обичайните суперлативи: първа и единствена ученичка на

Ерик Шуджи Шизуми, който се съпротивляваше на нейното отиване във Вермонт. Посещавала академията „Джулиард“. Кариерата ѝ започва, след като печели няколко престижни конкурса за пианисти. Бележките пропускаха да отбележат, че е красавица. Сети се как прилепна роклята към тялото ѝ. Да, определено беше красива. Прескочи бележките за техниката и интерпретацията на концерта от Бетовен и отиде в края, при последните лични данни. Живее в Ню Йорк, където е родена и израснала; дъщеря на банкера от „Уолстрийт“ Ейдриан Фол и Катарина Пеперкамп-Фол, собственичка на „Пекарната на Катарина“ в горния край на Медисън авеню — самата тя холандска емигрантка.

Какви съвпадения. Фелди е права: той е журналист и не вярва в съвпаденията.

Преди година, когато още не се бе появила Джей Джей Пепър, Джулиана купи аквариум и го постави зад пианото, близо до френския прозорец между трапезарията и огромния хол с изглед към Сентръл Парк. Напълни го с вода и пусна златни рибки; шест на брой. Казвах се Фигаро, Козима (по името на Вагнеровата съпруга), Пучини, Кармен, Барток и Дюк (на Дюк Елингтън; пред Шуджи твърдеше, че е Лудвиг). Не приказвах и имаха изключително красив вид; всъщност не представлявах никаква компания, но бяха нещо живо, което се навърта наоколо през дългите ѝ часове на изолация. Понякога се обръщаше на стола пред пианото — упражняваше се прекалено дълго, за да търпи табуретка — и да си побъбри с тях, както правеше в момента. Вписвах се в странстващия ѝ начин на живот несравнимо по-лесно от куче или котка. Лесно се намираха хора да хранят рибките, докато отсъства, но имаше чувството, че ако някога забравят, просто ще изхвърлят умрелите в тоалетната и ще купят нови. Щеше ли да разбере, чудеше се понякога тя.

Шуджи спечели. Тя реши да отложи Вермонт. Съботната вечер в „Акуериън“ мина добре и изключително забавно. Трябваше да работи. Трябваше да извади Джей Джей Пепър от системата си. Не можеше да се упражнява истински, ако не е вкъщи. Ако прекарва поне по осем часа на ден пред пианото през следващите две седмици, ще си възвърне формата — подобно на атлетите; това е истинската работа на

пианиста, често твърдеше Шуджи. Прав е, макар да не възнамеряваше да му го признае, защото още му бе ядосана заради Върмонт. Като влезе в ритъм, ще успее да отдели няколко дни за Върмонт, без да вреди на напредъка си. И без чувство за вина.

Но се оказа трудна работа да се върне към установената си рутина. Вчера само след три часа, прекарани на пианото, се втурна към музея „Метрополитън“, за да види коледното дърво.

Днес се справи една идея по-добре. Сутринта стана в осем — един-единствен час по-късно, отколкото възнамеряваше — и в продължение на десет минути се посвети на физически упражнения, макар че ако бяха двадесет, щеше да е по-добре. Редно е да отиде в парка да потича, но не беше достатъчно топло, или да яхне статичното колело. Вместо това скочи във ваната. „Здравословната“ ѝ закуска включи две от прочутите маслени бисквити на майка ѝ и каничка чай. Редовният график трябваше да я постави зад пианото до девет, където да прекара осем-десет часа с малки паузи за обяд и вечеря. Седна зад пианото „Стейнуей“ едва в единадесет и направи доста почивки.

Беше едва три часа, а вече спира четири пъти, за да си поприказва с рибите. Но отказваше да се насилва. Нужни са ѝ само два-три дни и ще си възвърне предишната форма: взискателна и посветена на работата си както някога.

— Какво казваш, Дюк? Да се захващам отново с Шопен ли?

Дюк размаха опашка и отплува. Нямаше никакво отношение към Шопен. Тя подготвяше Концерт за пиано № 1 в ми минор — трудно парче, което обаче обожаваше. Не заради музиката говореше на рибите. Нещо друго я тласкаше — вероятно izolацията.

Портиерът звънна — това я стресна — и обяви, че във фоайето е някой си господин Матю Старк; желяел да я види, дали да го пусне?

— По дяволите! — изруга тя и изненада и себе си, и портиера. Съвсем ясно помнеше Матю Старк — насмешливият смях, тъмните му променливи очи. Нямаше представа какво иска от нея. Дори не знаеше защо се отби в гримьорната ѝ в събота вечер. Само за да каже „здравей“ на Сам Райдър ли? Или на нея? Съмняваше се да се е изкушил дори за миг да ѝ предложи да излязат на вечеря. Нарече я сладурче. Какво прави сега долу? Не бива да се разсейва точно сега, но да става каквото ще. — Пусни го да се качи.

Без някаква смислена причина обмисли как всъщност изглежда: черен ластичен клин, огромна развлечена тениска с лика на Бетовен, черни чорапи и гуменки; никакъв грим, с коса, събрана на конска опашка. Поне не е в розово, помисли си тя, когато на входната врата се звънна.

Отиде в широкото антре и отвори вратата само колкото позволяваше веригата — като стопроцентова нийоркчанка не се доверяваше на никого. Но мъжът, когото съзря, определено бе същият, който така я обърка преди няколко вечери. Сега носеше черно кожено яке, черен пуловер, джинси и тежки каубойски ботуши. Без шапка и без ръкавици. Някак си и не очакваше да го види с шапка и ръкавици. По тъмните му коси се топяха снежинки, но нашареното му с белези лице не издаваше да му е студено. Не си бе дала сметка, че е завалял сняг. Вероятно работата ѝ по Шопен вървеше по-добре, отколкото предполагаше.

Старк ѝ се ухили бавно и неангажиращо.

— Конска опашка? Колко обикновено за световна знаменитост като теб.

Никой никога не се бе държал така непочтително с нея. Абсолютно никой.

— Не мислиш ли, че трябва да изчакаш да те пусна вътре, преди да проявиш сарказма си?

— Не се сетих.

Повярва му.

— Какво искаш?

— Пет минути. Желая да ти задам няколко въпроса.

— За какво?

— За някои неща. Аз съм репортер.

— Разполагам само с думата ти, че си такъв.

— Както върви напоследък, скоро може да се окаже, че това е единственото, с което разполагам. Но засега — ето — бръкна в портфейла и ѝ подаде журналистическата си карта през процепа. — Провери ме.

Джулиана успя да поеме картата, без да докосне пръстите му. Докато се взираше в документа, усещаше тъмните му очи, впити в нея.

— Работиш в „Уошингтън Газет“?

— Тъхъ.

Звучеше развеселен; предполагаше, че е чувала за него, сети се тя. Е, по дяволите.

— Нищо чудно, че името ти не ми е познато — погледна го високомерно и го дари с хладната си усмивка, според нея той заслужаваше и двете. — Не чета „Газет“.

— Хубав опит, мила, но името ми не е известно от „Газет“.

Почувства как страните ѝ поруменяват от гняв и смущение и — помисли сепнато тя — защото застана нащрек. Той продължаваше да стои в проклетия коридор и тя неволно започна да забелязва разни подробности: ухилена физиономия, мускулести бедра, широк белег на дясната ръка. Едва ли го е получил от белене на краставици.

— Добре де — предаде се тя. — Никога не съм чувала името ти и не ме интересува, че е така.

— Ще ме провериш ли, или ще вися тук цял следобед?

Тя затвори вратата и се зачуди дали просто да не се върне при пианото. Той ще дочуе музиката на Шопен и ще се сети какво всъщност му казва. Но все пак отиде до телефона в хола. От любопитство, предположи тя. Набра телефонния номер на „Газет“, отбелязан на картата. Телефонистката я свърза с Алис Фелдън, която потвърди, че Матю Старк работи за нея.

— Ако неговото изобщо може да се нарече работа — промърмори тя накрая.

— Имате ли нещо против да го опишете?

— Защо?

— Стои пред вратата ми и не съм сигурна дали съм склонна да го пусна.

— Разбирам. А вие коя сте?

— Казвам се Джулиана Фол. Аз...

— А, пианистката на Старк. Я гледай ти.

Пианистката на Старк? Господи! Какво става?

— Висок един и осемдесет, тъмен, осеяно с белези лице, носи черно кожено яке и каубойски ботуши. Освен това...

— Той е. Благодаря.

— Момент. Свържете ме с него, ако обичате.

— Ще му кажа да ви се обади — отвърна тя и затвори. Махна предпазната верига и остави Старк сам да си отвори вратата.

— Потвърдиха самоличността ти.

— Звучи ми застрашително.

Влезе в хола. Джулиана го последва. Голямото помещение гледаше към Сентръл Парк, който в момента приличаше на коледна картичка: целият в украса и дървета, обсипани с разноцветни светлинки под падащия сняг. Видя го как оглежда стаята, сякаш не е очаквал праха по перваза на прозорците, по мраморната полица над камината, върху пианото, по облегалките на скъпите мебели, нито да види толкова книги, списания, снимки, изрезки, писма, грамоти и какво ли още не, разхвърляно на купчини наоколо. За пръв път след връщането си от Париж сама забелязваше безпорядъка. А и двата големи персийски килима плачеха за прахосмукачка.

— Златни рибки, а? — попита той и се приближи към аквариума, за да ги разгледа отблизо. После отново се извърна към нея. — Хубаво местенце имаш, но не разполагаш ли с чистачка?

— Отсъствах известно време и още не съм почистила... По-скоро чисти една жена, но засега не съм я викала. Не идва редовно. Трудно се концентрирам, когато шуми прахосмукачка или някой снове наоколо с парцал. Ако трябва да съм честна, малко прах не ме безпокои.

— Бас държа, че е така.

Даде си сметка, че я наблюдава, че конската ѝ опашка се е разхлабила, че е едва ли не малко отнесена. Обикновено изглеждаше така по това време на деня, след като часове наред е свирила. Нуждаеше се от известно време, за да се съвземе и да си възвърне обичайното поведение.

— Как постъпваш, когато каниш гости? — продължи той непринудено. — Натикваш всичко под дивана и намаляваш осветлението, та никой да не забележи праха ли?

Направи се, че не забелязва суховатия му тон.

— Обикновено не каня гости.

— Само ти ходиш.

— Всъщност, да.

Ластичето се смъкна на върха на опашката. Тя го махна и остави косите да се разпилеят свободно. Долови как очите му леко се разширяват. Нямаше да забележи, ако специално не бе го гледала. Значи, помисли си тя, е наблюдателен. Репортерско око за детайла, едва ли е нещо повече.

— Господин Старк — подхвана тя троснато, — дойдохте да ме попитате нещо или просто да ме обиждате?

Той я погледна отново и в черните му очи се появи кафеникава искрица топлина.

— Извинявай — изрече думата отсечено и тя предположи, че не го казва често. — Очевидно ми повлия начинът, по който изглежда мястото тук, а и това, че работиш толкова усилено. Не очаквах подобно нещо.

— Просто една сутрин съм се събудила научена да свиря на пиано, така ли мислиш?

Ухили й се.

— Нещо подобно.

— Е, не е така — реши да прекрати темата. — Какво искаш да ме питаш?

— Наполовина работя по един материал — отвърна той и се отправи към прашния „Стейнуей“. Десетина изтъпени молива се въргаляха по пода под пианото и стола. Наведе се и взе един. Бе дълъг около пет сантиметра. — Може да се каже, че има още живот в него, а?

— Правя всичките си бележки с молив. Нямам време да ги подострям, докато работя, затова се запасявам с десетина и щом някой се изтъпи, го хвърлям на земята. Ненавиждам неподострени моливи.

— Няма нищо по-отвратително.

Джулиана усети, че независимо от грубоватия му тон той бе изненадан и развеселен.

— Когато свърша, ги събирам и ги остря наведнъж. Така пестя време. Виж, не ме бива да разкрасявам онова, което правя или не, нито да променям начина, по който го върша. Ако методите ми и жилището ми разбиват представата ти за концертираща пианистка — така да бъде. Как може човек да работи наполовина по материал?

— Според безсмъртните думи на Алис Фелдън, държейки се като мързелив непрокопсаник — накани се да остави малкото моливче върху пианото, но размисли и го пусна на пода. — Чакай да не объркам нещо. Не се ли предполага, че холандците са подредени и спретнати хора?

Джулиана свъси вежди.

— Откъде знаеш, че съм с холандски произход.

— Проучване — отвърна той неопределено.

— Какво проучване? Взех те за музикален критик. Ако това е официално интервю...

— Не е. Успокой се — той я погледна, после свали поглед към образа на Бетовен. Вероятно приличаше на идиот. — Имаш ли нещо против да седнем?

Тя въздъхна, но се съгласи:

— Щом искаш.

Той се настани на дивана сред няколко прашни книги за Шопен и Моцарт, а тя вдигна голяма купчина вестници, списания и писма от плетен люлеещ се стол.

— Натрупала се е поща от четири месеца, а и забравих да спра абонамента на вестника по време на отсъствието ми — само, допълни наум тя, *защото съвсем наскоро се абонирах за пръв път в живота си*. Чудеше се дали като четете сутрешен вестник, ще ѝ помогне да се чувства повече в крак със света. Или просто си намираще какво още да прави сутрин, преди да седне да свири. — Още не съм ги прегледала.

— Виждам. Да ти помогна ли?

— Не.

Изрече го прекалено бързо. Съзнаваше го, а виждаше, че и той го забеляза. Не желаше да се приближава прекалено близо до нея. Така много се различаваше от познатите ѝ мъже. Седна и му хвърли подканващ поглед, като за пореден път разгледа осеяното с белези лице, силните ръце и ботушите, които явно носеше от дълго и щеше да носи поне още толкова. Шуджи не би го харесал, мина ѝ през ума.

— Хайде, задай си въпросите — обади се тя.

Старк праметна крак през коляното си и го хвана за глезена. Изглеждаше напълно спокоен и овладян; внезапно Джулиана се замисли какво ли би разтърсило този човек, какво би го ядосало, какво би го разсмяло.

— Бях в „Линкълн сентър“ в събота вечер, за да се видя с един холандец; Хендрик де Гийр — подхвана Старк. — Познаваш ли го?

Недоумяваща, Джулиана се разсмя.

— Има ли някаква причина, поради която да трябва да го познавам? — попита тя и долови собствения си сарказъм.

Старк не реагира, а само попита:

— Сам Райдър не го ли спомена?

— Не. Трябваше ли?

— Нямам представа. Душа наоколо. Де Гийр и Райдър трябваше да се срещнат по време на концерта.

— Твоят полуматериал за сенатора Райдър ли е?

— Може би.

Тя го погледна замислено; съсредоточавайки се, стисна леко устни.

— Май не го харесваш особено.

— Доста хора не харесвам. Никога ли не си чувала името Хендрик де Гийр?

— Поне не си спомням.

— Не ме изненадва. Та ти не бе чувала и за Сам Райдър.

Джулиана изправи гръб. Седеше скована и обидена.

— Винаги ли си така враждебен към хората, които интервюираш, господин Старк?

— Наричай ме Матю, става ли? — устните му се изкривиха в нещо, което можеше да мине за усмивка. — Как така не замина за Върмонт?

— На турне съм от септември, а има някои неща, които искам да включа в репертоара си. Върмонт нямаше да ми помогне.

— Така е, предполагам. По колко часа свириш на ден?

— В момента по осем, за да си възвърна формата.

— Значи последва съвета на Шуджи?

— Той често е прав за такива неща.

— Това скапва ли те?

Не устоя да не се усмихне и се зачуди какво ли би помислил този вгълбен напрегнат мъж за Джей Джей Пепър.

— Понякога. Но разкажи ми още за този Хендрик де Гийр. Само защото е холандец ли смяташе, че бих могла да го познавам?

— Откровено казано, да. Винаги проверявам всякакви съвпадения. И не мога да ти кажа нищо друго за него. Как мислиш, майка ти дали го познава?

— Майка ми?

— Да. Нали и тя е холандка?

Джулиана го гледаше зяпнала и не вярваше, че говори сериозно, ала нищо в грубоватото и същевременно нежно лице, нито в неразгадаемите тъмни очи не подсказваше, че не е така.

— Майка ми е напуснала Холандия преди повече от тридесет години — обясни тя. — Преди да се родя. Има сестра в Ротердам, но не се разбират особено, и брат в Антверпен, когото рядко вижда. Съжалявам, но не познавам и не съм чувала за никакъв Хендрик де Гийр.

Кое то, помисли си тя, спомняйки си за чая с Рейчъл Стейн, всъщност нищо не значи.

— Добре. Сам Райдър беше на концерта с доста възрастна, дребна, тъмна и добре облечена дама. И нея ли не познаваш?

Джулиана се опита да не реагира, да запази непроницаемия израз върху лицето си като него. Очевидно ставаше дума за Рейчъл Стейн! Но тя машинално поклати глава, защото инстинктът ѝ подсказваше да отрича познанството си с някой, който има подобна външност. Редно е да поговори с майка си, преди да спомене името на Рейчъл Стейн и взаимоотношенията им пред някакъв журналист.

И двете са холандки като този Хендрик Де Гийр. Но какво общо има някой от тях със сенатора Райдър, а и помежду им?

— Не — отвърна тя, продължавайки да клати глава. — Не я познавам.

— Знаеш ли нещо за диаманти?

Джулиана усети как се сковава.

— Диаманти? Не. Откъде бих могла? Аз съм пианистка.

— Тогава не знаеш нищо за най-големия нешлифован диамант на света, така ли?

О, Господи. Да не би да има предвид нешлифования Менестрел? Не, невъзможно. Джулиана потисна желанието си да се изправи и да закричи напред-назад. Матю Старк дори не подозираше за връзката на семейство Пеперкамп с диаманти. Откъде ще знае за Менестрела?

Майка ѝ, Рейчъл Стейн, холандецът Хендрик де Гийр, сенаторът Райдър — съществува ли връзка между тях? Може би тайнственият, легендарен Менестрел? Ако се шлифова, ще струва милиони.

Не, не ставай глупава, смъмри се тя раздражено. И без това никога не повярва докрай в историята на вуйчо си. Преди седем години той просто ѝ връчи камък с интересна история. Ако е диамант, вероятно цената му е умерена.

Но ако не е така?

Сърцето ѝ биеше учестено, а дланите ѝ се изпотиха; призова цялото си придобито през годините умение да се владее, за да си възвърне самоконтрола. Матю Старк не откъсна проницателните си очи от нея. Усещаше го как я чака да се издаде. Е, помисли си тя, няма да стане.

— Казах ти — подхвана тя спокойно, — не знам нищо за диаманти. Дори не ги харесвам.

Старк бавно се изправи, без да откъсва очи от нея. Пристъпи напред и докосна диамантите на ушите ѝ; първо върху лявото, после върху дясното — семпли и непретенциозни, носеше ги почти всекидневно, за да не си прави труд да избира обици. Досегът на Старк бе лек, но не съвсем деликатен.

— А тези?

— Те са различни.

— С какво?

— Това са сини диаманти. Цветните диаманти са изключително модни сега. А някога са ги смятали за напълно лишени от стойност.

— Нали нищо не разбираш от диаманти?

Тя се усмихна високомерно.

— Очевидно знам нещо за онези, които нося.

Тези два специално бяха шлифовани от прадыдо ѝ Пеперкамп, посетил навремето диамантените мини в Южна Африка, където фамилията Де Беерс основава империята си. Но реши да не споменава нищо пред Матю Старк.

Той се дръпна назад, а тя го погледна, като внимателно контролираше дишането си: правеше така в моменти на предсценична треска, когато не желаше никой да разбере. Прекалено силно усещаше присъствието на Матю Старк, неговата земност и мъжественост, а това не ѝ се нравеше.

— Други въпроси? — осведоми се тя хладно.

— Джулиана — изрече името ѝ без гняв, но погледът му — тъмен и далечен — я накара да осъзнае, че помежду им не би могло да има неутрална територия, — за момента ще оставим нещата дотук, но не приемам лъжи. Запомни го.

— Не...

— Просто го запомни.

Мина край нея, отправи се към антрето и тя се изненада колко тихо се затвори вратата зад гърба му. За миг не помръдна. Пое си дълбоко дъх, облегна се на стола и издиша, загледана в тавана.

— Господи — промърмори тя. — Господи. Следващият път... Със сигурност няма да има следващ път!

Но нещо ѝ подсказваше, че ще има. Каквото и да се пораждаше между нея и Матю Старк, то далеч не бе приключило. А той приличаше на мъж, който довършва нещата. Той е — помисли си тя с известно неудобство — от типа, който ще напире, ще човърка, ще дълбае и ще задава въпроси, докато не разбере, че най-големият нешлифован диамант на света е Менестрелът... че семейство Пеперкамп се занимава с диаманти от четиристотин години... че тя е последната представителка на рода... и че не му е дала достоверни отговори на въпросите. Той ще събере всички парченца.

Ще се сети, че Менестрелът е у нея.

Което, разбира се, отговаряше на истината.

Възможно ли е друг да събере парчетата от мозайката и да стигне до същото заключение? Да не би и някой друг да търси Менестрела?

Кой?

Тя скочи, но не се отправи към пианото, а към стаята на Джей Джей Пепър, към дрешника на Джей Джей. Трябва да излезе. Трябва да се превърне в друг човек за малко, да е сред хора, да си избистри цялата тази каша.

Погледът ѝ попадна върху черната вълнена пола с дълбока цепка и червената блуза със силно изрязано деколте, които биха изглеждали много, много предизвикателно преди петдесет години. На часа се видя обсипана с множество фалшиви диаманти, черни чорапи с ръб, червени обувки и боядисани в светлолилаво коси.

Изхвърли образа на репортера от Вашингтон от съзнанието си и започна да се приготвя.

Джулиана Фол лъжеше, но не знаеше за смъртта на Рейчъл Стейн. Тя е изключително привлекателна жена и докато висеше из бляскавото фоайе на „Бересфорд“, Матю мислеше повече за игривите ѝ очи, отколкото за това, че избягва да говори истината. Очакваше Джулиана Фол, която видя в събота вечер, да живее в „Бересфорд“. Но

тази, която видя днес следобед, можеше да живее навсякъде — в сграда като тази или в дупка някъде из Бронкс. Прахът, безпорядъкът, разпуснатата опашка го изненадаха. Не отговаряха на неговата представа за световноизвестната пианистка. По дяволите, мина му през ума, вероятно в момента горе тя подостря моливите си или свири някоя пиеса, написана, докато Наполеон е наказвал Европа.

Наполеон ли, би попитала тя. Кой е той?

Вероятно не беше честен. Независимо какво знае или не знае, на Матю му стана ясно, че госпожица Пианистката е отегчена до смърт.

За пръв път от години Матю изпита желание да запали. Отказа цигарите след Виетнам — тогава пресметна с колко видове отрови е пълен организъмът му, но в момента не го интересуваше. Решителният, циничен, нашареният с белези, умен, героичен, опетнен Матю Старк. Снимката му се появи върху кориците на „Таим“ и „Нюзуик“; даваха го по телевизията. Предполагаше се, че знае повече от обикновения човек. Че е повече от него.

Какви глупости бяха това. Опитваше се да измъкне информация от неземно красива пианистка, чието единствено вълнение за деня вероятно бе да нахрани златните си рибки. Кой, по дяволите, няма да се отегчи, ако свири по цял ден на пианото в онзи огромен, елегантен, самотен апартамент? Концертите предлагат известно разнообразие, прецени той, но тя не е в състояние да изнася концерти всеки ден, а и това също сигурно ще я отегчи след време.

Подобни неща обикновено омръзват. Да съхраниш репутацията си е скучна работа. Забавната част е да я създадеш.

Портиерът в униформа се приближи и попита дали може да му помогне с нещо. Матю благодари и каза „не“. Тогава портиерът любезно му предложи да си тръгне. Матю сви рамене, но не се впусна в спор. Човекът си вършеше работата.

Излезе и застана отвън, от другата страна на улицата, до автобусната спирка пред Природонаучния музей. Не знаеше какво точно очаква, но инстинктите му — а те бяха дяволски надеждни навремето — му подсказваха, че е накарал Джулиана Фол да се замисли за нещо друго, освен за написаните ноти от композитор с бяла перука.

Описанието му на Рейчъл Стейн и несвързаните приказки на Невестулката за най-големия нешлифован диамант на света ѝ бяха

проговорили нещо, а тя не се поколеба да го излъже и за двете. Матю искаше да разбере защо и какво възнамерява да предприеме по въпроса. Ако въобще предприеме нещо.

Не е изключено да си остане горе, да говори със златните рибки, да свири и да забрави напълно за посещението му.

Но изплашеният, заинтригуван, разбиращ израз в дълбоките тъмнозелени очи не се заличаваше от съзнанието му, затова не допускаше, че тя ще постъпи така. Въпросите му прогониха отнесеността и скуката, които зърна в очите ѝ, когато му отвори вратата. Ха, помисли си той, нищо не е равностойно на приключението да раздвижиш духа.

Ще ѝ даде един час.

Мълвата, че Джей Джей Пепър се е върнала, се беше разнесла. Между четири и шест, когато тя обичаше да свири, клубът „Акуериън“ започваше да се изпълва с хора, които почти не ядяха, нито приказваха. Слушаха, което се нравеше на Лен Уедърол. Джей Джей си я биваше и беше страхотна за гледане; далеч по-отпусната, отколкото през пролетта и лятото. Нова Зеландия или където бе ходила, по дяволите, ѝ се бе отразила добре. Или завръщането ѝ се бе отразило така.

Лен се облегна на бара, отпи от кафето и хвърли поглед на картичките, които тя му връчи преди малко. Прецени, че ги е набавила от някоя новозеландска туристическа агенция в града. Нямахме никакви пощенски клейма по тях. Мери, съпругата му, го посъветва да престане да се тревожи за Нова Зеландия и пощенските клейма, а да се съсредоточи върху косите ѝ — днес бяха лилави, — ако иска да разбере какви игрички играе Джей Джей Пепър. Но той не бе сигурен дали иска да постъпи така. Би могъл да унищожи всичко, не толкова за себе си, колкото за нея.

Тя седеше пред пианото и загряваше с няколко бавни, лесни мелодии. Беше рано и тълпата още не се бе събрала, но това нямаше да продължи дълго. В момента изглеждаше сякаш е родена за това място: нюансът на силно деколтираната ѝ червена блуза повтаряше цвета на единичните рози, поставени по масите — единственото ярко петно сред решения в сиво и черно интериор. Върху малката кръгла платформа, повдигната само на тридесетина сантиметра, Джей Джей

се виждаше отвсякъде. Платформата се намираше между трапезарията и бара, а зад нея имаше сепарета с ниски, черно лакирани маси и сиви тапицирани дивани. От всяко кътче се чуваха богатите, звънтящи тонове на Джей Джей Пепър — и се виждаше причудливата ѝ лилава коса.

Петнадесет минути след като Джей Джей започна да свири, тъмнокос мъж влезе сам и попита коя е дамата на пианото. Кимна едва забележимо, когато му отговориха. Това не се хареса на Лен. Мъжът имаше решителен израз, сякаш казваше: „Престанете с глупостите“, и той не си свали черното яке, докато се наместваше на стол в свободния край на бара. Поръча бира и се извърна така, че да вижда сцената.

Лен и това не хареса.

Джей Джей бе увлечена в своята мелодия — тя никога не ги наричаше пиеси — и не го забеляза. Свиреше по-темпераментни парчета и наистина се бе увлякла. Кичури от лилавите ѝ коси се измъкнаха от фибите и един падна върху челото. Свиреше усмихната, прехапала устни и за момент Лен се притесни, че ще нададе победоносен възглас.

Онзи тип в другия край на бара само отпиваше от бирата и наблюдаваше мълчаливо.

Ал, барманът, започна да бие и удря по плота — неговият вариант на ръкопляскане — и Лен се извърна да види какво предизвика вълнението.

— Господи — пророни той.

Не вярваше на очите си. Джей Джей бе изхлузила червените обувки и от време на време удряше някой от високите тонове с десния си крак.

— Бейбито е в страхотна форма — обади се Ал. — Какво бихме правили без нея?

Лен му се ухили.

— Да ме вземат мътните, ако знам.

Когато свърши, Джей Джей скочи от табуретката изпотена, но широко усмихната, все едно бремето на света току-що се бе свлякло от раменете ѝ. Блузата и полата ѝ се бяха усукали. Тя ги пооправи, но не съвсем и докато се отправяше към бара, натика измъкналите се кичури коса във фибите. Обичайната ѝ минерална вода с няколко капки лимон

вече я чакаше, приготвена от Ал. Лен никога не пиеше минерална вода. Обикновената му се струваше чудесна.

Изпи половината чаша и избърса устни със салфетката. Очите ѝ сияеха.

— Много се радвам, че отново съм тук.

— В Нова Зеландия няма като клуб „Акуериън“, така ли?

Все още широко усмихната, тя го увери:

— Не.

Лен побутна картичките към нея.

— Тук те няма как обикаляш планините им.

— Трудно е човек да се снима сам.

Тя се обърна с гръб към плота и огледа ранната публика. Когато очите ѝ попаднаха на типа, седнал сам в края на бара, усмивката ѝ изчезна, а страните ѝ пребледняха.

— Някакъв проблем ли, бейби? — попита спокойно Лен.

Тя поклати глава и допря студената чаша към всяка от бузите си, от което ружът ѝ се размаза. Но поне част от естествения ѝ цвят се възвърна. Лилавите ѝ коси изглеждаха така безжизнени, както и тя. Отвърна сковано:

— Ще се справя сама.

Все още само по чорапи, тя взе чашата с минерална вода и отиде в другия край на бара, където се настани на високия стол до типа с черното кожено яке. Изглеждаше жилав и як. Лен не би искал да си има работа с него, но щеше да го направи при нужда. Нощем имаше пазач, който да изхвърля неподходящите клиенти, но през деня той вършеше тази работа. И я вършеше дяволски добре.

Трябваше му само причина.

Матю се въздържа да не се ухили, когато Джулиана се извърна към него, премигна с гримираните си в златисто клепащи, стисна силно начервените си, плачещи за целувка устни, и с подчертано леден тон отбеляза:

— Проследил си ме.

— Точно така постъпих — направи знак за още една бира. Тя все още дишаше затруднено заради високите тонове, които изсвири с крак. Пръстите на краката ѝ се свиха около металния обръч в основата на стола — пръсти, каквито лесно си представяше как се плъзгат по прасеца му посред нощ. Не беше съвсем сигурен колко му допада

въздействието на Джулиана Фол — или която беше — върху него. — Трудно е да се загубят тези лилави коси сред тълпата.

— Как смееш — процеди тя бясна, през стиснати зъби.

— „Как смееш“ са подходящи думи за хладнокръвна, изтънчена, световноизвестна концертираща пианистка. На разпалена изпълнителка на джаз, която понякога свири и с крак, по ѝ отива „Да те вземат мътните“.

— Ти си долно, дебнещо, нахално копеле — пое си дъх и рече: — Върви по дяволите!

Матю се ухили.

— Така е определено по-добре. Страшно ми харесват златистите ти клепачи между другото. Така лилавите ти коси се открояват. Изглеждащ много царствено.

Отпи от новата бира, загледан как тя диша през нос. Лично той би се смутил страхотно, ако го зърнат с лилави коси, но тя изглеждаше единствено бясна, което не му пречеше. Допаднаше му, че е готова да се разправя с него. Плашеше повечето хора до смърт. Зърна я, когато излизаше от „Бересфорд“ с налудничавия цвят на косите, и моментално я разпозна — очевидно бе обърнал повече внимание, отколкото си даваше сметка на стройното ѝ хубаво тяло. Отначало помисли, че го е видяла от прозореца на апартамента и се е преоблякла по този невероятен начин, за да успее да мине покрай него, но пристигането ѝ в клуба „Акуериън“ опроверга тази теория. Лилавата коса, старите дрехи, коженото палто и, Господи, червените ботуши истински ѝ трябваха.

Изгледа я продължително, като се стараеше да не личи колко е развеселен. Ако я ядоса прекалено, има опасност да не научи нищо от нея. Блузата ѝ, прекалено деколтирана за Джулиана Фол, подхождаше на Джей Джей Пепър. Поизкривена на една страна, от деколтето се виждаше бялата плът на гърдите ѝ и се показваше дантелата на белия сутиен. Много сексапилна и привличаща вниманието гледка.

— Май съм се натъкнал на твоя малка тайна — обади се той.

Тя не каза нищо.

О, какво досетливо копеле си, похвали се саркастично наум Старк. Как само ще впечатлиш Фелди с откритието си. А и нямаше търпение да го сподели с Невестулката. Колко ще се радва Отис на находката на приятелчето си.

— Доколкото схващам — продължи той, — Лен Уедърол не подозира за съществуването на Джулиана Фол. Той предполага, че си Джей Джей Пепър.

— Аз наистина съм Джей Джей Пепър.

— Да, но той не знае за Джулиана Фол, нали?

— Шшшт!

— Ами Шуджи?

Тя затвори очи, отвори ги и поклати глава.

— Не знае.

— Аха.

Този път очите ѝ се присвиха и го изгледаха свирепо.

— Не ми се присмивай.

— От това става страхотна статия, знаеш ли?

„Световноизвестна пианистка си боядисва косите лилави и свири джаз в клуб в Сохо, обути с найлонови чорапи.“

Наистина страхотно.

— Не я боядисвам. Това е гел.

— Добре — гел.

— А и това с краката, никога не съм го правила преди.

— Още по-добре. На Фелди страшно ще ѝ допадне.

Джулиана стисна здраво чашата и за миг той си помисли, че ще я лисне в лицето му. Вместо това тя шумно я постави върху плота. Виждаше я как се бори да запази самообладание. Възхити се от вътрешната ѝ борба, от самоконтрола ѝ. Знаеше, че ѝ създава огромно затруднение. Но, сети се той за разправията ѝ с Шуджи, егото ѝ е достатъчно силно да се справи с всичко, с което той би я изненадал. Обаче ако успее да я извади от релсите — дори за кратко, — има надежда да спомене нещо, което да използва. Не за Джей Джей Пепър. Ако обличането с дрехи ретро и свиренето на джаз разсейват скуката ѝ, ако ѝ позволяват да мисли за нещо друго, а не само за отзивите след концертите, той няма нищо против. Защо това да не е нейният вариант на живот на ръба на пропастта. Но той се интересуваше каква е връзката ѝ, колкото и да е бегла, със Сам Райдър, с дребната, трагично

загинала Рейчъл Стейн, с холандеца Хендрик де Гийр и с диаманта, към който един или всички, или никой не се стремеше.

— Ще напишеш ли статия за това? — попита тя сковано, но тонът ѝ бе решителен.

Как ли пък не, помисли си той. Все едно да забие последния пирон в ковчега на репутацията си.

— Вероятно.

— Лъжеш. Просто искаш да ме накараш да заговоря за нещо, за което вече ти казах, че нищо не знам. Шантажираш ме, нали?

— По-скоро гледам на това както на сделка.

— Пълни глупости — срязва го тя.

В другия край на бара Лен Уедърол се изправи. Беше гъвкав и едър, какъвто го помнеше Старк като баскетболист. Матю не свързваше безпрепятственото си излизане от заведението с изхвърлянето, което му готвеше високата, сто и десет килограмова бивша баскетболна суперзвезда, известна с бурния си нрав. Затова се постара да не гледа така заплашително Джулиана, а не защото заплашителното му изражение имаше някакво въздействие върху нея.

— Виж — подхвана той, — нямам ни най-малко желание да те нараня. Но мой приятел се е забъркал в някаква каша. За да му помогна, ми е нужна помощта ти.

— Иначе ще напишеш материала или ще го дадеш на друг от „Газет“, който да раздуха историята, така ли?

Погледна го предизвикателно — този път блъфираше тя. Беше я поуплашил. Тя не желаше тайната ѝ да се разчуе. Той въздъхна.

— Не, няма да напиша материала и няма да го предложа на друг. Никого никога не съм шантажирал. И наистина не ме интересува дали можеш да свириш на пиано с ръка и крак, завързани на гърба. Отговорната ми редакторка също не се интересува, нито читателите ни; предполагам, че деветдесет и девет процента от населението на земята не се интересуват. Деветдесет и девет процента от хората в твоя занаят вероятно се интересуват, но те пък не четат „Уошингтън Газет“.

Тя сви устни и извърна поглед. Този път не искаше да знае дали ѝ е приятно или не. Ако не е в състояние да гледа истината в очите, по-добре да се захваща с нещо друго, докато е достатъчно млада да промени живота си.

— Говори с мен, Джулиана — подкани той.

Топлината в гласа му го изненада; нея — също, предположи той. Но преди да успее да се увери дали е така, върху рамото му се стовари гигантска ръка и го повдигна във въздуха. Матю погледна нагоре в дълбоките кафяви очи на Лен Уедърол. Не само физиката бяха уважавали колегите му, но и неговата твърдост и интелигентност; както и нрава му.

— Дамата няма желание да говори — заяви бившата баскетболна звезда с подвеждащо мек тон.

Джулиана отпи от водата и дори не си даде труд да се огледа наоколо. Матю обмисли дали да не подсказе, че ще каже на Уедърол какво е правила в „Линкълн сентър“ в събота вечер, ако не му се притече на помощ, но се усъмни доколко това ще помогне. Първо — току-що ѝ каза, че всъщност блъфтира; второ — дори да го каже, Уедърол най-вероятно ще изхвърли и двамата; трето — каквото и да направи, така и така ще изхвърчи през вратата.

— Свърши ли с бирата? — попита Уедърол.

— Напълно. Да си уредя сметката...

— Заведението черпи.

— Благодаря, но не обичам да съм длъжник.

Матю извади портфейла си и измъкна десетачка, която постави върху плота. Лен го пусна, а Старк се опита да внуши с поглед на Джулиана какво мисли за кокошкарското ѝ поведение, но тя избягна да срещне очите му. Той се отказа и се отпрати към вратата.

На прага се извърна и видя, че Джулиана се е обърнала на стола и го наблюдава как излиза. Очакваше извинително изражение за това, че се погрижи да го изхвърлят, или някаква благодарност, че не спомена пред шефа ѝ как е омаяла публиката в „Линкълн сентър“ в събота, без да прибягва до услугите на краката си, за да свири, и че сега е склонна да поговорят.

Но тя само високомерно му се подсмихна. Дори в присъствието на едрия Лен Уедърол до нея Матю се зачуди дали да не се върне и да смъкне задника ѝ от стола.

Малката очевидно се забавляваше.

Усещането за победа на Джулиана не продължи дълго. Лен се облегна на бара до нея и небрежно подметна:

— Този тип те нарече Джулиана.

— Да, знам.

— Едно от Дж-тата в Джей Джей съкратено от Джулиана ли е?

— Точно така.

Беше изпила водата и нямаше търпение да се върне при пианото. Щеше да се почувства по-добре, потопена в един друг свят. Понякога изпитваше чувството, че се спуска с парашут в друга вселена; просто се рее и никога истински не каца. Друг път ѝ се струваше, че пада свободно и няма да успее да отвори парашута, а дори и да го направи, ще бъде прекалено късно. Няколко пъти се опита да го обясни на Шуджи, но той така и не разбра. Той подхождаше далеч по-делово и овладяно. Заяви ѝ, че никога не напуска този свят, както и че тя не го прави, и да престане да говори глупости. Вероятно това е една от причините, поради които обичаше джаза — той изискваше прецизност и техника, но не и същото ниво предвидим контрол.

— Благодаря ти, че се намеси — каза му тя.

Мразеше да лъже Лен. Той ѝ предложи приятелството си, доверието, сцената си. А тя с какво отвърна? Лилавокоса пианистка, която той не разбира. Потенциална бомба със закъснител.

— Винаги на твоите услуги. Но този тип ми изглеждаше доста твърд, Джей Джей. Аз самият не бих искал да си имам отново работа с него.

— Нямаш представа колко съм съгласна с теб.

Тя не добави нищо — не беше сигурна какво точно иска да каже. Не знаеше какво да мисли за Матю Старк. Определено имаше нещо заплашително у него — а и белезите допринасяха за впечатлението — ала не го възприемаше за истински страшен или опасен. Или тя просто проявяваше наивност? Беше саркастичен, но пък и имаше усмивка, която я интригуваше. А и макар да не прояви достатъчно благосклонност към двойствената ѝ природа, все пак не я издаде.

— Искаш ли да поговорим? — попита Лен тихо.

Тя неохотно поклати глава. Но и това беше лъжа. Искаше да говори. За това коя е тя, кой е Матю Старк, какво иска, за нешлифования Менестрел. Спомни си благите думи, изречени със силен акцент от вуйчо ѝ, докато тя се приготвяше за втората част от концерта си в малката църква в Делфтсхавен.

Съществуването на Менестрела никога не е било потвърдено. Така е най-добре, Джулиана. Това е много, много ценен камък. Ако някога се шлифова, ще струва милиони долари само заради

големината и красотата си. Но неговата мистерия, неговият статут като диамант — легенда допринася за стойността му. Давам си сметка, че хората биха направили огромни злини за подобно богатство.

Тогава не се сети да го попита откъде знае. Приличаше ѝ по-скоро на шега, на игра. Колко концертиращи пианистки имаха луди вуйчовци, които им връчват нешлифовани диаманти зад кулисите?

Но сега се зачуди дали да не влезе във връзка с вуйчо си и да не му разкаже за Матю Старк, да го разпита за Рейчъл Стейн и Хендрик де Гийр. Вуйчо Йохан би могъл да проговори за неща, за които майка ѝ определено не желае.

— Лен, името Матю Старк познато ли ти е?

— ЗК — отвърна Лен без колебание.

Тя го погледна неразбиращо.

— Ей, бейби, откъде падаш? — Лен се засмя. — Искаш да кажеш, че никога не си чувала за ЗК? Не ходиш ли на кино?

— Рядко — това бе самата истина. — ЗК филм ли е?

— Да. И книга. Авторът е Матю Старк. Книгата излезе преди шест-седем години, а филмът — година-две по-късно. Получи награда за най-добър филм и най-добра режисура, доколкото си спомням. А книгата беше бестселър.

— За какво се разказва?

— Господи! Не мога да повярвам, че не знаеш. Става дума за пилотите на хеликоптери във Виетнам. ЗК е съкратено от Зона за кацане — погледна я и добави: — Нали разбираш? Там, където те трябва да кацнат.

Тя кимна и тихо пророни:

— Да, разбирам.

За жалост сега наистина разбираше: беше се представила като глупачка. Старк вероятно я смята за безнадежден невежа. Как да му обясни? Когато книгата му е била бестселър, а филмът — популярен, тя нямаше време да чете книги или да ходи на кино. Тогава тя свиреше на пиано, учеше история на музиката, теория на музиката, композиция. Приятелите ѝ бяха музиканти, враговете ѝ бяха музиканти. Тя бе потопена в света на музиката; той я изцеждаше. Едва напоследък започваше да се променя. Абонира се за „Ню Йорк Таймс“, нищо че невинаги го четеше, и полагаше усилия да следи какво става по света.

Но имаше какво да навакса. Имаше тепърва да чува за всички Матю Старковци по света. Ако беше написал книгата си наскоро, сигурно щеше да знае името му. Но преди седем години? Никакъв шанс.

— Това ли е типът, когото изхвърлих? — попита Лен. — Мат Старк? — засмя се. — Каква история! Какви само ги избираш, бейби. Я заминавай на пианото да свириш.

Тя кимна, благодари му и постъпи точно така.

8

Американският сенатор Самюъл Райдър младши съобразяваше трескаво.

Приемливо отричане. Именно това бе необходимо в момента.

Загледа огъня, който запали в приятната всекидневна на дома си в Джорджтаун; мъчеше се да измисли по какъв начин да се измъкне от Филип Блок и Хендрик де Гийр.

— Господи! — възкликна един от помощниците му, подавайки му понеделнишкия вестник. — Вижте само какъв късмет извадихме. Това се казва навременна злополука. Хем изглеждаш добре на първа страница на „Таймс“, хем я разкарахте от главата си. Тази дама щеше да ни създава доста главоболия.

Да, наистина какъв късмет.

Кой ли го е сторил, чудеше се той. Блок? Де Гийр? И двамата имаха толкова много за губене. Всеки бе в състояние да побутне дребната старица. Или да накара друг да го направи.

И двамата бяха научили, че тя ги застрашава пред него.

Не е твоя вината. Рейчъл Стейн беше наясно с рисковете още преди да се обърне към него.

Смъртта ѝ можеше да е случайна. Да, именно както каза сътрудникът му — навременна.

Щеше му се Де Гийр да се обади. Не го е чувал от срещата им пред „Линкълн сентър“, докато Рейчъл Стейн е умирала — или вече е била умряла. Или е загинала по-късно? Дали беше в състояние да убие жена и после да запали пура? Този мъж живееше прикрито. Всичко можеше да се очаква от него. Но ако открие Менестрела, тогава — най-сетне — Сам Райдър ще сложи край на взаимоотношенията си с Филип Блок и ще бъде свободен завинаги.

А ако не го получи?

Приемливо отричане. Именно от това се нуждаеше. Вината не е негова. Той не знаеше. Нищо не съм направил! Да, точно тези думи трябва да успее да изрече правдоподобно. Просто за всеки случай.

Телефонът иззвъня. Опита се да не му обърне внимание, но проклетото нещо не млъкваше. Слава богу, че бе сам в къщата. Кълнейки, вдигна слушалката.

— Да?

— Лейтенант. Обаждаше се Блок.

— Какво има? Нали те помолих да не звъниш тук?

— Престани с шибаните си глупости, Сам. Напредваш ли по въпроса с диаманта?

Райдър се стегна, спомняйки си повтореното няколко пъти предупреждение на холандеца в събота. Де Гийр ще му сътрудничи при едно условие: Райдър не бива да споменава за Менестрела, за Рейчъл Стейн или за семейство Пеперкамп пред Блок. „Ако го направиш — бе казал той, — ще те убия.“

— Сержант — започна Райдър предпазливо, — направил съм прецизни планове, но те не допускат твоята намеса. Би могъл да провалиш всичко. Моля те, остави ме аз да се справя. Разбери — рискувам. Освен това гадая. Не е изключено този камък изобщо да не съществува; ако не успея да го открия, не искам да ме виниш, че не съм го намерил. Само от уважение ти казах всичко, което знам.

А ако Де Гийр разбере... Не желаше да мисли за последствията. Той е американски сенатор. Де Гийр нищо не може да му стори.

— Глупости, лейтенанте — изсмя му се Блок. — Каза ми, защото знаеше, че ако мълчиш, ще пристигна при теб и ще извия скапания ти врат. Но да съм казвал, че искам да се намесвам? Просто ще ти задам няколко въпроса, това е всичко. Каж ми още нещо за връзката между Стейн и Де Гийр.

— Какво още има за казване? Той е предал семейството й и хората, които са ги укривали.

— Именно от тях се интересувам. Според думите ти Стейн споменала как Де Гийр се е преструвал, че им помага, докато са се укривали, като е подкупвал немците с диаманти. Откъде е взимал диамантите?

— Вероятно от запаси на семейство Пеперкамп. Криели са диаманти от нацистите и са им ги предлагали за...

Студени тръпки го побиха и той спря, долавяйки ледената тишина от другия край на линията.

— Я пак повтори името, Сами. Пеперкамп ли каза?

По дяволите. О, да го вземат мътните, помисли си Райдър. Е, вината не е негова. Блок го изманипулира да се разприказва, да изтърси неволно името Пеперкамп. Е, сержантът не можеше да направи нищо, дори да знае името.

— Не казвай на Де Гийр, че съм ти го споменал.

— Естествено, Сами. Нямах проблеми. Та смяташ, че диамантът е у тях?

Райдър не каза нищо; мечтаеше единствено да не го полазват ледени тръпки, да е надалеч и в безопасност от страха, обзел го преди три месеца, когато Филип Блок му позвъни със съобщението, че ще установи временен военен лагер в изолираната рибарска хижа на Райдър в Северозападна Флорида. Райдър не бе в състояние да направи нищо нито тогава, нито сега. Блок щеше да постъпи както е намислил. Единственият начин да се отърве от него — единственият му шанс — беше Менестрелът. Той ще осигури на Блок достатъчно средства да си установи постоянен лагер далеч от живота на Райдър. Но първо трябва да набави Менестрела, а за да го постигне, е наложително да се справи с Хендрик де Гийр.

— Звучи ми правдоподобно — продължи Блок.

Разбира се, че е така. Нешлифованият Менестрел трябва да е в ръцете на Пеперкамп — ако съществува. Рейчъл Стейн определено не вярваше, че съществува. „Говори се, че Хендрик е използвал Менестрела като допълнителна примамка, за да ни помогне — сподели тя пред сенатора в отчаяния си опит да го накара да повдигне обвинения срещу холандеца. — Но това са глупости! Откъде ще му попадне подобен камък? Менестрелът е легенда. Хендрик де Гийр винаги се е интересувал единствено от себе си, действал е самостоятелно и е готов да обещае на всекиго всичко, само и само да се спаси.“

В собственото си отчаяние Райдър се вкопчи в Менестрела и реши, че той съществува. *Трябва да съществува.* И холандецът трябва да му го набави; да бъде принуден да му го набави. Беше рисковано, налудничаво рисковано, но трябваше да даде резултат.

Само да знаеше къде е Де Гийр в момента. „Ще ти донеса камъка — обеща холандецът. — Чакай. Нищо не предприемай и с никого не приказвай. Иначе ще отговаряш пред мен.“

Студените тръпки преминаха в студена пот и Райдър се наведе по-близо към огъня. Кой го плашеше повече? Блок? Де Гийр? Отрепки! Единственият му шанс е да ги насъска един срещу друг.

— Искам имената им, лейтенанте — говореше Блок. — Искам да знам кои са, къде живеят, всичко.

— Не мога!

— Ако олееш нещата, Сами, искам сам да тръгна след камъка. Затова говори!

— Господи! — Райдър си пое дълбоко въздух. Пот се стичаше от него, въпреки че изпитваше адски студ. — Обещавах ли да не се намесваш? По дяволите, сержант, ще ми дадеш ли шанс?

— Естествено, Сами.

Все едно Блок се изсмя в лицето му; обещанието прозвуча абсолютно фалшиво. Но какво можеше да стори Райдър? Знаеше кога е победен. Ако не проговори, Блок ще цъфне във Вашингтон. Какво ще прави тогава Райдър?

— Добре — пророни той сковано, като се стараеше тонът му да не е примирен. — Според госпожица Стейн представителите на семейство Пеперкамп са четирима. Йохан Пеперкамп, шлифовчик на диаманти от Антверпен; по моя преценка най-вероятно той знае най-добре къде се намира камъкът.

— Йохан Пеперкамп, диамантен специалист, Антверпен. Звучи добре. Продължавай.

— Но той е главният...

— Ами ако не знае, глупако? Тогава какво? Каза, че са четирима. Давай нататък.

Райдър затвори очи и усети солената пот върху горната си устна. Огънят в краката му бумтеше.

— Има една Вилхелмина Пеперкамп. Живее в Ротердам и е пенсионирана държавна служителка със скромни средства. Не смятам...

— Стават двама. Следващият.

— Тя има сестра — Катарина Фол, живее в Ню Йорк и е собственица на пекарна. Очевидно тя е готова да потвърди обвиненията на госпожица Стейн срещу Де Гийр, но сега, при внезапната й... смърт...

Гласът му заглъхна. Защо заговори за това?

— Тъкмо навреме, не намираш ли? Нещо, за което вече няма защо да се безпокоиш.

Отпусайки се още по-дълбоко на дивана, Райдър си припомни как сержант Блок не търпеше никаква недовършена работа. В битките тази му страст спаси не един и два живота. Ала сега са цивилни. Райдър почти до кръв прехапа долната си устна, но си рече, че Блок няма причина да убие Рейчъл Стейн или да уреди някой да я убие. Нещастен случай е. Нали видя колко е крехка и стара?

До този момент не възприемаше като крехка решителната, цинична и все пак сърдечна стара холивудска агентка.

— Станаха трима — отбеляза Блок. — Кой е номер четири?

Райдър не помръдна. Отвори очи и в червеникавооранжевите пламъци съзря светлите копринени коси на Джулиана Фол, тъмозелените ѝ очи, извивката на гърдите ѝ. Блок няма да посмее да я докосне. Тя е прекалено известна, прекалено красива.

— Една млада жена — отвърна той дрезгаво. — Невъзможно е да знае нещо за цялата тази история. Тя не е...

— По дяволите! Каж ми името ѝ!

— Няма!

— Добре. Сам ще го разбере.

— Недей... Фол — постави трепереща ръка върху устните си, сякаш да спре напирещите думи и Блок да не ги чуе. — Казва се Джулиана Фол. Дъщеря е на Катарина Фол.

— И тя ли живее в Ню Йорк?

— Да — тихо потвърди Райдър.

— Значи това са четиримата.

Той почти чу как Блок се прозява.

— Сержант, държах се повече от честно с теб. Поне ми кажи какво възнамеряваш да...

— Сами, Сами. Просто ще се подсигурия, че няма да сговниш нещата. Както впрочем постъпвам винаги.

Хендрик де Гийр се разхождаше сам из оживения, гъсто населен и бдителен диамантен район на Антверпен. Не особено живописно място, макар и столица на такъв бляскав и романтичен занаят, каквато е търговията с диаманти. По четирите му основни улици — „Пеликанстраат“, „Рифджстраат“, „Шубстраат“ и „Ховеннерстраат“ — се издигаха стари грозни здания. Но Хендрик знаеше, че непривлекателният им външен вид подвежда. В същите тези сгради се намираха някои от най-добрите търговци на диаманти в света, както и някои от най-сложните и изтънчени системи за комуникации и обезопасяване. Макар и некрасива, това бе диамантена столица, където се работеше под пълна пара.

Холандецът знаеше достатъчно за начина на действие тук, за да не придобие фалшиво чувство за безопасност. Макар и очевидно с определена цел той се движеше бавно, защото не желаше да привлече вниманието върху себе си. Денят бе сив, студен и влажен, а многобройните магазини по улиците — препълнени с диаманти. Хендрик не забелязваше нито времето, нито собственото си раздвоено съзнание, докато минаваше край група, облечена в характерните юдейски дрехи. Мнозина белгийски евреи работеха в бизнеса с диаманти. Като лихвари, търговци и шлифовчици на диаманти, както и като преследвани хора, те се занимаваха с диаманти от векове. Шлифоването бе един от малкото занаяти, които им позволяваха да упражняват, а като лихвари приемаха диаманти срещу злато и сребро. Принудени да напуснат домовете си, те бяха взели леснопреносимите скъпоценни камъни със себе си, знаейки, че диамантите се ценят буквално навсякъде и ще им помогнат да се установят другаде. Холокостът съсредоточи диамантената индустрия през двадесети век в Амстердам и Антверпен и макар Амстердам никога да не възвърна предишния си статус, сега отново смятаха Антверпен за диамантената столица на планетата. Тук можеше да се попадне на едни от най-

вещите познавачи и шлифовчици — онези, които знаеха точно как да подхождат към определен камък.

Към тях се числеше и Йохан Пеперкамп, от нееврейски произход, вече стар човек, но все още легенда в занаята. Притежаваше не само познания, но и инстинкти. Каквито и трудности да предлагаше определен нешлифован камък, той винаги се справяше успешно. Малцина помнеха редките случаи, когато ръцете на Йохан Пеперкамп — а и на който и да било от рода Пеперкамп — са разваляли ценен екземпляр.

Но сега Йохан прехвърляше седемдесетте. Времето, компютрите и лазерите навлизаха в бизнеса и Хендрик не се изненада да открие, че магазинчето на стария му приятел се намира в една от по-малките сгради на „Шубстраат“. Мерките за безопасност не бяха така строги, както из някои от другите здания и на Хендрик, заговорил фламандския пазач на холандски, лесно му позволиха да влезе. Докато се изкачваше по оскъдно осветеното стълбище до втория етаж и приближаваше вратата с матово стъкло, Хендрик не се чувстваше променен. Сърцето му не биеше лудо. Не се потеше. Вършеше онова, което трябва да се свърши. Това бе всичко.

Вдигна ципа на якето си наполовина. До този момент не бе забелязал студа. Въздъхна заради проявената слабост и отвори вратата.

Йохан Пеперкамп седеше зад старинното бюро и обядваше — сандвич със сирене, парче пушена змиорка и чаша горещ чай. Очите му бяха воднисти; дъвчеше бавно. Не чу влизането на Хендрик.

Като затвори вратата след себе си, Хендрик остана загледан известно време. Помнеше Йохан като жизнен и здрав мъж, с внимателни маниери, интелигентен, вече извоювал си име на един от най-добрите шлифовчици на диаманти в света. Не разполагаше с особен избор. Щом си от рода Пеперкамп, от теб се очаква да се занимаваш с диаманти. Особено в Амстердам, и то от четиристотин години насам. След Втората световна война Йохан прехвърли своя бизнес в Антверпен. Сега той бе последната мъжка издънка на рода Пеперкамп, а Джулиана Фол — единствената представителка на следващото поколение. Традицията на семейство Пеперкамп да се занимава с диаманти ще умре с вуйчо й.

Толкова години минаха, откакто за последен път погледна тези сини очи, помисли Хендрик, преценявайки изминалото време. И

дватамата оцеляха и остаряха. Сега, четиридесет години по-късно, това сякаш нямаше значение. Ако бяха умрели по време на войната, щяха ли да изпуснат нещо? Според него — не. А и щяха да умрат като приятели.

Макар Хендрик добре да знаеше, че за властта и успеха на човек, занимаващ се с диаманти, не се съди по онова, което го заобикаля, все пак му се струваше, че златните дни на Йохан са приключили. Колко от хората в занаята знаеха, че Йохан Пеперкамп е още жив, още работи? Магазинчето му бе малко и някак трогателно. Хендрик помнеше огромното количество диаманти, хората, които постоянно влизаха и излизаха, чувството за живот, което витаеше из Амстердам. А сега това място представляваше малка и не особено представителна стая. В нея обаче се виждаха всички инструменти на занаята: лампи, длета, чукчета, триончета, лупи. Пожълтяла фотография на Йохан, появила се в списание „Лайф“, висеше на стената. Възрастта не се бе отразила добре на Йохан. Времето и технологиите — компютри, лазери — го обричаха на забрава.

Старият шлифовчик отхапа от сандвича, избърса дългите си пръсти с хартиената салфетка и вдигна поглед.

— Да? Не очаквам... — говореше на холандски, но внезапно спря и пронизващите му очи се вторачиха в посетителя. — Хендрик де Гийр.

В тона не се долови изненада, учудване, нито дори омраза. За него Хендрик представляваше нищожество. Все едно е пълзяща по пода буболечка. Хендрик бе забравил колко високомерен и непоклатим може да е Йохан; как го гледаше отвисоко. Семейство Де Гийр не се занимаваха с диаманти. Хендрик израсна в периферията на този свят, а не в центъра му, както Йохан.

— Значи ме помниш — подхвана той, макар никога да не се бе съмнявал, че Йохан ще го познае. — Правиш ми чест.

— Не се ласкай — старият шлифовчик остави сандвича. — В никой от спомените няма нищо хубаво.

— Да се надяваме тогава, че умът ти не е така остър, както някога. Нали навремето карахме заедно кьнки по замръзналите канали на Холандия, преди войната, а през лятото се надпреварвахме с колела? Помниш ли, Йохан? — Хендрик се изненада от тъгата в гласа си. — Бяха славни дни, няма как да се заличат.

Йохан сви рамене и отрязва парче от пушената змиорка с джобно ножче. През всичките години, откакто го познаваше, Хендрик никога не видя Йохан Пеперкамп да покаже, че се страхува. Е, днес ще го стори, освен ако не е глупак. Заради затрудненото положение, в което се намира, това е някаква утеха, реши Хендрик. Колкото и добри приятели да бяха, една част от него винаги бе мечтала да накара Йохан да се поизпоти.

Но за момента старият мъж продължаваше да дъвче змиорката и дори пръстите му не потреперваха. Сякаш наистина вярваше, че Хендрик де Гийр не е в състояние да му стори нищо.

— Знаеш ли защо съм тук, Йохан?

Възрастният мъж отпи от чая, преглътна.

— Сигурен съм, че ще ми кажеш.

Долови отново хладния тон на превъзходство и като се придвижи напред, Хендрик си припомни по-малко моменти на приятелство и повече на недоволство. Сякаш никога не се оказа достатъчно добър за представителите на Пеперкамп. Като момче майка му все му повтаряше, че си внушава, но той не ѝ вярваше.

Катарина...

Да, тя бе по-различна. Останалите очакваха, че той ще се провали, и въпреки това му се довериха. И той направи онова, което трябваше да се направи. Както постъпваше и сега.

Без излишен драматизъм обяви:

— Трябва да получа диаманта, Йохан.

Старият шлифован направи неопределен жест с ръка.

— Както виждаш, имам много диаманти. Не толкова големи може би, както в миналото, но някои са чудесни екземпляри. Вземи, който искаш. За мен е без значение.

— Тези диаманти не ме интересуват.

— И мен не ме интересуват, но са всичко, което притежавам. Аз съм стар човек, Хендрик. Малцина вече ми носят големи диаманти — той протегна едрите си кокалести ръце. — Не вярват на тези — после посочи очите си, — нито на тези.

Йохан говореше без самосъжаление. Сви рамене и отново отпи от чая. Хендрик се приближи още, но старият човек го погледна безизразно. Ако не познаваше Йохан Пеперкамп, Хендрик вероятно щеше да се усъмни дали е попаднал на точното място.

Взе чашата от стария човек и я постави на бюрото. Нищо в изражението на Йохан не говореше за страх или гняв — нито дори за любопитство. Аз съм нищо, така ли, старче, помисли си Хендрик, но не позволи раздражението му да проличи.

— Знаеш какво искам.

— Честно казано, не знам.

— Знаеш, по дяволите!

Старият шлифовчик въздъхна търпеливо.

— Защо просто не ми кажеш, Хендрик?

— Диамантът — повтори Де Гийр. — Нешлифованият Менестрел.

Йохан се изсмя присмехулно.

— Не ставай глупав, Хендрик. Менестрелът вече не е в мен.

— Не ти вярвам.

— Както желаш.

— Дори да не е у теб, знаеш къде е — натърти Хендрик, старейки се да запази превъзходство в разговора. Да го вземат мътните Йохан Пеперкамп и неговото самодоволство. — Ти ще ми го набавиш.

— И защо ще постъпя така? — с упоритата решителна овладяност, която винаги вбесяваше Хендрик, Йохан погледна помладия холандец в очите. — Само веднъж през седемдесет и три годишния си живот съм проявявал недискретност. Никога вече, Хендрик. Никога. Няма значение какво знам или не знам. Никога няма да ти сътруднича — взе чая, сви тънките си устни и отпи. Погледна го над ръба на чашата, преди да добави: — Първо ще трябва да ме убиеш.

— Значи няма да получа онова, което искам, така ли?

Хендрик говореше меко, доволен колко необезпокоен звучи, и бавно завъртя стола на Йохан към себе си. Подпрял се на дървените облегалки, той се наведе и се загледа в сините като маниста очи. В тях се четеше и превъзходство, и омраза. Това очакваше. Но имаше и мъка. Тъга. Това Хендрик не очакваше. Нима Йохан се е надявал, че той, Хендрик, се е променил? Разтърсен, Де Гийр почти се извърна.

— Точно така — отвърна Йохан. — Няма да получиш онова, което искаш. Убий ме, ако трябва. Няма никакво значение. Няма да ти дам камъка.

— Имаш близки, Йохан. Ами ако и техният живот е застрашен?

— Съпругата ми е мъртва.

Ан. Интелигентна, красива. Тя бе еврейка, омъжена за неевреин, но преживя войната — едва. Хендрик се опита да не мисли за нея през последните четиридесет години. Така постъпи и сега, след което се надигна.

— Сестрите ти са още живи — стараеше се да звучи студено и решително, като сенатора Райдър в събота, но дълбоко в себе си усещаше, че е несигурен точно както и хубавият Райдър. Той и глупавият сенатор не се различаваха твърде много. Прикриваха се зад маска на компетентност. Ще прозре ли Йохан зад фасадата на някогашния си приятел? Хендрик си рече, че мислите му тръгват в неправилна посока, и продължи, стараейки се да звучи уверено: — Вилхелмина живее в Ротердам, а Катарина — в Ню Йорк. Джулиана, твоята племенница, има апартамент в Сентръл Парк Уест. Знам къде са, Йохан. Лесно ще ги открия.

Сега — помисли си той — *всеки момент, ще се появи страхът.* Хендрик зачака, но старият шлифовчик само избърса устните си и бавно се надигна на крака.

— Катарина никога няма да нараниш, а Вилхелмина с радост ще приеме възможността да пререже страхливия ти врат — звучеше леко развеселен от мисълта, но Хендрик не бе в състояние да му възрази — и двамата познаваха Вили Пеперкамп. Ако по-големият ѝ брат тръгне по гайдата на Хендрик де Гийр, за да я защити, тя силно ще се разгневи. — А Джулиана е прекалено известна — продължи Йохан. — Ще се вдигне толкова шум, ако ѝ посегнеш. Прекалено рисковано е. Но... — старият човек взе сакото си от закачалката на стената до себе си и наметна кокалестите си рамене. — Но мина доста време, Хендрик. Имаше възможност да се появиш да потърсиш Менестрела по всяко време, но не го направи. Това значи, че сега и други са замесени. Някой друг се е досетил, че си виждал Менестрела, и ти извива ръката, която и без това така лесно се извива. На кого си обещал камъка този път? Всъщност не ми отговаряй. Няма никакво значение — Йохан направи подканващ жест към вратата. — Да вървим.

Пекарната на Катарина бе затворена за вечерта. В лъскавата кухня собственичката точеше тесто върху плота. Едрите ѝ широки

ръце, покрити със засъхнало брашно, потупваха тестото внимателно, с любов.

Джулиана я наблюдаваше мълчаливо от прага. Дойде направо от клуба „Акуериън“ и използва своя ключ, за да влезе в тихото, притъмнено магазинче. Глупаво бе да мисли как изглеждат ръцете на майка ѝ, но не успяваше да се спре. Толкова се различаваха от нейните. Джулиана имаше дълги изящни пръсти и макар ноктите да бяха дълбоко изрязани, винаги бяха с маникюр. Два пъти дневно ги масажираше със специален крем. Силни ръце. За пианист това е важно. Но изведнъж завидя на майка си за широките ѝ длани и плътните пръсти. Ако Джулиана се бе родила с ръцете на семейство Пеперкамп, всичко щеше да е различно.

— Здравей, мамо.

Катарина дори не вдигна поглед.

— Да.

Тя сякаш просъска думата. Обикновено би я изговорила провлачено. Изведнъж цялата ѝ нежност и внимание към тестото сякаш изчезнаха.

— Мамо, нещо не е ли наред?

— Нищо, което да те засяга.

— Мамо, поговори с мен... Моля те. Чуй ме. Един журналист ме разпитва за твоята приятелка Рейчъл Стейн. Знам, че е била със сенатора Райдър в събота вечер в „Линкълн сентър“. Райдър е трябвало да се срещне с холандец на име Хендрик де Гийр. Чувала ли си за него?

Катарина поръси брашно по дървената точилка и продължи яростно да точи. Тепърва ѝ предстоеше да вдигне поглед, да види дъщеря си с лилави коси и кожено палто от миеща мечка. Катарина представляваше скалата на Джулианиното съществуване, даваше ѝ стабилност, единствено за нея със сигурност смяташе, че няма да се промени, а ето, сега нещо бе страхотно объркано. Не е разстроена само от посещението на приятелката, с която отдавна не се е виждала, нито от задаващата прекалено много въпроси дъщеря. Джулиана никога не бе виждала майка си така отчуждена, така далечна, така лишена от желание да общува.

— Мамо?

— Би трябвало да си във Върмонт, Джулиана. Нужна ти е почивка.

— Толкова ми се иска да поговориш с мен. Виж: не смяташ ли, че е редно да знам какво става?

Все още, без да вдига поглед, Катарина удари по плота с точилката.

— Мамо, какво има?

— Рейчъл — отвърна тя. — Мъртва е.

— О, мили боже... Съжалявам. Как е станало?

Катарина продължаваше да не вдига очи, продължаваше да се занимава с тестото.

— Паднала пред „Линкълн сентър“, ударила си главата и починала. Пишеше го в сутрешния вестник — изговаряше думите механично, но с по-силен акцент от обикновено. — Според твърденията на полицията е злополука; Рейчъл се била подхлъзнала на заледения тротоар.

Джулиана се стараеше да възвърне нормалното си дишане; техника, към която често прибегваше преди концерт.

— Това е ужасно — промълви тя накрая.

Но нещо в нея ѝ подсказваше да не вярва. Дали Старк знае? Нима това копеле си играе игрички с нея?

С опакото на ръката Катарина отметна русо белите кичури от бледото си, запотено чело. Малко брашно полепна по веждата. Гневът сякаш изчезна и Джулиана забеляза как се замени с болка и скръб, как очите се напълниха със сълзи и бръчки осеяха привлекателното лице. Долната устна на майка ѝ затрепери, после ръцете. Тя бързо приглади спадналото меко тесто с ръце.

— Иди във Върмонт — каза тя. Най-после вдигна очи и погледна Джулиана, но сякаш не забеляза нито косите, нито палтото. — Моля те.

— Мамо, какво криеш. Така ми се иска честно да...

— Честна съм! — главата ѝ се стрелна нагоре и нови къдрици се посипаха по челото, но сълзите така и не потекоха от очите. Само блестяха на притъмнената светлина. — Загубих добра приятелка, Джулиана. Не желая да те обременявам с моята тъга.

— Това са глупости, мамо — прекъсна я Джулиана. Катарина взе отново точилката. — Ти просто искаш да ме разкараш. Не искаш да съм в града. Защо? Заради случилото се с Рейчъл ли?

— Не говори безсмислици — Катарина се опита да се усмихне, но в усмивката имаше прекалено много умора и мъка, а по лицето ѝ — ужас. — Смъртта на Рейчъл е нещастен случай — гласът ѝ изневери, но тя продължи: — Приятелка ми е от детството, Джулиана. Моя приятелка. Знам, че не съм на себе си, но смъртта ѝ... няма нищо общо с теб.

— Защо дойде в Ню Йорк?

Катарина въздъхна.

— За да ме види.

— А сенатор Райдър?

— Нищо не знам за това. Рейчъл познаваше доста влиятелни хора, включително и сенатори. А сега е мъртва. Каквато и работа да е имала със сенатора Райдър, не ни засяга. Вземи си заслужения отдих, Джулиана. Изглеждаш уморена.

— Не си виждала Рейчъл Стейн от години и тя изведнъж, просто така, цъфва в Ню Йорк?

— Лесно се губят дирите на човек, когато поостарее.

— Мамо...

Катарина се отказа от тестото.

— Това е всичко, Джулиана. Край. Свърших. Видя ли, че днес съм правила пирог с пилешко? — отметна паднала къдрица. — Нещо ново е. Вземи си от него за Върмонт.

— По дяволите, мамо!

Но Катарина Фол умееше да мълчи. Наричаше го дискретност. В момента обаче Джулиана прецени, че не е напълно права да я критикува. Самата тя не ѝ разказа за посещението на вуйчо Йохан в гримборната преди седем години, за подаръка му — ако човек иска да го нарече така — за нешлифования Менестрел. Майка ѝ знаеше за съществуването на Менестрела, за четиристотингодишната традиция. Всички от семейство Пеперкамп я знаеха. Но вуйчо Йохан я посъветва да не споменава за Менестрела пред майка си и тя го послуша.

Господи, докъде ще ги доведе всичко това?

— Ами татко? Знае ли нещо от тази история?

Тъп въпрос, мина ѝ през ума. Катарина Пеперкамп-Фол казваше на съпруга си толкова малко, колкото и на дъщеря си; освен ако той през всичките тези години не се преструваше, че нищо не знае.

— Каква история? — парира я Катарина. — Няма нищо за разказване.

— Е — подхвана Джулиана с фалшиво приповдигнат весел тон, — предполагам, че холандците не са прочути неоснователно със своята упоритост.

— Иди във Вермонт — повтори майка ѝ. — Но преди това си измий косата.

Разбира се, никога няма да попита защо е лилава. Джулиана каза „лека нощ“. На излизане не си взе от пирога с пилешко.

10

Матю се върна във Вашингтон и директно се отправи към „Газет“. Не за пръв път се появяваше в редакцията след работно време, но не всичките му колеги го знаеха. Не обърна внимание на любопитните им погледи и направо пристъпи към бюрото на Арнолд Зиглер.

— До късно си се задържал, а? — подметна той.

Младият репортер погледна към Старк и кимна. Изразът върху лицето му издаваше смесица от нервност и желание да се хареса.

— Набавих ти желаната информация. Не казах на Фелди, но тя знае, че събирам данни по твое искане.

— Тя тук ли е?

— Не.

— Слава богу. Дай да видя какво си намерил.

— Още не съм го систематизирал.

— Няма значение. Разкажи ми го.

Зиглер разхлаби вратовръзката си, погледна бележника върху подреденото бюро. Старк остана прав. Не знаеше какво да направи, та хлапето да не е толкова нервно и реши за най-добре да не предприема нищо.

— През различните периоди от време ту един, ту друг нешлифован диамант е най-големият в света, защото не остава дълго необработен. Освен ако не става въпрос за нешлифования Менестрел — довърши той и хвърли въпросителен поглед към Матю.

— Не знам дали питам за него, или не — призна Старк. — Просто ми разкажи какво откри.

— Звучи някак доста странно.

— Не се притеснявай. Ако не търся това, ще продължа да дълбая.

— Добре. Предполага се, че най-големият и тайнствен диамант на света е нешлифованият Менестрел.

— Предполага се?

— Точно така. Никой никога не е успял да потвърди съществуването му. Мълви се, че е изкопан преди четиристотинпетстотин години. Част от легендата — по-точно от мистерията — гласи, че съществуването на Менестрела никога не е било доказано. Затова, независимо колко е голям поредният най-голям диамант, хората постоянно се питат дали няма по-голям.

— Става въпрос за Менестрела?

— Да.

— Звучи ми като голяма глупост, Зиглер.

— Знам. Но тайнствеността, с която е обвит Менестрела, допринася за неговата символика. Предполага се, че е в ръцете на пазители и никога няма да бъде шлифован в памет на пострадалите от преследвания и омраза. С други думи — служи да напомня, че нищо не е по-важно от човешкия живот. Което ме довежда до приписваната стойност на Менестрела, ако бъде шлифован. Той не само е голям, но е и ледено прозрачен.

— Това пък какво значи?

— Най-качественият тип диамант. Почти стопроцентово чист и безцветен. Ако Менестрела съществува и го шлифоват, ще струва милиони. През вековете са правени безброй опити да го открият, но никой не е успял. Материалите, които четох за него, го третираха като легенда.

Мислите на Матю препускаха. Кого, по дяволите, възнамеряваше да купи Сам Райдър с тези милиони? Защото Сам, разбира се, е достатъчно голям глупак да се впусне да търси митичен диамант. В това отношение Невестулката е напълно прав.

— Добре, Зиглер — промърмори той. — Благодаря ти. Намери ли нещо по другия въпрос?

— Там беше значително по-лесно — Арнолд се надигна вече потпуснат на вид. — Рейчъл Стейн идва от Амстердам, от дребно, занимаващо се с търговия на диаманти семейство, унищожено по време на холокоста. Тя и брат ѝ Абрахам са единствените оцелели. Доста мрачна история. Имам много данни за живота ѝ в Щатите, но ти се интересуваше от холандския ѝ период, нали? Е, за тогава са твърде ограничени. През по-голямата част от войната ги е укривало холандско семейство, но няколко месеца преди края ѝ са ги открили и изпратили в лагер на смъртта. Както ти казах — няма много данни. Що се отнася

до Джулиана Фол — в библиотеката са събрали дебела папка с информация за нея.

— Не се учудвам — промърмори Старк.

— Както предположи, холандската ѝ връзка идва по линия на майка ѝ, чието моминско име е Пеперкамп. Израснала е в Амстердам. И за нея има папка — ласкави отзиви за пекарната ѝ. Продължих и проверих дали има още нещо под името Пеперкамп. Няма да повярваш, но изскочи шлифовчик на име Йохан Пеперкамп.

Пеперкамп тук, Пеперкамп там, помисли Старк и подкани Зиглер:

— Продължавай.

— Няма много нова информация. Започнал е в Амстердам, след Втората световна война се прехвърлил в Антверпен и е шлифовал някои от най-прочутите големи диаманти на света, включително и Дъха на ангелите, който сега е изложен в музея за изкуство, наука и култура „Смитсониън“. Той е последният шлифовчик от рода Пеперкамп, които се занимават с този занаят от шестнадесети век — и тогава са предоставяли убежище на побягнали от Инквизицията еврейски търговци на диаманти, попаднали в Антверпен и Лисабон, по онова време главни диамантени центрове в света.

— Някаква роднинска връзка с Катарина или Джулиана Фол?

— Не се споменава, но не е изключено. Джулиана е била съвсем малка, когато са се появили повечето материали в досието.

— А попадна ли на името Хендрик де Гийр?

— Не. Нищо не открих за него.

— Има ли връзка между Йохан Пеперкамп или Джулиана и Катарина Фол и Рейчъл Стейн?

— Също не съм открил.

— Добре. Благодаря ти, Арнолд. Страхотна работа си свършил.

Зиглер се ухили доволен и попита:

— Все така ли да си мълча пред Фелди?

— Естествено.

Матю отиде за кафе — нищо не струваше, но поне винаги бе горещо — и седна в кафенето, където в продължение на час побъбри за спорт с още неколцина репортери. Обсъдиха загубения домакински мач на „Капе“ срещу „Брънс“. Зачуди се дали Джулиана Фол някога е посещавала хокеен мач. Могат да отидат заедно и тя лично да изсвири

националния химн. Ха, та това ще срине репутацията ѝ по-бързо, отколкото ако я заловят, че се представя и като Джей Джей Пепър. Дали въобще знае как изглежда отвътре стадион за хокей? Дълбоко се съмняваше. Яла ли е някога хотдог от подвижна сергия? Въобще яла ли е някога хотдог? Вероятно го нарича кренвирша.

Изправи се, наля си още кафе и тръгна към новинарската зала.

Телефонът му звънеше. Вдигна слушалката.

— Ало?

— О, значи си там.

Мигом разпозна гласа ѝ и седна на стола.

— Как да те наричам: Джулиана или Джей Джей?

— Обикновено ме наричат госпожица Фол.

— А, още сме сърдити, така ли?

— Няма значение. Защо не ми каза, че Рейчъл Стейн е мъртва?

— Защото щеше да попиташ: „Коя Рейчъл?“ Описах ти я, ако си спомняш, и ти каза, че не я познаваш. Реших за безсмислено да ти съобщавам за смъртта ѝ.

— Опитваше се да ми заложиш капан, а и не ми повярва.

— Точно така, не ти повярвах.

— Щях да ти разкажа повече, ако бе подходил честно и открито с мен.

Той усети, че е на път да се ухили.

— Но аз щях да ти кажа повече, ако ти се бе държала така с мен.

Искаш ли сега да поговорим?

— Нямам какво да кажа.

— Тогава защо ми звънна?

— Видях Рейчъл Стейн един-единствен път, но... Искам да знам повече за този полуматериал, по който работиш.

— Защо?

Чу я как си поема въздух, за да си възвърне самообладанието; адски успяваше да я дразни.

— От любопитство, предполагам — отвърна тя сковано.

— Намираш го дори по-интересно, отколкото да си боядисваш косата лилава и да се обличаш в причудливи дрехи, за да свириш джаз, така ли? Джулиана Фол, ти си отегчена, но на главата ми висят други неща и нямам време да прогонвам скуката ти.

От друга страна... Хрумна му възможността да ѝ помогне, но реши да не си предлага услугите.

— Имаш ли представа защо Рейчъл Стейн е била със сенатора Райдър в събота? — попита тя с доста по-хладен и пресметлив тон.

— Не, а ти?

— Естествено, не. Но с Райдър се познавате, нали? Ти защо дойде на концерта?

— Обичам музиката — небрежно я информира Старк. Тази жена крие нещо от него. Но да крие, а да очаква той да проговори, са две съвършено различни неща и това го нервираше. — Нека аз да задам един въпрос, госпожице Фол. Имаш ли някаква роднинска връзка с шлифовчик на диаманти на име Йохан Пеперкамп?

От другия край не се чу никакъв звук. Матю се облегна назад и зачака. Най-сетне с още по-хладен, дистанциран и пресметлив тон тя проговори:

— Защо питаш?

— От любопитство, предполагам — подигра я той.

Очевидно прекали. Тя го нарече „копеле“ и затвори телефона.

Помнеше телефонния ѝ номер от посещението си в дома ѝ. Понечи да ѝ позвъни, но се спря. Какво, по дяволите, правеше? Не му е работа да забърква Джулиана Фол в нещо, свързано с Отис Реймънд и Сам Райдър. Та тя е пианистка, за бога! Нека си създава емоции, като крие от Шуджи съществуването на Джей Джей Пепър, а от Лен Уедърол — Джулиана Фол.

Облече си палтото и тръгна към къщи.

Вилхелмина Пеперкамп търкаше глинени саксии в миниатюрната си мивка в кухнята, без да забелязва яркото сутрешно зимно слънце, което нахлуваше през прозореца. Апартаментът ѝ се намирал на първия етаж във възстановена сграда от седемнадесети век в квартала Делфтсхавен, където живееше от четиридесет години. Преведено, ще рече „Пристанището на Делфт“; представляваше най-тихата и живописна част на Ротердам и буквално единствената, избягнала немските бомбардировки през 1940. Изграденият наново Ротердам бе приятен, функционален, удобен, хората го харесваха, но

Вилхелмина се привърза именно към Делфтсхавен с неговите вековни стари постройки и калдъръмени улички.

С ръце, потопени до лакти във водата, точно започваше да се преборва с едно особено упорито петно плесен, когато телефонът зазвъня. Реши да не вдига, но толкова рядко ѝ звъняха, че промени намерението си. Мърморейки си под нос, остави телената четка, избърса ръце в престилката и вдигна слушалката.

— Ало?

— Вили...

Мигом разпозна мекия, пълен с тъга глас.

— Катарина, какво има?

— Извинявай, Вили. Не исках да звуча така разстроена, но...

— Няма значение — прекъсна я бързо Вилхелмина. Говореше на холандски, а Катарина на английски — по навик, сякаш никога не ѝ хрумваше да говори на родния си език. При обикновени обстоятелства Вилхелмина щеше да изкоментира американизирането на сестра си. Този път обаче се въздържа. Катарина рядко се обаждаше, а още по-малко, когато нещо я тревожеше; затова самата Вилхелмина мина на английски — владееше го отлично. — Какво се е случило, Катарина?

— Става въпрос за Рейчъл... Рейчъл Стейн. Мъртва е. Писаха във вестниците тук.

Рейчъл. Дори след толкова години, помисли Вилхелмина, си представям оживеното ѝ дребно личице и изразителните очи, които нямаха никакво въздействие върху Зелената полиция. Те бяха отворителни типове; всичките. Нацисти. Холандски нацисти. Така изпълнени с омраза. Един рита Рейчъл, сякаш е куче, и после я повлече нанякъде. По същия начин постъпи и с Вилхелмина. Но в момента това нямаше значение. Тя не успя да предпази Рейчъл и нацистите я отведоха. А сега е мъртва.

Вилхелмина пресегна за хавлиена кърпа и избърса все още влажните си ръцете, придържайки слушалката между рамото и брадичката. Погледна ръцете си — зачервени и груби от работата и годините. Никога не са били хубави; самата тя никога не е била хубавица. Но нейната невзрачна външност не я тревожеше; тя притежаваше други качества.

— Вили?

— Тук съм.

Очите ѝ не се насълзиха. Не беше плакала от много, много години, макар да изгуби доста приятели. Това бе най-лошата част от остаряването. Бавно приседна на масичката, където вече половин дузина от глинени саксии съхнеха.

— Съжалявам, че така направо ти го съобщавам — продължи Катарина. — Шокиращо е, знам.

— Как е починала?

— Подхлъзнала се на леда... Било е нещастен случай, така твърдят.

Вилхелмина веднага застана нащрек.

— Но ти се съмняваш?

— Нямам представа. Просто не знам какво да мисля.

— Разкажи ми всичко, Катарина.

Със запъване и колебание Катарина разказа събитията от появата на Рейчъл в пекарната, когато пиха чай, и как Рейчъл поиска от нея да потвърди събитията пред сенатора Райдър. Макар да беше сама, Вилхелмина се въздържа да проявява видима реакция към чутото. От зимата на 1944 — Гладната зима — двете с Катарина не бяха обсъждали Хендрик де Гийр; дори не бяха споменавали името му. Нямаше нужда. Беше човек, който и двете нямаше да забравят. Вилхелмина се опита, но без успех.

— Вероятно съм превъзбудена — говореше Катарина. — Не знам. Тук е късно, но не мога да заспя. Джулиана мина край магазина преди малко, зададе ми много въпроси. Пита ме... Пита ме и за Хендрик. Нищо не ѝ казах. Аз... Вили, как да ѝ кажа? Това не се отнася до нея! Не бива да я засегне. Няма да го допусна!

— Никога не си ѝ разказвала за Амстердам, така ли?

Вилхелмина се постара тонът ѝ да не е осъдителен, но не сполучи докрай. Тя самата дочу обвинителните нотки. А и, естествено, внимаваше дали Катарина ще ги долови.

— Не, не съм. Не ми се бъркай, Вили. Какво ще кажа и какво няма да кажа на дъщеря си, си е моя работа.

— Ти ми позвъни — напомни ѝ Вилхелмина и само защото долавяше напрежението в тона на сестра си, се постара да не прозвучи грубо.

— Знам. Мислех... О, представа нямам какво съм мислила. Сметнах за редно да научиш за Рейчъл. Сигурно съм си представяла,

че ще помогнеш някак си — Катарина спря и тъжно се засмя. — Винаги така постъпвам, нали знаеш? О, Вили, нищо не се е променило. Не те виня. Господ ми е свидетел — никак не съм се променила. Когато нещо се обърка, на кого звъня? На по-голямата си сестра. Искам ти да си силна, Вили, очаквам го, точно както ти очакваш винаги да се огъна и да постъпя както ми кажеш.

— Успокой се — Вилхелмина изведнъж почувства умора. Катарина имаше Ейдриан, Джулиана — своето пиано, Йохан — диамантите си. А какво имаше тя? Саксиите си. Е, няма да позволи да изпитва самосъжаление. Цветята ѝ стигат.

— Вероятно се държа глупаво — продължи Катарина, дишайки тежко, нервно. Вилхелмина долавяше неувереността, ужаса на сестра си. Сигурно прекалено много пъти ѝ е повтаряла, че се държи глупаво. — Когато видях Хендрик в „Линкълн сентър“, в първия момент си помислих, че е плод на въображението ми.

— Представяла ли си си друг път, че го виждаш?

— Разбира се, не.

Вилхелмина си го беше представяла.

— Беше така странно да го видя отново — продължи Катарина малко по-спокойно. — Същият е.

Вилхелмина изсумтя.

— Да не си очаквала, че ще се промени?

— Вероятно не. Но не мога да повярвам, че е имал нещо общо със смъртта на Рейчъл. Сигурно е било злополука.

— Може би.

— Не се страхувам, Вили. Не искам да мислиш така... Не ме е страх за мен.

— А за Джулиана ли?

— Да.

Вилхелмина се усмихна — колко наивна е сестра ѝ.

— Катарина, моля те. Хендрик никога няма да нарани Джулиана.

— Звучиш така уверена.

— Защото съм убедена. Не виждаш ли: Джулиана е твоя дъщеря. Той не би посегнал на нея, така както никога няма да посегне на теб.

Изненадана, Катарина възрази бурно.

— Но той вече ме нарани веднъж!

— Не и според неговите разбирания. В съзнанието си Хендрик де Гийр смята, че те е спасил. Това е всичко, което той знае.

— Вили...

Ръцете ѝ трепереха, но тя го приписа на възрастта, а не на обзелото я вълнение. Със спокоен тон продължи:

— Обади ми се, ако узнаеш още нещо.

— Какво да направя по отношение на Джулиана?

— Ако бях на твое място, щях да ѝ разкажа всичко.

— Не.

— Но, разбира се, не съм на твое място. Как го казвате на английски... А, да: стой кротко. Или иначе казано — нищо не предприемай. Джулиана скоро ще престане да задава въпроси. Сега, когато Рейчъл е мъртва и не представлява никаква опасност, Хендрик просто ще изчезне. Вече трябва съвсем да се е усъвършенствал в това отношение.

— Наистина ли смяташ, че ще постъпи така?

— Защо не?

— Защото беше в „Линкълн сентър“ в събота вечер. Ако се готвеше да изчезне, нямаше ли да го направи преди това?

Не и ако е дошъл да убие Рейчъл, помисли си Вилхелмина. Но, от друга страна, Хендрик никога не е убивал собственоръчно. Тук Катарина имаше право. Обстоятелство, за което, естествено, и Вилхелмина се досещаше.

— Ако не искаш лично да повдигнеш обвинения срещу Хендрик, Катарина, няма какво да направиш, освен да забравиш, че си го видяла в събота.

— Как... Как мога да повдигна обвинения срещу него?

— Това е нещо, на което трябва да си отговориш сама. Не съм в състояние да ти помогна.

— Трябва да затварям, преди да се събуди Ейдриан.

— Не си ли му казала какво е станало?

— Разбира се, не. До скоро, Вили.

Вилхелмина се ужаси, но се сбогува и затвори. Направи си кафе с мляко, като изостави натопените в мивката саксии. Хендрик де Гийр. Надяваше се да е мъртъв, без да го вярва истински. Занесе кафето във всекидневната и се настани в стола до прозореца с изглед към живописната тясна уличка. Липсваха ѝ саксиите с бегонии, наредени

на перваза. Нападна ги болест и умряха. Дали пък не беше някакъв знак.

— Няма значение — промълви тя на глас, свикнала да си приказва сама след толкова години самотен живот. — Бяха достатъчно стари, за да умрат.

Йохан Пеперкамп стоеше на палубата на товарния кораб и гледаше към оживеното пристанище на Амстердам. Беше още рано, доста хладно, а старият кораб миришеше на развалена риба и гранясала мазнина. Сети се, че като момче мечтаеше да стане моряк; лежеше у дома, повален от тежък грип, и си представяше какво го очаква. Докато се съвземаше, баща му се постара да му напълни главата с друга мечта: разказа му легендата на нешлифования Менестрел. Менестрелът превърна традицията на семейство Пеперкамп да се занимава с диаманти в нещо истинско за Йохан; в нещо вълнуващо и мистериозно. Вече от дълго време и вълнението, и тайнствеността бяха изчезнали. Диамантите означаваха работа; осигуряваха поминъка. Това е всичко.

Наблюдаваше града от зазоряване; проследи как бавно изникна от тъмнината върху фона на новия ден. От смъртта на Ан не се бе връщал в Амстердам. И на двамата градът навяваше мъчителни спомени. Но тя настоя прахът ѝ да бъде върнат в стария еврейски квартал там и той изпълни желанието ѝ. През шестнадесети век хиляди евреи търсят убежище в Амстердам, известен с толерантността и религиозната си свобода. Заедно със себе си носят диаманти и знанията си за скъпоценните камъни. Това са предимно евреи, бягащи от преследване в Лисабон; Антверпен и парите, натрупани от диаманти, спомагат за финансирането на холандската Източна индийска компания. Чрез нея Амстердам установява свой път до Индия и се превръща в главното европейско пристанище, където се стичат диаманти. Следва Златният век на Холандия и за известно време тя представлява най-великата морска държава в света.

После, през 1940, пристигат нацистите. Изтръгват Холандия от неутралитета ѝ, налагат и насърчават нетърпимост и омраза, но първоначално се сблъскват със силната и неприкрита съпротива на холандците. След Черния 22 февруари 1941, когато четиристотин евреи

са депортирани само за да умрат по-късно от „пневмония“, Амстердам се затваря. Общата стачка се разпространява и в други градове, но е потушена и съпротивата минава в нелегалност. И въпреки това преди освобождението от Съюзниците през пролетта на 1945 седемдесет и пет процента от холандското еврейско население — около сто хиляди души — е убито.

Ан бе една от малцината останали живи. Поне една частица от нея остана жива.

Очите на стария шлифовчик се напълниха със сълзи. Колко щастливи бяха преди войната! А и след това, докато разполагаха един с друг. А сега се чувстваше така изморен. Свежият утринен въздух не прогони умората; в съзнанието му като в калейдоскоп продължаваха да се редуват спомени. Вероятно Вилхелмина имаше право: трябваше да убие Хендрик де Гийр, когато преди време в Амстердам му се удаде възможност. Но той така и не повярва, че наистина Хендрик ги е предал. Вилхелмина обвини брат си в излишна сантименталност. Вероятно и за това имаше право. Хендрик някога бе негов приятел.

Хендрик, Хендрик. Да те вземат дяволите! Защо го направи?

Премигна, за да разкара сълзите. Представи си племенницата си — така млада, така красива, така талантлива. След срещата им в Делфтсхавен преди седем години видя Джулиана само два пъти, за кратко. И двамата не споменаха нищо за нешлифования Менестрел.

Не биваше да ѝ го давам, мина му през ума и изпита срам. По онова време започна да се чувства стар, остро чувстваше загубата на съпругата си и му тежеше, че няма кой да продължи традицията на Менестрела. Сметна се задължен да предаде легендарния камък на Джулиана, да я остави тя да реши съдбата му по-нататък. Може да се каже, че постъпи като страхливец. Преди четиридесет години Катарина го умоляваше да го хвърли в морето. Намрази камъка от пръв поглед. И винаги щеше да го мрази. За нея традицията, свързана с диаманта, не означаваше нищо. В Амстердам той се изцапа. От предателството на Хендрик де Гийр.

Може би трябваше да я послуша.

Даде си сметка, че вече не е сам на палубата, но нито се извърна, нито промени позата си. През по-голяма част от времето Хендрик го оставяше самичък, защото — в крайна сметка — Йохан представляваше просто един старец, пък и какво би направил? Хрумна

му да се хвърли в ледените води, но съобрази, че със самоубийството си няма да постигне нищо. Хендрик ще измисли друг начин, за да се добере до Менестрела. Не би се спрял да отиде при сестрите му. Дори при Джулиана. Не. Най-доброто, на което Йохан се надяваше, бе да спечели време за другите: като им даде възможност да разберат, че е изчезнал, ще се досетят какво става и ще вземат предпазни мерки. За пръв път оцени положително острия подозрителен ум на по-голямата от двете си сестри. Вилхелмина ще се досети какво става. Тя ще действа.

Затова ще чака, науми се той и погледна студеното лице на Хендрик де Гийр.

— Изглеждаш уморен, Йохан — обади се по-младият холандец.

Шлифовчикът на диаманти само сви рамене.

— Стар съм. Лесно се уморявам.

— Познавам те, Йохан. Вероятно дори по-добре, отколкото ти се познаваш — Хендрик придърпа още по-надолу шапката си. Независимо от острия вятър Йохан не носеше нито шапка, нито ръкавици. — Още не си се предал. Продължаваш да мислиш как да се измъкнеш.

Йохан се извърна отново към водата, без да отрони дума. Какво да каже? Хендрик наистина го познаваше добре.

— Няма начин — продължи по-младият холандец със странно тих глас. — Просто сме от двете страни на барикадата, както бяхме и преди.

— Както ти беше, Хендрик — уточни Йохан, разбирайки, че някогашният му приятел говори за войната, когато холандците се опитаха да запазят неутралитет пред немската агресия, както успяха да направят през Първата световна. — Аз бях против нацистите от самото начало. Никога не се отметнах. Но ти, Хендрик... Ти винаги си мислил единствено за себе си.

— Вероятно си прав — в тона му, лишен от самоосъждане, се долови само примирение. — Но това не променя нещата. Знаеш, че няма да е достатъчно да се вземе Менестрелът. Знаеш, че трябва да го шлифоваш, и си мислиш: ето шанса ми, един преднамерено погрешен удар, един прекалено силен натиск и ще превърна Менестрела в диамант без никаква стойност. И си въобразяваш, че с това ще се свърши. Но не е така, Йохан. Не съм се захванал с това заради себе си.

Ако зависеше от мен, вероятно щях да те убия и да понеса загубите си. Известно ти е, че така действам. Но хората, за които работя, не са такива. Те вярват в отмъщението и не обичат работата да остава несвършена.

Йохан се скова.

— Това не ме интересува.

— Напротив. Помисли за сестрите си. За племенничката си.

Йохан се извърна към мъжа, когото някога смяташе за най-скъпия си приятел, и изпита прилив на емоции, независимо от обстоятелствата. Какво се случи, че Хендрик стана такъв? Беше поостарял, сега кожата му се е набръчкала, мускулите са се отпуснали, макар и не колкото неговите. Но остаряването на Хендрик де Гийр — винаги така силен, жизнен в паметта на Йохан — сега му подежда като шок. Сякаш му напомни колко отдавна бе станало онова в Амстердам, колко млад бе Хендрик тогава. На Йохан внезапно му хрумна: да не би всички да очакваха прекалено много от него? Но не. Това не е никакво извинение. От далеч по-млади мъже са изисквали несравнимо повече.

— Ами ти, Хендрик? Помисли ли за тях?

— Да. Знаеш, че никога няма да ги нараня, Йохан. Ако бях така безскрупулен, като мъжете, за които работя през последните четиридесет години, нямаше да съществувате, следователно нямаше и да се тревожите за мен. Аз щях да притежавам Менестрела, а не да ме принуждават да го набавям за други. Но наистина мисля за сестрите ти, за племенницата и за теб, стари приятелю.

— И както обикновено си въобразяваш, че всичко ще стане според замислите ти просто защото така искаш. Ти си оптимист и егоист. Готов си да направиш всичко, за да отървеш собствената си кожа.

Студените сини очи на по-младия холандец останаха за миг приковани в Йохан и преди в тях да се прояви колебание, той извърна глава. Със сериозен тон изрече:

— Повярвай ми — нямам избор.

— Не, Хендрик. Ти сам правиш своя избор.

— Не аз им разказах за Менестрела. Освен това опазих тайната от Амстердам. Но няма значение. Просто ми набави камъка, Йохан. Шлифовай го за мен. И остави аз да се оправям с останалото. Ако ми

помогнеш, нищо няма да се случи на Вилхелмина, Катарина или Джулиана. Обещавам ти.

— Веднъж повярвах на обещанията ти — по-възрастният холандец се извърна — и никога няма да се повтори.

— Притеснявам се най-много за Катарина. Повече, отколкото за Вили или Джулиана — прошепна Хендрик, загледан, подобно на Йохан, в родния им град. Като деца бяха играли по отводнителните канали. — Джулиана е пианистка, в полезрението на обществото — това би трябвало да я защити; а Вили е най-твърдият човек, когото познавам. Тя знае как да се грижи за себе си. Но Катарина не е скроена да оцелява. Постъпил си глупаво, когато си й дал диаманта в Амстердам.

— Тя поиска да постъпя така.

— Но тя е била едва дете! Едва ли е разбирала същината на нещата.

— Не я подценявай — срязва го Йохан, но внезапно долови отчаянието в собствения си глас.

Обзе го неописуема тъга. Никога вече нямаше да види сестра си. Знаеше го.

Дълго време и двамата мълчаха.

— За повечето случаи е вярно. Първо се грижа за себе си — промърмори Хендрик след време и въздъхна. — Винаги съм бил такъв.

— Невинаги, Хендрик.

— Да, Йохан — винаги. Когато бяхме момчета, ти просто не го забелязваше. А и тогава нямаше значение. С какво можех да ви навредя? Малкият Хендрик с ясните сини очи и къдравите руси коси. Съвсем безобиден. Но през войната най-последно прозря какъв съм всъщност. Знам, че не ми вярваш — Господи, достатъчно доказателства дадох, че не бива да ми се има доверие, — но този път се налага — хвана стария мъж за ръката и го принуди да го погледне. — Разбираш ли, Йохан? Трябва. Повтарям: ако постъпиш, както ти казвам, ако действаме бързо, нищо няма да се случи на сестрите и племенницата ти.

— Обещава ли?

В гласа на Йохан нямаше надежда, а само сарказъм и презрение. Хендрик де Гийр никога нямаше да се промени.

— Наложително е да ми дадеш Менестрела.

— Защо не кажеш на своите хора, че съм го хвърлил в морето?

— Защото няма да ми повярват. Менестрелът представлява прекалено важна възможност за тях, за да я подминат, освен ако не са напълно сигурни, че е загубен. Йохан, в момента ти говоря абсолютната истина.

Йохан сви кокалестите си рамене с безразличие. Усети как вятърът прониква през сакото и ризата; сякаш през самата му душа. Не си спомняше някога да му е било така студено.

— Там е — кимна към града той, загледан в очертанятията му. — В Амстердам. Трябва само да отидем до сейфа и да го вземем, както ти казах.

— Надявам се да е така — отвърна Хендрик.

За миг Йохан долови умората му и изведнъж се зачуди дали не греши: защо и Хендрик да не се е изтощил от вечната надпревара, спомените, мъката, омразата. Невъзможно ли е да му прости? Но не, помисли той, не бива да ставам сантиментален; не бива да приписвам на Хендрик моята ценностна система и морален кодекс. Хендрик де Гийр никога няма да се изтощи да играе игричките си с живота на другите, стига това да му носи изгода. Никога няма да му омръзне да си въобразява, че е в състояние да замесва приятелите си в своите схеми, да ги излага на опасност и всичко ще си бъде наред само защото той така си е наумил.

— Довери ми се, приятелю — прошепна някогашният продажник, някогашният приятел и напусна палубата така тихо, както се и бе появил.

Йохан се зарадва, че отново е сам. Продължи да гледа водата, замислен за привидната ѝ вечност и в това намери някаква утеха.

В мръсната мрачна каюта Хендрик де Гийр отпи направо от бутилката добрия холандски джин — jenever. Допадаше му да пие сам; предпочиташе го. Някога не си падаше особено по спиртните напитки — бяха прекалено опасни за начина му на живот. Онези времена, разбира се, бяха отминали, но, общо взето, в пиенето, както и във всичко останало, той бе човек, който винаги се контролираше. Знаеше точно колко може да изпие, без да се изложи на опасност.

Но сега му идеше да довърши бутилката. Даже да отвори нова. Търсеше забрава.

Как допуснах да се стигне дотук?

Приятел от детинство, превърнал се после във враг, в знаменитост в света на диамантите, старец. Какъвто и да беше и какъвто и да е сега Йохан Пеперкамп, той вече не съхраняваше нешлифования Менестрел.

Камъкът не се намираше в Амстердам. Сегашното пътуване е от отчаяние, от хитрост. Менестрелът не е там. Не съществуваше никакъв сейф.

Хендрик простена на глас.

— Какво ще правя?

Да бяга...

Такъв бе първият му импулс. Както винаги.

Пак отпи от джина, стана и залитайки, се отправи към койката. В очите му напиреха горещи, безполезни сълзи, които го заслепяваха, но образите, които блуждаеха в съзнанието му, се открояваха ясно.

Катарина къса ръкава му и крещи: „Не, не, не!“... Къщата е необичайно притихнала... Самодоволните изражения върху лицата на Зелените полицаи, когато Хендрик се изправя пред тях.

Образи. Спомени. Но стореното — сторено. Това, че нацистите заловиха семействата Стейн и Пеперкамп, не е негова вина. Него го подведоха, излъгаха!

И въпреки това се мразеше. Сега повече отпреди, и то отчаяно, гневно, безнадеждно. Предишната хладна неангажираност напоследък изчезна. Съзнаваше, че е изключено да се промени. Йохан е прав. Както винаги. Хендрик си въобразяваше, че е в състояние да се справи с всичко. Да направи всички щастливи. Да получи диаманта, да свали примката на Блок от Райдър, да съхрани собственото си положение при Блок, да не замесва Пеперкамп. Изобщо не му хрумна, че Йохан вече не съхранява нешлифования Менестрел.

Хендрик изруга невъздържано, но млъкна, когато млад стюард се втурна в каютата.

— Възрастният мъж... Нещо не е наред!

Холандецът остави бутилката и бързо излезе, но когато стигна до палубата, Йохан Пеперкамп лежеше пребледнял в безсъзнание по гръб.

Острият студен вятър не спираше да духа, но старият човек не предприемаше нищо, за да се предпази.

— Господи! — Хендрик напипа слабо пулсиращата вена на врата на Йохан и разкъса якичката. — Приятелю, не умирай сега. Няма да помогне на нито един от двамата ни.

Притисна гърдите на Йохан в областта на сърцето и извика на стюарда. Със зачервено от вълнение лице момчето се втурна да му прави изкуствено дишане, а Хендрик не преставаше да крещи нареждания.

— Няма смисъл — отпусна ръце след малко стюардът, уморен и отвратен.

Никога не бе докосвал мъртвец.

— Продължавай!

— Студено ми е...

— По дяволите, още има пулс!

Момчето седна на пети. Беше изплашено до смърт. Взеха Хендрик в Антверпен — бил стар приятел на капитана — и момчето през цялото време се бе старало да го избягва.

— Няма да му помогне.

Хендрик изгледа момчето свирепо и с леден глас просъска:

— Продължавай или ще те убия. Няма да се поколебая да го направя.

— Вие сте луд — промърмори стюардът, но направи каквото се искаше от него.

Зазоряваше се. Над Сентръл Парк се разстилаше розова светлина. Джулиана седеше пред пианото. В апартамента ѝ бе тихо, пред нея нямаше ноти. Нави ръкавите на памучната си нощница и затвори очи.

Зад нея кислородът в аквариума правеше мехурчета. Чуваше собственото си дишане.

Беше се опитала да позвъни на вуйчо Йохан в Антверпен. Не го откри нито в магазина, нито в дома му. Представа нямаше къде другаде може да е.

Устоя на изкушението да звънне на майка си в пекарната. Тя със сигурност беше там и печеше бисквити. Speculaas — специални

холандски бисквитки. За Коледа.

Пръстите на Джулиана неволно се насочиха към клавишите. Плъзнаха се по хладната им повърхност.

Засвири.

Нещо... Нищо... Не различаваше мелодията. Пръстите ѝ сякаш сами се движеха. Знаеха кой точно клавиш да натиснат, с каква сила. Съзнанието ѝ не следеше движението на ръцете, но това нямаше значение. Не и тук, не и когато бе сама. Музиката сама преливаше от Бетовен в Дюк Елингтън. Музиката извираше от нея и изпълваше стаята.

Звучите сложиха край на тишината и на лошите мисли.

Имаш ли лоши мисли, казваше майка ѝ, когато Джулиана бе дете и се събуждаше от кошмари, мисли за нещо друго. За нещо приятно. Представяй си, че си на пикник с татко и мен, че береш диви цветя, че играеш в поточето.

Извиквай щастливи мисли.

Потисни лошите.

Винаги ѝ бе по-лесно да го прави пред пианото.

Свири, докато всичко я заболя; когато спря, от нея се лееха сълзи и пот — по лицето, по гърба, между краката. Мускулите я боляха. Представа нямаше колко е свирила. Часове? Минути?

Първите слънчеви лъчи огряваха Сентръл Парк. Отиде до дивана и седна там, където Матю Старк бе седял. Загледа се как улицата долу започва да се изпълва с хора. А тя ще остане горе, сама, ще свири и ще разговаря с рибите си.

Мисли си хубави неща.

— Старк, бре, човече, не се надявах да те намеря — гласът на Невестулката по телефона звучеше нисък и нервен. — Мислех си дали не си поне на крачка пред мен, нали разбираш?

Матю държеше телефона с една ръка, а с другата притискаше челото си. Снощи по време на дългия хокеен мач пи прекалено много бира и сега се опитваше да измисли какво ще предприеме по повод даденото на Невестулката обещание. С какъв материал разполагаше? Прекрасна пианистка; диамант, който може би съществува, но може и никакъв да го няма; некадърен американски сенатор, на когото не отиваше да зададе няколко въпроса само поради криворазбрано чувство за дълг към Невестулката; холандец, вероятно вече изчезнал от сцената; мъртва филмова агентка от Холивуд; няколко представители на семейство Пеперкамп.

А и самата Невестулка: окаян бивш стрелец, който успяваше да уцели осемдесет и четири мишени с деветдесет и шест патрона, но продължава да не е наясно, че такива като Сам Райдър нямат нужда от неговата помощ.

Разполагаше с почти нищожен материал. Но някакво вродено, настойчиво чувство за чест го преследваше и той знаеше, че няма да се откаже и да остави събитията да следват своя ход. Опита се да звънне на Джулиана Фол късно, след хокейния мач, за да се извини заради притесненията, които ѝ причини, но и да направи опит да я очарова достатъчно, та тя да му каже каквото криеше. Попадна на проклетия ѝ телефонен секретар — прекрасният ѝ глас обяви, че в момента не е в състояние да вдигне слушалката. Докато пиеше последната си бира, се чудеше какво ли прави в момента, с кого ли е тази вечер. Представи си как светлорусите ѝ коси се разпиляват по коженото палто от миеща мечка: фантастична смесица от Джей Джей Пепър, свиреща джаз, и Джулиана Фол, концертираща пианистка. Смесица, каквато не съществуваше. Тя бе или едната, или другата, но не и двете едновременно; а може би нито една от двете.

Той не остави съобщение.

Сега отново бе в „Газет“, избягваше да срещне Фелди и се чудеше дали най-добрият начин да запази живота на Отис Реймънд не е, като не предприеме нищо. Да каже на глупака да се навре обратно в дупката си и да стои там. За да остане жив, да го вземат мътните!

— Знаеш, че никога не съм на крачка пред теб — промърмори Матю със съзнанието, че репликата страшно ще допадне на Невестулката. — Какво става?

— Напредна ли по въпроса за диаманта?

— Не.

— Кофти работа, Старк. Май си го загубил.

Матю не се засегна.

— Кой твърди, че имам какво да загубя?

— Аз, приятелче — в тона на Отис Реймънд се прокрадна увереност. За едно бе сигурен: можеше да разчита на Матю Старк. Не оцеляха ли като пилот и стрелец от един екип, когато толкова други загинаха? — Слушай, нямам време за глупости. Имаш ли молив? Запиши си следното: Йохан Пеперкамп, шлифовчик на диаманти, Антверпен. Не знам как точно се пише.

— Няма значение — успокой го Матю, проклинайки вътрешно. — Откъде научи това име?

— Нещата започват да се навързват, а, Мат?

— Не, нещата не започват да се навързват, по дяволите — главата го болеше; отсега нататък ще пие най-много две бири. — Откъде черпиш информацията си? Хайде, Невестулка, кажи ми честно. Няма начин да се захвана с тази работа, ако не ми снесеш всичко, което знаеш. Кой е зад цялата работа? Кой...

— Не мога да говоря, човече — гласът на Невестулката се сниши още повече. — Ако се разбере, че и толкова съм ти казал, брой ме мъртъв.

Матю седеше, без да помръдва. Дори спря да диша. Главоболието му изчезна. Мисълта му бе ясна и точна. Отис Реймънд никога не преувеличаваше дебнещата го опасност. Никога. Виетнам го научи на това. Ако Невестулката твърди, че го обстрелват половин дузина вражески хеликоптери, значи половин дузина вражески хеликоптери го обстрелват. Не три. Не десет. А точно шест.

Старк усети как стомахът му се свива.

— Омитай се — нареди той с леден тон. — Не се оставяй да умреш заради Райдър. Където и да си, Невестулка, изчезвай. Ела във Вашингтон. Ще те настаня при себе си.

— Не знам дали ще успея да се измъкна.

— Направи го.

— Човече, ако имах възможност...

— Направи го, по дяволите.

— К'во да ти кажа, Старк. Аз... — Невестулката спря. Нервността му се превърна в паника и той забързано продължи: — О, шибана работа. Шибана, ти казвам. Наблюдават ме с бинокъл!

Матю скочи на крака, но не загуби самоконтрол. Нямахше право. Така с нищо не би помогнал на Отис Реймънд.

— Невестулка, къде си? Ще дойда да те взема.

Линията прекъсна и сега вече Старк изгуби самоконтрола, защото каквото и да предприемеше, вече нямаше значение.

— По дяволите, Невестулка!

В отговор се чу единствено телефонен сигнал „свободно“.

Старк стисна зъби до болка, но все пак успя да поеме голяма глътка от застоялия и топъл въздух в новинарската зала. Невестулката ще пострада заради Сам Райдър, а Старк нямаше как да го предотврати — освен да продължи да следва всяка налудничава проклета следа. Това означаваше да търси нешлифования Менестрел, да се среща с още представители на семейство Пеперкамп.

Казах ти — не разбирам нищо от диаманти...

Глупости, сладурче.

Постепенно си даде сметка, че Алис Фелдън стои пред бюрото му. Нямахше представа откога е там.

— Добре ли си? — попита тя, изпълнена с повече любопитство, отколкото със загриженост.

Той кимна и остави слушалката.

— Твоето приятелче май го е загазило — продължи тя.

— Не е нещо, с което да смята, че няма да се оправи.

— А ти как смяташ?

Той я погледна безизразно, но отчаянието не спираше да го гложди отвътре.

— Продължителност на живота — нула.

— Това пък какво значи?

— Така се говореше за стрелците в хеликоптерите.

— За Невестулката ли става въпрос?

— Да. Беше стрелец, а оцеля. На двадесет и една напусна Виетнам. Може да се каже, че оттам нататък животът му няма нищо общо с очакванията му — Матю взе коженото си яке от гърба на стола. Чувстваше крайниците си сковани. Движеше се без характерната си лекота. — Ако Невестулката пак звънне, разбери къде се намира. Не допускай да ти затвори, преди да разбереш.

— Ще се опитам.

Погледна я, но черните му очи бяха отчуждени.

— Не се опитвай, Фелди. Направи го.

Всеки друг на нейно място щеше да кимне и да задържи проклетата си уста затворена, но тя не бе от този тип. Протегна ръка и го докосна по рамото.

— Ей, успокой топката.

Той си пое въздух.

— Съжалявам.

Гласът му прозвуча стегнат и прегракнал; нито капка от обзелото го напрежение не се стопи, но Фелди кимна доволна:

— Е, сега поне нямаш вид на човек, тръгнал да убива някого.

Той се насили да се усмихне:

— Кой, аз ли!

— Да, ти. Я кажи какво криеш от мен.

— Фелди, Невестулката трябва да напусне мястото, където се намира. Опитай се да го накараш да го проумее.

— Ще се опитам, става ли? Но...

— Когато стигна до нещо смислено, ще говорим.

— Добре, бива. Търсиха те на моя телефон. Оставих на изчакване. Ще се обадиш ли?

— Кой е? — попита той и помисли за Джулиана.

— Някакъв тип. Не си каза името.

Райдър? Старк отиде до бюрото ѝ и взе слушалката. Фелди застана плътно до него, с очила, кацнали върху края на носа. Той ѝ се намръщи:

— Имаш ли нещо против да се отдръпнеш?

— Определено — отвърна тя и остана залепена за него.

Той се постара да не ѝ обръща внимание и вдигна слушалката.

— Ало?

— Винаги успяваш да накараш хората да те харесват, сър — от другия край прозвуча плътен глас, сарказмът едва прозираше. Беше му обезпокоително познат. Матю — напрегнат и нащрек — приседна. — Слава богу, че си достатъчно компетентен.

— Кой се обажда?

— Не си ли спомняш?

Последва кратък накъсан смях и тогава Старк си припомни. Не помръдна. Не смееше да диша. Стоеше неподвижно и слушаше, силно надявайки се да бърка, но знаеше, че не греши.

— А аз си представях, че съм първообразът на злодея от книгата ти — продължи гласът. — Прочетох я, да знаеш. Не помня в каква помийна яма се намирах тогава, но добре помня, че искрено ме разсмя на няколко пъти. Ти поне не хленчеше. Господи, как са ми омръзнали хленчещите.

Матю пресегна и взе молив и бележник, за да има за какво да се хване, да остане в действителността. Съзнанието, цялата му душа започваха да отплуват към миналото.

С дебели печатни букви, напълно забравил присъствието на Алис Фелдън, той написа: БЛОК.

Сержант Филип Блок. Беше взведен сержант във Виетнам. Груб човек, който държеше на службата и не заставаше на ничия страна, освен на своята. Беше спасявал хора, но и беше убивал. За него нямаше значение кое или кои.

— Бях чул, че си мъртъв, сержант.

— И купон ли вдигна?

— Не. Не направих абсолютно нищо.

Отново се чу същият смях: смях от кошмарите и призрачните спомени.

— О, ти си студено копеле, сър, но в това няма нищо лошо. Нямаше да оцелееш два пъти във Виетнам като пилот на хеликоптер, ако не беше такъв. Някак се надявах да не оцелееш, така да знаеш, но ти и аз... Имаме доста общо... Знаем как се оцелява.

Матю не предложи никакъв коментар. Нямаше нужда. Блок знаеше какво е мнението на Старк за него.

— Как върви работата във вестниците? — попита Блок с измамно весел тон.

— Справям се.

Погледна към Фелди, която дори не си даде труд да забели очи.

— Работиш ли върху нещо голямо в момента?

— Не си ми се обадил да си бърбим безгрижно.

— Прав си, приятелче — веселият тон изчезна. — Обаждам ти се да те предупредя да не се захващаш с една история. Каквото и да си научил — забрави го. Чуваш ли ме? Така никой няма да пострада. Просто пътищата ни не бива да се пресичат, така да знаеш. Всеки път се получават лайна. Затова просто се оттегли още сега и всеки да си следва пътя.

Старк натисна силно молива върху хартията. Върхът се счупи. Той продължи да натиска. Значи и Блок е намесен. От момента, когато Матю за пръв път видя слабото жълтеникаво изпохапано от буболечки тяло на Отис Реймънд в „Газет“, дълбоко в себе си — където не обичаше да се рови — се досети, че името на Фил Блок рано или късно ще се появи.

А Блок продължаваше мазно по телефона:

— Нали схващаш за кой материал ти говоря?

— Не — отвърна Старк, макар да знаеше колко е безсмислено да лъже. И все пак трябваше да опита. Заради Невестулката, а не е изключено дори и заради Райдър; дори и заради себе си, нищо че не искаше да мисли така. Предпочиташе да мисли, че е в състояние да се справи с Филип Блок. В най-лошия случай — при необходимост — ще го набие.

— Тогава да опресня паметта ти... Отис Реймънд. Моливът се счупи на две и половината полетя към земята.

До него Фелди подскочи сепнато. Но Матю продължаваше да стои неподвижно. Нямахше накъде да маневрира. В момента Блок контролираше положението. За разлика от Матю той знаеше какво става.

Налагаше се да слуша. Да играе по свирката на сержанта. Да печели време.

— Всички го наричахте Невестулката — продължаваше Блок. — Това помага ли ти да си спомниш?

Матю остави половинката от молива върху бележника. Ръцете му не трепваха.

— Не съм се виждал с Невестулката от векове. От време на време се обажда да ми извести, че е жив.

— Обаждал ли ти се е миналата седмица, Старк? Или да се е отбивал при теб?

Блок говореше с благ тон, което показваше, че знае. Ако му бе подръка, Старк щеше да го удуши. Но и това бе една от характерните черти на Филип Блок: винаги успяваше да застане там, където не можеш да го достигнеш.

— Даже и да е така, защо трябва да се отчитам пред теб, Блок?

— Знам за обажданията му, сър — сарказмът вече не бе така прикрит. — Престани да го защитаваш! Мръсното копеле ти е надрънкало нещо. А сега трябва да се разправям с теб и няма смисъл да се преструваш, че не е така.

Матю успя да се овладее.

— Деветдесет и девет процента от времето Невестулката говори врели-некипели. Наясно съм с това.

— Престани, Старк. Знам, чуваш ли ме? — отново се разнесе острият ужасен смях. — Просто шибана работа, но знам? И онова, което ти е надрънкал Реймънд, ти не смяташ за врели-некипели. Но те съветвам да започнеш да го третираш по този начин отгук нататък.

— Дай да поговоря с Невестулката — каза Матю с каменен глас.

— Не отправям предупреждения по два пъти. Запомни го.

Блок затвори.

Старк с трясък остави слушалката, но не изпита никакво удовлетворение от ядния жест. Затова се изправи на крака и като сграбчи целия апарат, го тресна на пода. Колегите му репортери вдигнаха глава, видяха, че това е Матю Старк, и продължиха да работят, но изглеждаха някак притеснени.

Фелди само пророни:

— Господи.

Без думичка Матю вдигна телефона от пода и го постави върху бюрото. Не беше счупен. Като се има предвид често напрегнатата работа на репортерите, снабдяваха новинарските стаи, общо взето, с яки апарати.

— Искаш ли да ми кажеш за какво е всичко това? — попита Фелди.

— Не.

— Като твой отговорен редактор...

— Много добре знам каква си ми, Фелди, и те уважавам — погледна я и се опита да възвърне някаква топлина в тялото си. — Но отговорът продължава да е „не“.

Тя въздъхна и видимо се поколеба, докато вдигаше очилата на челото си, но все пак накрая кимна:

— За момента ще го приема. Действай както смяташ за добре.

— Благодаря. Чуй: нужна ми е една услуга.

— Господи, сериозно ли говориш? Каква?

— Билет до Антверпен.

— Къде си въобразяваш, че се намираш? Да не смяташ, че тук е като в „Поуст“?

— Ще го взема довечера от летище „Кенеди“. Тръгвам за Ню Йорк още сега — усмихна ѝ се напрегнато и праметна якето през рамо. — Отново ли да ти благодаря?

— Два пъти за една сутрин? Май няма да го изтърпя. Разкарай се оттук, Старк. Искам материал.

Навън, на острия студен вятър, Хендрик де Гийр повърна още веднъж. Не издаде и звук, докато вътрешностите му се свиваха от болка. Нямахше повече какво да изхвърля. Изпълни залива с погълнатия от него јеневер и собствената си жлъчка. Холандски джин — отсега нататък още един негов враг. Като по-млад дни наред можеше да е пиян, но никога не повръщаше и не изпитваше болка. Тогава забравата настъпваше по-лесно. Някога мислеше, че е така, защото има по-малко неща за забравяне, но сега знаеше, че не това е причината. Просто поредната лъжа, в която бе вярвал. Защото му предстояха още години напред и си въобразяваше, че ще има достатъчно време да поправи стореното. Представяше си, че когато стане старец, ще се връща към миналото си и ще се вижда като човек, изпълнен с добри намерения, но невинаги успял да ги осъществи. И все пак стореното от него добро ще бъде повече от злото. В това бе напълно убеден.

Вече не го вярваше. Сега му оставаха само още няколко години, а по-голямата част от живота беше зад гърба му. Малко време, за да поправи лошото. Не хранеше никакви илюзии. Те изчезнаха заедно със смеха на приятелите, с доверието им. Вероятно и някога е

възнамерявал да прави добро, както и сега. А може би — не. Какво значение има? Само резултатите са от значение.

Вече нямаше джин.

Строполи се върху палубата и заспа под брулещия вятър.

Едва късно следобед Матю догони Джулиана Фол. Отиде с такси до „Бересфорд“. Портиерът го уведоми, че тя отсъства. А виждал ли е жена с палто от миеща мечка и яркочервени ботуши да излиза от сградата? Да, но това не била Джулиана Фол.

Не. Това е Джей Джей Пепър.

Седеше пред пианото в „Акуериън“ и свиреше. Косите ѝ бяха розови, а смарагдовата кадифена рокля — копие от филм на Грета Гарбо. Ивички от норка украсяваха дългите широки ръкави. Обувките стояха на краката ѝ. Съсредоточена, стискаше устни.

Старк мина край Лен Уедърол при бара и се качи направо на сцената. Джулиана не вдигна поглед. Сякаш дори не забеляза приближаването му, не обръщаше внимание на нищо наоколо, вгълбена единствено в това, което вършеше. Дори на слабата светлина личеше потта по челото и над горната ѝ устна; той видя прилепналата към тила коса. Там тя бе по-скоро руса, отколкото розова. Ефектът бе невероятно сексапилен. Но Матю си рече, че не го интересува.

Джулиана свърши парчето, пое си дъх и понечи да започне следващото, но Старк я потупа по рамото. Тя подскочи и за малко да падне от стола. Той усети, че неволно се спуска да я задържи, но тя възвърна равновесието си, преди Матю да успее да се намеси, и се огледа наоколо зашеметена.

Когато погледът ѝ се фокусира върху него, замрежените ѝ тъмни очи се проясниха. Тя избърса капчиците пот по челото и без усмивка попита:

— Старк... Какво искаш?

— След като и без това ще ме изхвърлят оттук — започна той, докато острият писклив и паникьосан глас на Невестулката все още кънтеше в ушите му, — искам поне да си струва.

Ръката ѝ се отпусна върху крещящото колие от изкуствени диаманти на врата ѝ, но изглеждаше по-скоро развълнувана, отколкото

нервна. И далеч не отнесена или отегчена. Дари го с бегла усмивка и накара сърцето му да забие по-ускорено.

— И какво се готвиш да направиш? — попита тя меко. — Да ме измъчваш, за да изкопчиш информация ли?

Господи, мина му през ума, но на глас каза:

— Не ме изкушавай да постъпя точно така.

Сви изящните си рамене в знак на безразличие, взе чашата с вода от пианото, отпи нарочно бавно и отново я остави. Независимо дали е с розови коси, дали с лилави или бледоруси, помисли си той, тази жена кара дъхът ти да секне; и е в състояние да те в луди. Налага се да я разтърси.

Той я погледна свирепо и вторачено, но погледът му не оказва никакво видимо въздействие върху нея. Тя само премигна насреща му.

— Постоянно се сблъсквам с името Пеперкамп — обясни ѝ той. — Катарина Пеперкамп-Фол, Джей Джей Пепър — предполагам, че си го заимствала от Пеперкамп, нали? А сега съм на път за Антверпен да проследя още един проклет Пеперкамп. Йохан Пеперкамп. Обзалагам се, на каквото кажеш, че ти е роднина. И знаеш ли още какво? Той е шлифовчик на диаманти. Представяш ли си? Мислиш ли, че ще знае нещо за най-големия нешлифован диамант на света?

Наблюдаваше я и видя как тя преглъща, как намазаните с руж страни пребледняват. Царственото спокойствие изчезна, но все пак трябваше да се възхити на самообладанието ѝ. Не се опита да се измъкне, нито привика на помощ Лен Уедърол. Вместо това тихо заяви:

— Йохан Пеперкамп ми е вуйчо.

— Слава на небесата! Значи дамата все пак знае нещо!

— Той е възрастен човек — едната ѝ тънка ръка се пресегна и се отпусна върху пианото, сякаш искаше да се вкопчи в свят, който познава и в който иска да повярва, — остави го на мира.

— Не възнамерявам никого да оставям на мира, включително и теб, скъпа. Един мой стар другар е на път да бъде убит просто защото ти си въобразяваш, че всичко това е игра и можеш да си боядисваш косите розови или да се обличаш в шантави дрехи. Е, скъпа, налага се да те осведомя, че не става въпрос за никаква игра.

Сега вече Джулиана се разтрепери; лицето ѝ стана смъртно бледо, гневно и унижено. Старк се пребори със спонтанното желание

да я вземе в обятията си. Копнееше да я целуне, да я накара да спре да трепери. Но не се поддаде. Няма да допусне Невестулката да пострада, защото някаква си отегчена пианистка не е склонна да проговори. Трябваше да признае обаче, че тя се справя по-добре от редица други, когато той се захванеше с тях.

— Разкажи ми още нещо за вуйчо си — подкани я той.

— Няма.

Кратко и ясно. Това му допадна.

— Ти си луд — продължи тя.

— Само съм малко див. Шлифовчици на диаманти, лекарки, пианистки, кокошкари-политици — гласът му звучеше нисък, плътен и мрачен и той знаеше, че я плаши. Би била пълна глупачка, ако не се страхуваше в момента. — Всичките можете да си организирате купон, след като направите така, че приятелят ми да умре.

Джулиана си пое дълбоко въздух, но не отрони дума.

— Къде живее вуйчо ти в Антверпен?

— Няма да ти кажа.

— Добре, щом така искаш. Но не забравяй, че съм репортер и ще разбера.

— Престани! — сви ръце в юмруци и сякаш се готвеше да го удари. — По дяволите! Нямаш никакво право да...

— Имам абсолютно всички основания да помогна на изпаднал в беда приятел и дори да ти става кофти от това, хич не ми пука. Какво знаеш за нешлифования Менестрел?

— Престани!

— Не, по дяволите! Няма да спра.

— О, ще спреш, приятелче.

Басовият глас зад Старк отекна заплашително. Матю не бе забравил за присъствието на Лен Уедърол. Просто не даваше пет пари. Не се извърна, а продължи да се взира в широко отворените, пълни с ужас, любопитство и униние очи на Джулиана Фол — разкошни очи; той едва спря сърцето си да не се разтопи, а съзнанието си да я остави на мира. Но се сети за зловещия смях на Блок и патетичния хленч на Невестулката; почувства как освирепява, как е готов да направи необходимото.

— Ако Невестулката се озове в ковчег, защото ти не си склонна да говориш, скъпа, разчитай, че отново ще ме видиш — без да й даде

възможност да отговори, той се извърна и погледна Лен Уедърол. — На твое място не бих се закачал с мен.

Излезе. Никой не каза дума. Никой не го спря. Никой нищо не предприе. Просто го оставиха да си отиде.

Една мелодия преливаше в друга. На Джулиана не ѝ пукаше. Трябваше да свири. Искаше. Лен отбеляза: „Този тип просто е в лошо настроение“, а тя само кимна, защото нямаше сили да проговори. Той я попита защо се е забъркала с тип като Матю Старк. Наум си призна, че лично той не би го сторил, особено когато е в такова настроение и с такова изражение на лицето. Тя продължи да мълчи, но Лен ѝ нареди да си вземе едно питие и да се успокои. Тя не бе в състояние нито да пие, нито да се упокои.

Но можеше да свири. Трябваше.

Докато свиреше, не мислеше за музиката, а за стария човек в гримьорната на малката църква в Делфтсхавен преди седем години, за смачканата хартиена кесия с тайнствения Менестрел, който — понеже не знаеше какво да го прави — взе вкъщи, при себе си; мислеше и за треперещите ръце на майка си и за острите тъмни очи на Рейчъл Стейн, и за бебешки сините очи на Самюъл Райдър, и за Матю Старк, който... Да, точно така. Беше свирепо на вид копеле. Но да върви по дяволите. Да го вземат мътните! Тя не се страхува от него.

Някой докосна рамото ѝ и тя изпищя, подскочи и не успя веднага да се ориентира.

Лен я прихвана през кръста, преди да се строполи.

— Всичко е наред, бейби — увери я нежно той, поемайки тежестта ѝ. — Най-добре, според мен е, да се прибереш вкъщи.

— Защо... Какво... — вдигна поглед към него; той я държеше като безжизнена кукла. — Какво свирех?

— Не помниш ли?

Тя поклати глава, все още облегната върху него. Сърцето ѝ биеше учестено. Чувстваше се замаяна и несигурна.

— Започна с джаз — подсказа ѝ Лен, — но после мина към по-високопарни неща.

Шопен. Припомни си едно ноктюрно. Ноктюрно в си мажор, Опус 62, № 1. Свиреше го от години. Но се сети и за музика от Лист, от Бах и Барток. Не цели парчета, само фрагменти, отгук-оттам.

Помнеше, че ги е чула, но не и че ги е свирила.

— По дяволите! — изруга тя.

— Свиреше всичко по памет.

— Знам, че... — опита се да оближе устните си, но чувстваше езика си сух, както и устата. — Май наистина е най-добре да си вървя.

Лен ѝ донесе палтото и ѝ помогна да го облече. Пот се стичаше от нея, а огромните ѝ очи бяха все още замаяни. И друг път я бе виждал така замаяна. Като музикантите, изцяло потопени в музиката, на които им е необходимо известно време, преди да се възвърнат към действителността. Самият той бе изпитвал подобна степен на концентрация на игрището. Тогава не си даваше сметка за публиката и дори след това — когато гледаше запис на мача — знаеше какво именно е направил, защо го е направил и как, но не успяваше да си спомни как всичко се е сляло в едно тъкмо в онзи момент. Просто го е направил. Като органична част от него.

Точно като онова, което се излъчваше от Джей Джей Пепър. Докато стоеше в озадачено недоумяващо мълчание до бара, а хората наоколо не смееха да дишат, той разбра, че това е част от нея.

— Внимавай да не замръзнеш, бейби — посъветва я той.

— Непременно. Благодаря.

Лично я настани в таксито. Настоя да го направи. *Тази дама, помисли си той, е на ръба и е забъркана в някаква каша.*

В горната част на Медисън авеню бе тъмно и студено, но гъмжеше от народ. Ресторантите бяха пълни. Пекарната на Катарина бе затворена. Дори самата Катарина се бе прибрала вкъщи. Джулиана се поколеба дали да не се отпрати към Парк авеню, към апартамента на родителите си, и да влезе в схватка с майка си. Възможно е дори баща ѝ да се включи и да настои съпругата му да бъде по-обстоятелствена, макар подобно нещо да не се бе случвало никога досега. Нямаше по-разбиращ и любещ мъж на света от Ейдриан Фол. Ала неговото съчувствие и примирението, че съществуват неща в миналото на съпругата му, които никога няма да узнае, граничеха с конспирация, превърнала се в мълчание, което влудяваше Джулиана. Баща ѝ отказваше да оспорва желанието на майка ѝ детето ѝ да е щастливо.

Една двойка я подмина на улицата; влачеше коледно дърво. Смееха се и пееха. Без видима причина Джулиана се замисли за Матю Старк. Беше труден човек, меко казано. Дистанциран, уверен, непредвидим. Не се отнасяше особено ласкаво към нея. „Лично аз не бих искал да си имам работа с него“, бе казал Лен. Да, това тя разбираше. Променливият характер на очите му, белезите по ръцете и лицето, плътният кадифен и сериозен глас също говореха за известна бруталност; но също така — по нейно мнение — и за интригуваща уязвимост.

Изведнъж си представи как влачи коледно дърво по Медисън авеню заедно с него; можеха дори да пеят. Образът някак не ѝ се стори неправдоподобен, невъзможен, абсурден.

Загазила си, мина ѝ през ума и махна за такси.

Вилхелмина поля цветята на прозореца в кухнята. Не спа добре и когато телефонът иззвъня, не ѝ се отговаряше. С никого не ѝ се говореше. Но който и да беше, щеше да звънне отново. Примирена, остави лейката и вдигна слушалката.

Мъж с равен глас с фламандски акцент се представи като Мартин Декер от Антверпен. Вилхелмина тихо изсумтя. Не питаеше особена слабост към белгийците.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя и откъсна едно изсъхнало листо от цветята.

— Нали имате брат Йохан Пеперкамп?

— Да.

— Аз съм негов хазяин.

Мъртъв е, помисли си Вилхелмина, без някакво определено чувство. *Брат ми е мъртъв.*

— Не желая да ви плаша ненужно — продължи Декер забързано, — но господин Пеперкамп не се е прибирал в апартамента от онзи ден. Току-що го потърси един мъж — търговец на диаманти. Твърди, че брат ви не е бил и в магазина си, а му дължи няколко диаманта. Това не е в стила на господин Пеперкамп, както съм убеден, че знаете. Чудех се дали имате представа къде е.

Вилхелмина смачка листото между пръстите си.

— Не съм виждала Йохан повече от пет години — отвърна тя. Дори сега, когато се замисли, си даде сметка, че вероятно и от отдавна. Сви рамене. — Той е зрял човек. Не е изключено да си има приятелка.

— Не ми се струва вероятно.

Нито пък на Вилхелмина. Много по-възможно е брат ѝ да се е разхождал по кея и да е паднал във водата. Винаги е обичал океана. Йохан остаряваше и след кончината на съпругата си, към която изпитваше силна привързаност, живееше сам. Клетата Ан. Беше така добра и прекрасна — не приличаше на Вилхелмина.

Нотка на раздразнение се прокрадна в тона на Мартин Декер.

— Госпожице Пеперкамп, ако не ви интересува...

— Не съм казала подобно нещо — Вилхелмина бе свикнала хората да ѝ се обиждат. Макар да не бе жестока или лоша, липсваше ѝ изтънченост и отдавна престана да се преструва, че я притежава. Беше пряма и толкова. — Проверихте ли в апартамента му? Да не е мъртъв в леглото си?

Белгиецът се сепна от тази директност.

— Проверих. Там го няма.

— Хммм... От години не е отсъствал и ден от работа.

— Точно това имам предвид.

Тя въздъхна и отново откри, че се опитва да прогони образа на Хендрик де Гийр. Правеше го от четиридесет години. Дали изчезването на Йохан има нещо общо с присъствието на Хендрик в „Линкълн сентър“, смъртта на Рейчъл Стейн и появата на сенатора Райдър? Уф, раздразнено си помисли тя и хвърли листото в боклука.

— Май е най-добре да дойда в Антверпен и да видя какви ги върши брат ми.

Хазяинът се съгласи и затвори доволен, че е прехвърлил бремето на други рамене. *Толкова често става така, помисли си Вилхелмина, и толкова често тези рамене са именно моите.*

Джулиана вървеше по тихите тесни улички на Делфтсхавен, като се опитваше да остави свежия въздух да разкара познатата ѝ до болка умора и дезориентираност след полет със самолет. Реши да последва Матю Старк в Антверпен, но като мине първо през Ротердам и леля Вили. Не познаваше добре Антверпен, не говореше езика и нямаше представа как да стигне до апартамента на вуйчо Йохан — затруднения, с които, безспорно, ще се сблъска и Матю. Но предпочиташе да е на крачка пред него, а не рамо до рамо, и определено не две-три крачки назад. Искаше да стигне до вуйчо Йохан преди Старк.

От пекарната на майка си се отправи директно към летището и пристигна в Холандия рано сутринта. Лесно хвана автобус за Ротердам, а после — такси до Делфтсхавен, където реши да повърви няколко преки, за да си прочисти главата, преди да потропа на вратата

на леля си. Поспа малко в самолета и се опита да измие част от розовия цвят на косите в малката облицована с неръждаема стомана тоалетна. Ако някой я разпознае, репутацията ѝ силно ще пострада, но както Матю Старк би ѝ казал — не съществува голяма вероятност за това.

Престана да мисли за него, когато звънна на вратата на леля си. Вилхелмина Пеперкамп не бе най-обичаният човек, но Джулиана чувстваше, че на нея може напълно да се разчита.

Старата холандка в безформена вълнена рокля, плътни чорапи и груби обувки застана на прага. Косите ѝ бяха подстригани късо без някаква специална прическа. Не носеше грим.

— Джулиана? — сините ѝ очи се присвиха при вида на племенницата ѝ, застанала на площадката. — Ти си, нали? Какво е станало с косата ти?

Джулиана прекара пръсти през косите си, твърди от гела и щръкнали във всички посоки след дългия полет, но не благоволит да даде на леля Вилхелмина обяснение. Вилхелмина бе упорита, кисела, трудна и критична. Никога нищо не ѝ харесваше. Без ни най-малко усилие караше хората да се чувстват безпомощно и глупаво. Никога не би разбрала Джей Джей Пепър. Изведнъж Джулиана се изпълни със съмнение дали постъпи правилно, като пристигна. Леля Вилхелмина с лекота може да ѝ каже, че е постъпила неразумно, и да я отпрати да си върви вкъщи.

— Да, аз съм — отвърна лаконично Джулиана.

Да става каквото ще, помисли си тя. Все пак — ето ме тук.

— Тогава влизай — покани я Вилхелмина без видима изненада. Отвори вратата и внимателно огледа кадифената рокля и размазания грим на племенницата си. — На младини и аз имах такава рокля. Но мисля, че на теб ти стои по-добре.

Комплимент ли беше това? Джулиана не знаеше как да го възприеме, особено като се сети как преди седем години леля ѝ проспа холандската ѝ премиера, а после без никакво смущение си призна стореното.

— Разбира се — продължи Вилхелмина, — това бе преди петдесет, дори повече години. Но ако ние, възрастните, не бяхме дали тоалетите си от по-младите години в магазини за дрехи втора употреба, какво щяхте да носите вие лудите млади днес?

Джулиана се изненада, чувайки собствения си смях.

— Знаех, че няма да е само комплимент.

— Моля? — озадачи се леля й.

— Няма значение.

Според майка й и ограничения личен опит на Джулиана с леля й, Вилхелмина Пеперкамп рядко правеше комплимент, който да не полее някак със студена вода. Сякаш иска човек да не си помисли, че е мила. Джулиана се зарадва, че вторият по големина океан в света дели семейство Фол от леля Вили, макар разстоянието да не й пречеше да критикува по-малката си сестра. Съвсем ясно даде да се разбере, че не одобрява факта, дето Катарина не е научила Джулиана на холандски. Това, че самата Джулиана не проявяваше особен интерес да научи холандски — нещо, за което по-късно съжаляваше, но не и като осемгодишна, — нямаше никакво значение за леля Вили.

— Не изглеждаш изненадана, че ме виждаш — отбеляза Джулиана.

— Изненадите са за младите.

Малкият спретнат апартамент на леля Вили се състоеше от всекидневна, кухня и спалня. Мебелите бяха стари, но добре поддържани и по повечето прозорци имаше цветя. Джулиана последва пълната си леля — така позната, а едновременно и непозната — в кухничката.

— Точно приготвям за път сандвичи — обясни Вилхелмина, заставайки пред плота.

Тя отрязва няколко тънки резена от изсъхналата питка „Гауда“.

Джулиана седна до масата, застлана с избеляла, ала все още годна за ползване покривка, и погледна купчината глинени саксии — стари, но здрави.

— Заминаваш ли някъде?

— В Антверпен.

— Но и аз именно... — Джулиана се спря.

Вилхелмина отхапа от парченцето сирене.

— Именно какво, Джулиана? Не обичам да си играя игрички. Предпочитам прямотата.

За да избегне отговора, Джулиана пое предложеното от леля й сирене на върха на ножа. Не обичаше изсъхнала „Гауда“, понеже вкусът му й се струваше прекалено остър. Така обаче спечели миг, в

който помисли: ако разкаже на леля Вили всичко направо, не е изключено тя да се затвори и да не сподели нищо пред племенницата си. Все пак е по-голямата сестра на майка ѝ.

— Защо ще ходиш в Антверпен? — попита Джулиана уж нехайно. — Нали не идваш при нас в Ню Йорк, защото мразиш пътуването?

— Антверпен не е така далеч, както Ню Йорк — Вилхелмина внимателно зави питката и я прибра в хладилника. — А е истина, че не обичам да пътувам. Веднъж годишно посещавам приятели в Алкмар. Водят ме на панаира на цветята и ме хранят изобилно, защото ме съжбяват.

Джулиана не успя да прикрие изненадата си.

— Защо те съжбяват?

Вилхелмина се засмя.

— Защото съм стара и сама. Винаги когато се върна, някое от цветята ми е или повехнало, или умряло. Ти отглеждаш ли цветя?

— Не. Имам златни рибки.

— Рибки ли? Ядеш ли ги?

— Разбира се, не! Те са ми домашните любимци.

— Сантиментални американци — промърмори Вилхелмина и продължи да приготвя обяда.

Извади половин дузина бисквити от кутията и приготви термос с чай.

Джулиана я наблюдаваше захласнато.

— Антверпен не е ли на два часа път от Ротердам с влак?

— На около час и половина — затвори термоса. — След войната винаги нося храна със себе си. Веднъж, като си познал глада... — махна с ръка и не довърши. — Майка ти знае ли, че си тук?

— Не — отвърна Джулиана гузно. — Тръгнах някак спонтанно.

— Трябва да ѝ се обадиш и да ѝ съобщиш къде си.

— На нея няма да ѝ хареса.

— Естествено, че няма. Нали е майка!

Джулиана погледна старата си леля и изведнъж се сепна от собственото си невъзпитано държане. Едва сега ѝ хрумна, че трябваше да ѝ предложи да помогне с опаковането на сандвичите. Но пък леля Вили винаги изглеждаше така самоуверена.

— Разговаряла ли си с мама наскоро?

— Да. Обади ми се да ми каже за Рейчъл Стейн.

— Каза ли ти още...

— Разговорът ни е личен, Джулиана. Хайде, иди ѝ се обади. Можеш да използваш моя телефон, но не говори дълго. Разговорите са скъпи.

Под зоркия поглед на леля Вили Джулиана набра номера в апартамента на родителите си на Парк авеню. Както и се надяваше, попадна на икономката, която обеща да предаде на Катарина и Ейдриан Фол, че дъщеря им е извън града и се е обадила, че е жива и здрава.

— Не ѝ каза къде си — отбеляза Вилхелмина, когато Джулиана затвори.

— На тридесет години съм. Лельо Вили, въобще ли не ти е любопитно защо съм тук?

Вилхелмина прибра сандвичите в книжна кесия.

— Сама ще ми кажеш, когато му дойде времето. Хайде да вървим в Антверпен.

— Но откъде знаеш, че съм тръгнала за...

— Джулиана, не съм глупачка — старата холандка облече вълненото си палто и пъхна пакета с храна под мишница. Джулиана побърза също да сложи палтото си. — Харесва ми това палто от миеща мечка — отбеляза Вилхелмина. — Обикновено носиш кашмир и коприна.

— Но ти си ме виждала едва няколко пъти.

— И какво от това?

Джулиана се предаде.

Леля Вили не умееше да шофира, естествено. Взеха подземния трамвай до централната гара; разписанието включваше много влакове за Антверпен. Джулиана винаги се наслаждаваше на пътуванията си из Холандия — пренаселена държава с един от най-високите жизнени стандарти в света, тук разчитаха на модерни, добре разработени системи за масов транспорт. Дори леля Вили не се оплакваше. Намериха си места и тя настоя Джулиана да се настани до прозореца заради гледката.

— Хубаво е, че си тук — отбеляза леля Вили. — Така заедно ще разберем какво става с вуйчо ти.

Джулиана моментално застана нащрек; дори като се имат предвид събитията от последните няколко дни, можеше да се каже, че е и леко изплашена.

— Какво искаш да кажеш? Какво е станало?

— Седни и се успокой.

Скована и обидена, Джулиана седна, но сърцето ѝ се свиваше болезнено. Сети се как не успя да се свърже с вуйчо Йохан по телефона. Ако Матю Старк се е добрал до името му, и е на път за Антверпен, същото можеха да сторят и други.

Но как? Кой? Защо?

— Слава богу — отбеляза леля Вили. — Опасявах се да не направиш нещо глупаво, като да припаднеш. Кариерата на пианистка винаги ми се е струвала несериозна, но, изглежда, те е подготвила по-добре за живота, отколкото си давам сметка.

— Какво става с вуйчо Йохан? — настоя Джулиана.

Вилхелмина кимна и изрече стоически:

— Изчезнал е.

Някой от изключителния Диамантен клуб на „Пеликанстраат“ № 62 даде на Матю адреса на магазина на Йохан Пеперкамп и го упъти как да стигне до „Шубстраат“. Докато вървеше по оживените сиви улици в квартала на диамантите, той оцени и свежия въздух, и топлината на слънчевите лъчи; и двете му помагаха да преодолее умората, натрупала се в очите и мускулите. Не спа по време на полета. Не успяваше да се отпусне във въздуха, ако самият той не пилотираше, но дори и да си беше у дома, се съмняваше дали ще заспи.

Не бе очарован от себе си заради начина, по който се държа с Джулиана. Тя бе музикант и имаше други предпочитания. Каквото и да стане с Невестулката, вината няма да е нейна — дори да укрива информация; какъвто, по дяволите, явно беше случаят. Невестулката имаше възможност да се измъкне в деня, когато му се яви във Вашингтон. Трябваше да остави Сам Райдър да затъне в собствените си лайна (както Отис Реймънд цветисто се изрази), вместо да предприема рисковани опити да спасява кожата на сенатора. Понякога Старк забравяше, че Отис проявява и самостоятелен характер. Добре тренираният, опитен боец знаеше как да се справя с опасността. Матю

вече не е негов пилот; няма защо да продължава да се чувства отговорен за Отис Реймънд.

Но точно така се чувстваше.

По дяволите, мина му през ума, ти просто не искаш нещо да се случи на това магаре.

В мрачната сива сграда на „Шубстраат“ едър мъж от охраната събщи на Матю на английски със силен акцент, че много, много съжالياва, но има лоши новини относно Йохан Пеперкамп.

Старк автоматично придоби характерната си бдителност, придобита и като журналист, и като войник. Никога не бе срещал Йохан Пеперкамп. Той е вуйчо на Джулиана. Е, и какво от това? Ти просто събираш факти. С овладян глас попита:

— Какво искате да кажете?

— Съжالياвам, че трябва да ви го съобщя, но господин Пеперкамп е мъртъв. Узнахме преди няколко минути — като удари едрите си гърди, пазачът поясни: — Лошо сърце. Пък и възрастен вече. Умрял в Амстердам.

Старк се опита да не мисли за хубавите дълбоки очи на Джулиана Фол, хем изпълнени със загриженост за вуйчо й, хем решителни, че ще го опазят от настойчивия американски журналист. Успя да разкара образа и се съсредоточи върху работата си в момента.

— Кога е станало?

— Не знаем откога е мъртъв. От ден или два. Не повече. Намерили са тялото в Joclenhoeek — еврейския квартал в Амстердам.

Матю се опита да овладее раздражението си: нима е дошъл не където трябва? Успя обаче да попита спокойно:

— Кога замина за Амстердам?

— Онзи ден. Тръгна следобед с някакъв мъж, но не казаха кога ще се върнат. Не знам дали са отишли в Амстердам заедно.

— Вие видяхте ли другия мъж?

— Да.

— В състояние ли сте да ми го опишете?

Пазачът изгледа Матю с внезапно подозрение.

— Защо?

— Приятел съм на семейство Пеперкамп — отвърна Матю бързо.
— Познавам племенницата му — Джулиана Фол.

— А, знам я. Пианистката. Мъжът с господин Пеперкамп беше на около шестдесет и пет, седемдесет години, светлокос, говореше холандски, това помня. Но нямам спомен за името.

— Хендрик де Гийр?

— Възможно е, но както ви казвам, не го запомних.

Трябва да е бил той, помисли си Старк. Постоянно убягващият му холандец... И още една нишка, водеща към Пеперкампови.

— Знаете ли дали господин Йохан се е занимавал с диамант, наречен нешлифованият Менестрел, или дали е имал представа за него?

Невежеството на американеца предизвика усмивката на пазача.

— Менестрелът не съществува по мое мнение. Той е само един мит — усмивката му стана надменна. — Никой тук не го приема на сериозно.

Бас държа, че коренно ще променят отношението си, помисли си Старк, ако някой го открие. После, с чувство на вина, си припомни неподправената готовност на Джулиана да защити вуйчо си. Крещеше й, че има опасност приятелят му да пострада, а ето че мъртъв се оказа вуйчо й.

— Някой съобщи ли вече на близките му?

— Не знам.

След доста настойчивост Матю успя да получи адреса на стария шлифовчик на диаманти, но не таеше надежди да открие нещо полезно там. И въпреки това, прецени той, за да доведе нещата докрай, е добре да погледне. Бе готов всячески да отложи необходимостта да погледне бледото, красиво лице на Джулиана Фол и да види какво става с него, след като узнае, че забавата свърши, че авантюрата й е приключила, преди да започне, и че вуйчо й е мъртъв.

Леля Вили настоя Джулиана да хапне. „Прекалено си кльоцава“, отбеляза тя. Изтощена от бързото напускане на Ню Йорк — винаги бе по-трудно да се лети от запад на изток, отколкото от изток на запад — Джулиана трябваше да признае, че сандвичът и горещият чай й подействаха добре. Помогнаха й да запълни онази празнина у нея, която постоянно й напомняше за пребиваването й в Европа, хукнала след журналист, който определено няма да погледне с добро око на

факта, че го следват. Какво би направил Матю Старк, ако разбере, че нешлифованият Менестрел е у нея? Какво би направил всеки друг от замесените в тази история? Майка ѝ и леля ѝ Вили не знаеха. Тя спази обещанието, дадено на вуйчо Йохан, и не им каза.

Сякаш никаква празнина не гнетеше леля Вили. Изяде спокойно и без никакъв коментар обяда, но не посегна към бисквитите. Джулиана предположи, че ги пази за краен случай — земетресение или атомно нападение. Естествената уравновесеност на Вилхелмина Пеперкамп караше хората около нея — а и сестра ѝ от другата страна на океана — винаги да се чувстват неадекватни. Но Джулиана, която редовно си имаше работа с някои от най-амбициозните и готови да се съревновават помежду си хора на света, бе по-скоро очарована, отколкото отблъсната от маниера на леля си.

— А сега — обяви леля Вили, приключила с обяда — трябва да ми кажеш всичко, свързано с пристигането ти тук.

— Защо аз да съм първа?

Леля Вили събра няколкото паднали в скута ѝ трохички и попита:

— Не ми ли вярваш?

— Разбира се, че ти вярвам. Не става въпрос за това.

— А за кое? Джулиана, аз не съм като майка ти. Ти си нейна дъщеря и тя не споделя с теб миналото си, защото смята, че така ще те предпази — Вилхелмина сложи малката колекция от трохички върху езика си. — Ти не си моя дъщеря, но дори и да беше, според мен не е възможно хората да бъдат защитени от миналото.

Джулиана се съгласи, понеже отдавна се дразнеше от неохотата на майка си да сподели това минало, но на глас отбеляза:

— Няма да стигнеш далеч с мен, ако критикуваш майка ми.

— Не я критикувам. Просто казвам истината — погледна покрай Джулиана към прозореца. — Говори, ако желаеш.

— Искам, лельо Вили, но защо трябва да правиш нещата толкова трудни? Добре де, няма значение. Ще започна с това, че в момента не знам много, а онова, което знам, ме обърква.

— Едно по едно — посъветва я леля ѝ.

Джулиана въздъхна и започна от срещата си с Рейчъл Стейн, дошла на чай при майка ѝ, и продължи нататък, като пропусна единствено да отбележи, че знае за Менестрела — къде се намира и

цялата свързана с него тайнственост и легендарност. Леля Вили я изслуша, без да я прекъсва, и когато Джулиана приключи, старата холандка се облегна на седалката и затвори очи. За пръв път Джулиана забеляза колко набраздена и суха е кожата на Вилхелмина.

— Опасявам се, че нещата не изглеждат особено розови за Йохан — пророни тя накрая. — Матю Старк спомена ли как е попаднал на неговото име?

— Не.

Джулиана изпита страх за вуйчо си, когото помнеше като мек, добър и културен човек.

Ще се отърве от Менестрела незабавно, ако с това би му помогнала; на него или на когото и да било. Но той я предупреди — преди седем години — да не се поддава на подобни изкушения. Каза ѝ да не споделя, че знае за съществуването на Менестрела и никога, никога да не действа, преди да прецени какви точно рискове крие това. „Не обръщай внимание единствено на последствията от непредприемането на действия, бе ѝ казал той. Погледни също към последствията, ако се предприеме нещо. Имай предвид с кого точно ще си имаш работа, какво биха направили тези хора, ако знаят, че камъкът е у теб или ако по някакъв начин го вземат. Струва ли си да се спаси един живот, ако това ще доведе до загубата на няколко?“

Все сериозни въпроси. Навремето ѝ се сториха мелодраматични.

— Лельо Вили, имаш ли представа какво става? Познаваш ли този Хендрик де Гийр? Имаш ли подозрения относно неговата роля?

Вилхелмина отвори очи. Изразът върху лицето ѝ бе сериозен.

— Не мога да кажа със сигурност какво точно става, но що се отнася до Хендрик де Гийр — да, познавам го. Той е жив дявол.

— В какъв смисъл? Откъде го познаваш. Мама...

— Да, и майка ти го познава. И Рейчъл Стейн го познаваше. Ние всички го познавахме, Джулиана. Той беше наш приятел преди, а и по време на войната.

— Но ти току-що каза...

— Много добре знам какво казах. Хендрик предаде нашето приятелство и докато не поговоря с майка ти, няма да ти кажа нищо повече за него. Но трябва да си предпазлива с него, Джулиана.

— Знаеш, че не постъпваш честно — възропта племенницата ѝ.

Вилхелмина сви безразлично рамене: очевидно не я занимаваше дали постъпва честно или не.

— А Рейчъл Стейн? Нея откъде я познаваш?

— О, Рейчъл... — погледът на Вилхелмина се смекчи и Джулиана долови тъгата ѝ; и гнева. — Рейчъл не биваше да пострада по този начин. Няма никакво извинение. Абсолютно никакво. Тя бе добра жена, Джулиана, мила, забавна, тъжна приятелка и вероятно един от най-интелигентните хора, които някога съм познавала. Да можеше да я видиш каква беше преди войната. Как само дяволито святкаха очите ѝ! Тя и брат ѝ бяха при мен по време на окупацията. Бяха евреи, затова трябваше да сме изключително предпазливи.

— Ти си ги укривала? — леля Вили кимна. Жестът ѝ не изразяваше нито доволство, нито гордост. — Но аз нямах никаква представа. Мама никога не ми е споменавала нищо за това.

— А защо да го прави? Мнозина криеха евреи, но това не се оказа достатъчно. Десетки хиляди бяха убити. Събираха ги като добитък, отвеждаха ги, държаха ги гладни, измъчваха ги, разстрелваха ги или ги тровеха с газ. Моята постъпка спаси двама души. Двама много близки, важни за мен хора, но все пак — само двама.

— Независимо от това...

— Нямам причина да се хваля.

Джулиана се опита да си представи леля си четиридесет години по-млада. Рейчъл Стейн, майка ѝ, Вилхелмина. През какво ли са минали като млади? Били са по-млади, отколкото е тя сега. Дали самата тя би имала куража да укрие евреи от нацистите? Щеше ѝ се да е така. Но и се молеше никога да не ѝ се наложи да узнае. *Това е нещо, помисли си тя, което никога не бива да бъде подложено на изпитание.*

— Семейство Стейн трябва да са ти много благодарни, лельо Вили — отбеляза тя.

— В някои отношения, да. Но е трудно — добави Вилхелмина суховато. — Те бяха превърнати в жертви, Джулиана, преследваха ги единствено защото са евреи и просто защото аз не съм еврейка, се озовах в положение да имам власт над тях. Същото се отнася за майка ти, вуйчо ти, баба ти и дядо ти. Можехме да им помогнем, но можехме и да ги унищожим.

— Но си избрала да им помогнеш.

— Да съм избрала? Не съм сигурна. За мен никога не е съществувал въпросът как трябва да постъпя. Това е все едно да станеш сутрин от леглото. Просто се събуждаш. Не очакваш някой да ти благодари, защото си го направил.

Джулиана кимна и усети, че е бясна на майка си, защото никога не е споделила с нея нищо по въпроса. От какво си въобразяваше, че предпазва дъщеря си? За момента обаче изостави тези мисли.

— Мислиш ли, че Рейчъл Стейн и брат ѝ някога са искали да имат шанса да ти се отблагодарят?

Леля Вили я погледна истински смаяна.

— За какво? Те нищо не ми дължат. Никога не са ми дължали. И без това не успях да им помогна по толкова много начини.

— Не те разбирам.

— И се надявам никога да не ме разбереш, Джулиана. Никой от нас нямаше особен контрол над съдбата си, но те — още по-малко от другите. Рейчъл и нейното семейство не са единствените, на които помогнахме. Имаше и стачници, и мъже на възраст между осемнадесет и петдесет, които също отвеждаха в трудовите лагери. Наричахме ги *onderduikers*.

— Какво значи?

— Скрытите хора. *Onderduik* означава да се гмурнеш отдолу. В Холандия нямаме големи гори или пещери. За да укриваме хората, ги настаняваме по таваните или в мазетата. Под носа на самите немци. Но семейство Стейн останаха при нас най-дълго. В продължение на почти пет години живеехме заедно, постоянно се страхувахме да не ни разкрият, рядко разполагахме с достатъчно храна или топлина. Понякога си пиляхме взаимно нервите. Естествено е. Подобно съжителство поражда и омраза, не само благодарност — дишаше тежко. — Но прекалено много се разбърбих. Майка ти ще ми се сърди.

За миг Джулиана остана смълчана. Гордееше се с леля си, удивляваше се на стореното от нея, от смелостта ѝ, но прецени, че ако го изрече на глас, само ще си навлече раздражението ѝ. Вместо това попита:

— Мама при вас ли живееше по онова време?

— Историята си тя ще ти разкаже сама.

— Но Рейчъл Стейн дойде в Ню Йорк специално да я види!

— Точно така.

— Лельо Вили, знаеш така добре, както и аз, че мама няма да ми каже нищо, по дяволите.

Вилхелмина подсмръкна.

— Мери си думите.

— Имам право да знам!

— Нима?

— Добре — примири се Джулиана, разбрала, че е победена. Не искаше да губи време в безсмислени спорове. — Във вестника пишеше, че Рейчъл Стейн е дошла в Съединените щати след Втората световна война. Защо?

— Тя и Абрахам предпочетоха да не остават. Не можеха. Тяхната общност, родителите им, приятелите им, всички бяха убити. А и страната ни беше унищожена. Току-що бяхме преживели страхотен глад. Холандия е освободена едва през пролетта на 1945 — почти година след Франция и Белгия. Съюзниците имаха план да направят коридор през югоизточната част на страната и оттам да навлязат в Германия, като поемат контрола върху три от основните реки и изолират немските части, окупирали Холандия. После Съюзниците щяха да се насочат към Германия. Ако планът се бе осъществил, войната за нас щеше да е значително по-кратка.

— Но не е бил осъществен — предположи Джулиана, която имаше ограничени познания за Втората световна война.

— Не — отвърна Вилхелмина. — Немците затегнаха обръча около Холандия. Хранителните доставки за градовете на запад бяха буквално прекъснати, нямаше въглища, нямаше начин да се придвижваш. Според статистиката сме разполагали с по-малко от петстотин калории на ден, с които да оцелеем. А трябваше да храним и onderduikers. Не познавам друг човек, освен майка ти, който да успяваше да превърне огризките от цвекло или луковиците на лалетата в нещо, годно за ядене. Беше ужасна, студена и жестока зима. Наричаме я Hongerwinter — Гладната зима.

Джулиана не каза нищо. А и какво да каже? Майка ѝ никога не бе споменавала за тези страдания. Никога.

— Нищо повече не задържах Рейчъл и Абрахам в тази страна — продължи леля Вили. — Предпочетоха да емигрират в Съединените щати и се поотчуждихме. Случва се — Вилхелмина млъкна за малко и се отдаде на спомените. Но скоро се съвзе, бръкна в кесията и извади

шестте увити във восъчна хартия бисквитки. — Ето, вземи. Между другото, забеляза ли, че ни следят?

Джулиана се извърна рязко от прозореца, но леля ѝ я спря да не се оглежда наоколо. Като кимна, за да даде знак, че отново се контролира, Джулиана попита шепнешком и със съмнение:

— Сигурна ли си?

— Естествено — увери я Вилхелмина, но без грубост и пусна ръката ѝ. — Живяла съм под немска окупация в продължение на пет години и съм наясно кога ме следят. И никак не ми харесва. Нацистите го правеха прекалено често през войната. Сега вече не проявявам търпимост дори когато съседските деца вървят по петите ми.

При други обстоятелства Джулиана вероятно щеше да реши, че леля ѝ страда от мания за преследване. Но не и сега. Не и след дивото нахълтване на Матю Старк в клуба „Акуериън“ и нейното внезапно отпътуване за Ротердам.

С определено спокоен глас попита:

— Как изглежда?

— Като нацист — отвърна старата холандка със стиснати устни.

— За бога, лельо Вили!

— Качи се заедно с нас на влака. Силно рус...

— И аз съм такава. А и ти. Това не значи, че сме нацисти. Вилхелмина не обърна внимание на протестите на племенницата си, а невъзмутимо продължи:

— Късо остриган и спретнато облечен. Прекалено спретнато според мен. Един млад човек не бива да е съвсем спретнат. Говори за ограничен кръгзор, но това е мое мнение — сви рамене. — Войната вече отдавна свърши, но винаги ще мразя нацистите. Дори ми е трудно да простя на сегашните германци, макар, разбира се, да не трябва да е така.

— Не вярвам в колективната вина, лельо Вили.

— Нито пък аз, но не мисля, че някога бих имала доверие на германец. Според мен те искат да управляват света, но не разполагат с достатъчно въображение да го сторят. А и никога не оспорват поведението на управляващите. Това ми се струва изключително странно.

— Типично в твой стил. Как мислиш, че е редно да постъпим с този тип?

— За момента нищо няма да предприемаме.

— И просто ще оставим копелето да ни следва?

Леля Вили се усмихна.

— Допада ми духът ти, Джулиана. Но не се безпокой. Ще се отървем от нациста в Антверпен.

Когато пристигнаха на гарата в Антверпен, леля Вили пое бързо през тълпата, уверена, че племенницата ѝ ще я последва. Точно така стана.

— Нацистът не знае, че сме го забелязали — обясни леля ѝ. — Ха! Какво нахалство. Но пък така нашата задача се облекчава.

Хвана здраво Джулиана за лакътя и двете се качиха на автобус, като оставиха „опашката“. Вилхелмина сияеше.

— Е, това беше лесно.

— Господи, лельо Вили! — възкликна Джулиана, но бе впечатлена, макар и не облекчена, когато се потвърди, че леля ѝ Вили е права: мъжът наистина ги беше следил.

Отис Реймънд се навря в една от бараките за риболовни принадлежности и се стовари по гръб върху вонящия дюшек на койката. С опакото на кльошавата си ръка избърса малко от мръсотията и потта от лицето си. Едновременно се потеше и трепереше. Не беше студено колкото във Вашингтон, но във всеки случай повече, отколкото бе свикнал. Досегашните му участия в разни кампании ставаха в страни с горещ климат. Обичаше топлината дотолкова, че вече не понасяше студа. Дори казваше на колегите си: „На мен ми дай комари, дизентерия, малария, а вие си задръжете снега.“

Изпитваше чувството, че усеща как кокалите му дрънчат. Непрестанно слабееше; вероятно е хванал глисти или нещо подобно и му липсваха сили да се мери с по-младите бойци. А и с някои от по-старите, които полагаха огромни усилия да са постоянно във форма. Господи, колко години навърши? Четиридесет? Никога не си е представял, че ще живее толкова дълго.

Изсмя се и се надигна, възкликвайки на глас:

— Та това живот ли е!

И главата си не усещаше наред. Прекалено много алкохол и наркотици, макар че Блок бдеше строго за такива неща. Едва ли самият Господ Бог проявяваше толкова безкомпромисност по въпроса. Но Отис постоянно намиреше начини да заобиколи правилата и наредбите; дарбата му в това отношение не му изневеряваше. И в момента разполагаше със скрита бутилка. Но нямаше да има особено значение дали ще я изпие или не. Каквото и да правеше напоследък, постоянно мислеше за старите времена и за типовете, които е спасил; но повече за онези, които умряха. Още помнеше как някои от окаяните тъпи нещастници — онези без късмет — крещяха за майките си, гаджетата си или съпругите или как просто крещяха, без думи, и виждаше кръвта, разпилените им вътрешности, вонята на смъртта по тях. Понякога се налагаше той и Старк да потопят хеликоптера във вода, за да отмият кръвта и плътта.

И след Виетнам бе виждал хора да умират, но не беше същото. Вероятно защото вече и възрастта му си казваше думата или просто защото не му беше за първи път, или просто защото вече не му пукаше; наистина не беше същото. Пет пари не даваше дали самият той ще умре. Когато отиде във Виетнам, въобще не смяташе, че ще оцелее. А когато все пак оцеля, нямаше представа какво да прави със себе си. Да се върне вкъщи и да бере домати?

Живееше все така, без да му пука дали ще умре или не. Господи, ако умре, това ще е, докато рискува хилавия си врат, за да помогне на Райдър и да предаде информация на Старк.

— Шибана работа — промърмори той и измъкна бутилката. — Райдър е глупав задник... А и Старк... Какво, по дяволите, искат да направя? Да ги прецакам ли?

Отпи направо от бутилката и отново легна. Дюшекът гъмжеше от буболечки. Всяка сутрин се будеше изпохапан от тях. Да ги вземат дяволите. Но всъщност не му пукаше.

— Е, Старк, приятелю — сълзи напиреха в очите му. — Човече, разчитам на теб.

Мат измъкна Райдър от кашата веднъж, но Отис ни най-малко не схващаше този факт като основна причина пак да намесва Старк. Вярно, искаше да помогне на Сам, но защо? Защото повече от това искаше Старк да сгащи Блок. Той вероятно е единственият, който е в състояние да го стори. Ако не се откаже да напише статията, рано или късно ще се домогне до лагера.

Някой трябваше да спре Блок. Сержантът бе като див звяр. Винаги е бил такъв. Отис нямаше обяснение защо се записа при скапаняка, освен че му липсваха други ангажменти, а и Блок предлагаше добри пари. Старк прозря що за човек е сержантът още от самото начало и предупреди Отис, но той не му обърна внимание; също както не обърна внимание на баща си, който постоянно му повтаряше, че може да се прибере вкъщи, да живее с него и мама, да си намери редовна работа, да се храни нормално. Господи, откога не беше виждал стария? Пет години? Шест? Сигурно вече е умрял.

Отпи отново. Топлата течност се стече около устата му и покапа по дюшека — дано убие някоя и друга проклета буболечка. Блок живееше в основната сграда; като баровец, копелето му мръсно.

Ех, ако го видеше Старк сега, подхили се Отис и си представи как приятелят му впива в него черните си очи и без думи му казва колко глупав задник е щом приема Блок да му дава заповеди. И да го упреква, защото не му каза от самото начало, че Блок е замесен в тази история. Какво значение имаше? Благодарение на Отис Реймънд Матю Старк се бе захванал вече с материала. В най-скоро време всички ще благодарят на Отис. Да, точно така. Невестулката ще се окаже в основата на спасението на тъпия задник на Райдър и на провала на Блок.

Добрата стара Невестулка.

Никой никога не бе очаквал, че ще се справи с нещо. Но той се откри с точната си стрелба и го забеляза. „Ще те използваме, приятелче“ — обещаха му военните и го направиха стрелец от хеликоптер във Виетнам.

Ухили се и затвори очи. Смъдяха го поради безсънието, поради прекалено лошия начин на живот и прекалено многото проклети спомени. Но по дяволите. Всички си струваха. Старк някога му казваше: „Ей, чудесно се справяш, Невестулка.“ Това бе някога. Във Виетнам. Когато Отис дори не бе толкова смел, а по-скоро луд. Но сега постъпваше смело. Съзнаваше рисковете, знаеше какво прави. Да... След като приключи тази история, ще си измъкне медалите, ще се пофука малко.

Вратата на бараката се отвори с изскърцване и Блок влезе заедно с двама от охранителите си: като ги види човек, да си помисли, че цял ден са ловили риба. Блок беше чист, дори с изгладени дрехи. Редом до него Отис винаги се чувстваше като мръсен слизест червей.

Отис избърса покапалото по брадичката си уиски. Не му пукаше дали Блок ще забележи бутилката. Присви очи и погледна към сержанта и двамата му придружители; мислено прокле, задето не затварят шибаната врата — през нея нахлуваше студ.

— Реймънд — обади се Блок.

По навик Отис стана. Вече само военните закони имаха някакъв смисъл за него; изглежда, винаги само те са имали смисъл. Прибра онова, което бе останало от корема му.

— Сержант?

— Напускал си лагера, Реймънд — тонът не търпеше възражения. Не ставаше въпрос нито за упрек, нито за съмнение. —

Ходил си в града без разрешение.

Нямаше смисъл да отрича, затова Отис продължи да гледа право напред. Не разбираше защо, но не виждаше нищо. Дори не тъмнина, а просто празнота. Нищо. Доста странно наистина.

Блок пристъпи по мръсния под.

— Звънял си по телефона оттам. Искаш ли да ми разкажеш на кого се обади?

— Необходимо ли е, сержант?

— Не — отвърна Блок тихо, почти тъжно. Но Отис не се подведе. Блок нямаше чувства. — Май наистина няма нужда, Реймънд. Позвънил си във Вашингтон. Говорил си с Матю Старк, нали?

Отис нито помръдна, нито каза нещо. Какъв смисъл да блъфира? Блок вече е наясно с кого е говорил и какво е казал. Блок знаеше всичко. Отис нито се изненада, нито се впечатли; дори не се изплаши. Такъв си беше Блок. Но има нещо: Старк знае как да се справи с него. Отис искаше да предупреди Старк, че Блок е по следите му, но все едно. Мат е печен.

— Реймънд?

Отис небрежно почеса ухапаната си от буболечка ръка и изведнъж се усмихна. Не бе загубил разсъдъка си въпреки всичко. Неконтролируемите видения насън или наяве не бяха плод на болното съзнание на лунатик.

Това бяха сънища на мъртвец.

Да, помисли си той, Блок не може да ме убие. Аз вече съм мъртъв.

Джулиана и Вилхелмина слязоха от автобуса при малка жилищна сграда съвсем близо до диамантения район на града. Докато се изкачваха по стълбите, увехналите мушката в саксиите по прозорците накараха Вилхелмина да свъси вежди. Няма извинение за подобен мързел. Звънна; отвори им закръглен плешив мъж и ги пусна да влязат, представяйки се като Мартин Декер. Беше по-млад, отколкото очакваше. Вероятно приближаваше петдесет. Но напоследък толкова много хора ѝ се струваха млади. Те не помнеха войната, бомбардировките, глада, предателствата на нацистите, колаборационистите. И ако хора като нея не разкажат на младите, ако отказват да говорят, откъде ще узнаят те? Каква е гаранцията, че всичко няма да се повтори?

Представи себе си и Джулиана, като говореше на холандски. Реши, че Джулиана ще разбере за какво става въпрос.

— Така се радвам, че дойдохте — увери ги белгиеецът весело и ги поведе нагоре, стиснал огромна връзка ключове. — Още няма известия от брат ви.

— Обадохте ли се в полицията?

Декер поклати глава.

— Предпочетох да ви изчакам.

И да ме оставите аз да се захвана с тази работа, помисли си Вилхелмина раздражено. Хората винаги долавяха нейната способност да взима трудни решения. Не ѝ харесваше да го прави точно както и на тях не им допадаше; тя не се смяташе за по-оправна от останалите, но и не беше човек, който ще остави друг да свърши мръсната работа. Странно, как хората очакваха от нея да прояви решителност, а после се чувстваха неловко в присъствието ѝ именно защото го бе сторила.

— Не е в навиците на господин Пеперкамп да изчезва по този начин — каканижеше Декер. — Винаги се е проявявал като безупречен наемател. А ето, сега закъснява с наема и... — той направи многозначителна отчаяна пауза — никаква вест от него. Нито думичка.

Вилхелмина се надяваше, че хазаинът не очаква тя да уреди наема на брат си. Тя искаше единствено да го открие, а не да плаща сметките му. И понеже не получи желанието отговор, белгиецът отключи вратата на апартамента на Йохан, смънка някакво извинение и слезе долу.

— Той не говори ли английски? — попита Джулиана.

— Представа нямам — отвърна Вилхелмина. — Не го попитах.

Влязоха в двустайния апартамент. Дебела, полуизпушена пура лежеше в месингов пепелник; обложката от плоча на Джулиана стоеше до старомодна стереоуредба. На снимката тя се усмихваше, косите ѝ бяха по-дълги. Йохан притежаваше всичките ѝ плочи. Вилхелмина нямаше нито една; но понякога слушаше нейни изпълнения по радиото.

— От толкова години мисля за Йохан като за силното упорито момче, каквото беше преди войната — промълви тя сякаш на себе си, но на английски. — Спечели толкова надбягвания с кънки по каналите. А аз седях и го гледах, увита в топли дрехи, и пиех горещо какао с приятели.

— А ти самата научи ли се да караш кънки? — в гласа на Джулиана прозвуча нежност.

— Да, но отдавна забравих.

Преживя прекалено много години, когато трябваше да посвети почти цялата си енергия, за да оцелее, а после — да изостави миналото и да продължи да се справя. Не да забрави, естествено, а просто да продължи напред.

За пръв път, откак се помнеше. Вилхелмина изпита съжаление към по-големия си брат. Йохан Пеперкамп — известният шлифовчик на диаманти. Майсторът с несравнимото око.

А сега живееше окаяно.

Без да обръща внимание на загрижения вид на Джулиана, тя отиде в миниатюрната кухня — по-скоро бокс до всекидневната — и сложи чайника да заври. Помещението бе спретнато, но по прозорците нямаше бегонии. Тя долавяше самотата, промъкнала се в живота на брат ѝ. В жилището му липсваха веселието и изрядната чистота, чието присъствие се долавяше в обширния апартамент, който обитаваха с Ан.

Провери съдържанието на хладилника: четири вида сирена и половин змиорка, старателно увити; кутия с маслени бисквити,

прокиснало мляко, мидите в малката кошничка започваха да понамирисват. Дори през дните на върховната си слава и с далеч по-голямо състояние Йохан не се проявяваше като екстравагантен мъж. Пестелив по природа, харчеше малко за себе си. За какво спестява, Вилхелмина нямаше представа; самата тя постъпваше по същия начин. Нито единият, нито другият хвърляха някога храна. Прекалено много дни от живота им бяха минали без никаква.

— Нещо тук като че ли не е наред, не намираш ли? — попита Джулиана, застанала зад леля си.

Без да казва нищо, Вилхелмина поклати глава и изключи кухненската печка — вече не ѝ се пиеше чай. Заедно с Джулиана отидоха в спалнята; и там нямаше почти нищо. Старателно оправено двойно легло, на бюрото две снимки: Ан, засмяна, с едва забележимата позната тъга около очите, и момент от деня на сватбата им преди войната. По-ясно от нещо, случило се миналата седмица, Вилхелмина помнеше как тогава двете с Рейчъл си пожелаха някога да вдигнат сватба като Йохан и Ан. Какви мечтателки бяха само!

Сега вече нямаше никакви мечти; единствено спомени.

— Хайде да вървим — подкани тя.

— Лельо Вили...

— Добре съм. Ще дадем на господин Декер змиорката. Това би трябвало да го удовлетвори.

Но долу, във входното антре, някаква тъмна фигура се опитваше да влезе в контакт с белгийския хазаин на развален френски. Джулиана извика сепнато и отскочи назад, но се оказа прекалено късно.

Черно-кафеникавите очи се извърнаха към нея.

— По дяволите! — изруга той.

Тя се вторачи в него дръзко.

— Представи си каква среща, господин Старк!

— Господи! Защо се набъркваш в тази каша?

Значи това е американският журналист, помисли си Вилхелмина, разглеждайки го с интерес. Тъмните, дистанцирани очи му придаваха вид на суров човек, но нещо в набразденото с белези лице ѝ допадна. Излъчваше компетентност, знание, болка. Ако се налага да гадае, би предположила, че този мъж разбира, че обективност не се постига лесно. Според нея това беше добре.

Хвърли поглед към Джулиана, чието изражение представляваше смес от неодобрение и съгласие; и още — забеляза тя — вълнение. Колко странно. Джулиана така често изглеждаше отегчена, изпитваше досада от реалните неща в живота. Поне така я възприемаше Вилхелмина след ограничените контакти, които имаше с племенницата си.

Матю Старк въздъхна тежко, нещо подобно на ужас пробягна в очите му и Вилхелмина усети как сърцето ѝ се свива. Не приличаше на мъж, който лесно се отдава на чувствата. Нещо не беше наред.

— Господи, страшно ми е неприятно. Вие двете явно не знаете — направи пауза и стисна устни. Личеше, че не е безразличен. — Днес Йохан Пеперкамп е бил намерен мъртъв в Амстердам, получил е сърдечен удар. Напуснал е магазина си с холандец, за когото имам основание да смятам, че се казва Хендрик де Гийр. Съжалявам.

Амстердам, помисли си Вилхелмина. Естествено, че Амстердам. Хендрик...

Тя затвори очи, умът ѝ се изпълни с образи, стари спомени, сега вече живи само в нея. Видя брат си като млад мъж: висок и засмян, водещ красивата Ан по леда.

— Лельо Вили, добре ли си?

Нежният глас на Джулиана, изпълнен със скръб, белязан от шока, нахлу сред спомените и Вилхелмина направи последната крачка по стълбите — стъпи на едно ниво с Матю Старк в антрето. Джулиана я последва несигурно. Сестра ми, помисли си Вилхелмина, е разглезила дъщеря си. Момичето не знае почти нищо за света. Разполага с пари, изтънчена е, има хубави дрехи и прекрасно образование, притежава неповторим талант, но никога не е преживявала студ или глад, не се е сблъсквала със смъртта. А сега Йохан е мъртъв. Както и Рейчъл. Бледото замръзнало лице на Джулиана изглеждаше дълбоко разстроено, но Вилхелмина откри, че ѝ е трудно да изпита съчувствие към някой, който всъщност никога не бе страдал.

И беше тъжно — а и погрешно, — че племенницата ѝ на практика никога истински не опозна вуйчо си. Но това не бе по вина на Джулиана. Нищо от случилото се не бе по вина на момичето и Вилхелмина съжали за мълчаливата си критика. Джулиана бе добра и

мила, Вилхелмина се гордееше с нея. Освен това бе нейна племенница и последната издънка на семейство Пеперкамп.

О, Господи!

Ала Вилхелмина прогони появилата се внезапно мисъл. Не желаше да допусне, че Йохан е предал нешлифования Менестрел и четиристотингодишната традиция на Пеперкампови в ръцете на тяхната племенница пианистка. Дори в най-добрия случай Джулиана едва ли ще погледне на традицията, свързана с Менестрела, сериозно. От времето, когато бяха в Амстердам, никой от семейството не говореше за камъка. Най-вероятно Йохан го е хвърлил в морето. И все пак — дали е постъпил така?

Господи, помисли си Вилхелмина и изведнъж изпита силно, ужасно чувство за празнота. *Брат ми е мъртъв. Няма го.*

— Добре съм — проговори тя накрая, защото така трябваше. Заради нея, ако не заради другите. — Йохан живя дълъг живот и беше добър човек.

— Знам — увери я Джулиана.

Вилхелмина погледна Матю Старк, но не проумя изражението върху лицето му, докато той наблюдаваше Джулиана. И въпреки това долавяше напрежение у него, вътрешна борба да пристъпи към Джулиана, за да я утеши. Та той е наполовина влюбен в нея, прецени тя.

Тъмните очи се насочиха към старата холандка.

— Вие сте лелята на Джулиана... Леля Вили, така ли?

— Вилхелмина — отвърна тя ясно и високо. Не й оставаше нищо друго, освен да продължи. Трябва да намери Хендрик. Да го спре. Ще скърби за брат си винаги, но в уединение. Междувременно очевидно възникваше проблем. *Хендрик, какво предателство си замислил този път?* — Името ми е Вилхелмина Пеперкамп.

— Пак представител на семейство Пеперкамп? Сестрата на Йохан и Катарина?

— Да. Живея в Ротердам.

— Знаете ли защо брат ви се е озовал в Амстердам?

— Да вземе диаманти — изрече лъжата непринудено. Нямаше причина да вярва на този американец, да му обяснява каквото и да било. — Аз храня котката му.

— Дошли сте чак от Ротердам, за да нахраните котката му? Добре, щом така искате. Не ми казвайте нищо, след като не желаете. Сам ще открия каквото ме интересува. Просто си вървете у дома. И двете. Изчезнете от тази каша.

— Ще взема под внимание съвета ви, господин Старк — увери го Вилхелмина нетърпеливо. Ненавиждаше да ѝ казват какво да прави. — Но в момента вие ни донесохте тъжна вест и смятам, че е редно да си вървите.

— Добре. Само да попитам: знаете ли нещо за някой си Хендрик де Гийр?

— Totziens, господин Старк.

— Какво значи?

— Довиждане.

Старк премести суровия си поглед към Джулиана.

— И ти ли искаш да се омитам?

Джулиана остана загледана в него за миг и Вилхелмина долови колебанието в очите на племенницата си. Господи, Джулиана би искала да каже „не“. Какво става?

Но Джулиана стоически кимна и отвърна:

— Да, мисля, че е най-добре.

Без да каже дума, Матю се извърна и си тръгна. Вилхелмина стоеше до Джулиана и го наблюдаваше как слиза по стръмните външни стълби.

— Труден характер — промърмори тя.

— Знам, но не съм сигурна дали е разумно да го оставим да действа сам, лельо Вили. Той е осведомен за неща, които не сподели с нас.

— И ние знаем неща, които не споделихме с него, нали?

— Да, но... — Джулиана вирна брадичка. — Нямам представа какво възнамеряваш ти, лельо Вили, но аз самата отказвам да се прибера вкъщи и да забравя цялата тази история... Никакъв Върмонт, по дяволите.

— Върмонт? Какво има във Върмонт?

— Безопасност. Невинност. Мама иска да отида там.

— Ха! От някои неща човек няма как да избяга. Хайде да тръгваме.

— Къде? Ще ми се да последвам Старк в Съединените щати...

— И на мен.

— Но ти нямаш паспорт.

— Напротив. Винаги съм искала един ден да отида в Ню Йорк да видя майка ти, но после промених решението си.

— Защо?

— Тя си тръгна.

— Трябваше да се досетя. Паспортът у теб ли е?

— Да. Когато реших да дойда в Антверпен днес сутринта, си помислих дали няма да се наложи да отида и до Ню Йорк да видя майка ти — *Хендрик*, мина ѝ през ума; *Хендрик*... Беше ли се стигнало дотам най-после? Изведнъж се почувства така уморена и стара. — Да вървим. И трябва да се уверим, че не ни следят.

Даде змиорката на хазаина, който през цялото време стоеше ненатрапливо встрани, и го увери, че ще се върне да уреди делата на брат си.

— Какво е станало? — попита Мартин Декер, очевидно не разбрал проведения на английски разговор. — Къде е брат ви?

Тя погледна белгиеца и каза тихо, но с твърд глас:

— Мъртъв е, господин Декер. Йохан го няма.

Американският сенатор Самюъл Райдър-младши си придаде внимателно пресметнат вид на замислен, но овладян човек, гледайки през ореховото бюро към тапицирания с винена кожа стол, където седеше Хендрик де Гийр — изпомачкан, с пепелява кожа на лицето, изхабен, изморен стар човек, вонящ на пот и джин. Райдър не изпитваше никакво състрадание. Помощниците му предложиха да извикат охраната — дори го умоляваха да им позволи да я извикат, — но той отказа. Настоя да въведат Де Гийр в кабинета му, в спокойния, официален интериор на работното място на американски сенатор.

Помещението оставаше непроменено от дните, когато тук се помещаваше Самюъл Райдър-старши — дългогодишен сенатор от Флорида. Когато го избраха, Сам си спомни за всички мебели, междувременно оставени на съхранение: бюрото, килимите, столовете, декоративните предмети. Всичко. Самият той прибави едно-единствено нещо: портрет. Правен малко преди смъртта на сенатор Райдър, той пресъздаваше образа на човека, запомнен с неговите бебешки сини очи и изключителна проницателност. Сега висеше на стената зад бюрото, зад гърба на сина му, където Сам-младши нямаше да го вижда.

— Абсолютно ли си сигурен, че диамантът не е бил у Йохан Пеперкамп? — попита Райдър, прикривайки паниката си предизвикана от думите на холандеца, който сбито и без емоции му разказа за случките през последните няколко дни в Амстердам. — Трябва да е бил у него!

— И аз така мислех — спокойно потвърди холандецът.

Уби ли го? — въпросът изгаряше съзнанието на Райдър, но той не го изрече на глас; вместо това се насилваше да си вгълпи, че подробностите от постъпките на Де Гийр не са негова работа. Облиза устни и прекара ръка по лъснатата повърхност на бюрото. Отказваше да срещне безизразния, впит в него поглед на холандеца, сякаш по този

начин щеше да се откъсне още повече от събитията, които сам задвижи.

— У кого е тогава? — попита Райдър.

— У никого. Менестрелът е загубен... Ако въобще някога е съществувал.

Райдър удари с ръка по бюрото.

— Трябва да е съществувал и е изключено да се е загубил!

— Защо? Защото ти не желаеш да е така?

— По дяволите, човече. Знаеш ли какво означава това?

Холандецът се облегна още по-назад в стола и заприлича на човек, който всеки момент ще заспи — или ще умре. Чувстваше се напълно празен.

— Означава, че се налага да измислиш друг план, за да набавиш пари за Блок — отвърна той. — Ти си умен мъж, сенатор Райдър. Все ще ти хрумне нещо. След смъртта на Рейчъл Стейн вече не ме държиш в ръцете си. Дори да знаех къде да открия Менестрела, нямаше да изпитвам задължението да ти го набавя. Ако преди да тръгна за Антверпен, бях научил какво се е случило с нея, дори нямаше да замина.

— Не допускам тя да е била единственият ти мотив, за да се съюзиш с мен. Изигра ролята на фактор, но Пеперкамп са твои приятели...

— Така беше преди много, много години. Опасявам се, че към днешна дата с радост биха узнали за кончината ми. Нали знаеш какво каза Рейчъл Стейн за мен? Всичкото е истина.

— Ти ли я уби? — попита внезапно Райдър с тих, прегракнал глас и почти моментално съжали за думите си. Не му се вярваше, че е изрекъл подобно обвинение. Защо не е така овладян и непроницаем като Де Гийр или както винаги се е държал Матю Старк Железния. Пилотът, с когото всички войници искаха да летят. Умението му, невероятното му чувство за дълг, стабилните нерви, фактът, че на него винаги може да се разчита, бяха все високо ценени качества от войниците, които транспортираше, прехвърляше от позиция на позиция или на които помагаше в битка. Самият Райдър никога не предизвика подобно уважение. Това бе нещо, с което се научи да се примирява.

Холандецът извади пура и джобно ножче, клатейки глава с престорено съжаление.

— За какъв ли човек ме мислиш, щом смяташ, че ще убия стара жена, че ще я бутна да падне на леда? — въздъхна, сръчно отрязва връхчето, прибра ножчето и пъкна пурата в устата си. — Седях в колата ти, когато Рейчъл е починала. Нямах никакъв интерес да убивам Рейчъл Стейн. Вече й бях сторил достатъчно злини.

Хванал глава с ръце, сякаш да предотврати разпадането й, Райдър разтърка челото си.

— Значи въпреки всичко има вероятност да е нещастен случай.

Откъм Хендрик де Гийр долетя студен неприятен смях. Незапалената пура продължаваше да виси между устните му.

— Ти си глупак, сенаторе — сляп, невиждащ глупак. Не вярваш в тази възможност, както и аз не вярвам. Съобщил си на сержант Блок за Рейчъл, нали? Той е в състояние да организира смъртта на една стара жена със същата лекота, с която шантажира сенатор на Съединените щати.

— Той не ме шантажира — възрази Райдър рязко. — Помагам му да оглави самоиздържащи се военни сили, готови да се бият за свободата...

— О, пожали ме, сенаторе! От доста време съм на този свят. Не е нужно да се оправдаваш пред мен. Какво точно разказа на Блок?

Райдър не отговори веднага. Кръстоса ръце на гърдите, опря се на бюрото и остана неподвижен известно време, докато овладее гнева и отвращението си към холандеца. В този момент най-важно бе да разсъждава ясно. Трябва да реши колко да каже на Хендрик де Гийр и с какво да се захване сам. Как ли ще реагира холандецът, ако узнае цялото съдържание на разговора му с Блок?

Де Гийр обаче прояви нетърпение. И както винаги се оказва изключително проникателен.

— Казал си му всичко, нали?

— Не съм...

— Не ме лъжи! — холандецът не повиши глас, но напрегнатият тон направи сините му очи още по-пронизващи. Той се премести напред в стола: привидното му безразличие се стопи. — Снесъл си на Блок всичко, което знаеш за Менестрела.

— Наложил се... Не виждаш ли? Слушай, Де Гийр, познаваш Блок. Той иска да получи диаманта. Трябва да му го набавиш, не разбираш ли? Ако не го сториш... За бога, човече, в противен случай сам ще тръгне да го издирва. Искаш ли това да се случи?

— Проблемът не е мой — заяви холандецът, изразявайки цялото си отвращение.

Райдър изпита нужда да скочи на крака и да пледира за каузата си, но го обхвана познатото чувство на колебание, липсата на увереност как да постъпи.

— Не мога да контролирам Блок. Той ще отиде при всички от жените Пеперкамп и няма да ги остави на мира, докато не се убеди, че диамантът не е у нито една от тях или докато не го открие. Другата възможност е да иска аз да свърша работата, независимо от изричното ми нежелание да ме замесват в такова начинание. Няма да допуснеш това да се случи! Де Гийр, за бога — помогни ми!

Хендрик де Гийр запали пурата с клечка кибрит, дръпна, загаси клечката и я пусна върху бюрото на сенатора, където нажежената ѝ главичка прогори политурата. Стаята се изпълни с дима от пурата. Без никакво видимо удоволствие холандецът погледна Райдър, усмихна се и оповести:

— Ще помогна единствено на себе си.

Алис Фелдън не изпита облекчение, когато съзря Матю Старк да влиза в новинарската зала на „Газет“. Седеше както обикновено на бюрото си: с очила, вдигнати на главата; днес ноктите ѝ бяха лакирани в „Африканско виолетово“. Старк трябва да е прекарал не повече от няколко часа в Антверпен. Тя току-що се върна от горния етаж, където се скара с хората, които даваха парите: роптаеха колко много пътува Старк нагоре-надолу, харчи парите на вестника, а на лице няма никакъв видим напредък по материала — бил той къс, среден или дълъг. „Вие настоявахте да дам шанс на този тип“ — изтъкна тя.

„Да — отвърнаха ѝ, — но имате ли представа колко струва един полет до Белгия?“

Старк мина покрай бюрото ѝ; под разкопчаното му черно кожено яке се виждаше черна риза. А на краката — неизменните ботуши, разбира се. Алис се опита да си го представи по чехли, ала не успя.

Небрежността на този мъж граничеше с невъзпитание. Но тя знаеше, че той не се замисля за тези неща. Хората са свободни да го приемат или не. Хич не му пукаше.

— Мислех, че си в Антверпен — подхвана тя.

— Бях.

— И?

Черно-кафявите очи се взряха в нейните.

— И сега съм тук.

— Глупак — възкликна тя без капчица страх. — Искам информация докъде си стигнал и материала до час. Не може да ти се има доверие, Старк.

— Зиглер тук ли е?

— Забрави. Няма да прави повече справки за теб. Не разполагам с хора, които да си губят времето с някаква съмнителна история. Докажи ми, че си по следите на нещо важно и ще ти осигуря колкото помощници искаш. Дай ми факти, да те вземат дяволите! Но дотогава си сам.

— Няма значение — промърмори Старк, все едно че не беше я чул. Оглеждаше се из широкото, относително празно помещение. — А, ето го. Лакът ти е страхотен, Фелди. Така ноктите ти са съвсем като на ламя.

— Старк, говоря ти сериозно!

Дари я с една от бавните си, обезкуражаващи усмивки.

— Винаги си сериозна, Фелди. Поотпусни се.

— Ако не дойдеш с материал и този път, мързеливият ти задник ще изхвърчи оттук. Сериозно ти говоря.

— Не ми звучи особено заплашително — увери я той.

Тръгна към Арнолд Зиглер, който, отегчен до смърт, охраняваше с хартия обемистия ксерокс. Начинаещ журналист или не, но беше облечен в черен костюм, бяла риза и червена вратовръзка. Алис си помисли, че сигурно разполага със странични средства. Господ е свидетел, че не е възможно да се облича с такива дрехи от парите, които получава в „Газет“. Уплаха, но и вълнение се изписаха по лицето му, когато забеляза Старк. Но петминутният разговор същата сутрин с Алис му изясни на чия страна трябва да застане. Той я погледна въпросително.

Тя кимна. О, по дяволите — защо не? Някой друг може да захранва ксерокса с хартия.

Със здравите си, не особено елегантни обувки, износеното палто и малкия сак, стиснат здраво в ръка, леля Вили изглеждаше пообъркана, след като минаха митницата на летище „Кенеди“.

— Откъде ще хванем автобуса? — попита тя.

— Ще вземем такси — отвърна Джулиана и тръгна напред.

— Такси? Защо? Няма ли автобуси?

— С такси е по-лесно. Хайде.

Вилхелмина не каза нищо повече, но Джулиана усещаше неодобрението на старата холандка. Американците са екстравагантни и прахосници. Защо трябва племенницата ѝ да харчи пари за такси, когато има обществен транспорт? Материалното благополучие не означаваше нищо за леля Вили, както и неудобството да се ползва влак или автобус. Джулиана се зачуди как ли би реагирала леля ѝ на скъпата спортна кола, която държеше в гараж. Рядко я караше, обикновено, за да избяга при случай във Върмонт.

Върмонт. Шуджи. Сега, когато вуйчо ѝ е мъртъв, дилемите отпреди няколко дни и се струваха съвсем тривиални.

Когато мен вече няма да ме има — бе казал вуйчо Йохан с тихия си глас, — Менестрелът ще бъде твой и ще правиш с него каквото искаш. Никой не може да ти каже кое е правилно и кое — не. Ти ще трябва да решиш. Разбираш ли ме, Джулиана?

Не беше го разбрала. Най-големият нешлифован диамант в света, тайнствеността, с която бе обграден, легендата, митът, традицията. Всичко ѝ звучеше така невероятно. Гърлото ѝ се сви, като се сети за тихия интелигентен мъж с благия горд поглед, появил се в гримьорната преди седем години в Делфтсхавен. Веднага почувства родството с него — сякаш можеше да направи каквото иска, да се представя, за която иска и въпреки всичко той щеше да е готов да я подкрепи. *Ти си последната от рода Пеперкамп — ѝ каза той.* Дотогава никога не се бе замисляла за това. Пеперкамп бяха непознати за нея.

Прибра нешлифования Менестрел и се опита да го забрави. И както пожела той, никога не спомена за камъка пред майка си или пред

леля си.

Сега не бе сигурна как да постъпи. По време на полета до Ню Йорк многократно обмисляше дали да не сподели с леля Вили, че диамантът е у нея, да поиска съвета ѝ. Но се въздържа. Наистина ли бяха умирали хора заради Менестрела? Ами ако, съобщавайки на леля Вили, я изложи на опасност?

Аз самата в опасност ли съм?

Макар че Вилхелмина идваше за първи път в Щатите, нито изглеждаше впечатлена, нито задаваше въпроси за забележителностите на Манхатън, край които минаваха. Джулиана не си даде труда да ѝ обяснява. Леля ѝ щеше само да възкликне: „А, Световният търговски център, така ли?“

Вилхелмина, отпусната на разръфаната седалка, свъсила вежди, мислеше. По едно време се обади:

— Дали твоят журналист се е върнал във Вашингтон?

— Не знам. Възможно е, предполагам. Не е изключено да се свърже с мама.

— От нея няма да изкопчи нищо — отбеляза Вилхелмина уверено.

— Подозирам, че си права. Самата аз така и никога не успях.

— Значи просто трябва да го открием и да разберем какво се готви да прави. Ти ще се погрижиш за него, Джулиана. Аз ще се заема с Катарина.

— Аз? Лельо Вили, Матю Старк няма да изтърпи присъствието ми.

— Е, и?

— Нямам никакво намерение да го следвам като кутре и да размахвам опашка от радост.

— Олеле, колко сме горди. Но не разбирам какво значи това с кутретото и опашката.

— Няма значение. Просто смятам, че ти и аз ще постигнем повече, ако действаме заедно.

— Значи така смяташ? И с каква точно информация разполагаме, за да действаме?

— Ти и мама знаете кой е Хендрик де Гийр. Като начало не е зле да кажете и на мен.

Леля Вили изсумтя възмутено.

— И какво точно ще постигнем? Ще разберем ли къде е? Не, няма. Ще ни каже ли какво е намислил този сенатор Райдър? Не, няма. Ще разберем ли дали смъртта на Рейчъл и Йохан е по Божията воля? Не, няма. Ще...

— Добре, лельо Вили, разбрах какво намекваш. Но продължавам да смятам, че е редно мама да ми каже какво е станало в Амстердам.

— И аз. Не е моя работа обаче да я заставя да го направи.

— Лельо Вили...

— Сигурна ли си, че шофьорът знае какво прави? Ненавиждам автомобилите. Не ми се иска след целия този път накрая да загина на магистрала в Ню Йорк.

Джулиана въздъхна и отново опита:

— Лельо Вили...

— Но ако се случи, кремирайте ме. Не се охарчвайте да връщате тялото ми в Холандия.

— Невъзможна си.

— Да, знам. Но съм честна.

— До лудост — отсече Джулиана.

Главата му щеше да се пръсне от умора и раздразнение. Матю се впусна в нови самообвинения: защо спомена пред Джулиана, че е тръгнал за Антверпен. Да изпусне подобна информация пред нея означаваше да ѝ връчи безплатен билет и да я отпрати към летището. Как не прецени, че ще го последва?

Но трябваше да признае, че изпита известно задоволство, когато налетя на нея в сградата, където живееше вуйчо ѝ. Значи не е дотам самовглъбена, та да не дава пет пари за стария шлифовчик на диаманти, който на всичкото отгоре ѝ е и роднина. Значи още, че е достатъчно жилава и упорита, за да рискува поне да разбере какво точно става.

И не на последно място, че перспективата да се срещне с него в Антверпен ни най-малко не я е смутила.

Сега обаче приключението свърши. Вуйчо ѝ е мъртъв; двама души са мъртви. Прекалено голямо съвпадение според Старк. Рейчъл Стейн и Йохан Пеперкамп имаха нещо общо с Отис Реймънд и неволите му. Както и със Сам Райдър, и с Фил Блок. Каквото и да

ставаше, Матю не виждаше оправдание да въвлича още по-надълбоко Джулиана Фол и старата ѝ налудничава леля в цялата каша. Никакво насърчаване повече, никакви въпроси.

Правете каквото искате, мили дами, но ме оставете сам и стойте настрана от тази история.

Ала Джулиана знае нещо за нешлифования Менестрел, помисли си той; напълно съзнаваш, че е така, нали, мой човек? А вероятно и лелята е наясно. Но най-добре зарежи чувствата, по дяволите, и се придържай към фактите.

Поклати решително глава. Виждаше тъмните красиви очи на Джулиана Фол, които се напълниха с непроляти сълзи, когато събщи за вуйчо ѝ. Та тя е пианистка, за Бога. Нека се забавлява с Джей Джей Пепър. Той не е в състояние да контролира какво прави тя, но е редно да контролира себе си.

И онова, което ще направи, е да я остави на мира.

Арнолд Зиглер пхна пред него лист.

— Открих некролога за Пеперкамп — заяви той гордо. — Само два реда. Останалото е повторение на материала, който вече ти показах. Починал е от сърдечен удар в Амстердам. Той е част от отиващо си вече поколение висококвалифицирани и опитни търговци и шлифовчици на диаманти, които винаги са избягвали лазерите и компютрите. Съпругата му е била Ан Визар. Баща ѝ е убит от нацистите в концентрационен лагер. Починала е преди десет години.

— Благодаря — кимна Старк.

— Няма за какво.

— Искаш ли да ми направиш още една услуга?

Арнолд пристъпи от крак на крак.

— Добре.

— Виж какво ще изровиш за Филип Блок — о.з. сержант — подаде на Зиглер листче с имена, нахвърляни по време на полета от Белгия. — Опитай и с тези хора. Дано се окажат от полза.

— Търсиш ли нещо специално?

— Да. Нужно ми е да разбера къде се намира.

Сградата, в която живееше Джулиана, бе възмутителна, разбира се, но Вилхелмина се въздържа от коментар, докато племенницата ѝ я

преведе край униформения портиер към мраморното фоайе, а оттам — към лъскавите асансьори, обслужвани от усмихнати мъже. Джулиана обясни, че Сентръл Парк Уест привлича доста творци, а на нея ѝ е удобно тук, понеже се чувства като себе си. Вилхелмина се зачуди как може човек да се чувства като друг. Тя възприемаше мястото като музей или кралски палат.

А самият апартамент? Толкова много ключалки, толкова много стаи! Джулиана предложи на леля си да избере, която иска спалня, освен „синята“ или „розовата“.

— Аз използвам синята — добави Джулиана.

— А розовата?

— Там живее приятелката ми Джей Джей, когато е в града; дрешникът е пълен с неща, които е оставила.

— О!

Вилхелмина тръгна на разузнаване. Влиза и излиза, влиза и излиза. Преброи дрешниците, баните, бюрата, камините, картините, вазите. Намери известна утеха, когато установи, че буквално всичко е покрито с прах. Може би материалните придобивки все пак не означаваха кой знае колко за Джулиана?

Избра спретната, оскъдно обзаведена стая в задната част на апартамента — най-малката спалня. Джулиана си взе душ, докато Вилхелмина разглеждаше. Сега ѝ се усмихна от прага, омотала косите си в голям бял пешкир.

— Това е стаята на прислужниците на предишните собственици, лельо Вили.

— Нима? Очарователна е.

— Искаш ли да видиш мама още днес следобед?

— Да, разбира се.

— Нали знаеш, че няма да иска да си говорите пред мен.

— Тогава ти ще си тръгнеш. А сега побързай и се облечи.

За по-кратко, отколкото Вилхелмина предполагаше, че е нужно на племенницата ѝ, Джулиана се появи във всекидневната, облечена в хубаво пъстро мохерно палто, с черен мохерен шал върху все още влажните коси. На рамото ѝ висеше кожена чанта.

— Ще вземем автобуса от спирката отсреща и ще стигнем до Пето авеню — предложи Джулиана, — а оттам пеша до Медисън, или ако предпочиташ, да отидем с такси.

— С автобуса е чудесно — одобри Вилхелмина и закопча палтото си.

Отвън мъжът, застанал на ъгъла до автобусната спирка, привлече вниманието ѝ; стоеше облегнат на едно дърво. Имаше солиден вид, изглеждаше приятно, някъде към тридесет и пет годишен, с месесто лице, облечен в шлифер, с шапка. Вилхелмина забеляза, че ги наблюдава, докато пресичаха от „Бересфорд“ към спирката.

Качиха се в автобуса, а той махна за такси. Сигурно не само знаеше маршрута на автобуса, но и накъде са тръгнали. Не че имаше някакво значение. Нямах да се затрудни да ги проследи и с такси и да слезе на тяхната спирка.

— Лельо Вили, има ли нещо?

Джулиана реагира добре на оня тип, който ги проследи до Белгия. Вилхелмина се изненада какво самообладание и контрол демонстрира Джулиана. И сякаш момичето изпита истинска гордост от постъпката си, което беше добре. Според Вилхелмина човек трябваше да действа, воден от собственото си отношение към риска, а не за да направи впечатление или да шокира някого. Житейският ѝ опит я научи, че именно тогава започваха неприятностите. По-добре да си имаш работа с открит страхливец, отколкото с прикрит страхливец. Тя ненавиждаше перченето.

Независимо от всичко, да те следят в Европа е съвършено различно от това да следят дома ти. Вилхелмина поклати глава.

— Не, няма нищо.

— Значи и ти го видя, нали? Мъжът на ъгъла?

— Да.

Джулиана се усмихна, а очите ѝ блестяха.

— Все едно сме героини от роман на Агата Кристи.

— Джулиана...

— Всичко е наред, лельо Вили — имаше не само сериозно, но и изненадващо решително изражение. Ще се справи с възникналата трудност, няма да се разпадне на парчета. — Ще се оправим.

В последното, разбира се, Вилхелмина, не се съмняваше.

Сержант Филип Блок нахълта с гневна крачка в рибарската хижа и с ритник измъкна стола изпод бюрото, като вложи цялата си

натрупана ярост в този един-единствен жест. Не седна — чувстваше тялото си сковано от напрежение, сякаш щеше да се разпилее на парчета като ударена с брадва цепеница.

Този идиот, Райдър, помисли си той. Проклет, шибан идиот!

Блок се постара да се успокои. Подобен стрес не е полезен за здравето му: трябва да приема нещата по-спокойно. Райдър няма да поумнее за една нощ. Пуснал Хендрик де Гийр да си прави каквото иска, а сега Йохан Пеперкамп е мъртъв и Райдър няма представа нито къде е холандецът, нито къде е диамантът.

Господи!

Райдър, който нищо не разбираше от хора, заяви, че Де Гийр бил пияница и си тръгнал сам. Просто изчезнал. Блок не му вярваше. Де Гийр си имаше причини да не убие Райдър и така да заличи този задник. Но каквито и да бяха тези причини, Блок не им се доверяваше и щеше да се подsigури вонящият холандец да не се насочи към него.

— Господи — просъска той през стиснати зъби. — Защо трябва всичко да правя сам?

Беше толкова просто. Сега, когато старецът е мъртъв, се насочваш към жените Пеперкамп. Вилхелмина Пеперкамп, Катарина Пеперкамп, Джулиана Фол. Обръщаш се към тях една по една. Посочваш, че братът или вуйчото непременно е направил уговорка нешлифованият Менестрел да се предаде на една от тях. Посочваш и какво означава това: диамантът е у една от трите. И им даваш да разберат, че го искаш. Те спорят, дърпат се, но ти ги сгащваш и казваш: „Или Менестрела, или...“ Една от тях го доставя и бинго!

Няма какво да се маеш. Трябва да вярваш, че камъкът е у една от тях.

А след като го получиш, го шлифоваш, лъскаш, даваш го за оценка и довършваш заличаването на всякакви възможни останали следи, които биха те издали. Следи от типа на Рейчъл Стейн. Не е нещо кой знае какво. Просто дреболии, които трябва да се изпипат, за да се постигне по-мащабната цел. А целта оправдава средствата. Като нещата, които бе вършил във Виетнам.

След това го превръщаш в пари — най-големият в света, вече шлифован диамант, и пред теб се разкриват големите възможности.

Но за да постигнеш каквото и да било, не бива да разчиташ на шибани лаици.

— Нямам твоята маневреност — бе изхленчил Райдър.

Господи.

— Матю Старк души наоколо, разбери! Знаеш какво мисли за мен.

— Същото каквото и аз, Сами.

Блок изсумтя. Вече се поуспокои малко. Да, Райдър е прав по отношение на Старк: не можеха да си позволят да допуснат копелето да им се качи на главите, да се опита да им попречи. Май е време той и Железния — Господи, как ненавижда тъпите прякори — да се разберат.

Седна зад бюрото и вдигна телефонната слушалка.

Джулиана завари майка си, седнала натъжена в един отдалечен ъгъл на кухнята в пекарната с чайник пред себе си. Леля Вили ѝ съобщи за смъртта на брат им и отиде отпред в магазина — както обясни, да си вземе кафе и нещо за ядене. Джулиана знаеше, че не е така. Леля ѝ искаше да остави племенницата и сестра си да поговорят насаме.

— Само не споменавай за нашия човек с шлифера — прошепна ѝ леля Вили.

Джулиана и без това нямаше подобно намерение. При слизането им онзи остана зад автобуса, а когато пристигнаха, ги чакаше пред пекарната. Леля ѝ му махна. Джулиана хем се ужаси, хем се възхити.

— Не е ли редно да съобщим на полицията? — попита тя.

— Защо? Защото някакъв мъж на Медисън авеню пуши цигара?

— Той ни проследи.

— Вярно. Но дори да успеем да го докажем, какво ще им отвърне той? „Почитател съм на Джулиана Фол. Тя е толкова красива“ — обясни Вилхелмина и махна нехайно.

Решиха да го оставят да чака навън на студа.

Катарина прехапа устни щом видя дъщеря си и по страните ѝ потекоха сълзи.

— Слава богу, слава богу. Така се тревожих.

Взе ръката на Джулиана и силно я стисна, сякаш да се увери, че наистина е пред нея. Джулиана седна. Раздразнението спрямо майка ѝ изчезна. Чувстваше се така виновна. Единственият брат на майка ѝ бе

мъртъв. Самата Джулиана го обичаше, макар да не го познаваше особено добре. Знаеше толкова малко за смъртта.

— Съжалявам, мамо... че те разтревожих, за вуйчо Йохан, за всичко.

Катарина кимна; прие извинението охотно, както винаги, с пълно доверие в дъщеря си. На Джулиана само ѝ остана да се чуди какво ли би направила майка ѝ, ако знае, че от седем години нешлифованият Менестрел е у нея.

Няма да разбере, даде мълчалив обет Джулиана. Ще си мълча. Ще измисля как да се справя с тази история, без да се налага да ѝ го съобщавам.

— Всичко е наред — пророни Катарина.

— Мамо, аз...

Но Джулиана откри, че ѝ е невъзможно да продължи. Как да настоява за отговори от майка си сега, когато болката и шокът са още така силни. А и всъщност имаше ли право да настоява да узнае какво се е случило с майка ѝ години преди да я роди? Какво става с правото на майка ѝ да не сподели с дъщеря си определени събития от своя живот? Ако аз имах дете, запита се Джулиана, щях ли да искам да знае всичко, което съм правила? Не е ли редно някои чувства, събития, решения да останат лични?

— Искам да знаеш колко съжалявам за вуйчо Йохан — каза тя. — Наистина, през последните години не се виждахте често, но съм наясно, че това няма нищо общо с чувствата, които изпитваш към него. По свой начин той бе един от най-близките ти хора. Сега го разбирам.

Катарина прехапа долната си устна и пусна ръката на Джулиана, за да избърше потеклите сълзи.

— Какво ще правиш?

— Не знам — отвърна Джулиана искрено.

— Не работиш ли върху концерта на Шопен?

Джулиана се усмихна, надигна се и нежно прегърна майка си.

— Ти си толкова невъзможна, колкото и леля Вили, само че не по същия начин. Но много те обичам, мамо.

— И аз те обичам — прошепна Катарина. Изправи гръб, пое си дълбоко въздух и доби решително изражение. — Кажи на леля ти Вили да дойде.

— Е, Железния?

Матю моментално разпозна гласа и седна назад в стола.

— Блок?

— Май не си взимаш бележка от предупреждение, а?

— Ти ще кажеш.

— Моят човек те е забелязал в Антверпен.

По дяволите, помисли си Старк. Колко можеше да изглупее? Въобще не му мина през ума, че Блок ще изпрати някой да наблюдава магазина на Йохан Пеперкамп, квартирата му.

Ами Джулиана?

Пак — по дяволите! Щом Блок е имал човек пред дома на Пеперкамп, значи той е видял и нея, и старата й леля. Колко знаеше това копеле?

Блок, доволен от себе си, продължи:

— Видели са те при дома на стареца малко след като Джулиана Фол и Вилхелмина Пеперкамп са се озовали там. Чувам, че тази Фол е страхотна красавица. Ти как мислиш?

— Мисля, че трябваше да ти разбия скапаната глава на парчета, когато имах тази възможност.

— Да, но ето докъде стигна, като я караш по правилата. Но това е минало. Ти ме безпокоиш в момента. Искаш ли да ти кажа какво знам?

— Не.

— Осведомен съм за посещенията ти в „Линкълн сентър“ вечерта, когато там са били Райдър и онази жена — Стейн, както и за пътуването ти до Ню Йорк да видиш Джулиана Фол, а после до Антверпен, за да търсиш вуйчо й. И знаеш ли защо си бил на тези места, сър! Защото старата ти дружка Отис Реймънд се е разбърлил пред своя кумир Матю Старк.

— Дай да говоря с Невестулката — каза Старк ледено.

— Не е на разположение в момента.

— Това пък какво означава?

— Доверих му се, така да знаеш. Опитах се да му подам ръка. Но понякога така се случва, че...

Старк усети как всичко у него замръзна.

— Само да посегнеш на Отис и ще те подгоня, Блок. Не ми пука къде се криеш. Ще те намеря.

— Не си бъркай носа в тази история — продължи Блок невъзмутимо и добави с известен сарказъм: — Железния.

— Блок...

Сержантът затвори.

Е, Железния, току-що насадихме задниците си в големи лайна, сър.

Това бяха думи на Отис Реймънд. Матю прокара ръка през косите си и се опита да си възвърне равновесието. Невестулката никога не я караше по правилата, нито се притесняваше дали ще се измъкне жив от Виетнам. Не го чакаше никакво бъдеще; нямаше и кой знае какво минало; за него съществуваше само настоящето. Отнасяше се към картечницата си с повече грижа, отколкото мнозина други стрелци. Но пък и плака като дете при неуспеха им да се намесят навреме, за да окажат помощ на попаднал в беда взвод; върнаха се по-късно — прекалено късно, — колкото да приберат трупове. Гордееше се с медалите, с животите, които спаси. Но почти не говореше за животите, които отне. Само онзи един-единствен път.

Просто правиш онова, което трябва. Преценявам, че времето ми е свършило и толкоз. И те би трябвало да постъпят по същия начин. Разбираш ли ме? По дяволите — май не. Все пак нали аз съм този, дето стреля!

Беше прав поне за известно време. Към края на първата служба Старк се прехвърли на друг вид хеликоптери. Наричаха ги „змии“. Искаше да има възможност и той да стреля. Но се оказа, че не се почувства по-добре. По онова време вече нищо не можеше да го накара да се чувства добре. „Змиите“ нямаха нужда от стрелци, така Отис и той се разделиха. Но не за дълго. Прехвърлиха го при разузнавателните хеликоптери и Невестулката отново стана негов стрелец. Лудият, дръзкият, глупавият, грозен Отис Реймънд. Вярваше, че един ден някой ще направи филм за него. Най-добрият стрелец във Виетнам, често казваше за себе си той. Сигурно имаше право. Нали остана жив? А и направиха филма. Ала Отис така и не прочете ЗК, пък и Матю все не успя да подскаже на стария си боен другар, че лудият героичен самотен стрелец и в книгата, и във филма е моделиран по Отис Реймънд.

Матю се почувства страшно празен и ужасно самотен.

Пекарната на Катарина, топла и уютна, гъмжеше от хора. Вилхелмина с наслада поседя и се потопи в начина на живот на сестра си. Изглеждаше задоволителен. Прииска ѝ се и Йохан да е с тях и всички да пият *slemp* — подправеното мляко, което по традиция пиеха около Коледа, и да ядат *oliebollen* — холандските понички със стафиди. Ала беше невъзможно.

Джулиана излезе от кухнята; изглеждаше разстроена, но успя да се усмихне на леля си.

— Твой ред е. Излизам. Ето ключа от апартамента. Ще се видим там.

— Къде отиваш?

— В Сохо. Няма да се бавя.

— А нашият човек с шлифера?

— Няма да ме проследи, лельо Вили — този път усмивката дойде спонтанно и дори накара тъмните ѝ очи да засияят. — Разчитай на това.

Вилхелмина не изпитваше ни най-малка сигурност; напротив — увереността на Джулиана ѝ се стори безразсъдна, но не направи никакви възражения. Ако мъжът отвън възнамеряваше да ги нарани, или щеше вече да го е сторил, или поне щеше да се прикрива по-добре. А той сякаш само ги държеше под око. Но защо? И по чие нареждане?

Въздъхна и кимна.

— Все пак внимавай — и тя успя да се усмихне. — Не ме поставяй в положение да се налага аз да обяснявам на майка ти какво се е случило с теб.

Джулиана се засмя и отиде до щанда да си вземе нещо за ядене, а Вилхелмина тръгна към кухнята. Завари сестра си седнала до малката масичка в килера. Дори в семплите панталони и пуловер, с леко сивеещите коси, сплетени на плитка и събрани в кок, Катарина изглеждаше елегантна. Със същите дрехи, помисли си Вилхелмина, ще приличам на чучело. Това е една от многото разлики помежду ни.

Беше приготвила чай и пред нея стоеше чиния с недокоснат хляб и сирене.

— Вили — промълви тя с прегракнал глас и продължи на холандски, — не е хубаво да се каже, но съм толкова доволна, че си тук. Имам предвид...

Вилхелмина се засмя, без да се обижда.

— Разбирам какво имаш предвид, Катарина.

— Йохан...

Гласът ѝ замря и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Да, ще ни липсва, нали?

— Бях започнала да мисля, че никога няма да умре. Вили, какво стана с нас? Като малко момиченце никак не си представях, че ще се отделя от близките си. Копнеех да живея с мама и татко завинаги; и с теб, и Йохан. Мислех си, че винаги ще бъдем заедно.

— Ти ни напусна — напомни Вилхелмина, но не осъдително, просто като факт.

Напълни с чай две обикновени порцеланови чаши.

— Така е, но никога не съм допускала, че така ще се отдалечим.

Аз...

Катарина млъкна и разсеяно започна да опипва кока. Няколко фиби се измъкнаха и два-три кичура се разпиляха. Вилхелмина се сети колко руси бяха навремето косите на сестра ѝ, как внимателно и грижовно ги сплиташе, за да помогне на малкото момиченце. Ръцете на Катарина трепереха и тя бързо ги отпусна в скута си.

— Ти си така силна, Вили — опита се да се усмихне. — Аз... Аз не мога да се самозалъгвам, разбираш ли? Не мога да се преструвам, че не се радвам да те видя тук. Толкова години... — пое дълбоко въздух — и продължавам да разчитам на теб.

— В това няма нищо нередно, Катарина.

— Но на кого се опираш ти?

— На себе си. И е така, защото разполагам само със себе си.

— А на мен?

Вилхелмина въздъхна; изпита известно неудобство. Не обичаше да обсъжда подобни неща.

— Ти си ми сестра. Достатъчно е, че не ме мразиш.

Катарина потисна едно изхлипване и поклати глава, сякаш не вярваше на ушите си.

— О, Вили, защо да те мразя?

— Понякога, Катарина — отвърна тя тихо, — се чудя как е възможно да не ме мразиш. Но стига с тези безсмислици. Трябва да поговорим, не си ли съгласна?

Бързо и кратко, на холандски, двете си разказаха събитията от последните няколко дни, но Вилхелмина откри, че въпросите са повече от отговорите.

— Значи Хендрик не се е променил — заключи тя. — Действа за себе си, както винаги. И след толкова време най-после е тръгнал след Менестрела.

Катарина кимна, с което не изрази нито съгласие, нито несъгласие.

— Но, Вили, смяташ ли, че Йохан е тръгнал с Хендрик доброволно?

— Не — Вилхелмина сложи парче сирене върху черния хляб; точно от това се нуждаеше след уморителното пътуване. — Йохан никога не би дал Менестрела на Хендрик. Хендрик положително го е принудил по някакъв начин, упражнил е натиск. Вероятно е използвал нас. Хендрик знае, че Йохан би предпочел да умре, но не и да даде — и то именно на него — Менестрела. Дори и да е заплашил Йохан със смърт, той не би му дал нищо. Дори да го е заплашил с моята смърт, резултатът би бил същият. Йохан не би се впуснал в моя защита заради някакви си сантименти. Хендрик го знае.

— Йохан държеше на теб.

Вилхелмина махна нетърпеливо.

— Знам. Но по различен начин държеше на мен и на теб. Катарина, ти винаги си била любимката — на мама, на татко, на Йохан, на Хендрик, на мен. И макар Йохан да не познаваше отблизо Джулиана, тя е твоя дъщеря и представлява бъдещето на Пеперкамп. Ако са го заплашили, че ще загуби не своя живот, не дори моя, а че ти и Джулиана ще пострадате, не е изключено да е казал на Хендрик всичко. Да е направил всичко.

— Но ти самата твърдиш, че Хендрик не би ме наранил.

— Разбира се, че няма — с доволна въздишка Вилхелмина преглътна последния зальк хляб със сирене. Сложи сметана и захар в чая и отпи. — Но колкото повече мисля, толкова съм по-склонна да вярвам, че Хендрик не действа сам. Вероятно някой го притиска.

— Кой? Да не би сенатор Райдър?

— Кой знае? Несъмнено е доста заплетено.

Катарина потрепери.

— Вили, моля те, не говори така.

— Какво искаш? Да се преструваш, че нищо не се е случило ли?

— Искам да оставим нещата такива, каквито са.

Вилхелмина внимателно разгледа сестра си.

— Катарина, действително ли вярваш, че е възможно?

Чакаше отговора, докато малката ѝ сестра седеше сковано на стола със замъглени, невиждащи очи. Не бе докоснала нито храната, нито чая пред себе си. Вилхелмина взе бисквитка и я изяде на две хапки.

— Прави си, разбира се — обади се най-сетне Катарина. Още кичури се бяха измъкнали от кока. — Не е възможно.

— И на мен ми се иска да не е така. Повярвай ми. Имаш ли чувството, че те следят?

Вниквайки в думите на сестра си, кръглите очи на Катарина се разшириха.

— И теб ли?

— Да... И Джулиана.

— Джулиана! — Катарина скочи; лицето ѝ пребледня смъртно.

— Не, Вили. Изключено е тя да е замесена.

— Защо? Защото не ти се иска, така ли?

— Това е жестоко.

— Трябва да погледнем фактите и да не допуснем желанията ни да ръководят нашите преценки.

— Джулиана няма място в тази история — отсече Катарина строго, сядайки отново.

— А ако не разполагаме с подобен избор?

— Тя е моя дъщеря, Вили.

— Да, но също така е зрял човек. Трябва сама да взима решения и да понася последствията. Тя е на тридесет години.

Катарина разчупи бисквитка на две, после на четири и накрая я натроши.

— Ти нямаш дъщеря. Как би го разбрала?

— О, разбирам повече, отколкото подозираш. Заради това, което е — музикантка, израснала тук, сред богатство — Джулиана познава

много бегло света. Не можеш да я спреш да го опознае по-добре.

— Мислиш, че съм я разглезила ли?

— Животът я е разглезил. Тя има страхотен късмет, Катарина, да разполага с теб и Ейдриан — Вилхелмина се усмихна. Постара се следващите думи да не прозвучат рязко. — Като изключим, че не си я научила на холандски и си малко прекалено затворена относно миналото, няма нещо, което не бих направила по същия начин, ако аз имах дете. Ти не искаш онова, което изстрадахме в Амстердам, да я докосне. Разбирам го. Ние всички не искахме войната да те засегне, но не се получи. Вината не е нито наша, нито твоя. То просто се случи.

— Вили...

— Катарина, поговори с нея.

— Не мисля, че съм в състояние — избърса бисквитените трохи от пръстите си. — Вили, не искам да я загубя.

— Знам.

— Наистина ли?

— Да. Преди повече от тридесет години наблюдавах как отплава корабът с малката ми сестра на борда. Беше се омъжила за американец, за човек, когото обичаше, и бях щастлива, защото тя беше щастлива. Но всъщност я загубих. Нямахте връщане назад, нямахте начин да се избегне случилото се. Никога през живота си не съм се чувствала по-самотна, отколкото в онзи миг — погледна меките зелени очи на сестра си. — Виждаш ли — имам представа какво изпитваш.

Катарина изглеждаше потресена.

— Никога не си ми казвала, че не желаяш да замина. Вили...

— Исках да заминеш. Заслужаваше живота си с Ейдриан.

— Но ако ми бе споменала, че...

— Какво? Щеше ли нещо да се промени? Остави, Катарина. Знаеш колко ненавиждам подобни емоционални обсъждания. Дай да претеглим възможностите в момента. Струва ми се, най-доброто сега е да открием къде е Менестрелът. Ако не за друго, то поне за да попречим на Хендрик да го вземе — погледна сестра си и попита делово: — У теб ли е?

— Не. Разбира се, не! — възмути се Катарина. — Съмняваш ли се, че щях да го хвърля в океана... Очевидно и Йохан е постъпил така. Няма кой да продължи традицията.

— Какво? — попита внезапно Вилхелмина, осенена от нова мисъл. — Катарина, какво каза? Няма кой да продължи традицията, така ли?

Катарина се изплаши от дивия вид на сестра си.

— Така е. Няма кой. Защо Йохан да не е предал Менестрела на някой друг от занаята, защо да не е оставил друга, свързана с диамантите фамилия, да стане пазител на камъка? Само защото е у Пеперкамп от толкова дълго, не означава... Вили?

Вилхелмина клатеше глава. От много години не бе пребледнявала по-силно, не бе се разстройвала толкова дълбоко — откакто чу ботушите на гестаповските войници пред вратата си. Вдървено пророни:

— Друго семейство не би било Пеперкамп.

— Разбира се, че не, но... — Катарина сложи ръка върху гърдите си и отчаяно се опита да си поеме въздух, прозряла накъде бие сестра ѝ. — Джулиана! Не! Не допускам да е у нея. Щеше да ми каже.

— Смяташ ли?

— Да.

Катарина бързо раздигна масата. Ръцете ѝ силно трепереха; бутна една чаша на пода. Тя се счупи, но Катарина сякаш не забеляза, грабна таблата и бързо излезе от килерчето към кухнята. Остави всичко в огромната мивка и се разплака неудържимо. Мъчеше се да не мисли за това, което става, да не приеме истината.

Нешлифованият Менестрел е у дъщеря ѝ. Знаеше го.

— Отседнала съм при Джулиана — заговори тихо Вилхелмина зад гърба ѝ. — Ще претърся апартамента ѝ за камъка и ще ти кажа какво съм открила. Йохан вероятно ѝ го е дал при някоя от редките им срещи. Не изключвам дори да го е сторил в Делфтсхавен, когато всички бяхме заедно. И то под носа ни. Не е споделил с теб, защото нямаше да одобриш, а с мен — защото щях да се чувствам задължена да ти кажа.

— Защо? — попита сестра ѝ прегракнало.

— Защото си нейна майка.

Катарина не пророни дума, нито се обърна, когато сестра ѝ си тръгна.

От седем години Менестрелът сигурно е у Джулиана. Седем години. И нито веднъж да не загатне на майка си, да ѝ се довери!

Какво още знае Джулиана? Какво ѝ е казал Йохан, което тя да е очаквала да узнае от майка си през цялото това време?

— Джулиана, Джулиана — прошепна тя. — Защо не разговаряш с мен?

Но добре знаеше отговора: защото самата ти не го допускаш. Защиатава те точно както правеха всички останали.

Беше извил вятър. Джулиана загърна по-плътено пъстрия шал и зави зад ъгъла. Отиваше в клуба „Акуериън“ и почти се затича срещу вятъра. Преобрази се в Джей Джей Пепър в задната стаичка на пекарната. Огромният шал прикриваше мохерното палто, а русите си коси напъха под черен, обсипан с фалшиви диаманти тюрбан. Червените ботуши, силният грим, двата реда изкуствени скъпоценни камъни около шията и на китките, както и черната рокля от двадесетте години, за която прецени, че няма да шокира майка ѝ, довършваха маскарада.

Мъжът с шлифера и шапката се правеше, че докато пуши цигара, проявява интерес към витрината на някаква галерия. Не ѝ обърна внимание. На половината път към клуба съобрази, че сега ще се наложи леля Вили сама да се справя с него, и изпита известна вина. Но жилавата ѝ стара леля обезателно ще съумее да се отърве от някой, който я следи по улиците на Ню Йорк.

По инстинкт, за да запази пръстите, тя натика ръце дълбоко в джобовете на палтото; беше си забравила ръкавиците. Студеният въздух я освежи и прогони както дълбоката умора, така и видението за тъмните очи на Матю Старк, загледани в нейните на стълбището в жилището на вуйчо ѝ. Дали вече се е досетил, че нешлифованият Менестрел е у нея? Какво ще направи, когато се убеди напълно?

Група по-високопоставени чиновници се тълпяха пред входа на „Акуериън“, нетърпеливи за питието си след края на работния ден; а защо не и за да чуят как свири Джей Джей Пепър? Всички изглеждаха така нормално. Зачуди се дали това ѝ липсва в живота: нормалността. Понякога се питаше какво ли е да работи от девет до пет, да си подбира дрехите, за да се хареса, да се втурва по задачи с дипломатическо куфарче в ръка, по цял ден да е заобиколена от хора в офиса. След работа например да се облече с нормални дрехи, да отиде

на концерт и непозната за околните да слуша от балкона. Ще води живот, на който да разчита, ще следва рутината.

Дългите часове, прекарвани всекидневно пред пианото сама, бяха единственото постоянно нещо в ритъма ѝ. Никой не ѝ определяше как да се облича, нямаше часовник, с който да се съобразява, нямаше кой да ѝ нарежда какво да прави — с изключение на Шуджи. Но не беше задължително да го слуша — него или когото и да било. А и рядко имаше някой наоколо, за да я гледа как се поти, съсредоточава, страда.

Отново си помисли за Матю Старк — неговата дистанцираност, странното му чувство за хумор, силната овладяност и самочувствие. Пет пари не даваше какво пишат за нея в „Ню Йоркър“ или във „Вог“. Сладурче — така я нарече. Това бе ново и по-различно от обичайното „най-красивата пианистка на света“.

Зачуди се къде ли е той сега, какво прави. Дали мисли толкова много за нея, колкото тя за него?

Лен седеше на бара; не спомена нищо за изпълнението ѝ на класическа музика онази вечер.

— Ще говорим друг път — посрещна я той. — Чака те голяма тълпа.

Изпълнена с благодарност, тя му кимна, изхлузи ботушите и сложи златните сандали с каишки на Джей Джей, които извади от чантата. После отиде направо при пианото. Наистина беше се събрала внушителна, изпълнена с очакване тълпа. Май няма да успее да направи кой знае колко за тях. Прекалено уморена е и прекалено ангажирана с други мисли. Искаше да знае за какво ще си говорят леля Вили и майка ѝ; кой е тръгнал да издирва Менестрела и защо; какво е редно да предприеме тя; доколко е замесен сенаторът Райдър; какво е правил вуйчо Йохан в Амстердам; кой е Хендрик де Гийр; как е приятелят на Матю?

Искаше отговори, а я изпълваха единствено въпроси.

Не, не е истина. Тя знаеше най-важния отговор: къде е Менестрелът.

Започна да свири и почувства как се понася. Фокусира се върху музиката, върху изпълнението си. И успя да запази това състояние. Контролираше го, вместо то да я контролира. Постепенно загуби потребността да контролира или да бъде контролирана — свиреше

заради самото свирене. Усещаше мотивацията, макар и да не успяваше да я дефинира съвсем точно; усещаше потребността. За пръв път от месеци се появи нещо истинско, което искаше да сподели: настроение, чувство, безпомощност, объркване, ужас. Всичко това сякаш извираше от пръстите ѝ.

Когато свърши, стана припряно и макар потна и изтощена, се почувства преизпълнена с енергия. Ухили се на Ал, вече пригответил минералната ѝ вода. Лен седеше на бара и ръкопляскаше заедно с публиката. Подейства ѝ добре. Беше ги развълнувала и трогнала. Но по-важното бе, че самата тя се чувстваше развълнувана.

— Виждаш ли стените? — попита Лен. — Тресат се, бейби. Знаех, че ще е така, когато се развихриш. Вече се отпусна и не си така стегната. Допада ми. А сега... — млъкна и присви очи, защото я видя как пребледнява. Гледаше към далечния край на бара. Цялото ѝ тяло се скова, гледаше зяпнала.

— Господи, да не би отново да е Старк?

Тя едва забележимо поклати глава. Не беше в състояние да говори. Имаше чувството, че ще се напука и ще се срине като героите от анимационните филмчета, сблъскали се в каменна стена.

— Някой, когото да изхвърля ли? — попита Лен мрачно.

— Не — изрече го припряно. — Моля те, недей.

— Добре, бейби, но ми кажи, ако все пак се наложи.

— Непременно — смотоледи тя.

Тръгна нататък. Краката ѝ безшумно се плъзгаха по пода и накрая се озова седнала на бара до Ерик Шуджи Шизуми.

Матю спря до паркирана кола на тясната, заслонена с дървета улица пред градското жилище на сенатор Самюъл Райдър. Друга кола едва ли би се провряла край неговата. Е, ако не успеят, да вървят по дяволите. Да потърсят заобиколен път. И без това няма да се бави. Макар да живеела на шест преки един от друг, той и Райдър рядко се срещаха. Преди време не беше така, но тогава Старк работеше за „Уошингтън Поуст“ и все още го канеха на някои от по-представителните коктейли из Вашингтон. На онези, където не се носят каубойски ботуши, не се пие бира и не се говори предимно за бейзбол. Продължаваше да посещава някои от партитата, когато не

намираше какво по-интересно да прави от това да чете книгите, обявени за бестселъри в „Ню Йорк Таймс“ и „Бук Ривю“ или нямаше интересен мач. Тогава попадеше в помещения, пълни с антики и излъскано сребро. Сред мъже и жени. Избрани мъже и жени. Всички бяха чели ЗК, разбира се — или поне се преструваха, че са я чели. „Толкова е реалистична“, уверяваха го те, сякаш знаеха за какво става въпрос.

Ето още нещо в полза на Джулиана Фол, мина му през ума. Тя не се преструва. Ако не знае кой, по дяволите, си ти, те поглежда безизразно и това е всичко. Разбира се, с нейната красота и международна известност всякак намираше начин да се измъкне. От творците не се очаква да са в течение на текущите събития. На тях им е простено известно невежество.

Изкачи се пъргаво по стълбите и тропна силно два пъти на вратата. Къщата на Райдър имаше елегантен външен вид: черни кепенци, гипсови орнаменти и бронзов обков. Пред нея растяха добре поддържани дървета — безспорно поверени на грижите на съвестен градинар, надзираван от иконома. Добрият външен вид и проявата на вкус бяха важни за Златното момче. Старк се сети за сградата, където живееше той. Нуждаеше се от ремонт, и то — незабавно.

Самият Райдър, в елегантни панталони и пуловер, отвори вратата. Изглеждаше дори по-привлекателен и богат, отколкото е, съвършеният млад сенатор. Нищо чудно в най-скоро време да започнат да го увещават да се кандидатира за президент. Матю не се впечатли. Знаеше какво представлява Сам Райдър и в деня на изборите нямаше да пусне гласа си за него.

Старк не изпита удовлетворение от пребледняването на Райдър, когато го видя на прага си.

— Какво искаш?

— Трябва да поговорим.

— Изключено. Нямам време. Излизам...

— Само за минутка.

Матю мина край него и влезе в антрето, изискано обзаведено с мебели от периода на кралица Ана. Какво съвършенство. Райдър остави вратата отворена и през нея в топлата къща нахлу студен вятър.

— Не те искам тук — заяви сенаторът с неуверена смесица от арогантност и страх. — Изчезвай преди...

— Преди какво? Нищо няма да предприемеш, Райдър. Не можеш да си го позволиш, особено когато Фил Блок ти диша във врата.

Бebешки сините очи се разшириха и Старк долови напрежението у бившия си взводен. Но след това Райдър се засмя пресилено — сякаш намери утеха в думите на Старк — и поиска да каже: а, значи за това била цялата работа; ставало въпрос за Фил Блок.

— Блок? Съжалявам, но ще трябва да те разочаровам, Матю. Не съм чувал това име от години. Просто да не повярва човек, че поддържате връзка. Той с какво се занимава напоследък?

Старк го гледаше непреклонно.

— Ти ще ми кажеш.

— Виж, Матю, честно — нямам време. След половин час трябва да съм на вечеря и...

— Не ме интересува къде трябва да си, дори това да е проклетият Бял дом — Матю говореше с равен, убийствен тон. — Искам да знам защо си се захванал с Блок, какво сте намислили. И ме интересува къде се намира той.

Докато изправяше раменете си, Райдър направи грешката да погледне в черно-кафявите очи на Старк. Матю видя как самоувереността му се стопи.

— Аз... По дяволите, не разбирам за какво говориш!

Матю стискаше и отпускаше в юмруци осеяните си с белези ръце. Идеше му да удуши това копеле — не че щеше да има някаква полза. Някои хора никога не се променят.

— Невестулката ми съобщи това-онова. Нещастникът вярва, че ти помага. Блок е в течение. Искам да стигна до него, преди той да стигне до Невестулката.

— Това не е мой проблем.

— Ти си му длъжник.

— Не съм. Той просто си вършеше работата.

— За разлика от теб.

— Виж, не съм искал помощта му.

— Наясно съм. Невестулката обаче смята, че струваш повече, отколкото си в действителност. За разлика от мен, Райдър. Ако Отис Реймънд пострада и бъде убит, защото се е опитал да ти помогне, нито ще ти простя, нито ще забравя. И няма да си държа устата затворена. Не и този път. Бъди сигурен.

— Ако го убият, ще бъде, защото ти се е доверил!

— Разказвай, Райдър!

Матю виждаше как по лицето на сенатора се стича пот. Това също не му достави удоволствие.

— Отис Реймънд е наркоман и несретник — обади се Райдър. — Каквото и да ти е казал за мен, ще отричам. Не разполагаш с доказателства и няма да ги получиш.

— Когато става въпрос за теб, не са ми нужни доказателства — сръза го Старк.

Райдър облиза устни.

— Не ме заплашвай, да те вземат дяволите!

— Кажи ми за нешлифования Менестрел, Сам.

— Аз... Нямам представа за какво говориш.

— Добре. Ще ти дам представа какво имам предвид. Рейчъл Стейн — жената, с която беше онази вечер в „Линкълн сентър“ — ти е споменала нещо, от което си решил, че ще успееш да се докопаш до Менестрела, да го връчиш на Блок и да разрешиш всичките си проблеми. Холандецът Де Гийр е връзката ти с диаманта. Той отиде при Йохан Пеперкамп в Антверпен, старецът го заведе в Амстердам да вземат камъка, но се оказа гонене на вятъра, нали? — Матю не изпитваше съчувствие към преbledнялото, ужасено лице на Райдър, който осъзнаваше колко много всъщност е научил вече бившият пилот на хеликоптер. Старк продължаваше с безизразен тон. — Няма да припаднеш, Райдър, не се преструвай. Камъкът не е бил у стария, нали?

— Матю... — Райдър заговори с нещо като патетичен шепот. — Матю, ти нямаш представа за какво говориш.

— Кажи ми: у него ли беше, по дяволите!

Не, прецени Старк, диамантът не е бил у стареца. Значеше ли тогава, че е у някоя от жените Пеперкамп? Така ли мислеха Райдър, Де Гийр, Блок? В представите на Фил Блок нещо е така, щом смяташе, че е така. Матю отново се съсредоточи върху Райдър; едва се въздържа да не го притисне към стената и да го застави да говори. Но никога не постъпваше по този начин и сега нямаше да започне.

— Ако нещо се случи на Невестулката или на Пеперкампови, Сам, ще тръгна след теб — не повиши тон. — Не ме интересува зад каква помия ще се скриеш. Ще продължа да копая, докато те напипам.

— Ти вече си бита карта, Старк — гласът на Райдър прозвуча пискливо, с което намали тежестта на думите. — Чудиш се за какво да се захванеш. Толкова ти се иска да се добереш до информация за материал, че надаваш ухо на всякакви глупости. Представа нямам какво ти е наговорил Отис Реймънд, а и не ме интересува. Не съм забъркан, не се страхувам от теб, Матю. А сега се разкарай.

С opakото на ръката си Райдър избърса капчиците пот по горната си устна. Старк знаеше, че го е изплашил, но не достатъчно, за да го принуди да проговори; или поне не се страхуваше достатъчно от него. Райдър имаше проблем в лицето на Филип Блок. Сержантът нямаше скрупулите на Старк, искаше да получи каквото си е наумил.

— Трябваше да изхвърля глупавия ти задник от хеликоптера във Виетнам след онази тъпа история, дето я сглоби тогава.

— Изчезвай, Матю — повтори Райдър прегракнало. — По дяволите, разкарай се!

Тъмните очи на Старк не трепнаха.

— Подсигури се, за да не стигна втори път до теб, Сам. Тогава може и да не издържа на изкушението.

Шуджи стискаше неодобрително устни, а черните му очи представляваха гневни бездни. Изглеждаше точно така, както тя си бе представяла, че ще изглежда в този момент: готов да се нахвърли с някой от автентичните си къси японски мечове срещу единствената си ученичка Джулиана Фол, известна и като Джей Джей Пепър.

— Здравей, Шуджи — поздрави Джулиана, изненадана колко спокойно звучи.

Той я погледна.

— Тюрбан — промълви той невярващо. — За бога, обсипан с фалшиви камъни тюрбан!

— Обикновено оставям косите си спуснати.

— И никой не те разпознава?

— Не, защото никога не са руси. Или са розови, или лилави. А понякога и сини.

— Боже!

— Как разбра?

— Имам приятели, които често посещават клубове в Сохо и „Линкълн сентър“ или „Карнеги хол“. На един му се сторило, че те е разпознал, но решил, че му се привижда. Аз... Господи, изглеждаш толкова нелепо.

Джулиана се насили да се усмихне.

— Знам. Забавно е, нали?

— Никак не е забавно, Джулиана.

— За мен е. Защо си тук?

— Трябваше да проверя дали този черен слух е верен — отпи прекалено голяма глътка от мартинито. — Господи: джаз, поп, блус...

— Не бъди толкова строг. Истината е, че обичам джаз, поп и блус.

Той въздъхна.

— Имаш ли представа как ще се отрази това на репутацията ти?

— В този бранш съм от единадесетгодишна. Но понеже съм толкова тъпа, защо не ми кажеш?

— Джулиана...

— Знам какво върша, по дяволите. Не ме интересува как ще се отрази на скъпоценната ми репутация. Точно така — не ме интересува. Доставя ми удоволствие да свиря в „Акуериън“ и ако на хората не им харесва — не ми пука. Като се правя на Джей Джей Пепър, успявам да избягам от себе си, от напрежението, под което живея като Джулиана Фол през цялото време. За мен това е важно, Шуджи. Нужен ми е такъв отдушник. А от музикална гледна точка свиренето ми тук ме обогатява, не ме разваля.

Шуджи не се впечатли ни най-малко.

— За отдушник трябва да ти служи работата ти пред пианото вкъщи.

— Работата си е работа. Не искам да се отказвам от нея. Не мога. А това тук ми е необходимо.

— Дай да чуя докъде си стигнала с Шопен.

— Сега?

— Защо не? — той кимна към инструмента. — Тук има пиано.

— Но тук аз съм Джей Джей Пепър.

— Изsvири Шопен, Джулиана, иначе си тръгвам — погледът му бе непреклонен и суров. Шуджи не се шегуваше.

— И тогава какво?

— И тогава ще си спомням с добро чувство единадесетгодишното момиченце, което ме умоляваше да го уча, а не тридесетгодишната неблагодарница, която ми е обърнала гръб, както и на всичко, постигнато заедно през последните близо двадесет години.

Тонът му бе остър, пълен с горчивина и тъга.

— Правила си се на Джей Джей Пепър в продължение на осем месеца. Осем месеца, по дяволите, и не си ми казала думичка!

— Искан да ти кажа.

— Но не го направи.

Тя се скова.

— Прав си. Знаех на какво магаре ще се направиш, когато узнаеш.

— Шопен — повтори той.

Тя стана и отиде при Лен.

— Човекът в онзи край на бара е Ерик Шуджи Шизуми — заяви тя, като свали тюрбана. Русите й коси се разпиляха по раменете. — Излъгах те, Лен. Истинското ми име е Джулиана Фол. Аз съм концертираща пианистка.

Лен скръсти ръце върху гърдите.

— Имената тук не са важни. Важно е коя си всъщност, бейби, какво искаш да правиш. Това има значение.

— Нямам отговор на този въпрос.

— Е, докато го намериш, не възразявам да продължиш да се правиш на Джей Джей Пепър. Само никаква сериозна и високопарна музика, ясно ли е?

Тя успя да се усмихне.

— Това наистина ще довърши Шуджи. Мога ли да посвирия сега?

— Пианото те чака, Джулиана Фол, с лошия му нисък регистър и всичко останало.

Тя хвърли поглед към Шуджи. В чашата му имаше още мартини. Той не се усмихваше, не разбираше; стоеше наранен и гневен. За миг я обзе ужас, като си представи как ще продължи нататък без него. Как ще се справи?

Седна на пианото и изсвири първите акорди от Шопен.

Но не можеше да продължи. Не можеше да подведе Лен, публиката на „Акуериън“, публиката на Джей Джей Пепър. Не можеше да извърши предателство спрямо себе си. И накрая — не можеше да

предаде Шуджи. Ако изсвири Шопен сега, тук, това ще бъде лъжа. Той, разбира се, няма да го схване така, но тя няма какво да направи. Подхвана парче на Дюк Елингтън, за което реши, че ще допадне на всички. Дори на Шуджи.

Но когато свърши и се обърна, него го нямаше. Пред стола му върху бара стоеше единствено недопитата чаша мартини.

Застанал в края на Сентръл Парк срещу жилищната сграда „Бересфорд“, Хендрик де Гийр духна в шепи, за да стопли премръзналите си пръсти. Очертаваше се страшно студена нощ. Копнееше за бутилка джин, но се бе отрекъл от пиенето. Чувствата, комбинирани с алкохол, ще го направят небрежен. А не биваше да го допуска. Съзнаваше, че сега, когато страхливецът Райдър е разказал всичко на Блок, сержантът сам ще се втурне да открие дали Менестрелът е загубен. Не би приел ничия дума по този въпрос; камъкът предлагаше прекалено много възможности. Хендрик добре разбираше подобен начин на мислене.

Това му оставяше два пътя на действие: или да се оттегли, или да предприеме нещо.

Но преди всичко, преди да вземе решение, трябва да събере информация. Вече откри, че следят Катарина. Сега стоеше пред „Бересфорд“ и виждаше как един от хората на Блок стърчи на автобусната спирка пред Природонаучния музей, като пристъпяше от крак на крак, за да се сгрее.

Значи дъщерята също е под наблюдение. Блок не оставяше нищо на случайността — никога, — но още нямаше готовност да премине към действия. Сержантът бе суров, непоклатим мъж без видими слабости. Все още навлизаше в бизнеса, но вече се ползваше със солидна репутация. Плащаше добре и навреме. Именно това привлече Хендрик и той се остави Блок да го наеме. Доходи и оцеляване — основните му интереси от години насам; щом Филип Блок обещава да ги превърне в реалност, Хендрик е готов да работи за него.

Неколцина елегантно облечени мъже в смокинги и жени във вечерни тоалети и кожени палта излязоха от „Бересфорд“, следвани от набита стара жена в непретенциозно вълнено палто, с шал, увит по селски около главата, и боти.

От другата страна на улицата човекът на Блок стъпка цигарата.

Хендрик присви очи, когато жената стигна под светлината, хвърляна от уличната лампа, и видя обикновеното квадратно лице.

Вилхелмина!

Почти се засмя на глас. Естествено, че ще е тук! Независимо от опита му в подземния свят — а той действаше там вече от четиридесет години — смяташе Вилхелмина Пеперкамп за една от най-подозрителните жени, които някога е срещал. О, Вили. Видя, че вече е забелязала човека на Блок. Някога Хендрик се възхищаваше от нейната прямота и компетентност и намираще невзрачността и за утешителна, дори някак привлекателна. На нея винаги можеше да се разчита. За известно време това бе достатъчно.

Тя пое по Западна осемдесет и първа улица с енергична крачка, а човекът на Блок я последва. Хендрик остана на мястото си. Никак не се тревожеше. В продължение на пет години Вили подвеждаше нацистите и Зелената полиция. Щеше да успее да ги заблуди до края, ако не беше Хендрик де Гийр.

След няколко минути човекът на Блок се върна; изглеждаше объркан и раздразнен. Този път Хендрик се засмя на глас. Не, не че мъжът бе некомпетентен. Той просто не подозираше с каква жена си има работа.

Точно посягаше за пура, когато двама изскочиха от тъмните студени сенки на парка и застанаха от двете страни на холандеца. Проблеснаха остриета на ножове. Хендрик изсумтя от отвращение. Да го вземат дяволите Ню Йорк! Не разполагаше с време да го нападат. И двамата мъже изглеждаха в добра форма, макар и по-възрастни, отколкото очакваше. Нямаше съмнение, че се смятаха за много свирепи.

— Портфейлът ти, старче! — нареди единият.

Хендрик сви рамене, мина му през ума, че остарява. Трябваше да чуе приближаването им, да допусне подобна възможност. В момента обаче се намираще в неизгодно положение, понеже не желаше да привлече вниманието. С премръзнали пръсти извади портфейла от джоба на панталоните и го подаде на единия мъж; другият стоеше с насочен нож, докато съучастникът му разглеждаше съдържанието.

— Какво правите? — попита Хендрик, изпълнен с подозрение.
— Вземете го и се омитайте...

Почакай, мина му през ума. Ако са обикновени нападатели, щяха да го вземат и да изчезнат. Вече щяха да са потънали в парка с плячката си. Нямахше защо да проверяват самоличността му.

А те очевидно искаха да са сигурни кой е той.

Преди да изпълнят нарежданията на господаря си сержант Филип Блок и да го убият.

— Копелета — просъска той без особено вълнение.

— Ъ?

Озадачените изрази бързо се смениха с изненада, а после с болка и ужас: Хендрик замахна косо с ръка към врата на мъжа, който държеше портфейла му; другият посегна към него с ножа, но холандецът бе готов и избягна удара — острието леко разпра само палтото му. Докато първият мъж се задушаваше, Хендрик блъсна втория и бързо, с енергия, която изненада самия него, избяга. Нападателите му нямаха никакъв шанс да го хванат.

Изскочи на улицата. Засвириха автомобилни гуми, започнаха да бибиткат клаксони.

Едва когато стъпи на отсрещния тротоар, пред „Бересфорд“, Хендрик погледна назад. Двамата мъже бяха изчезнали. Пред музея другият човек на Блок също не се виждаше. Хендрик изсумтя, но без особено задоволство.

Преди двадесет години щеше да избие всичките.

В кухнята на племенницата си леля Вили не намери нищо, което да ѝ допадне, и излезе да потърси нещо за ядене. Джулиана не се засегна. Вместо това, щом вратата се хлопна след леля ѝ, тя седна пред пианото. Не очакваше, че ще може да свири. Прекалено много неща я разсейваха. И въпреки всичко успя, и то със съсредоточаване, което ѝ убягваше от месеци. Независимо от смъртта на вуйчо ѝ, независимо от мълчанието на майка ѝ, независимо че леля ѝ е навън в тъмнината, че сградата се наблюдава, а в съзнанието ѝ постоянно се мяркаха тъмните очи на Матю Старк и неизменното му кожено яке, тя започна да постига известен напредък с концерта на Шопен. Реалният свят не я изкара от релси. Той се превърна не в нещо, от което да се спасява, а в нещо, което да изрази.

Толкова просто.

Само Шуджи бе в състояние да го разбере. Но никога нямаше да го направи. Спомни си как единадесетгодишна посети заедно с родителите си великолепната му къща в Ист Сайд; тогава реши, че това е най-привлекателният, най-невероятният мъж, когото някога е виждала. Притежаваше всичките му записи, слушаше ги по цели нощи, докато родителите ѝ смятаха, че спи. Неговите способности я караха да плаче от ярост, ревност и удивление заради всичко, което той успява да направи, а тя — не; поне за момента. Но когато Шуджи я отведе сама в студиото си, първото, което му каза, не беше колко е великолепен, а че е облечена в бяло за запознаването им, защото той винаги носи черно.

Повече от всичко друго — призна ѝ го години по-късно — именно тази реплика го бе накарала да я приеме за своя ученичка. Той съзнаваше, че е силна личност. Нямаше никаква потребност да моделира друг и да го превръща в мини-Шуджи. Желаете, насърчаваше, изискваше нейното развитие като творческа индивидуалност.

А сега не проумяваше защо ѝ е необходимо да боядисва косите си розови и да свири джаз в Сохо. Искаше да е независима, но да не нарушава никое от съкровенията му правила.

— Копеле такова — промърмори тя, без да престава да свири. — Проклето копеле.

Не обърна внимание на напирещите в очите сълзи, на болката в мускулите, на пустотата в душата ѝ, на суровия страх, който нямаше нищо общо с диаманти, случайни смърти или следящи я мъже.

Шуджи го нямаше. Господи, помисли си тя, какво ще правя?

Матю изпи една бира и изгледа част от баскетболен мач просто за да се успокои, но нищо от приложеното не постигна желания резултат. Невестулката, Блок — къде, по дяволите, бяха? Отиде за още една бира и седна до телефона в помещението, което напоследък минаваше за негов кабинет. Там най-забележителните вещи бяха телевизорът и стереоуредбата. Дванадесетина броя на „Спортс Илюстриейтед“ покриваха на пластове пишещата машина. Най-долният брой, забеляза той, бе отпреди осем месеца. Нямаше компютър.

Задоволяваше се да работи на него в новинарската зала. Не му допадаха всички премигващи насреща му светлинки.

Хвана слушалката и си каза да не го прави.

Но не се вслуша във вътрешния си глас. Помнеше номера наизуст и на два пъти тази вечер бе започвал да го набира.

Последваха четири иззвънявания и се чу гласът ѝ на телефонния секретар: *В момента не съм в състояние да се обадя, но ако оставите името си, телефонния номер и кратко съобщение...*

— Джулиана, ако си там, вдигни проклетия телефон. Ако не...

Машината прекъсна.

— Матю? — звучеше отнесена. — Какво има?

Докато слушаше гласа ѝ, скованите му мускули започнаха да се отпускат. Тя имаше изразителен, красив глас — помогна му да си представи очите ѝ: живи, пълни с енергия. Започна да си представя как устните му докосват нейните. Движиш се прекалено бързо, приятелю, помисли си той и отпи от бирата.

— Свиреше ли? — попита той.

— Да. Май да...

— Май?

— Някак се увлякох. Не ми се е случвало от известно време. Не мисля къде съм, какво правя. Просто напълно се потапям. А когато спра, ми е нужно известно време... — спря да си поеме дъх, сякаш беше тичала — да се върна, откъдето съм се отнесла. Май работех върху... Какво беше? А, да — Шопен. Не ми е лесно да говоря след такава силна концентрация. А да ме видиш какво представлявам, след като съм прекарала така седем-осем часа.

— По-отнесена ли си, отколкото в момента?

— Доста.

Трудно му бе да си го представи. Но изведнъж Матю изпита желание да узнае какво мотивира тази разкошна, ексцентрична жена. Кое я тласка да постъпва по този начин? Коя е причината да се придържа към подобно поведение? Притежаваше невероятна енергия. Та тя току-що се бе върнала от Антверпен, за бога. Той едва се концентрираше върху баскетболния мач, да не говорим, ако трябваше да се съсредоточи върху Шопен. Спомни си колко изпотена беше след концерта си в „Линкълн сентър“ и въпреки всичко изглеждаше така овладяна. Дали тази жена някога се отпускате?

Във Вермонт, сети се той. Там няма пиано.

— Радвам се, че не съм ти съсед — отбеляза той и долови хумористичните нотки в гласа си.

Тя се засмя; онзи приглушен, сексапилен смях, загатващ за известна необузданост.

— Стените в „Бересфорд“ са доста плътни. Това е една от причините да живея тук. На леля Вили не ѝ харесва. Впрочем не съм и очаквала друго. Но какво искаше да кажеш?

— Джулиана, всичко това с Менестрела, вуйчо ти, Рейчъл Стейн — много е сериозно.

— Знам.

Отговори суховато, троснато. Беше се върнала към действителността.

— Не исках да прозвучи покровителствено, но е по-сериозно, отколкото беше дори вчера. Изслушай ме, Джулиана. Искам да стоиш в апартамента си колкото е възможно повече и да свириш на пианото, а не да се набъркваш в тази каша.

— Да не би да става въпрос за Отис Реймънд? Да не му се е случило нещо?

Той оцени тревогата в тона ѝ.

— Не съм чул.

— Тогава какво?

Фил Блок знае името ти, знае за пътуването ти до Антверпен, подозира, че камъкът вероятно е у теб. Няма значение дали е така или не. Няма значение какво знаеш и какво не си ми казала. Просто стой настрана, скъпа.

Но на глас той каза:

— Има нова информация. Ще ти разкажа някой друг път. Пази се.

— Матю...

— Направи го, Джулиана. Довери ми се за това. Господ ми е свидетел, че знам за какво говоря.

В продължение на няколко секунди остана смълчана. Накрая заяви:

— Наясно си кой стои зад всичко това, нали?

Звучеше задъхана, развълнувана, изплашена и Старк знаеше, че ако продължи да ѝ говори, тя ще цъфне на прага му и ще се озове в

още по-дълбока каша отпреди. Почти виждаше блясъка в студените смарагдови очи. Господи, трябва да намери Блок! Но какво ще му помогне това? Ако подгони Блок, има опасност да изложи Невестулката на по-голяма опасност. Дяволите да го вземат Райдър...

— Не съм в състояние да говоря. Но ти се пази.

— Няма да говориш, искаш да кажеш — отново се държеше като студена, овладяна дама. — Във Вашингтон си, нали?

— Пази се. Защо не заминеш за Върмонт?

Тя му затвори телефона.

Катарина стоеше до прозореца в спалнята си и гледаше към коледната украса на Парк авеню. Сълзи се стичаха по страните ѝ, но тя не си даваше труда да ги избърше. Мислите ѝ я отнесоха далеч назад, преди четиридесет години, когато прекара последната Коледа с майка си и баща си. Тогава беше още момиче, но вече въртеше домакинството. Бе планирала тържеството от седмици и набавила продуктите, за да приготви *speculaas* и *appelbeignets*, а Хендрик донесе ром и какао. Как хубаво си изкараха! Йохан успя да дойде. Беше толкова висок и сериозен, а Ан така сладка и тъжна. Йохан, набеязан за депортиране в нацистки трудов лагер, се криеше; беше *onderduiker*, а Ан, като еврейка, встъпила в смесен брак, трябваше да се яви за стерилизация. Тя отказа и също се криеше. Семейството ѝ — родителите и по-малките ѝ сестри — беше депортирано предишната година и още нямаше официална информация къде се намира. Слуховете бяха прекалено зловещи, за да им се вярва.

Но онази Коледа се абстрахираха от толкова много неща, смяха се и се забавляваха, а после Катарина изпрати по Вилхелмина лакомства за Рейчъл и Абрахам. В един от редките си изблици на чувства майка ѝ прегърна и двете си дъщери и заяви, че са чудесни млади жени. Хендрик изрази пълно съгласие с нея и когато никой не гледаше, целуна Катарина по бузата. О, как се изчерви тя! Часове след това лицето ѝ пламтеше. Той бе на двадесет и пет, герой от нелегалната съпротива. Всички го обожаваха.

Сега, най-сетне, тя избърса сълзите и ѝ се прииска в този момент майка ѝ да е тук, при нея. Катарина бе почти на шестдесет — по-възрастна от майка си, когато почина. И въпреки това мечтаеше за

онова строго, но любещо напътствие, за мекия skut, за силното рамо, на което да си поплаче.

Не бива да виниш себе си, мила Катарина...

— О, мамо — простена тя на глас, парализирана от страх и нерешителност. Откакто поговори с Вилхелмина, се самовглъби, скри се от действителността и търсеше отговори, като гледаше през прозореца към зимното небе, сивите сгради и коледната украса. Ала не ги намираше. — Само да беше тук, мамо, за да ми кажеш какво да правя.

Избърса сълзите си и се извърна от прозореца. Представи си малкото си момиченце с плитчици и изцапани гуменки как се катери на столчето пред пианото и ѝ се прииска да се върне в онова време, да вземе детето в прегръдките си и просто да го подържи.

Трябва да си силна, Катарина, чуваше тя гласа на майка си. *Трябва да си силна.*

Отиде в библиотеката, където Ейдриан, въпреки късния час четеше някаква книга.

— Ейдриан — започна тя, като се стараеше да звучи непринудено, но стомахът ѝ бе свит от напрежение, — идвала ли е Джулиана някога при теб с молба да наеме банков сейф?

Той я погледна. Привлекателното му лице бе пълно с нежност, докато я изучаваше. Виждаше колко е разстроена, но не я попита за напрежението, което долавяше у нея от последното изпълнение на дъщеря им в „Линкълн сентър“. Не че не се интересуваше или му липсваше желание да узнае. Многократно в миналото ѝ бе казал, че иска да знае всичко за нея — всичко, което тя е склонна да сподели. Но добави, че разбира колко затворена в себе си е тя, уважава природата ѝ и е приел съществуването на част от нея, за която никога няма да узнае. Винеше семейството ѝ, войната. Тя е била толкова млада — достатъчно възрастна, за да помни, но достатъчно малка, за да не разбира истински.

— Интересува се от сейф, така ли? — попита той все още загледан в нея.

Катарина сви рамене. Мускулите на врата я заболяха от движението, защото бяха напрегнати до крайност. Безгрижното ѝ съществуване я бе разглезило: имаше съпруг, дете, храна, подслон, дрехи. От толкова години нищо не ѝ липсваше.

— Има толкова много скъпоценности — обясни тя неубедително.
— Редно е да наеме сейф.

Ейдриан въздъхна. И тази вечер нямаше да получи никакво обяснение.

— Ще поговоря с нея, ако искаш.

— Моля те.

— Ще си лягаш ли? — попита той.

Това просто бе друг начин да зададе въпроса дали смята, че ще може да заспи тази вечер. От посещението на Рейчъл почти не бе спала. Ейдриан се опита да я утеши, но дори след като се любиха, тя продължаваше да лежи по гръб и да се взира в тавана.

— След малко — отвърна тя, доловила нотките на обич в гласа му. Обич по-дълбока, отколкото думите можеха да изразят. Обич, която приемаше полуистини. Умът ѝ трескаво се питаше: Ако Менестрелът е у Джулиана, какво би направила тя? Какво бих направила аз на нейно място?

Да, мамо, знам, помисли си тя. Трябва да съм силна.

След обаждането на Матю Джулиана не успя да се върне в състоянието си на транс и заряза пианото. Съзерцаваше прекрасната гледка през прозореца, чудейки се за пореден път дали да разкаже на някого за нешлифования Менестрел, когато леля Вили нахлу, мърморейки под нос на холандски.

— Добре ли си? — Джулиана се надигна от дивана.

— Разбира се. Проследиха ме, но това няма значение. Имаш ли бинокъл?

— Случайно — да. Обикновено го държа в къщата си във Вермонт, за да наблюдавам птиците, но се оказа, че освен врабчетата не различавам другите и...

Леля Вили нетърпеливо я прекъсна:

— Иди го донеси.

— Защо?

— О!

— Добре, добре.

Извади го от чекмеджето на библиотеката и се върна във всекидневната, където леля Вили, с прилепено към стъклото лице,

гледаше към Сентръл Парк.

— Знаех си, че съм го видяла!

Джулиана ѝ подаде бинокъла и попита:

— Кого?

— Хендрик де Гийр — Вилхелмина взе бинокъла, погледна и ѝ го върна. — Точно така си знаех: изчезна.

— Той е бил отвън? Но защо...

— Има си причини. Сигурна съм. Винаги си има причини.

— Лельо Вили, бих искала да науча малко повече за него. Предал ви е, теб и мама, по време на войната, но как? Какво точно е направил? Защо е тук сега? По дяволите — та той се навърта пред жилището ми!

— Уморена съм — обяви Вилхелмина и се прозина. — Отивам да си легна. Съветвам те и ти да сториш същото. Утре рано сутринта трябва да тръгнеш за Вашингтон.

Джулиана за малко не простена: да се справи с Матю Старк едва ли представляваше по-тежка задача от това да се справи с Вилхелмина Пеперкамп.

След нахлуването на Старк Райдър се опита да се успокои. Потта бе залепила ризата за гърба му и се стичаше по лицето и под мишниците. Усети как започва да трепери, обзет от познатата нерешителност. Господи, всичко ли знае Старк? Райдър дишаше учестено, но скоро се овладя и се отправи към горния етаж, където взе душ, за да отмие потта и страха. Посещението на Старк, повтаряше си той, не означава нищо.

Почувства се по-добре, когато облече халата и слезе долу в кабинета. Извади бутилка уиски и седна пред мраморната камина. Докато пиеше и наблюдаваше как загасва огънят, мислите му се върнаха двадесет години назад. Нима мина толкова време? Всеки миг от онзи ужасен, трагичен ден му се струваше така жив, така истински. Преглътна и усети същата горчилка, както когато разбра, че хеликоптерът, на който разреши да лети в горещата зона, е под обстрел.

Спомни си как тогава си помисли, че не бива да се тревожи: Мат Старк пилотираше. На Железния му оставаше още месец от

едногодишната служба, вече бе получил високи отличия за проявите си. Войниците се чувстваха спокойни, когато летяха с него.

Мисията трябваше да е лесна и безопасна: да закарат подкрепления на един взвод — този на лейтенант Самюъл Райдър — в „студена“ зона за кацане. Какво можеше да им се случи? Но се оказа, че зоната за кацане е „гореща“, и никой не съобщи на Старк, докато не стана прекалено късно и не се озоваха под вражески обстрел.

— Никой не беше виновен — промърмори Райдър на глас в тихия кабинет. — Беше война. Беше възможно да се случи всичко.

Макар Райдър да бе командващият офицер, първоначално се смая и ужаси от създалата се обстановка до степен да не забележи, че са под обстрел. Машината започна да пада.

Нямаше нищо, което дори Матю Старк да успее да направи.

Райдър си спомни, че чуваше писъци; продължаваше да ги чува и досега в кошмарите си. Прекалено късно се спусна към падащата машина... И още помнеше желязната хватка на Отис Реймънд — стрелецът го сграбчи и го бутна настрана, та картечната стрелба да не разкъса лейтенанта.

Спасителен отряд събра оцелелите и ги закара в базовия лагер. Като взводен Райдър трябваше да даде обяснения, но това далеч не го притесняваше толкова, колкото да застане очи в очи с Матю Старк. Железният обаче без видими емоции по младото му лице само погледна Райдър с тъмните си очи и не пророни нито дума.

Висшестоящите офицери настояваха да узнаят какво точно, по дяволите, се е случило, но Старк не се оправдаваше, нито приписа вината на друг, освен на себе си. Пое отговорността за хеликоптера и пътниците си. Той седеше на пилотския стол, не някой друг.

— Обстрелваха ни — каза единствено той. — Там навън се води война, нали знаете?

Случката обаче го разтърси не по-малко, отколкото всички останали и според Райдър действията на Старк го доказваха. Той не се прибра след изтичането на месеца, а се присъедини към разузнавателните отряди, които се придържаха към примитивна, но ефективна тактика: „примамката“ се впускаше и предизвикваше врага да стреля, с което издаваше местонахождението си. После се появяваха „змиите“ и откриваха огън. Работата, особено на хеликоптерите „примамки“, беше опасна. В разузнавателните отряди имаше висока

смъртност. Но те пък не превозваха войници, а летяха сами. Матю Старк и Отис Реймънд, който последва своя кумир, Железния, бяха сред оцелелите.

Сам Райдър, вече у дома, във Флорида, се бе надявал, че ще загинат.

Сега, наливайки си поредното уиски, успя да си наложи да не мисли за тях. Разви способността да отхвърля нежеланите мисли. Трябва да забрави Железния и Невестулката; трябва да стане неоткриваем за Филип Блок. Независимо какво знае Матю, той не разполага с доказателства; няма нищо, което да може да напечата. А и е редно да бъде много-много предпазлив във всичко, което пише за сенатора Сам Райдър. Старк не би искал да го обвинят, че започва лов на вещици.

Нищо не трябваше да се случи. Райдър искаше единствено Блок да стигне до нешлифования Менестрел. Тогава, най-сетне, ще бъде доволен и ще се махне от живота му.

Блок трябва да се добере до Менестрела.

Но какво ще направи, за да го получи? Ти му даде имената на Пеперкампови. Той е в състояние да ги открие. Вероятно ще открие и Джулиана.

Джулиана.

Името ѝ отново се появи. Защо не успява да спре да мисли за нея? Няма начин да е замесена в тази каша; не може да има нищо общо с Менестрела. Безпредметно е Блок да тръгне след нея.

Освен ако няма основание да смята, че камъкът е у нея. Няма да миряса, докато не е абсолютно сигурен, че не е. Докато не се убеди, че никоя от жените Пеперкамп не го съхранява, включително и Джулиана.

Райдър си пое дълбоко въздух и бавно отпи от уискито. Оставаше му да се надява, че Блок ще тръгне първо по следите на майката и лелята и че една от тях ще го отведе до Менестрела.

Освен това Сам Райдър не е отговорен за онова, което върши Блок.

Наля си още една чаша и я отнесе със себе си в леглото.

Катарина остави пластмасовата кофа на тротоара пред пекарната. Гореща сапунена вода се посипа по гуменките ѝ, но тя не обърна внимание. Беше рано, точно след зазоряване, и студено. Потопи четката си във водата и застана на колене. Плътните вълнени панталони бяха износени на коленете точно от този ритуал. Всяка сутрин тя измиваше с четка тротоара от вратата на пекарната до бордюра — древен холандски обичай от паметивека. Ейдриан и Джулиана се шегуваха, че притежава най-чистото парче тротоар в цял Ню Йорк. На два пъти почти я арестуваха заради странното ѝ поведение. И въпреки това Катарина твърдо вярваше, че чистият тротоар подпомага бизнеса. А и дори да нямаше финансови облаги от усилията ѝ, Ню Йорк никога не бе така тих, както на зазоряване. Именно тогава можеше да мисли. Да мечтае. Да си спомня.

Но тази сутрин работеше бързо, защото бе ужасно студено, и настървено, защото отчаяно се стараеше да не мисли, да не мечтае и да не си спомня. Рейчъл... сенаторът Райдър... Джулиана... Вилхелмина... Йохан. Господи, какво ставаше с нейния свят?

Отново...

Независимо от студа и безбожния ранен час, мъжът стоеше там, от другата страна на улицата; наблюдаваше и не се интересуваеше, че тя знае за присъствието му. Беше млад, тъмен, с изящни черти, не особено висок и носеше дрехи, които да не се открояват в този позискан квартал, обитаван от хора с доходи над средните. Днес сутринта бе избрал панталони от хубав вълнен плат и яке от агнешка кожа. Но независимо от всичко, изглеждаше уморен и очевидно се чувстваше неудобно. Хрумна ѝ налудничавата идея да отиде да го покани на кафе. Но се сети колко млади и невинни изглеждаха навремето и хората от Зелената полиция, и холандските нацисти с черните си ризи, и се възпря.

Зад гърба си дочу лек, характерен смях и се спря, понеже реши, че си е въобразила. Беше смях от мечтите ѝ, от спомените и

моминството ѝ; всичко беше толкова отдавна, но съвсем ясно се бе запечатало в съзнанието ѝ; така ясно, с такава горчилка. Хендрик...

Ала смехът се чу отново и Катарина пусна четката във водата и се извърна, като седна на пети. Посегна да напъха измъкнал се бяло рус кичур зад ухото, но се сети, че е с дебели гумени ръкавици, за да топят ръцете ѝ. Чувстваше носа си студен и зачервен. Но когато вдигна поглед към топлите сини очи на Хендрик де Гийр, изминалите години сякаш се стопиха. Тя не видя нито една от дълбоките бръчки, нито един от белезите, оставени от годините. Видя единствено дръзкия, смел млад мъж, какъвто някога беше; поне за нея.

„Никога ли не се страхуваш“ — го бе попитала тя.

„Само за теб, сладка Катарина“ — отвърна ѝ той и тя му повярва.

— Ти си удивителна чистница — заяви той на английски, — дори за холандка.

— Това е влиянието на майка ми — гласът ѝ прозвуча прегракнал и неестествен заради напрежението и обзелата я дълбока тъга: не заради миналото каквото беше, а заради миналото каквото можеше да бъде. Тя също говореше на английски. Това ѝ помагаше да се задържи в действителността. — Мама посвещаваше цялото си време на работата за Съпротивата, не помниш ли? Аз, като най-малката, се грижех за домакинството. Отначало не се справях добре, но мама бе толкова възискателна, че скоро се научих. Намереше ли, че липсва копче на някоя от ризите, ги отрязваше всичките, за да ги зашия наново.

Хендрик пак се засмя и този път тя видя бръчките около очите.

— Винаги ми е напомняла за Вилхелмина.

Вилхелмина и майка им — да, приличаха си. Сурови, цинични, никога не се доверяваха докрай на хората и същевременно — по свой начин, обични. Реалистки — така се наричаха. Може да беше и така. Те се досетиха какъв е Хендрик далеч преди другите.

Катарина се изправи на крака; магията на момента изчезна. Хендрик де Гийр никога не е бил дързък или смел, а моминството ѝ отдавна премина. Залитна, скована от приклепналата поза — вече не беше така млада, а и Хендрик стоеше до нея, както не е бил от толкова дълго време. Тя го зърна в „Линкълн сентър“ и се досети, че ще се появи някога; може би дори желаше да се появи.

Той я прихвана за ръката и ѝ помогна. Тя стоеше близо до него, докато вятърът фучеше по празното авеню. Чувстваше се някак замаяна и без видима причина се сети за кифличките с канела, които възнамеряваше да направи днес сутринта — стара, изпитана, утешителна рецепта — и се зачуди дали ще ѝ остане време за тях.

— Какво правиш тук? — попита тя тихо.

Той се усмихна, като все още държеше ръката ѝ. През дебелията стара рибарска жилетка тя усещаше натиска на пръстите му. Винаги е бил така солиден; така силен. Дори сега, почти на седемдесет, изглеждаше доста привлекателен и вдъхваше доверие, че може да се разчита на него. Само да не го познаваше какъв е всъщност.

Той отвърна:

— Искан да те видя.

— Да... — тя извърна очи.

— Рейчъл...

— Съжалявам, че я няма.

— Знаеш, че бе тръгнала да те преследва.

Той кимна, макар на нея да не ѝ трябваше потвърждение.

— Рейчъл искаше отмъщение, Катарина.

— Не, Хендрик — тя се отдръпна от него и ръката му увисна някак безпомощно. — Тя искаше справедливостта да възтържествува.

Той доби наранен вид.

— В Амстердам направих каквото трябва, за да те спася...

— За да спасиш себе си! Няма да ме натовариш с подобна вина.

Но тя живееше с нея всекидневно.

— Времената бяха трудни, Катарина — отбеляза той, сякаш говореше на дете. — Миналото е приключило.

— Миналото не е приключило. За никой от нас не е — очите ѝ святкаха свирепо и непроцаващо. — Ти ли уби Рейчъл?

— Не! — изглеждаше така стъписан, сякаш беше изключено да му хрумне подобно зло. — Не, Катарина. Не можех да сторя подобно нещо.

— Дори не и за да спасиш себе си? — попита тя презрително, но усети как умората и тъгата я завладяват. — О, Хендрик, върви си. Изчезни, както постъпи и преди.

Той поклати глава.

— Опитвах. Съзнанието ми подсказва да постъпя така, но сърцето ми диктува друго. Катарина, хората, с които си имам работа, са разбрали за нешлифования Менестрел. Искат го и няма да се спрат пред нищо, докато не го получат. Повярвай ми, скъпа, познавам тези мъже — направи пауза. Очите му я гледаха топло и благо, доколкото бе възможно за мъж, живял неговия труден, студен живот. — Нека да те отведа, докато ги убедя, че Менестрелът не съществува.

Катарина премигна бързо няколко пъти, ала сълзите бликнаха; искаше да ги избърши, но се сети за ръкавиците. Свали ги и ги остави да паднат на тротоара. Ръцете ѝ трепереха неконтролируемо. Господи, мина ѝ през ума, ще спрат ли някога. Имаше чувството, че затрепериха, откакто Рейчъл се появи в пекарната след четиридесет години.

Нешлифованият Менестрел... Дяволите да го вземат проклетия камък!

— Не — отвърна тя накрая със задавен шепот. — Няма да спасиш мен, а да оставиш други да страдат. Няма да го допусна.

— Мога да спася всички.

Тя изхлипа:

— Както в Амстердам ли?

— Катарина, чуй ме. Нищо няма да се случи на теб, дъщеря ти или Вилхелмина. Обещавам ти.

— А Йохан? Ти го заведе в Амстердам, нали? Опитал си се да го накараш да ти даде проклетия диамант. Хендрик, Хендрик... Въобще не си се променил.

— Сърцето му не беше здраво. Нищо не можех да направя — взе ръцете ѝ и здраво ги стисна. Тя се изненада, че неговите са толкова топли. — Не искаш да ми повярваш.

— Хендрик, моля те — гласът ѝ изневери и тя се разсърди на себе си заради сълзите, надеждата, мисълта, че той може да се е променил. За това, че ѝ се искаше и двамата да се престорят, че случилото се в Амстердам никога не е било. — Никога вече няма да ти повярвам.

Той изглеждаше наранен, но същевременно не и изненадан. Сякаш почти с радост приемаше удара. После вечният, дразнещият, отблъскващ оптимизъм и непоклатимата вяра в себе си взеха връх:

— Мога да спра това, Катарина. Ако ми кажеш къде е Менестрелът...

— Не! — тя го удари по гърдите. — По дяволите, Хендрик, не! Дори да знаех, никога няма да ти кажа. Менестрелът е загинал заедно с Йохан. А сега си върви... В името на Бога върви си, Хендрик.

— Катарина...

Тя поклати глава и се въздържа да не последва импулса си да хукне. Вили не би постъпила така; нито майка им. А тя трябва да предпази Джулиана. Катарина се насили да го погледне в очите, които никога не казваха истината.

— Разбери ме, Хендрик. Не въвличай дъщеря ми в кашата, в която си се забъркал. Ако докоснеш Джулиана — ако някой, свързан с теб, я докосне, — няма къде да отидеш или да се скриеш и аз да не те намеря. А ако умреш преди мен, ще се срещнем в ада.

Хендрик преглътна, облиза напуканите си устни и прошепна:

— Не ме мрази, сладка Катарина.

— Не те мразя — отвърна тя уморено. — Никога не съм те мразила.

Мина покрай него и без да иска, бутна кофата, докато се втурваше вътре, затръшна вратата и я залости след себе си. Звукът от резето изкънтя в тихото помещение.

Хендрик де Гийр стоеше сред мръсната вода и безизразно гледаше към пекарната. Катарина си припомни, че той е същият лекомислен, егоистичен страхливец, какъвто бе в Амстердам. Как е възможно да изпитва жал към него след стореното? Нищо не се е променило. Нито Хендрик, нито тя, нито миналото.

Наблюдаваше го през прозореца. Той се наведе, изправи кофата и вдигна една от гумените ѝ ръкавици. Притисна я към устните си. Катарина сподави вика си, когато той пристъпи напред и закачи ръкавицата върху дръжката на вратата.

Не каза нещо, а се извърна и тръгна бавно по Медисън авеню; самотен.

Джулиана се преправи на Джей Джей Пепър, за да избегне проследяването до летище „Ла Гуардия“, после се преоблече в дамската тоалетна на „Газет“, като остави дрехите на Джей Джей в

хартиена кесия под мивката, и едва тогава се отправи към новинарската зала. Носеше габардинен костюм в шоколадов цвят, шалче около врата и прибрани назад коси. Смяташе, че изглежда добре. Един репортер ѝ посочи бюрото на Матю — засега празно. Тя седна на стола с висока облегалка, като хвърли поглед на бележките и хартиите, разхвърляни отгоре. Зърна некролозите на Рейчъл Стейн и вуйчо си и усети как изражението ѝ става сурово.

Висока жена с очила с тежки тъмни рамки се приближи и попита дали може да ѝ помогне. Джулиана се представи.

— Аз съм Алис Фелдън — обясни редакторката, без да откъсва очи от нея. — Значи ти си пианистката на Старк.

Джулиана трепна.

— Той кога ще се появи?

— Точно като теб и аз нямам ни най-малка представа.

— Много е важно да го видя. Имам... нова информация за него. Убедена съм, че ще иска да я чуе.

— Не бъди толкова сигурна — Алис взе лист хартия и молив, написа нещо и го връчи на Джулиана. — Това е домашният му телефон и адрес. Сама реши какво ще правиш.

Върна се на бюрото си. Джулиана посегна, взе слушалката, но не набра номера. Ако Матю вдигне, какво ще му каже? Чудех се кога точно ще се появиш на работното си място. Той ще я попита „защо“. Тя ще му каже, „защото съм там и те чакам“. На което той ще ѝ отвърне: „Ами стой там и ме чакай, по дяволите.“

Тя пхна листчето с адреса в джоба и повика такси.

С един от хората си, следящ на улицата, Филип Блок се ухили на бившия си взводен от стъпалата пред елегантната му къща.

— Добро утро, Сам.

— Блок? Какво правиш тук? — Райдър пребледня. — Мислех, че се разбрахме никога да не се появяваш във Вашингтон. За бога, влизай бързо.

— Успокой се, Сам — Блок пристъпи в тихото фоайе. Държеше пластмасова купичка с плодова салата в едната ръка и с пластмасова виличка напъха хапка в устата си. Навремето пушеше непрестанно. Сега намираше удовлетворение в плодовете и ядките. Понякога имаше

чувството, че е катеричка. Продължи привидно хрисим: — Обожавам столицата. Господи, бих могъл да си купя цяла щайга пъпеши за цената, която ме карат да платя за една плодова салата тук.

Райдър се суетеше.

— Може да поговорим в кабинета, но ми се струва, че срещата ни не бива да е излишно дълга, сержант.

— Нямам нищо против.

Блок последва сенатора до кабинета в задната част на къщата, като пътом прекосиха елегантната трапезария с мебели в стила на кралица Ана. Сержантът знаеше, че е стил кралица Ана, защото години наред майка му държеше залепена върху хладилника снимка на трапезария в този стил. Именно такава трапезария мечтаеше да притежава един ден вместо нейната, която беше доста износена. Никой от семейството им не можеше да си го позволи финансово, нито им пукаше дали мечтата ѝ ще се сбъдне. Несретници ги наричаше майка им; вие сте сбирщина несретници. Сега тя вече беше възрастна, но сигурно продължаваше да държи снимката на хладилника.

Кабинетът обаче не напомни на Блок нищо познато: ориенталски килим върху дървен под — май от черешови дъски, както изглеждаше, — тапицирани с кожа столове, диван, месингови лампи, подобаващи за мъж декоративни предмети, картини на коне. Върху античния секретар имаше и поставена в рамка снимка на Сами при произвеждането му в лейтенант от армията на Съединените щати. Рамката, отбеляза сержантът, бе сребърна.

— Гледай, гледай — възкликна той, обхождайки с поглед стаята. — Винаги съм си представял, че така живееш.

— Хайде да свършваме с тази история.

С нервен жест Райдър посочи към кожените столове и двамата седнаха. Блок довърши салатата си.

— Две неща — подхвана сержантът привидно приятелски. Хората му го държаха в течение с навременни и подробни доклади. Знаеше, че контролира положението. — Първо: един от моите хора е зърнал Хендрик де Гийр пред пекарната на Катарина Фол днес сутринта. Той не се е измъкнал от тази история. Опитаме да го изкараме от играта снощи, но...

— За бога! Нищо не ми казвай!

— Защо? Тук да не те подслушват? Сами, Сами, успокой се. Както и да е — според мен Де Гийр иска да стигне до диаманта самостоятелно. Това никак не ми се нрави. Второ: както ти е добре известно, Матю Старк не се е отказал. Моят човек ми събщи, че е бил тук и...

— Какво!?

— Виж, лейтенанте, трябва да държа нещата под контрол.

— Ти си ме следил?

— О, не хленчи така. Да, разпоредих да те наблюдават — за да предпазя както теб, така и себе си. Ще престанеш ли да ме прекъсваш? Засега ще предположа, че не си казал на Старк нищо, но ако продължи да ровичка, няма нужда да те съсипвам аз — той самият с удоволствие ще свърши тази работа.

— Де Гийр е пияница, а Старк не разполага с абсолютно нищо, което да може да използва. Просто не обръщай внимание и на двамата. Сержант, мисля, че е време да приемеш действителността: нешлифованият Менестрел беше хубава идея, но нищо не излезе. Най-добре да се откажеш.

— Сами, Сами — обади се сержантът и поклати глава с мнимо разочарование. — Прекалено лесно се предаваш. Та ние още дори не сме започнали да търсим този камък.

— Никакво ние, сержант — Райдър се наведе напред със свъсени вежди. Изглеждаше по-изплашен, отколкото решен. — Аз вече не съм замесен. Предупредих те, че не мога да бъда.

— Знам, ти си сенатор на Съединените щати. Леле, леле. Но сметнах, че е добре да ти кажа какво точно си мисля, става ли? Ти ми набави диаманта, преди да го намеря, или ми дай сигурна информация къде е и сме на чисто. Та аз имам задължения, нали знаеш; кредиторите ме преследват по петите. Не искаш да стоя във Флорида завинаги, нали? Е, тогава помогни ми — ухили се и остави пластмасовата кутийка и виличка на масичката. — Но ако не можеш, предполагам, че дълго ще има да се разправяш с мен.

— Сержант, това не е честно — Райдър бе на път да избухне. — Ако не бях аз, ти дори нямаше да подозираш за Менестрела. А и както ти обясних, няма абсолютно никаква гаранция за съществуването му. Не си заслужава ти или аз да рискуваме...

— Искам този камък — прекъсна го Блок. — И ще го имам. Със или без твоята помощ.

Райдър едва дишаше, очевидно ужасен от предложението на сержанта. Блок се загледа как бившият взводен се опитва да измисли начин да се измъкне от събитията, които той предизвика, за да може по-късно да отрича всякакво участие. Беше виждал това изражение хиляди пъти през годините.

— Не съм в състояние да ти помогна — заяви сенаторът.

— Разбира се, че си — Блок се надигна, изпълнен със самочувствие. — Ти си Златното момче, Сами. Можеш да постигнеш всичко.

Жилищната сграда на Матю — държавна собственост — имаше семпъл, но елегантен вид. Това изненада Джулиана, но после се сети за ЗК. Лесно се забравяше, че тъмният, циничен журналист е автор на бестселър, и тя се зарече при първа възможност да се отбие в книжарница и да си набави екземпляр. Все пак той дойде на един от концертите ѝ. Заради Самюъл Райдър, напомни си тя, а не заради теб.

Пред входа забави крачка. Нямаше преден двор и стъпалата свършваха при тухления тротоар. Тясната улица, добре поддържана, живописна, напомняше на европейските. Джулиана си помисли, че дори леля Вили би я одобрила. Сутринта на закуска тя се оплака от немската кафе машина на племенницата си и Джулиана ѝ изнесе лекция за демократичната Западна Германия, за неправилното схващане относно колективната вина, за безкрайния брой прекрасни германци, с които се е запознавала през годините. Леля Вили само изсумтя и промърмори:

— Ти пък какво знаеш за света. Наистина какво?

Нищо не успя да ѝ отговори.

Докато поемаше по стъпалата, двама мъже тръгнаха след нея и тя усети как се сковала. Извърна се и се огледа трескаво за място, където да се скрие. Такова, като се изключи вътрешността на сградата, нямаше. Но полираната дървена врата бе плътно затворена. Спря на второто стъпало и почувства, че не ѝ достига въздух. Единият от мъжете бе смугъл и набит; як, а и млад; другият — с къдрава коса и

извънредно слаб; също млад. Бяха облечени с дебели жилетки, а не с шлифери и не носеха нито шапки, нито ръкавици.

— Извинете — заговори Джулиана, — май съм сбъркала адреса...

— Как се казваш? — попита по-тъмният.

— Джей Джей.

— Джей Джей как?

— Пепър — щеше ѝ се Лен да е до нея. Или дори Шуджи с един от късите си мечове. — Трябва да вървя.

— Мат Старк ли търсиш?

— Кого?

— Бас държа, че е типът, който би си паднал по готино парче като теб.

— Нямам никаква представа...

Спря и по-тъмният се ухили. Не той обаче измъкна пистолета. Онзи с къдравата коса го стори. Джулиана не разбираше нищо от пистолети, освен че не желае да е насочен срещу нея.

— Искаме да предадеш едно съобщение на Мат — по-тъмният продължаваше да говори. Тя се съсредоточи върху него, защото по този начин не се налагаше да гледа пистолета.

— Добре — съгласи се тя и се възненавидя заради плахо прозвучалия ѝ глас.

Приблужи се към нея и тя долови топлината на дъха му, видя и дребните спукани червени капилляри в очите му.

— Кажу ми да престане да се рови — изрече той отчетливо. — Кажу ми, че Фил Блок е наредил.

Тя кимна и едва измърмори:

— Добре.

— Повтори го.

Години наред бе наизустявала различни концерти, така че слухът ѝ бе доста акуратен.

Кажу ми да престане да се рови... Кажу ми, че Фил Блок е наредил.

— Браво.

Очакваше, че ще си тръгнат, но те се бавеха и я наблюдаваха как се колебае дали да мине покрай тях, или да се втурне към сградата. Не

разполагаше с ключ, нямаше представа дали вратата е заключена и не знаеше дали Матю е вкъщи. Ами ако вече е тръгнал за „Газет“?

По-тъмният вдигна лявата си ръка.

— Не...

Но тя се стовари отстрани на главата ѝ. Ударът я накара да залитне и да се просне върху перваза от ковано желязо. Извика от внезапната болка в рамото и посегна да го прихване, но той я сграбчи за китката и изви ръката ѝ зад гърба. Тя забрави болката в рамото, когато хватката му се затегна. Не ми чупи китката... Господи, не му позволявай да го направи!

— Просто искаме да знае, че сержантът говори съвсем сериозно.

Пусна я.

Тя се строполи на стълбите и дори не се опита да погледне към тях. Не искаше да знае за тях. Не я интересуваше дали си тръгват, нито пък какво правят. Китката ми...

Глупачка такава. Какво значение има китката ти? Тези копелета не те убиха, нали?

Но все пак опипа китката си. Нямаше сериозно нараняване. Затвори очи и усети как цялата трепери. Болката в рамото вече започваше да отшумява. Наред си, каза си тя. Ще се оправиш.

Матю? Дали са наранили и него?

Зад нея входната врата се отвори. Тя се извърна рязко. Беше напълно ужасена. Но моментално разпозна Старк. Той се спусна по стъпалата и я прегърна. За миг изпита благодарност за топлината и стабилността му.

— Всичко е наред, Джулиана — каза той.

— Наред? Наред? — отблъсна го и забеляза, че той е в отлична форма, изглеждаше овладян и сигурен и въобще не се радваше, че я вижда. — По дяволите! Не е наред!

Черните му очи се присвиха; забеляза колко ѝ е трудно да диша, колко е изплашена и разгневена.

— Слава богу, че не си наранена.

— В крайна сметка — не, не съм. Но това определено не се дължи на теб. Ти какво, през прозореца ли наблюдаваше сценката?

— По-голямата част.

— Много ти благодаря — тогава тя забеляза неговия пистолет. — Имал си оръжие? Господи! Какво чакаше? Да ме прострелят в главата

ли?

— Не исках да откривам огън без нужда.

— Без нужда...

— Можеше да пострадаш при престрелката.

— О!

— Ще влезеш ли?

Поуспокоила се, тя отвърна:

— Ако не възразяваш.

Той я поведе. Отидоха в кухнята му: весела, претрупана стая с бели шкафове и бели пердета на прозореца, който гледаше към тераса. Няколко умрели растения стояха навън на студения под. Леля Вили щеше да припадне, ако ги види. До прозореца имаше поочукана чамова маса, отрупана с най-различни вестници. Мивката преливаше от мръсни чинии, а на плота стояха две празни бирени бутилки.

— Имаш ли нужда от лед? — попита Старк.

Тя поклати глава и усети, че я наболява.

— Ти познаваш ли тези мъже?

— Не лично.

— Казаха ми да ти предам съобщение от Фил Блок. Мисля, че споменаха, че е сержант. От Виетнам ли го познаваш?

Матю извади две бири от хладилника, отвори ги и ѝ подаде едната. Отпи от своята и седна.

— Да.

— Знаеш ли — цял живот съм живяла в Ню Йорк и никога не са ме нападали, обирали, тормозили или сериозно заплашвали.

— Защото си богато момиче.

— Заможно, а не богато.

— Пийни бира, Джулиана.

— Обикновено не... — въздъхна, не се доизказа и отпи. — Доста си спокоен, трябва да отбележа. Току-що ме нападаха пред къщата ти, а ти не си дори разстроен.

— Вероятно защото смятам, че тези типове са ми направили услуга.

— Как?

Изражението върху лицето му не се промени.

— Не е изключено да са вкарали малко акъл в лудата ти глава.

Тя си пое въздух и го задържа, като стисна устни.

— Не си свикнала да ти говорят така, а? — Старк се засмя, но не дружелюбно. — Единствено дете, богато момиче, талантива пианистка. Всичко е текло гладко през целия ти живот. Никога не е трябвало да си цапаш ръцете, да страдаш особено или да чуваш как хората те наричат с имена, които не са ти приятни.

— Слушай, нахален, безчувствен боклук такъв — започна тя с тих, но овладян глас, — ти не знаеш абсолютно нищо за мен и докато това не се промени, предлагам да си държиш устата затворена. Току-що ме нападнаха на стъпалата заради теб.

— Нима?

— Да, по дяволите — точно така!

— Аз те поканих тук, така ли? Знаех, че ще идваш, а? Виж какво — хайде да не си говорим за нахалство и за безчувственост.

Тя прецени, че достойно е посрещнала избухването му. Не трепна, не побягна, дори не откъсна очи от неговите. Изслуша го и даже се замисли дали да не му отговори подobaващо. Но не го направи. Рамото и китката я боляха, пък и той имаше право.

Вместо това отпи от бирата.

— Разбрах за ЗК. Лен ми каза. Не съм я чела, както се досещаш, нито съм гледала филма.

— Това какво общо има?

Тя се направи, че не го е чула, и продължи:

— Когато е излязла книгата, а и филмът, няхах време да следя какво става извън света на музиката. И продължавам да нямам. Натоварена съм с прекалено много работа, с ангажменти, с неща, които искам да свърша или които други искат да свърша. Иначе никога няма да стана пианистката, която всъщност бих искала да бъда. Не твърдя, че се гордея с това, и не казвам, че така постъпват или трябва да постъпват всички музиканти, а просто, че аз трябва да съм всеотдайна в заниманията си.

— Джулиана — прекъсна я Старк, — какво общо има това с цялата тази каша? Двама души са мъртви, теб току-що те...

Тя го стрелна с гневен поглед.

— Много добре знам, че двама души са мъртви, а ти нищо не разбираш. Или просто не можеш? Вероятно за теб е без никакво значение. Не съм се посветила всеотдайно на професията си единствено за да си изградя име, да стигна, където съм днес. Винаги

съм искала да свиря на пиано. Не знам защо. Но откакто се помня, все е трябвало да свиря. Никога не съм си представяла, че ще правя нещо друго. Сегашното ми положение е резултат от тази потребност. Но започвам да я губя — изглежда, това не е точната дума, — но вътрешно се промених. Сега изпитвам необходимост да съм част от света.

Тя погледна Матю, но той мълчеше. Усети се безлична, слаба и дразнещо уязвима. Защо се мъчеше да му обясни?

— Няма значение — приключи набързо тя. — Знам, че Рейчъл Стейн и вуйчо Йохан са мъртви; знам какво се случи преди малко откън, но не ми е възможно да се спра и да зарежа тази история.

Старк се намести по-удобно в стола, праметна крак върху коляното; очите му не се откъсваха от нея нито за миг.

— Няма да ме използваш, за да върнеш интереса си към свиренето.

— Не това имах предвид! — лицето ѝ пламна от възбуда. — Не го правя, защото съм отегчена. Правя го, защото трябва. Нямам избор. Вероятно преди десет години нямаше да си дам този труд. Ти и всички останали кретени, замесени в тази история, можехте да постъпите както ви се ще. За мен нямаше да има никакво значение. Но сега не съм в състояние да не действам! Не мога да избягам. Това няма да ме направи нито по-добра, нито по-лоша пианистка — тя се облегна назад, ядосана на себе си. Преди години спря с опитите си да обяснява на хората каква е. Ако я разбираха — добре, ако не — да вървят по дяволите. Защо сега постъпваше по-различно с Матю Старк? — както и да е: ето ме тук сега.

— За около още пет минути.

— Виж какво...

— Скъпа, ще си отнесеш прелестното дупе обратно в Ню Йорк веднага щом успея да те кача на самолета.

Тя стисна ядно устни и процеди:

— Не биваше да се опитвам да ти обяснявам, знаех си го.

Изразът му се смекчи, но не много.

— Радвам се, че го стори — увери я той. — Но това просто не променя нещата. Чуй ме, ако ще те утеши донякъде: разбирам те много по-добре, отколкото изглежда. Знам какво е да си всеотдаен в работата си. Някога и аз така се отнасях към моята. И както казваш ти — не за да съм богат или известен, а защото изпитвах потребност да запиша на

хартия нещата, които исках да споделя. Знам също какво означава да стигнеш върха и да изпиташ цялото напрежение, свързано с това.

— Затова ли работиш в „Газет“? — попита тихо тя.

Той се ухили.

— Нямам Джей Джей Пепър, в която да се преобразя — допи си бирата, остави празната бутилка на масата и се надигна. — Дай да се споразумеем за следното: ти прояви разум и не вдигай голяма олелия, задето се връщаш в Ню Йорк, а аз ще ти разкажа за сержант Филип Блок на път за летището.

Тя изпита потребност да попита:

— А ако не проявя разум и вдигна олелия?

— Скъпа — отвърна той и се наведе толкова близо до нея, че тя усети дъха му и мириса на бира, — наистина ли искаш да ти отговоря на този въпрос?

Сладката Катарина...

Хендрик де Гийр влезе със залитаща стъпка в бар в Ист Сайд, седна до плота и си поръча двоен джин. Направи се, че не забелязва неодобрителните погледи на добре облечената клиентела. Те пък какво ли знаят? Джинът не беше холандски, но щеше да свърши работа. Всичко щеше да свърши работа.

„Бях забравил колко е сладка.“

Вдигна чашата и отпи така необходимата му течност. Колко ли ще му е нужно, преди да дойде забравата? Една бутилка? Две?

Дишай, Йохан... По дяволите! Дишай!

Донесоха тялото в еврейския квартал. Оставиха го там сред призраците. Хендрик не направи опит да скрие лицето си. Надяваше се отчасти да бъде разпознат. И не го интересуваше. Но там вече нямаше хора, които си спомнях Хендрик де Гийр и какво е направил. Толкова много евреи вече ги нямаше. Сто хиляди са мъртви, така се твърдеше. Вярваше, че са толкова. Поне една дузина тежаха на неговата съвест.

Не мислех, че ще умрат!

Но те все пак умряха.

Наля си нова чаша; изпи я и отново си наля. Блок ще тръгне след Менестрела. Райдър няма да успее да го спре.

Това не е негова грижа. Самюъл Райдър е страхливец и глупак; за да отърве кожата, налага се да изпълни желанията на Филип Блок. За него няма друг избор. Той е като мен, този сенатор, помисли си холандецът. В плановете си ще въвлече хора, на които държи, за да отърве собствената си кожа.

Сега, когато подозира за съществуването на диаманта, Блок няма да се спре, докато не го получи. Райдър ще му помогне, щом се налага. Блок го знае.

Ще отидат при Катарина... При дъщеря й... При Вилхелмина.

Вили, жилавата стара проклетница. В каменното й сърце няма прошка. Винаги го бе чела като отворена книга. Някога се вълнуваше от него. Сега би го убила, без да се замисли.

Трябва да спреш Блок. Знаеш как мисли той. Можеш да го направиш.

Не, не можеше. Филип Блок разполагаше с огромно количество оръжие, добре обучени бойци, макар и верни единствено на себе си, и имаше контакти като сенатор Райдър. Беше як, решителен, предпазлив и извънредно опасен. Хендрик бе прекалено стар, за да се справи с него. И прекалено уморен.

Ами ако Катарина умре?

Тогавя значи така й е писано.

И помисли си той, докато отново пълнеше чашата — аз вече съм прокълнат.

Взеха колата на Матю — черно порше, — за да отидат до летището.

— Немска кола? — отбеляза Джулиана. — Леля Вили би се отвратила.

Раменете им почти се докосваха в уютния интериор на спортната машина. Матю забеляза, че лицето й продължава да е бледо от премеждието пред входната му врата. Погледна към елегантните ръце с ниско изрязани нокти, отпуснати в скута й. Въпреки подутата китка тя отказа предложения от него лед, като го увери — а същевременно се опитваше да убеди и себе си, — че нараняването е незначително. Той не сподели какво изпита, докато я наблюдаваше как се оправя с двамата бабаити на Блок. Не й каза за обзелия го гняв, как със сетни

усилия на волята се въздържа да не хукне след проклетите страхливци. Те не посмяха да предадат съобщението на Блок лично, а изчакаха невъоръжената пианистка. При дадените обстоятелства тя се справи чудесно.

Джулиана Фол обаче започваше ужасно да му пречи да се съсредоточи.

— Защо би се отвратила леля Вили? — попита той.

— Тя е срещу немските стоки.

— Изпрати ли я обратно в Ротердам?

Джулиана извърна глава и се загледа през прозореца.

— Никой никога не изпраща леля Вили никъде — обясни тя. После отново се извърна към него. Страните ѝ бяха възстановили част от цвета си. — Знаеш ли, Матю, постоянно си повтарям, че ако теб те бяха нападнали пред моята врата, и аз щях да настоявам да се прибереш вкъщи. Но същевременно се чудя дали щях да разбера потребността ти да видиш края на тази история.

— Тази битка не е за теб.

Тя го погледна: ледена, интелигентна, луда и красива. Матю се зачуди защо, по дяволите, още не я е целунал.

Защото, глупако, няма да се спреш след една целувка. И тогава къде ще се озовеш? Дръж се настрана, човече. Настрана.

Тя отвърна невъзмутимо:

— Глупости.

— Не искам да се навърташ наоколо.

— Взимам решенията си самостоятелно.

— Не си свикнала да се съобразяваш с друго мнение, освен със своето, така ли?

Тя го дари с една от дистанцираните си, мистериозни усмивки. Подейства му хем като предупреждение, хем като магнит. Даде си сметка колко малко всъщност познава Джулиана Фол и колко силно желае да научи всичко за нея.

Тайнствеността се прокрадна и в тъмните ѝ очи.

— Единствено дете, професия за самотници, жена с възможности, която живее сама — разбира се, че съм свикнала да постъпвам както реша. Но сега трябва да говориш. Когато напусках новинарската зала, редакторката ти каза, цитирам: *И кажи на онова*

независимо копеле да ме държи в течение. Значи не сме толкова различни.

— Напротив — възрази той. — Знам в какво се забърквам. Бил съм там, Джулиана.

Тя изсумтя:

— Защо мъжете, които са ходили на война, винаги си въобразяват, че знаят повече от хората, които не са?

— Ти пък колко мъже, „които са ходили на война“, познаваш?

— Твоят поглед върху света е точно толкова изкривен, колкото на човек, неучаствал в сражение — отбеляза тя, без никакво намерение да се предаде.

— Господи.

Тя сви рамене и му хвърли още една от хладните си усмивки, но не каза нищо.

— Струва ми се, никога не съм чувал да твърдят, че ветеран от Виетнам може да е умен. Ние се биехме, умирахме, превръщахме се в герои или страхливци и какво ли не още в една война, против която се обявиха повечето хора — не на последно място самите ние, — и то война, която не спечелихме. Не е особено умно, не си ли съгласна?

— Нямах предвид дали сте постъпили умно. Имах предвид, че сте си въобразявали, че постъпвате умно.

Той ѝ хвърли кос поглед.

— От време на време имаш маниера да влудяваш хората.

— Това е жилката на Пеперкампови у мен. Представителите на семейство Фол са далеч по-цивилизовани. Но няма значение. Разкажи ми за Филип Блок и за приятеля си. Невестулката, нали така го наричаше? Имаш ли новини от него?

— Отис — обади се Матю и усети как изведнъж го обзема тотална безнадеждност, като си представи бившия стрелец и свой приятел. — Отис Реймънд. Във Виетнам го наричахме Невестулка. Не ми се е обаждал. Но Джулиана, сгреших, когато казах, че трябва да се чувстваш отговорна за всичко, което може да му се случи. Бях ядосан и трябваше да си го изкарам на някого.

— Няма нищо. Музикантите сме свикнали хората да ни крещят. Ти и Отис Реймънд, и Филип Блок сте били заедно във Виетнам, така ли?

— Бяхме там по едно и също време. Не бих казал заедно. Блок беше взводен сержант, аз летец, а Невестулката — стрелец. Транспортирахме бойци за и извън битките.

Джулиана изчака, но Матю не продължи. Тогава тя отбеляза:

— Не си особено разговорлив човек. Казваш само толкова, колкото е необходимо. Разбирам защо не си се захванал с нова книга след ЗК. Когато изпиташ потребност да кажеш нещо, което не си казал досега, ще се захванеш с друга. Но не и с втора, дори това да е, което публиката иска. Какво точно прави стрелецът?

— Убива хора.

Джулиана стисна устни.

— Не, не беше честно — бързо се оправда той.

— Напротив. И аз не обичам да ме насилват да говоря.

— Забелязал съм.

— Нищо не знам за военните. Спомените ми за времето на Виетнамската война са доста бегли. Помня, че в часовете между писането на домашни и свиренето на пианото попадах на отделни кадри по телевизията, както и в училищни дискусии дали Съединените щати въобще трябва да са там. Но лично на мен ми беше по-интересно да анализирам кантатите на Бах — изражението ѝ бе самокритично. — Виетнамската война е още един сериозен пропуск в образованието ми.

Матю не очакваше да е толкова проникателна относно себе си, а още по-малко — относно него. Заговори и този път тонът му не бе така личен, а по-скоро дистанциран.

— Управлявах хеликоптери. Като пилот имах задачата да осигурявам безопасността на бойците при пристигане или излитане от зоната за кацане. Хеликоптерите, с които обикновено летях, нямаха картечници. При мен, отпред, седеше помощник-пилот, а отзад — командирът на екипажа и стрелецът. Комуникирахме с тях по радио. И двамата разполагаха с автомати за лична защита, за охрана на пътниците и екипажа, както и за хеликоптера. Ако попаднем на „гореща“ зона за кацане, можеше да се очаква доста ожесточена престрелка. Всички бяхме уязвими, но стрелците — най-много. Мнозина от тях не живяха дълго.

— Но Отис Реймънд оцеля?

Матю гледаше право напред.

— Да, оцеля. Беше добър и извади късмет. И аз извадих късмет. Когато останах за втори път, той се прехвърли, за да е заедно с мен. Тогава летях в разузнавателния отряд — погледна я, усмихна се бегло и уточни: — Летяхме и предизвикахме врага да открие огън. Така откривахме местонахождението му. А след нас идваха „змиите“.

— Змиите?

— Да, добре въоръжени хеликоптери, които се движат доста бързо.

Джулиана кимна, не толкова разбиращо, помисли си той, колкото да покаже, че слуша, и то с интерес.

— Защо остана за втори път?

Той сви рамене.

— Все някой трябваше да свърши тази работа. След като бяхме изкарали година, сигурно с Невестулката сме решили за по-добре да останем ние, отколкото да дойде някой без нашия опит и да загине.

— Като пилот чувстваше ли се отговорен за хората, които превозваше?

— Да.

— И продължаваш да изпитваш отговорност към Отис Реймънд?

Той въздъхна, но премълча. Какво можеше да каже, по дяволите?

— Няма да твърдя, че си представям през какво сте минали — пророни Джулиана. — Съжалявам...

— Недей, Джулиана — той погледна бледото ѝ красиво лице. — Просто си имала адски късмет.

Изпълнена с възмущение, Вилхелмина седна на стола пред прашното пиано „Стейнуей“ във всекидневната на племенницата си. Ярко зимно слънце нахлуваше през прозорците и тя долавяше шума от уличното движение. Чувстваше се уморена. Прекара последните три часа в претърсване на чудовищно огромния апартамент на Джулиана, опитвайки се да открие нешлифования Менестрел. Самата Вилхелмина никога не бе виждала Менестрела, но знаеше достатъчно за диамантите, за да е убедена, че ще разпознае най-големия нешлифован диамант на света, когато го види.

Не откри обаче нито Менестрела, нито следа, че Джулиана го е прибрала някъде другаде или че дори е чувала за легендарния камък.

Единственото, което откри с известен интерес — при това минимален, — бе огромен дрешник, пълен със старинни дрехи, половин дузина разноцветни перуки и гримове. Вилхелмина никога не бе виждала толкова гримове на едно място. И какви цветове само! И нито за секунда не повярва, че принадлежат на приятелка, както Джулиана загатна. Джулиана бе прекалено самотен човек, а и по някакъв начин нещата напомняха на Вилхелмина за племенницата ѝ. Но какъвто и да е случаят, той не бе работа на застаряващата ѝ леля.

И въпреки това Вилхелмина продължаваше да е сигурна, че нешлифованият Менестрел е у Джулиана. Така можеха да се обяснят толкова много неща. А и звучеше логично: старата холандка вярваше в нещата, които имат смисъл.

Ала при всяко положение сутринта я изпълни с раздразнение. Мъжът на пост пред „Бересфорд“ стоеше на студа, но Вилхелмина не му обърна никакво внимание. Стигаше ѝ да знае за присъствието му.

Направи си чаша кафе с мляко и сега изпитваше изкушението да посвири на пианото. Дали част от огромния талант на Джулиана нямаше да се прелее от клавишите в старите ѝ ръце? Глупости, смъмри се тя; вероятно съм по-уморена, отколкото си давам сметка.

Партитурата на Концерт за пиано № 1 на Шопен стоеше разтворена върху рояла. Вилхелмина знаеше, че е труден за изпълнение, но никога не го бе свирила. Зачуди се дали да не опита сега, за да избистри главата си.

Много леко докосна средното до. Не се чу никакъв звук.

Хендрик...

Да, той витаеше в мислите ѝ. Катарина ѝ звънна и през сълзи разказа на по-голямата си сестра как го е видяла същата сутрин. Вилхелмина съжали, че не накара Катарина да ѝ разкаже подробности: как е изглеждал, за какво са говорили, какво е изпитала. Всичко.

Не че я интересува, естествено.

— Лъжеш се, Вили — промърмори тя. — Винаги си се интересувала. И винаги ще те интересува.

Изведнъж се почувства ужасно самотна в огромното жилище, в препълнения с хора град. У дома, в Ротердам, никога не мислеше, че е самотна.

— Лъжкиня — смъмри се тя на глас ядно.

Изправи се енергично и тръгна да обикаля апартамента, да проверява стаите, да види дали вратите и прозорците са затворени. Когато се върна във всекидневната, трепереше. Пусна стереоуредбата. Не я интересуваше какво ще слуша. Всичко, за да разкара плача, писъците и молитвите, които кънтяха в главата ѝ.

Хендрик... Да гниеш в ада дано!

И не само заради стореното от него, а и заради онова, което ѝ показва, че може да е.

— Не постъпваш справедливо — Джулиана гледаше Матю, докато той я съпровождаше до тунела за самолета. — Всъщност се държиш нечестно, неразумно и дяволски провокативно.

Той се ухили:

— Провокативно, а?

— Да.

— Е, същото важи и за теб, сладурче.

— За мен!

— Тъхъ. Не ми казваш всичко, което знаеш.

Тя не отвърна нищо.

— Може да знаеш много, може и да е малко. При теб ми е трудно да преценя. Но каквото и да е, по-добре да не го чувам. Не си заслужава да те въвличам в тази каша по-дълбоко, отколкото вече си. Дали случайно или нарочно, но двама души вече са мъртви. Според мен е повече от достатъчно.

— Според мен трябва да обединим усилията си — заяви тя в момента, когато обявиха полета ѝ.

— Господ да ми е на помощ.

— Нямах абсолютно никакво право да ми казваш какво да правя.

— Имам пълното право да те възпра да ми пречиш.

Тъмните ѝ очи заблестяха от раздражение и вълнение, което — от една страна — го разстрои, от друга, го зарадва. Но тя продължаваше да е бледа, а отокът на китката не спадаше. Възхищаваше ѝ се, че отказва да побегне, но не можеше да допусне решителността ѝ да го отклони от здравия разум. С пианистка по петите нямаше да постигне абсолютно нищо. А и каква гаранция

съществува, че някога ще се накани да сподели с него какво знае за нешлифования Менестрел. Явно, тя не бе особено склонна да споделя всичко, което знае.

Не че той ѝ бе казал всичко, разбира се.

— Матю, чуи ме — подхвана тя. — Вече съм забъркана в тази история, независимо дали ти допада или не.

— Точно така: никак не ми допада. Качи се на самолета, Джулиана. Прибери се, иди във Вермонт, свири в клуба „Акуериън“, върви, където щещ, но просто стой далеч от мен.

— Дали пък да не отида при Сам Райдър и да проверя колко поговорчив е той?

Очевидно каза нещо неподходящо. Матю скочи, сграбчи я за раменете и я извърна към себе си.

— Не се будалкай с Райдър — думите му звучаха гневно, но не повиши тон. — Ще те изяде жива.

Изразът, гласът му, здравето стискане щеше да подплаши всеки. Знаеше го. Джулиана само направи гримаса и съобщи:

— Това не е твой проблем.

— Ще го превърна в мой проблем.

— Излишно е да ме мислиш.

— Много си права.

Чувстваше се така изморена, колкото и той; и така решителна и независима, свикнала да става нейното. Никога не се държеше възпитано само заради доброто възпитание. В нейния свят не ѝ се налагаше. А и в неговия не беше необходимо. Той се загледа в безкомпромисно вирнатата ѝ брадичка и в красивите устни и реши всичко да върви по дяволите. Придърпа я още по-близо и я целуна настойчиво, макар и кратко, и се отдръпна, преди топлината ѝ да проникне прекалено навътре у него.

Точно както се бе предупредил, една целувка не го задоволи. Ни най-малко.

— Не желая да те видя убита — изрече той мрачно.

Тя леко потрепери и той остана доволен да види, че има същото замайващо влияние върху нея, както тя върху него. Но тя бързо се съвзе.

— Значи така? — заговори тя разгорещено. — Целуваш ме набързо и ме отпращаш да си вървя, а ти оставаш да вършиш

геройства.

— Да — кимна той.

Тя отметна глава; очевидно беше обидена. Старк се засмя.

— Целувката ти хареса, скъпа. Не се преструвай. Отвърна й.

— По рефлекс.

— Не ти вярвам.

— Е — тя се нареди на опашката от чакащи да се качат в самолета. — Ако някой отново следи леля Вили и мен, знам към кого да не се обръщам за помощ.

Тъмните вежди на Матю се свъсиха. Господи, само ако успяваше да схване кога говори сериозно. Високите й скули поруменяха, но останалата част от лицето й бе бледо. За какво му говореше сега? Да ги следят? Отново? Глупости. Не говореше истината. Но леля Вили...

— Тази жена в Ню Йорк ли е?

Джулиана само му се усмихна и махна за сбогом.

Матю изруга, но тя продължи да не му обръща внимание. Най-накрая, проклинайки още веднъж, изтича, взе си билет и застана в края на опашката, защото тя отказа да го пусне до себе си.

Позволи му обаче да седне до нея. Раменете им леко се докосваха. Тя го погледна. Очите й сияеха.

— Разполагам с мотив, за да ти разреша да седнеш до мен — обясни тя.

Той си помисли, че целувката му я е тласнала към известна честна игра и тя се готви да му разкаже за леля Вили, как са ги следили и дори нещо за Менестрела. Та тя дори може да поиска още една целувка.

Деловият й тон прекъсна мислите му:

— Научих нещо за хеликоптерите. Сега ми разкажи за взводните сержанти — приглади полата си и го погледна в очите. — Какво точно представлява взвод?

Катарина очакваше с нетърпение последните клиенти да си тръгнат, за да затвори магазина. Многократно се упреква, задето не каза на Хендрик, че Менестрелът е у нея. Така щеше да предпази Джулиана, а дори и Вилхелмина. Щеше да отведе Хендрик надалеч от тях точно както Йохан се е опитал да направи. Планът не беше лош; впрочем, лош или добър, трябваше да бъде приведен в действие.

Защо не се сети да го приложи, когато Хендрик беше тук.

Но ще ѝ се отдаде друг случай. Тя ще го създаде.

Екипът от чистачи вече бе лъснал кухнята до блясък и само компанията на три приятелки, които допиваха чая и се наслаждаваха на маслените бисквити, седеше около една маса. Няма да ги пришпорва. Поставаи шест миниатюрни пастички с пълнеж от крем в кутия, за да ги отнесе у дома на съпруга си; бяха му любимите. Той я убеждаваше да отиде за няколко дни в къщата им в Кънектикът — да прави венци от сухи клонки и да събира шишарки в собствената им гора. Сети се как самата тя настояваше Джулиана да отиде във Върмонт. Дали наистина имаше място, където да се скрият?

Звънчето на входната врата иззвъня, влязоха двама мъже. Последните клиентки щяха да си платят сметката отделно и сега младите жени приготвяха необходимите пари. Вече си бяха сложили палтата. Катарина отвори уста да съобщи на мъжете, че е затворено, но вместо това спря и се вторачи в тях. Единият, вероятно към петдесетте, със сурово, жестоко лице и стоманеносиви коси, беше облечен в тъмносин пуловер, който подчертаваше широките му рамене. Забеляза издутината при хълбока под дебелиите панталони. Другият, на около двадесет, кокалест и тъмен, носеше яке над торбестите панталони. Катарина веднага прецени, че не са дошли да купуват сладки.

— Добър ден — кимна по-възрастният.

Катарина отвърна на поздрава с царствено вдигната глава. Подчерта холандския си акцент съзнателно, дори по-силно, отколкото възнамеряваше.

— Добър ден. Мога ли да ви помогна?

По-възрастният мъж се засмя отсечено и остро, което я обезпокои.

— Такива приказки обичам. Да, можеш да ни помогнеш... госпожа Фол, нали?

— Правилно — потвърди тя все със същия силен акцент.

— Аз съм сержант Филип Блок.

Тя затвори картонената кутия с пастите.

— Какво искате?

— Нешлифованият Менестрел.

Матю неохотно се съгласи да се раздели с Джулиана на летището — тя настоя да отиде да вземе майка си. От друга страна, така щеше да има възможност да поговори насаме с Вилхелмина Пеперкамп. Лично възрастната холандка му отвори вратата. Препасаната около кръста ѝ престилка доста плътно прилягаше към едрото ѝ тяло.

— Вие, Пеперкампови, май доста пътувате — отбеляза той.

Вилхелмина нямаше настроение за шегички.

— Влез, господин Старк.

Той я последва.

— Къде е Джулиана?

Обясни ѝ, докато крачеше след нея по коридора към кухнята. Изглеждаше странно доволна, че има компания, но същевременно личеше колко независима, упорита жена е — истинска представителка на рода Пеперкамп.

— Разбрах, че ви наблюдават — подметна той.

Настоя Джулиана да му опише мъжа, който ги е следил; забеляза го и пред Природонаучния музей. Едва се въздържа да не отиде при него и да не го повали на тротоара.

— Да, но не е специалист. Намираме начини да се отървем от него.

Джей Джей Пепър бе една от възможностите. Джулиана не я спомена по време на полета, но Матю не се съмняваше, че именно чрез нея тя се е откачила от мъжа с шлифера.

Кухнята — просторно помещение с поизбеляла еlegantност — се нуждаеше от премебелиране. Старк се зачуди как Джулиана се

вписва сред другите обитатели на престижната жилищна сграда. Доколкото я познаваше, едва ли ѝ пукаше; дори едва ли забелязваше тези различия. Разполагаше с редица дребни домакински помощни уреди, но те изглеждаха почти неупотребявани. Вилхелмина се бе заловила да чисти: виждаше се парцалът на пръчка в кофата със сапунена вода, а плотовете вече блестяха.

— Мислех, че апартаментите в Ню Йорк са малки — отбеляза Вилхелмина, навеждайки се към някакво петно на пода, което започна да стърже с нокът, — но тази сграда ме смая. Видя ли огромното зелено растение в антрето? Представа нямам какво е, но го полях. Ако не обича вода? Как напредва разследването ти?

Старк се запита дали и той да не грабне парцал и да се включи в чистенето, но вместо това се облегна на плота. Да, Вилхелмина Пеперкамп определено бе жена на действието.

— Фактите като че ли сами идват при мен, не се налага да ги издирвам.

— Да, разбирам какво казваш.

Той долови, че тя наистина знае за какво ѝ говори.

— Радвам се да те видя как миеш пода, но ми се струва, че не само с това си се занимавала. Виж, понеже историята наистина започва да става сериозна...

Тя го погледна рязко и раздражено.

— Тялото на брат ми ще бъде кремирано, господин Старк. Починал е от сърдечен удар, но няма начин да се определи причината. Излишно е да ми обясняваш какво е опасност, уверявам те. Участвах в холандската съпротива през войната и знам.

Поставен на мястото си, Старк се загледа как тя се надига, забърсва наоколо и изцежда парцала. После се нахвърли върху пода под масата — през цялото време мърмореше колко голяма е кухнята на Джулиана за сам човек, колко е препълнена с всякакви уреди, които бог знае как действат, но липсвала храна. Няма например сирене. Вече бе изчистила хладилника и изхвърли всичко, което ѝ се стори съмнително за ядене. Сякаш изобщо не я интересуваше какво е мнението на Джулиана. Приключи с пода, изля водата и продължи с мивката, като работеше бързо и ядосано.

Матю я прецени като вироглава и критична, но същевременно проявяваше своеобразна толерантност: постъпвай както, по дяволите,

искаш, стига да не очакваш нейното одобрение. Господи, може би нямаше за какво да се безпокои. Старата бойна томахава изглеждаше в състояние да се справи с Филип Блок.

— Каж ми, господин Старк — подхвана тя, докато бършеше ръце в ленена кърпа, — възнамеряваш ли да напишеш друга книга за изминалите няколко дни?

— Джулиана ли ти каза за ЗК?

По квадратното ѝ обикновено лице отново се изписа раздразнение.

— Не. Прочетох я, когато излезе. На английски, разбира се. Избягвам преводната литература, когато имам възможност. Отлично свършена работа, но с книга като тази, естествено, съществува опасността да остане единствената, която ще напишеш. Или да преповтаряш фабулата отново и отново — под различни заглавия; дори да предположим, че читателите нямат нищо против, всъщност ще си остава една и съща книга; или просто спиращ. Ако ти хрумне нова идея — добре дошло. Ако не, поне няма да умреш от глад — тя кимна към краката му. — Имаш хубави ботуши, господин Старк. Бих казала, че си добре материално.

— Непременно ще инструктирам издателя си: съди за мен по ботушите ми, не по слабата ми продуктивност.

— Мързелив ли си?

Очевидно това бе грях в очите на Вилхелмина Пеперкамп. Тя се намръщи, взе някакъв луксозен крем, оставен от Джулиана до мивката, и втри малко в загубелите стари ръце.

— Немотивиран е по-точната дума — отвърна Старк. — Но това няма значение. Следят теб и Джулиана...

— И Катарина — добави Вилхелмина педантично.

— Предположих нещо подобно. Според мен някой смята, че една от вас или и трите заедно, можете да го отведете до нешлифования Менестрел.

Вилхелмина затвори тубата с крема и го погледна; каменното ѝ изражение приличаше на неговото.

— Знаеш ли, господин Старк, ако човек се вгледа внимателно в очите ти, ще разбере какво ти е на сърцето. Вероятно не е лесно да се види, но то е налице. Ти не си жесток — засмя се на изненаданото му изражение. — Защо просто не ми кажеш каквото знаеш?

— Още не съм направил всичките връзки — започна той, твърдо решен да не допусне старата холандка да изкопчи всичко, което желае. — Но се старая. Вие с Джулиана обаче ме поставяте в затруднено положение — не ми казвате всичко. Какво знаете за Менестрела например?

Тя сви рамене, но той нито за миг не повярва на изразеното от нея безгрижие или неведение.

— Един легендарен камък. Лично аз никога не съм го виждала, нито съм попадала на доказателства за съществуването му. Но съм израснала сред хора, които се занимаваха с диаманти. Чувала съм какви ли не приказки. Ако бъде открит и успешно шлифован, ще струва милиони долари.

И какво възнамерява да прави Филип Блок с толкова много пари? Та той е само един бивш сержант от армията.

— Защо хората смятат, че е при теб?

— Не знаех, че хората смятат така. Ти самият така ли смяташ?

— Склонен съм да го вярвам — той забеляза, че навъсенният му вид не я предизвиква да заговори. Още една характерна черта на Пеперкампови. — Ами сестра ти?

— О, тя се занимава с печене на курабийки. Винаги е готвила чудесно. По време на войната изобретяваше какви ли не яденета от оскъдните дажби, с които разполагахме. Ето, направих кафе. Просто не разбирам защо Джулиана няма най-обикновен чайник, но... — тя сви рамене — човек се приспособява.

— Сестра ти не обича да говори за военните години, нали?

— Не.

Старк кимна:

— Разбирам я.

— Да — обади се Вилхелмина, — допускам. Лично аз го разбирам по-трудно, защото според мен не можем да си позволим да не говорим за тогава. Но Джулиана никога не е настоявала.

— Браво на нея.

Кафе машината, забеляза Старк, бе последен модел. Той се настани при нея на лъскавата четвъртита дъбова маса и без да трепне мускул по лицето му, изчака тя да сипе две супени лъжици кондензирано мляко в кафето си. Леля Вили приготви кафе достатъчно силно да убие кон, но въпреки това той го изпи.

— Искаш ли да ми разкажеш за Хендрик де Гийр? — попита той.
Тя поклати глава:

— Не.

— Познавали сте го през войната.

— Да, но това сега няма никакво значение.

— На този етап вероятно не — съгласи се Матю. — Най-важното в момента е вие трите да бъдете отведени на безопасно място, където мъжът, за, когато подозирам, че работи Де Гийр, да не може да ви открие. Ще намеря такова безопасно място за вас, а после ще се опитам да спра тези типове.

— Познаваш ли този мъж? — попита Вилхелмина с известен интерес.

Старк се ухили.

— Танто за танто, госпожице Пеперкамп. Ти ми разкажи за Де Гийр и Менестрела, а аз ще ти разкажа каквото знам аз.

— А ако нищо не знаеш — тросна му се тя и отпи от кафето, — тогава какво ще съм узнала аз?

— Както решиш. Трябва да звънна. Възразяваш ли да използвам телефона?

— Ами ако възразя?

Старк се засмя на нейната готовност да води битка.

— Ха, Джулиана спокойно може да си го позволи.

— Къде ще звъниш?

— В „Газет“ — Вилхелмина Пеперкамп го последва във всекидневната без никакво намерение да го остави насаме, но за Матю нямаше значение. Зиглер вдигна при първия сигнал. — Яката ли работиш, Арнолд? Браво. Откри ли нещо за мен?

— Не — въздъхна Арнолд. — Влязох във връзка с повечето хора, чиито имена ми даде, но от няколко години никой не знае нищо за Филип Блок, а и не се зарадваха особено да чуят името му. Не са влизали във връзка и с Отис Реймънд. Проверих в болниците и моргите; няма нищо.

— Продължавай да търсиш и виж дали нещо ще изскочи — и преди да затвори, Старк издиктува номера на телефона, който беше поставен до аквариума с рибките.

Като се имаше предвид околният безпорядък, той бе по-чист, отколкото очакваше, но трябваше и да признае с известно задоволство,

че красивата, талантлива, богата Джулиана Фол не си дава труда да поддържа стандартния разкош за Сентръл Парк Уест.

— Разполагаше ли с някакви данни? — осведоми се Вилхелмина, очевидно раздражена от собственото си бездействие.

— Не.

— Ох, ненавиждам да чакам.

— Готова си да чукаш една о друга две глави, а? — ухили се Матю. — Можехме да използваме такива като теб във Виетнам.

— Ужасна война — отсече тя.

— Посочи ми една, която да не е.

Тя сви устни замислено.

— Добре го каза. Къде отиваш?

Той закопчаваше якето си.

— Ще отида да видя дали ще открия глави, които да сблъскам. Ти стой тук и не мърдай, лельо Вили. Няма да се бавя.

Катарина размота от рулото синя панделка — от плат, не хартиена. Менестрелът. Естествено. Не се изненада или по-точно след четиридесет години поне вече не се изплаши. Очакваше някой да дойде да го потърси. Е, не точно този мъж, но все пак някой.

— И за какво ви е Менестрелът? — престори се на любопитна тя.

— Не харесвам да си губя времето, госпожо Фол. Ако обичате — камъка.

— Както желаете.

С няколко сръчни движения върза панделката около кутията, взе я под мишница и кимна към кухнята. Ще използват задния вход. Така има по-малка вероятност да се натъкнат на добронамерени спасители. Това, помисли си Катарина, е нещото, което трябва да направи, и се очертаваше по-лесно, отколкото предполагаше. Безпокоеше се единствено да не се разтревожи Ейдриан, да не се натъжи...

Не, няма да мисли за това сега.

— Елате с мен — подкани тя и долови собствената си решителност.

Двамата мъже я последваха към кухнята, а умът ѝ трескаво работеше. Къде да ги отведе? Йохан бе отвел придружителя си в

Амстердам. Замисли се за Хага, за Ротердам... Не, прецени тя — в Швейцария. Ще им каже, че Менестрелът е в сейф в швейцарска банка. Тъй като съпругът ѝ е banker, а и тя самата принадлежи — макар и малко ексцентрично — към елита, обитаващ Парк авеню, можеше да назове няколко. Ще избере една и ще заминат.

Звънчето на входната врата дрънна и Катарина затаи дъх.

— Мамо?

Не!

— Джулиана... Не... Излизай. Бързо!

Но Блок вече понечи да излезе от кухнята.

Като промърмори на холандски, Катарина сграбчи нож и го запрати към едрия сивокос мъж. Той се дръпна и изруга — ножът се заби в рамката на вратата на сантиметри от лявата му ръка. Помладият мъж се втурна към нея. Катарина започна да събаря тенджери и паници от куките и полиците и да ги хвърля отпреде му.

— Джулиана! — изкрещя тя. — Бягай! Нямам нужда от теб!

Катарина ритна купчина тави на пода — по този начин препречи пътя на младия мъж — и грабна друг нож. Запрати го към сержанта, който заобикаляше готварския кът в средата на помещението и се насочваше към нея. Острието нарани китката му, когато той вдигна ръка, за да предпази врата си. Катарина усети, че е подивяла. Бели и руси кичури се спускаха по лицето ѝ. Никога преди не бе изпитвала чувството, че е в състояние да убие човек.

— Чевръсти сме, така ли? — ухили се Блок, тръскайки небрежно капките кръв от ръката си.

— Ако докоснете дъщеря ми, Филип Блок — извика Катарина прегракнало, — ще ви убия. Нищо няма да ме спре!

— Хвани момичето — нареди Блок спокойно на младия мъж. — Аз ще се погрижа за тази.

Джулиана се появи на прага. Лицето ѝ бе бледо от гняв и ужас. Стискаше в ръка, вдигната над главата ѝ, дървена обувка като оръжие. Катарина изпита гордост от куража на дъщеря си, но в същото време и дълбоко отчаяние.

Младият мъж тръгна да изпълни заповедта: с ритници си прокара път през тавите и измъкна пистолет от кобура на кръста. Джулиана не изгуби дори миг. Щом той се хвърли към нея, тя стовари дървената обувка отстрани на врата му, очевидно съзнавайки, че няма

да ѝ се отдаде втора възможност. От срещата на дървото с плътта и костите се чу зловещ звук. Мъжът се отпусна на колене. Пистолетът излетя от ръката му и се плъзна по пода.

Катарина хлипаше, а адреналинът болезнено пулсираше из тялото ѝ.

— Браво, Джулиана! А сега, за бога, бягай!

Но ударът само зашемети младия мъж; той се съвзе достатъчно, за да се пресегне — хвана Джулиана за коляното и я събори. Главата ѝ се удари в рамката на вратата и тя се стовари на пода. Катарина забеляза, че дъщеря ѝ по инстинкт предпази ръцете си.

— Джулиана!

Катарина отново посегна за нож, но Блок се озова до нея и го изби от ръката ѝ, без да обръща внимание на собствената си рана. Грабна китката ѝ и изви ръката ѝ назад. Тя извика от болка, чувайки счупването на костта.

— Копеле такова — изкрещя Джулиана, като се мъчеше да се изправи на крака.

— Не мърдай или ще счупя и друга кост — предупреди Блок.

През замъглени от болка очи Катарина видя как младият мъж удари дъщеря ѝ отстрани на главата и тя се стовари повторно на хладния, покрит с плочки под. Катарина започна да се моли на холандски Бог да ѝ даде сила и прошка. Собствената ѝ безпомощност ѝ причиняваше най-силната болка, която някога бе изпитвала.

— Трябва да се науча да не ви подценявам, вас, Пеперкампови — отбеляза Блок. Дишаше тежко, а от ръката му продължаваше да тече кръв. — По дяволите, жено! Но пък нещата добре се подредиха. Хванахме си две пиленца с един удар, нали? Вдигни момичето, Питърс. Ще излезем през задния вход.

Човекът с шлифера, който дебнеше Джулиана, се премести отсреща, при Сентръл Парк, където бе тъмно и ставаше все по-студено. Матю прекоси улицата тичешком и притисна човека към едно дърво, като постави ръка на врата му, преди онзи да успее да предприеме каквото и да било.

— Как се казваш? — настоя Старк.

— Пол...

— Здравей, Пол. Аз съм Матю Старк.

— Господи — очите му се разшириха. — Железният? Невестулката ми е разказвал за теб... По дяволите! Виж — аз само изпълнявам заповеди.

— На Блок.

Дори не бе въпрос. Пол се опита да кимне, но не успя.

— Виж, той е готин. Просто се опитва да се справи с някакви комуняги, такива неща. Не е кой знае каква работа.

— Тогава защо следи стари жени и пианистки?

— Само се грижи за своя си интерес. Имам нареждания да не наранявам никого.

— Та ти нямаш таланта да нараниш, когото и да било — отбеляза Старк. — Тези жени ти се измъкват, когато поискат. Ами за мен? Имаш ли нареждания?

Пол облиза месестите си устни.

— Истината е, че с теб мога да направя всичко. Искам да кажа, че Блок не се интересува какво ще стане с теб. Но Невестулката твърди, че си те бива.

— Разкажи ми за Невестулката.

— Не съм го виждал от известно време. Нали се въртя насам.

— Къде го видя последно?

— Не мога да...

— Къде?

Старк не повиши тон. Не се налагаше. Невестулката очевидно бе разказвал всевъзможни истории за Железния. Някои от тях вероятно отговаряха на истината.

— Флорида. Мястото на Райдър при Мъртвите езера. Ако Блок разбере, че съм ти казал, съм мъртъв.

— Там ли е сега?

Пол не отговори. Матю повтори въпроса си. Пол отново облиза устни; бяха посинели от студа. Приличаше на човек, според когото да стоиш на студа и да наблюдаваш тежкарска жилищна сграда при Сентръл Парк Уест, е опасна работа.

— Не — по-скоро го прошепна, отколкото изрече. — Не е там.

Матю чакаше.

— Човече, не мога...

— По-добре го направи. Хрумват ми доста неща, които да ти сторя, ако не го направиш.

— Господи! Той е тук, в Ню Йорк. Мисля, че тръгна след жените. Първо пекарката, после тези двете тук, за да им зададе няколко въпроса. Ако не го излъжат, ще ги пусне.

— Тъпанар такъв — просъска Матю, но не си даде труда да губи енергия или време, за да обясни на Пол, че няма значение дали лъжеш или не Филип Блок. Ако смята, че си опасен за него, това е краят ти.

Втурна се към улицата и гумите на едно такси изсвириха, когато спря до него. Беше заето. Не го интересуваше. Отвори вратата със замах и размаха журналистическата си карта.

— Спешно е... Ако обичате... — обясни той и влезе. Жената, наела таксито, реши да не продължи с тази кола и изскочи навън. Шофьорът — дебел, бавен господин от Бруклин — настоя да провери картата на Старк, преди да тръгне, накъдето и да е.

— Добре — отсече той накрая. — Накъде да карам?

Звучеше налудничаво, но Матю все пак го каза:

— „Пекарната на Катарина“ в горната част на Медисън.

Питърс, помагачът на Филип Блок, се наведе, за да изправи Джулиана на крака, но тя бе готова за него. Без да обръща внимание на острата болка в главата и приглушените викове на майка си, тя ритна с крак и едната от струващите триста долара италиански черни обувки го фрасна по лицето. Той изсумтя от изненада и заслепяваща болка, а Джулиана се възползва от ситуацията, отдръпна се колкото се може по-назад и се изправи.

Блок изръмжа.

— По дяволите! Все аз ли трябва да върша всичко?

От предната врата се чу трясък и колкото и абсурдно да звучеше, звънчето дрънна. Матю, помисли си Джулиана, опряна върху рамката на вратата. Трябва да е той!

Набит, по-възрастен мъж със светъл тен се появи иззад тезгяха, отмести го встрани и влезе в кухнята.

— Хендрик... Помогни на Джулиана! — Катарина ридаше, а Блок изви здравата ѝ ръка и я забута към килера и задния вход. — Остави ме мен... За бога — остави ме!

— Не ме следвай, Де Гийр — процеди през зъби Блок. Беше измъкнал огромен пистолет и изглеждаше готов да го използва — да избие всички присъстващи. От ръката му продължаваше да тече кръв. — Ще я убия ей сега. Както и момичето. Знаеш, че ще го направя.

Холандецът си пое въздух и спря. Със студените си очи хвърли бърз и преценяващ поглед към Джулиана. Младият помощник на Блок кашляше и бавно се изправяше. Джулиана видя как погледът му се съсредоточава върху пистолета и с крак изрита оръжието настрана. Де Гийр събра ръце и ги стовари върху Питърс — ударът попадна почти на същото място, където Джулиана го халоса с дървената обувка. Той падна в безсъзнание.

Филип Блок, възползвал се от ситуацията, бе изчезнал през килера заедно с Катарина.

— Хайде, трябва да се махаш оттук — подхвана холандецът с тих глас, — преди да промени решението си и да прецени, че все пак е в състояние да се справи с двама ни.

Джулиана се втурна към задния вход.

— Мамо...

— Ако не тръгнем веднага, Блок ще убие и нея, и теб. Той не приказва празни приказки.

— По дяволите! Ще се обадя в полицията!

Хендрик де Гийр я сграбчи за раменете и я притисна, макар и не особено силно към рамката на вратата.

— Не. Разбери ме, Джулиана: той ще я убие.

Тя кимна вяло. Всичко я болеше. Едва си поемаше дъх, докато се опитваше да успокои разтуптяното си сърце и да се съсредоточи... Мамо... Ала знаеше, че холандецът има право.

— Той иска Менестрела — пророни тихо тя.

— Естествено. Хайде сега. Ще те отведе на безопасно място.

Тя го погледна. Никога не бе виждала толкова пронизателни сини очи.

— Ти си Хендрик де Гийр, така ли?

— Да — отвърна той без гордост. — Аз съм човекът, който предаде твоите близки и семейство Стейн — все мои приятели — на нацистите. И, естествено, се чудиш на чия страна съм — усмихна се вяло. — Това е много просто, Джулиана. Всеки знае на чия страна съм — на моята. В момента ме устройва да помогна на теб. Хайде.

Предал... мои приятели... Джулиана едва се въздържаше да не изпадне в шок. В момента не бе в състояние да мисли за миналото и всичко, което не знае. Бъди себе си, постоянно ѝ повтаряше Шуджи.

— Почакай... Добре съм... Сама ще се оправя.

— Майка ти ми каза...

— Знам, но тръгни след нея. Трябва да го направиш. А аз ще се справя.

Усмивката малко се разшири, загуби част от окаения израз, а студеният поглед се навлажни и сякаш се стоплиха.

— Ти си чудесна жена, Джулиана Фол — отбеляза той.

Изчака я да излезе на безопасност на улицата, като минаваше край припадналия Питърс, валящия се пистолет, ножовете, тенджерите, тавите... и смачканата кутия с пастите с крем. Стъклената входна врата бе счупена, но тя като че ли не забеляза. *Силно момиче е*, помисли си Хендрик. Напомняше му за Катарина... и Вилхелмина. Видя я как със залитаща стъпка стигна до бордюра, махна за такси и се настани вътре в безопасност.

След това мълчаливо се насочи към задния вход.

— Джулиана! — Шуджи отвори вратата на дома си в Ист Сайд.
— Изглеждаш кошмарно.

Тя успя да се усмихне бегло.

— Така става, като свириш джаз.

— Глупости.

— Нужна ми е помощ, Шуджи.

Той въздъхна.

— Влизай.

Домът на Шуджи представляваше смесица от японски кътчета и драматично натрапчив разкош. Целият четвърти етаж представляваше музикално студио. Джулиана знаеше, защото бе прекарала безброй часове там. Обзе я някаква топлина, носталгия по отминалите дни и тяхната сигурност. Почти простена.

— От какво се нуждаеш? — попита той.

— От кола и пари.

Той също успя да се усмихне вяло.

— Да не би „Ню Йорк Таймс“ да са разбрали какви ги вършиш?

— Не. Отвлякоха майка ми.

Погледна я — не беше сигурен дали говори сериозно. В продължение на близо двадесет години бе слушал проблемите ѝ, извиненията, опасенията, преувеличенията. Познаваше я по-добре, отколкото познаваше всеки друг; обичаше я по начин, по който не умееше да обича друг; както — даваше си сметка той — и тя го обича. Беше непредвидима и влудяваща; той беше наясно колко дълбоко се лъже, твърдейки, че ще изчезне от живота ѝ, независимо от появата на Джей Джей Пепър.

Връчи ѝ ключовете за мерцедеса си и всичките пари от портфейла.

— Предполагам, че бързаш прекалено, за да ми отговориш на въпросите?

— По-късно — обеща тя; обгърна врата му и усетила горещите сълзи по страните си, побягна.

Вероятно става въпрос за мъж, мислеше Шуджи, докато се връщаше в студиото, за да продължи да свири. Сега поне щеше да успее да свири. Откакто се скараха, почти не можеше да прави друго, освен да се вира в клавишите; нещо, което — естествено — никога нямаше да сподели с нея. Не разбираше какво става с нея: Джей Джей Пепър, боядисани коси, тюрбани, причудливи дрехи, джаз. Потрепери. Но сега, макар да продължаваше да не разбира, прецени, че няма да се налага да се занимава с това нещо. То си е проблем на Джулиана. Нещо, пред което трябва да се изправи и сама да реши какво ще прави. Ако желае съвета му — ще го попита. Взаимоотношенията учител-ученик, продължили толкова дълго, бяха свършили. Такива неща приключват и постепенно избледняват; не като залеза на слънцето, а като цветовете на зората, които са предвестник на ярък, красив ден. Да, именно така ще мисли за техните взаимоотношения.

Станали са приятели, помисли си той със задоволство. Равнопоставени.

Шофьорът на таксито най-после повярва на клиента си: пред „Пекарната на Катарина“ гъмжеше от полиция. Сини светлини премигнаха и контрастираха с празнично украсената улица. Старк му подаде двадесетачка и не изчака ресто, а слезе, придавайки си

неизменния непроницаем израз. Вътрешно се чувстваше напълно празен и студен. Показа журналистическата си карта и заприказва полицаия, който отговаряше за реда; слушаше го, без да прави никакви коментари. Приличаше на обикновено нахлуване: заварили някакъв тип в безсъзнание в кухнята, който твърдял, че бил халосан по главата, докато купувал пасти с крем. Казвал се Питърс. Алекс Питърс. Опитали се да се свържат със собственичката.

Точно в този момент пристигна Ейдриан Фол и се представи, но Старк вече се бе досетил кой е не толкова заради приликата с дъщеря му — макар тя да се хвърляше на очи в тена, конструкцията и чувствените устни, — а по ужасения му вид. Старк отчасти се досещаше какво изпитва човекът.

Блок е направил голям удар, с горчивина си помисли Матю: с един замах Катарина и Джулиана. Но ако Матю спомене името си пред полицията сега, Блок просто ще ги затрие при първа възможност. Такъв бе стилът на сержанта. Никакви пазарлъци, никакви издайнически улики. Това бе основната му сила, но и основната слабост.

— По дяволите — промърмори той, защото се сети за Вилхелмина.

Благодари на ченгето, чу как Ейдриан започва да обяснява, че съпругата му се обадила преди два часа от магазина, и се втурна към първия уличен телефон. Пусна няколко монети и набра номера в апартамента на Джулиана, където Вилхелмина отговори след първия сигнал:

— Ало?

— Старк се обажда — погледна към тъмното небе над Манхатън. — Мъж на име Фил Блок е хванал Джулиана и сестра ти. Ще се насочи към теб. После ще открие у коя от вас е нешлифованият Менестрел. Ако стигне при теб преди мен, не му казвай! Забави го. Тръгвам.

— Кой е този Фил Блок?

В солидния ѝ, с плътен акцент глас не се долавяше и капка страх.

— Истинско чудовище, Вили. Пази се.

Затвори и си помисли „Райдър, кучи сине, ти започна всичко това. Всичко е по твоя шибана вина и ако нещо се случи с Пеперкампови или Невестулката, ще се разправам с теб, както трябваше да го сторя преди двадесет години.“

Махна на едно такси и пое обратно към апартамента на Джулиана. Минаха покрай пекарната. Ейдриан Фол стоеше отпред с ръце, напъхани дълбоко в джобовете на консервативното си кашмирено палто. Привлекателното му лице изглеждаше бледо и изпито на острата светлина на полицейските коли. Матю изпита съчувствие към мъжа. Сигурно не е лесно да си влюбен в представителка на семейство Пеперкамп.

Ръцете ѝ не бяха пострадали.

Това бе първата свързана мисъл на Джулиана, докато караше на север по река Хъдсън, спазвайки ограничението за скоростта. Движението бе усилено. Задминаваха я коли със ски по покривите; през уикенда беше вляло сняг във Вермонт и според прогнозите се чакаха нови валежи. Карането на ски би било чудесно занимание. Джулиана не караше ски. Не ѝ остана време да се научи, а и постоянно се притесняваше за ръцете си. Не заради това ходеше във Вермонт. И сега не отиваше там за това.

Първоначалният шок от болката поотшумя; в момента усещаше тъпо пулсиране отстрани, където се удари в рамката на вратата. Щеше ѝ се да чуе гласа на майка си, който я подканва да пийне топло мляко, леко подправено с какао, и да си легне... Майка ѝ, чиято болка вероятно...

— Господи! — промърмори тя, сетила се как изпраця ръката на майка ѝ.

Баща ѝ ще се поболее от тревога, но не смееше да му звънне; не можеше. Той ще настоява тя да се прибере веднага; има право да знае какво става. А тя не е в състояние да му обясни; не в момента; сама трябва да поеме отговорността си. Ех, да знаеше преди седем години, че вуйчо Йохан не се шегува и не е полулуд. Баща ѝ ще обвини леля Вили, която никога не бе харесвал. Твърдеше, че само създава проблеми.

Леля Вили...

Ако не е в състояние да звънне на баща си, трябва да даде някакво обяснение поне на леля си — да ѝ разкаже за случката в пекарната. Матю... И на него му беше длъжница, макар вече да не бе сигурна за какво точно.

Започна да се оглежда за отклонение по магистралата.

При пристигането на Матю в апартамента старата леля пиеше чай.

— Събери си нещата — подкани той. — Ще те изведа оттук. Същевременно си помисли: къде ли ще я сложа? В хотел. В „Плаза“. Тя има да се оплаква колко е скъп и луксозен, а той ще изпрати сметката на Фелди. Господи. Ей, я не се притеснявай, съветваше го навремето Невестулката, обикновено пострадват типовете, дето нямат чувство за хумор.

Невестулката. Джулиана. Катарина Фол.

Защо не се вслуша по-внимателно в приказките на Невестулката и не притисна Райдър в „Линкълн сентър“, когато имаше възможност?

Защо? Целият му проклет живот бе пълен с въпроса „защо“? Вилхелмина стана бавно, изля остатъка от хладния чай в мивката и изплакна чашата.

— Никъде няма да се крия — обяви тя на Старк.

— Недей да спориш с мен. Ще те изнеса на гръб, ако се наложи.

Тя вдигна плътните си вежди.

— Представи си какво ще си помисли портиерът. И от него има полза, не смяташ ли? Господин Старк, оценявам желанието ти да ме предпазиш, но не мога да избягам на безопасно място, когато тези, които обичам, са застрашени — остави чашата на плота и се извърна към него. Лицето й ясно говореше за огромно безпокойство. — Те са всичко, което ми е останало.

Той кимна сдържано, съзнавайки, че няма право да я командва; не че тя, подобно на прекрасната си племенница, би му обърнала и най-малко внимание, дори да го стори.

— Не очаквам да ме вземеш със себе си. Аз само ще те бавя, а ти изглеждаш толкова компетентен. Нямах нужда от мен. Просто си върви и ме остави да постъпя, както смятам за редно.

Телефонът иззвъня и Матю скочи да отговори.

— Матю?

Стомахът му се сви от напрежението, което долови в тона й.

— Какво стана? Къде си?

— Проклетият ти Филип Блок отвлече майка ми. Срегнах холандеца Хендрик де Гийр. Той май тръгна след тях. Не знам. Аз... Той каза, че не бива да звъним в полицията.

— Прав е. Кажи ми къде си, Джулиана. Ще дойда да те взема.

— Между теб и този Филип Блок има повече, отколкото ми каза, нали?

— Да.

— Доразкажи ми го сега.

— Нарани ли те?

— Не. Добре съм. Майка ми запрати нож по него, но само поряза китката му — звучеше задъхана. — Кажи го на леля Вили, ако обичаш. Тя все смята, че мама е плаха страхливка.

— Къде си? — попита той отново доста грубо.

— Сенаторът Райдър също ли познава Блок?

— Да, по дяволите. Къде си?

— Той иска Менестрела. Ще тръгне и след леля Вили. Той и мен щеше да отвлече, но фраснах този тип... Питърс, а после Хендрик де Гийр ми помогна, защото мама му изкрещя да го стори и... — тя млькна. Задави се. — Блок счупи ръката на мама. Счупи я все едно е клечка. Той е ужасен човек, нали? — отново замълча, после довърши: — Матю, кажи на леля Вили, че съм добре.

Старк стисна слушалката.

— Джулиана, нека да дойда при теб...

— Всичко е наред — заяви тя с равен тон. — Наистина. Това не е твой проблем, Матю. Не искам и ти да пострадаш.

— Мога да се оправя. Джулиана...

Но беше прекалено късно. Тя вече беше затворила. Леля Вили стоеше до него. Подаде му връзка ключове.

— Те са от нацистката кола на Джулиана — обясни тя. — Положително има и друг комплект и може да я е взела, но не ми се вярва. Намерих тези в стаята ѝ. Отишла е във Вермонт.

— Откъде знаеш?

— Просто така, знам.

— Менестрелът? — попита той, а черно-кафявите му очи блеснаха. — Дяволите да ме вземат! Той е у Джулиана, нали?

Та аз дори не харесвам диамантите.

С основание, скъпа.

— Иди във Върмонт — настоя Вилхелмина.

— Откъде да съм сигурен, че просто не искаш да се отървеш от мен? — попита той и се сети как му обяви, че била дошла да храни котката чак в Антверпен.

Вилхелмина въздъхна; очите ѝ се изпълниха с неясни чувства.

— Ти си влюбен в Джулиана, нали? — попита тя без видима изненада. — Мъж като теб едва ли е имал работа с много жени. По-скоро би изчакал и когато се появи подходящата, ще разбере.

Всяка клетка на тялото му крещеше, че старата жена е права, но на глас само просъска:

— Господи...

— Не си сигурен дали не целя просто да се отърва от теб — продължи тя. — Но разбери ме, Матю Старк: знаем, че дълбоко и силно държиш на Джулиана, а на нея нищо не бива да ѝ се случи. Тя е последната от рода Пеперкамп. Не ти трябва да ми имаш доверие, а аз на теб.

— И бас държа, че няма много хора, на които имаш доверие.

Тя сви рамене с безразличие.

— Точно така.

Матю набързо ѝ разказа за ножа и за Де Гийр, но дори да се изненада, тя не се издаде. Просто му даде адресите на гаража, използван от племенницата ѝ, и на къщата ѝ във Върмонт. Старк се досети, че се е захванала с миенето на пода едва след цялостното претърсване на апартамента. После Вилхелмина го изтика нетърпеливо навън. Напомни му да внимава за човека от другата страна на улицата, който наблюдава сградата.

Старк я увери, че ще се справи със ситуацията.

— Струва ми се, че би преживял окупацията — прецени тя.

От устата на Вилхелмина Пеперкамп, досети се Старк, това бе висш комплимент.

— Ще ви набавя Менестрела — заяви Катарина, навеждайки се напред, за да я чуе Блок в колата, която зави към Сентръл Парк Уест. Придържаше счупената си ръка, доколкото можеше, но изпитваше ужасна болка. Вече се бе подула силно. *О, мамо, помисли си тя със сълзи в очите, помня колко беше силна.* Блок седеше на предната

седалка с един от хората си, а тя — на задната, с друг. Не бяха млади като Питърс; не ѝ предложиха някакво облекчение за ръката. — Няма нужда да намесвате и другите.

Студените му, ясни, сиви очи се вторачиха в нея.

— Аз решавам.

— Ако докоснете дъщеря ми или сестра ми, няма да ви дам Менестрела — тя премигна от болка. — Не ме интересува какво ще направите с мен.

— Нито ви интересува как ще постъпя с тях? — той се извърна, все още бесен на себе си, задето не се справи докрай с Де Гийр: Трябваше да вземе момичето и да убие холандеца, а не да се сепва от налудничавия му свиреп поглед. Може би все още има вероятност да получи диаманта, а може би — не. Но каквото и да станеше, трябва да приключи с тази история. Има да мисли и за други работи; не на последно място да си подсигури безопасността. Без да поглежда назад към лекарката, процеди през зъби:

— Вече няма да рискувам.

Сърцето на Катарина заби по-бързо и ѝ стана трудно да контролира дишането си. Но със сетни усилия на волята се въздържа да не припадне. Скоро ще пристигнат в апартамента на Джулиана. Трябва да се надява, че Хендрик я е отвел на сигурно място. Хендрик... За пореден път му доверяваше съдбата на близките си. Какъв избор имаше?

Какъв избор имаше и някога?

Загледа се в светлините на Сентръл Парк. Джулиана и Вилхелмина няма да са в апартамента. Трябва да вярва в това. Независимо от всичко, отново се обади:

— Губите си времето, сержант Блок. Можем още сега да отидем да вземем Менестрела.

— Да, би могло — отвърна ѝ той свирепо. — Но просто няма да постъпим така.

Вилхелмина си приготви закуска от хляб и масло. Всъщност не с масло. При Джулиана имаше единствено някакъв нискокалоричен, безсолен и без холестерол маргарин, който старата холандка намери за

отвратителен. Откри част от полусладък шоколад в шкафа и постави разчупените парченца върху хляба. Получи се нещо по-приемливо.

Портиерът се обади да съобщи, че някакъв Хендрик де Гийр е във фоайето и желае да види Вилхелмина Пеперкамп. Разбира се, знае, че е тук и, естествено, няма да се представи под чуждо име или да се опита да нахлуе незабелязано. Познаваше я прекалено добре. Не се съмнява, че ще го приеме, че няма никакъв избор.

На вратата се звънна и тя отиде да отвори. Постара се да не реагира при вида му: набит, суров, същият. За миг сините му очи се приковаха към нейните; тя му се усмихна снизходително, като видя, че е задъхан от умора.

— Остаряваш ли, Хендрик?

Той ѝ отвърна на холандски:

— Винаги си умеела да пилиш нервите на мъжете, Вили.

Все още я наричаше Вили. Започна преди близо шестдесет години.

— Аз пиля нервите на всички. Влизай.

Тя му обърна гръб и се насочи към всекидневната, като се преструваше, че не я интересува какво прави. Йохан беше мъртъв, а сега и сестра ѝ липсваше. А Джулиана бе хукнала за Менестрела. Нищо полезно няма да постигне, като гледа назад. Тя е длъжна да гледа напред.

Хендрик я последва в помещението и се загледа в рибите на Джулиана.

— Доста е странна, нали? Непредвидима, но жилава — обърна се към Вилхелмина, застанала до пианото, но не прекалено близо. — Предполагам, това е жилката на Пеперкамп у нея.

Тя остави остатъка от хляба и шоколада — беше ѝ невъзможно да продължи да яде.

— Винаги си си падала по сладкото — отбеляза Хендрик.

— Едно от малките ми удоволствия.

— Това и цветята ти.

Тя сви рамене, но думите му я накараха да се замисли за дома си, за малкия си апартамент, за ежедневието. Цветята ѝ навярно ще са умрели, когато се прибере. Пропусна да уреди някой да ги полива в нейно отсъствие.

Хендрик я наблюдаваше.

— Добре щяхме да живеем заедно, ако не бе избухнала войната. Щяхме да се стягаме един друг.

— Не мога да си те представя да живееш с мен в малък апартамент в Делфтсхавен, където да отглеждаме бегонии.

— Може би нямаше да е така. Вероятно щяхме да имаме яхта и да обикаляме моретата и океаните.

Тя изсумтя.

— Винаги си бил мечтател.

— А ти, Вили? Никога ли не си мечтала?

— Само за онова, което е било. Никога за онова, което е могло да бъде. Хайде стига глупости — погледна го ядно. — Какво търсиш тук?

— Да те отведа — отвърна той протичко.

Сърцето ѝ прескочи глупаво; като ехо за девойката, която някога беше. Но тя отдавна се научи да не разчита някой да се грижи за нея. Сама ще се погрижи за себе си. Винаги го бе правила.

— Тръгвам след Катарина — продължи холандецът. — Обещах на Йохан, че нищо няма да я сполети... А също теб и Джулиана. Държа на думите си.

— И Йохан, естествено, не ти е повярвал — прекъсна го Вилхелмина суховато. — Всички сме чували обещанията ти и преди и им повярвахме. Но ти ще спасиш първо своята кожа, преди да се погрижиш за друг.

— Защо не допуснеш, че съм се променил?

Тя се изсмя. Обещанията нямаха тежест пред нея; само действията. И въпреки това една малка бунтарска частица от нея се надяваше, че този път Хендрик не лъже, нито заблуждава себе си. Винаги е бил такъв оптимист, пълен с големи надежди и велики идеи. Смяташе, че може да постигне всичко. Именно тази негова черта винаги бе привличала Вилхелмина. Като млад тя му придаваше жизненост, изпълваше го с енергия и надежда и те всички вярваха, че той е в състояние да постигне чудесата, за които се фукаше. Не въздействаше отблъскващо, а по-скоро освежаващо.

Не се е променил. Вилхелмина не възнамеряваше да му даде възможност да се докаже. Предпочиташе сама да е господар на съдбата си. И въпреки това усети, че ѝ се ще поне този път той да се възползва от ситуацията, а не да изчаква или да се оттегли; да действа по убеждение, а не по необходимост.

— Менестрелът не е у Катарина, нали? — попита той, пристъпвайки към прозорците зад дивана.

Вилхелмина не отговори. Хендрик я погледна и се усмихна.

— Всичко е наред. Не е нужно да ми казваш. Ако Йохан бе дал Менестрела на Катарина, тя щеше да го хвърли в река Хъдсън. Ти и аз сме наясно колко го ненавижда... Но при Блок не е така. И когато открие, че камъкът не е у нея, ще я убие и ще се насочи към Джулиана, а и към теб, Вилхелмина. Дори може да се появи, преди да е напълно сигурен у коя от трите ви е. Такива се неговите методи.

— Само да дойде. Джулиана я няма, а мен не ме е страх.

— Не е изключено желанието ти да се сбъдне — прекъсна я Хендрик мрачно. Гледаше надолу към улицата и кимна на Вилхелмина. Тя пристъпи и застана до него. Двама мъже се придвижваха бързо към входа. — Това е Блок и един от неговите хора.

— Има портиер...

Хендрик се изсмя и тя съжали за проявената наивност. Той продължи:

— Ако Блок ме завари тук, ще ме убие. Тогава едва ли ще съм в състояние да помогна.

Вилхелмина сви безразлично рамене.

— На мен ми се струва, че той и без това ще те убие на даден етап.

— Вероятно — ухили й се. — Ще те зарадва, нали, Вили? Но отмъщението никога не е така сладко, както очакваме. Само ненавистта ти към мен те държи още жива.

Той се насочи към вратата. Вилхелмина го докосна по ръката, но не за да го спре. Той сякаш го знаеше. Очите му бяха така сини, както ги помнеше и ги бе виждала в сънищата, които никога не успя да контролира или да прогони. Коя е тя, за да променя станалото? Да, той е жив дявол, но тя невинаги го бе смятала за такъв. Това също бе част от миналото.

Тя попита забързано:

— Докосвал ли си я някога?

— Не — отвърна той. — Никога.

И побягна. Както преди.

По-старата холандка не говореше английски, което ядоса Блок, но той прецени, че по-малката сестра ще превежда; а и не срещна особени затруднения да я накара да разбере какво точно желае. Насоченият пистолет „Магнум 357“ намали необходимостта от превод. Той го размаха и ѝ кресна да извади дебелия си задник през вратата, което тя и направи.

Позволи си да се отпусне за миг и отслаби бдителността си; именно тогава тя замахна с проклетия нож, който можеше да разсече слон с един удар. Притисна го към гърлото му, преди той да има възможност да застреля глупавата кучка. Като идиот се поколеба за част от секундата, защото не искаше да вдига повече врява, след като насила си проби път край портиера. А ако стреля сега, последната постъпка на старата жена ще бъде да забие шибания нож в гърлото му. А дори и да не постъпи така и той да успее да я застреля, оставаше проблемът с шума и неразборията, която щеше да последва.

Съществуваше и шансът диамантът да е у нея. Вилхелмина Пеперкамп му трябваше жива.

Тя изсумтя, очевидно го наруга на холандски, хвърли ножа и се насочи към асансьора.

— Господи — промърмори Блок едва чуто; изпита задоволство, че никой от хората му не е наоколо да види разигралата се сценка.

Избягваше да я погледне в очите, докато слизаха. Прецени, че му е дала да разбере какво иска да му каже.

Във фойето пътъом подбра човека си; той бе успял да убеди портиера да не звъни в полицията. Колата им се появи на входа и те влязоха, като Блок здравата блъсна старата холандка. Хенсън, човекът на пост пред сградата, се беше присъединил към тях. Не изглеждаше особено щастлив и преди да стигнат следващата пряка, сержантът знаеше защо е така.

— Старк беше тук — съобщи Хенсън.

Блок изруга. Трябваше лично да се погрижи за Матю Старк, когато беше във Вашингтон. По дяволите, защо не му видя сметката преди двадесет години във Виетнам!

— Каза ли му нещо?

— Не.

Блок не му повярва.

— Дали портиерът ще се обади в полицията? — попита Хенсън.

— Грижи, грижи — отвърна Блок неопределено. — Но какво значение има? Нали сме свободни?

Хенсън се облегна назад, ала не изпитваше никаква увереност. Скрупули ли има този тип, или просто е изплашен, чудеше се Блок. Не му допаднаше особено нито едното, нито другото. Повечето от бойците му не струваха. Но това скоро ще се промени; още един проблем, не за решаване в момента обаче.

Нареди на шофьора да даде газ, защото искаше да пристигне колкото е възможно по-бързо на летището в Ню Джърси. После просъска на двете жени, които не преставаха да ломотят на холандски, да си затварят шибаните уста. По-младата бе красива жена с изискани маниери, но бледа и потна заради счупената ръка. А и — Господи — как си личеше колко го ненавижда. По-дъртата го наричаше нацист. Блок изпита облекчение, че когато захвърли ножа, не знаеше за ръката на сестра си.

— Е, дами — подхвана той престорено весело, — искрено се надявам една от вас да ме отведе при нешлифования Менестрел. Иначе ще се наложи да открия къде Де Гийр е скрил хубавата малка Джулиана Фол. И тогава ще си направите едно щастливо семейно събиране.

Не се съмняваше, че на даден етап ще се наложи да открие Джулиана Фол, независимо какво ще направят майка ѝ и леля ѝ. Тя вече знаеше прекалено много и е в състояние да го разпознае. Свидетел, който би отвел към него. Но му беше ясно също, че нищо няма да спечели, като им го съобщи; за момента като най-добра стратегия възприе връщането в лагера — там щеше да прецени точно в какво положение се намира. Ако извади късмет, момичето, холандецът и Железния сами ще дойдат при него.

Ако не, той ще тръгне да ги издирва.

Малката стара къщурка на хълма гледаше към криволичещата река Батън Кил в югозападната част на Върмонт. Близко десет сантиметра лек пухкав сняг по алеята към къщата блестеше на лунната светлина. Джулиана мина с мерцедеса на Шуджи през него и спря отзад; влезе през кухнята. Пътьом палеше светлините, като се стараеше да не обръща внимание на пулсиращото главоболие и умората на очите, която ѝ подсказваше, че се нуждае от сън. Влезе в хола и запали огън в голямата, издигаща се по средата камина, като изразходва повече кибритени клечки от обикновено, защото ръцете ѝ трепереха от студ и страх. Най-накрая огънят се разгоря.

Чуваше се единствено пукането на цепениците и тихият вой на вятъра. Долови ехото на собствените си стъпки по чамовото дюшеме, когато отиде в малката си спалня до общото помещение, където намери панталони от рипсено кадифе, топъл пуловер и дебели чорапи, които облече. Градските си дрехи остави на купчина върху пода.

На огъня не му трябваше дълго, за да пламне с пълна сила и Джулиана скоро добави ново дърво. После седна по турски на кръглото, ръчно тъкано килимче пред камината. Всичко в къщата ѝ действаше успокояващо. До камината имаше кошница с прежда и куки за плетене — нещо, което правеше единствено тук; от четири години работеше върху жилетка от вълна, купена от близката ферма. На масичката лежах няколко непрочетени книги; както и купчини билки, които събра и изсуши миналото лято. Забелязваха се и безброй справочници за птици, градинарство, варене на сладка. Жената, която идваше тук и се отдаваше на домашни занимания, помисли си тя, се различаваше от Джулиана Фол, току-що приключила поредното си високо оценено европейско турне, както и от Джей Джей Пепър.

Облегна се назад върху дивана; стараше се да се освободи от напрежението, да помисли. Само за няколко минути, мина ѝ през ума. Ако затвори очи и за малко успее да прочисти главата си от всякакви мисли, по-лесно ще се справи с проблемите, свързани с майка ѝ и

нешлифованя Менестрел. Усещаше как огънят топли краката ѝ. Концертът на Шопен звучеше в главата ѝ. Заслуша се и го чу по съвършено нов начин. Затвори очи и остави звуците да я обгърнат, да се пропият в нея, да станат част от нея.

След време си даде сметка, че вече не е сама в къщата. Не бе чула никой да влиза. Макар и потънала в друго, не бе задремала; беше сигурна, че необичаен звук — врата, кола — щеше да я предупреди.

Много близо до нея дрезгав глас обяви:

— Не знам защо просто не ти извия врата и с това да се свърши.

Тя отвори очи и погледът ѝ попадна на солидната фигура на Матю Старк. Сърцето ѝ подскочи; беше ѝ липсвал, даде си сметка тя, искаше да е тук при нея, когато е наранена по толкова много начини.

— Матю... — дали долавяше копнежа в гласа ѝ? — Как се озова тук?

Той ѝ хвърли мрачен поглед.

— През проклетата кухненска врата, която си оставила отключена.

— Ако не бях я оставила отключена — възрази тя, забелязала гаечния ключ в дясната му ръка, — щеше да я разбиеш и тогава трябваше да купувам нова. Как ме намери?

— Леля ти Вили предположи, че ще дойдеш насам.

— Така ли? Не допусках фантазията ѝ да стигне дотам. Седях и си тананиках концерта на Шопен — заяви тя и за доказателство изтананика малко. — Върху този като че ли работя в момента. Концерт № 1 за пиано от Фредерик Шопен. Вуйчо ми е мъртъв, Рейчъл Стейн е мъртва, майка ми е отвлечена, леля ми мърмори за onderduikers и нацисти, мен ме нападнаха, срещнах холандец, който е предал близките ми и семейство Стейн на нацистите, а аз седя и си тананикам Шопен.

Матю не откъсваше поглед от Джулиана; забеляза дивия, изплашен, решителен израз в тъмните ѝ очи и усети как сърцето му трепва.

— Значи си се сблъскала с Блок?

— Да. Очарователен индивид. Неговият човек Питърс ме тръшна на земята, но няма страшно, защото ръцете ми не пострадаха. През ученическите години ходех на летни лагери за изкуства и ние, с клавирните инструменти, винаги сформирахме общ волейболен тим.

Ползвахме се със славата на най-слаб отбор, защото всички се ужасявахме да не нараним ръцете си. Посрещяхме топката с лакти, рамене, глави — с каквото може, само не и с пръстите. Вероятно това съвпада с времето, когато ти си се старал да оцелееш във Виетнам. Глупаво, нали?

— Господи — не се сдържа Матю.

Представи си пианистките от волейболния отбор и му се стори толкова комично и налудничаво, че бурно се разсмя.

— По дяволите...

Джулиана се извърна, за да го удари, но той я хвана за ръцете и я изправи на крака. В следващия миг тя се намери в обятията му, той не се смееше повече, а устните му целуваха нейните. Не можеха да се спрат. Тя беше с пуловер по врата, който се бе измъкнал от панталоните, и се наслаждаваше на досега на ръцете му. Обгърна го през шията и го привлече още по-близо.

— Започвам доста да се привързвам към теб — прошепна тя. Устните ѝ бяха толкова близо до неговите, че тя се зачуди дали той е започнал, дали тя, но всъщност не я интересуваше.

— Чувствата са взаимни, макар че ако преди месец някой ми бе казал, че ще се озова във Върмонт, ще целувам луда, световноизвестна пианистка и ще търся най-големия нешлифован диамант на света... — той направи неволна гримаса при тази мисъл. — Господи.

Пусна я и видя как тя залитна назад към дивана. Изведнъж, на светлината от огъня, забеляза подутината на врата ѝ, под челюстта. Очевидно работа на Блок, помисли си Матю и го обзе гняв.

— Какво се случи?

Отначало тя не проговори.

— Джулиана — изрече името ѝ нежно. — Отговори ми или ще си тръгна оттук и сам ще открия Блок.

— Склонен си да го направиш, нали?

— Определено.

— Не те виня — призна тя. — Не се правя на глупачка, но ми е трудно да говоря... Майка ми...

— Разкажи ми всичко, Джулиана.

Не бе нареждане, а по-скоро молба, и то не да разкаже, а да сподели; не да стовари бремето върху него, а да прехвърли част от тежестта. Джулиана кимна и по удивително точен начин предаде какво

се бе случило в пекарната на Катарина. Държеше се овладяно, защото така трябваше. Ако искаше да помогне на майка си, нямаше друг избор. Не биваше да рухва.

През цялото време Матю не седна; крачеше напред-назад пред камината. Когато тя свърши, отбеляза:

— Това не е всичко.

Нейните студени смарагдови очи го стрелнаха.

— Какво имаш предвид?

— Нешлифованият Менестрел — уточни той. — У теб е, нали? Затова дойде тук.

— А ти затова ли дойде?

Очите му не се откъсваха от нейните.

— Не. Дойдох заради теб.

Загледана в лицето му и вероятно виждаща онова, което друг не би успял, тя му повярва.

— А леля Вили? Какви сте ги намислили вие двамата?

За момент Матю изостави темата за Менестрела:

— Редно е да ѝ се обадим.

— Не може. Тук не разполагам с телефон.

— Прекрасно. Но едва ли има значение. Тя изпитва силно чувство за отговорност към майка ти и най-вероятно, ако се стигне дотам, ще тръгне с Блок.

— Ще ми разкажеш ли най-после за него?

— А ти ще ми разкажеш ли за Менестрела?

Тя скочи и тръгна към спалнята. Намираха се в задънена улица, помисли си тя. Все едно са изправени пред тухлена стена. Не бе уверена, че е готова да му разкаже за Менестрела. Ставаше въпрос за традиция, продължила четиристотин години. Напъха пуловера в панталоните и трепна от внезапно пронизалата я болка във врата и раменете. Чувстваше се замаяна, объркана и някак гузна. Не ѝ харесваше да се държи предпазливо с Матю, не ѝ допадаха вторачените му в нея тъмни очи: дирещи, искащи.

— Горе има легло — съобщи тя. — Стаята още не е довършена, но ще преживееш. Глупаво е да смятаме, че някой от нас би могъл да свърши нещо тази вечер. — Чувстваше цялото си тяло като готово да се разтопи и да потече в пукнатините на пода. — Лека нощ, Матю.

Влезе в спалнята и макар никога да не го правеше, когато е сама, затвори вратата след себе си.

Огънят бе загаснал, а тя не бе включила електрическото отопление. В къщата повяваше хлад, когато босонога се заизкачва, водена единствено от светлината на звездите, отразена от снега. Стълбището, старо като самата къща, скърцаше. Родителите ѝ не одобряваха да идва сама тук. След като няма съпруг, мислеха те, редно е поне да вземе куче.

Стигна до горната площадка. Ниските тавани придаваха уют на атмосферата. При буря обичаше да се настани на голямото легло тук, да се сгуши в юргана и да чете, слушайки трополенето на дъждовните капки по покрива. Понякога обичаше да лежи и да мечтае, да не е винаги толкова самотна. Но същевременно нямаше нищо против самотата. Поне не постоянно.

Малката спалня вдясно нямаше врата. Мазилката по стените се ронеше, грозен линолеум покриваше пода, единственото прозорче беше без перде. Потягането на тази стая влизаше в списъка от задачи, които ще свърши „през един от близките дни“; това не я притесняваше. Засега беше набавила старинно желязно легло от битпазара, няколко юргана и голяма стара ракла — с това приключи мебелирането.

От вратата виждаше само предната част на леглото; очертаваше се като по-тъмна сянка в общия мрак. Затаи дъх и пристъпи напред в стаята.

Желязна хватка я пристегна през кръста и в следващия миг се озова метната върху леглото. Старите пружини изскърцаха гневно, тя подскочи, останала почти без дъх. Бързо разлеият се по тялото ѝ адреналин ѝ причини почти физическа болка. Започна да се бори за глътка въздух; почувства как тежестта от нея се надига — бавно, сякаш не е сигурна, че е правилно да се постъпи така.

Тъмният мъжки силует се изправи.

— Страшно подходящо време си избрала да се навираш в мъжка спалня — констатира Матю.

Тя се надигна и се облегна на лакти.

— Допуснах, че може да си буден.

— Бях.

— И кой, по дяволите, реши, че съм?

— Първо действай. После търси отговора.

Очите ѝ вече се бяха приспособили към тъмнината в стаята и тя забеляза, че той е чисто гол. И великолепен.

— Не очаквах... Мислех, че ти...

— Не се сетих да си облека нещо — прекъсна я той саркастично, но не направи опит да се прикрие.

Тя самата носеше дълга до петите плътна памучна нощница.

— Можеше да си сложиш нещо, преди да легнеш.

— Не очаквах компания.

— Е, изглежда, си го заслужих.

— Май да.

— Матю... — спря, пое си дъх и продължи: — не мога да говоря, когато стоиш там така. Не ти ли е студено.

Той ѝ се ухили.

— Замръзвам.

Тук нямаше отопление и беше по-студено дори от долу. Даже плътната нощница не я предпазваше от студа. Но вместо да се облече, Матю се мушна под юргана и се настани в леглото. Протегна се, с което я принуди да седне, но и така усещаше как бедрата му се опират в дупето ѝ през юргана.

— Не е ли както си го представяше? — попита той, видял смаяното ѝ изражение.

— Защо не слезем долу. Имам какао на прах.

— Откажи се от тази мисъл. Нямах ли бренди?

Тя поклати глава.

— Никакъв алкохол няма. Ненавиждам да пия сама.

— Лош навик, права си. Но се опасявам, че какаото не е достатъчен мотив — не си струва усилието да си слагам панталоните и да кръстосам тази къща, която прилича по-скоро на хладилник. В твоята стая не е ли по-топло и уютно?

— Е, по-добре е, отколкото тук.

Той се облегна на възглавниците. Лунен лъч огря тъмните му гърди. Тя забеляза мускулите му, белезите.

— Какво искаш? — попита той.

Тя сви колене, дръпна нощницата отгоре им, и като се обърна към него, се облегна върху таблата на леглото; беше леденостудена. Матю се засмя.

— Не искаш ли да се вмъкнеш при мен под завивката?

— Не, благодаря.

— Мръзни тогава.

— Дойдох да ти разкажа за нешлифования Менестрел.

Това накара смехът му да секне. Изразът му стана сериозен.

— Давай.

Тя потрепери; беше толкова дяволски студено. Но знаеше, че вмъкне ли се под юргана при него, може и да не излезе.

— Нямам никакъв навик да приказвам за него... Представям си, че е просто един камък, а не Менестрелът. Вуйчо Йохан ми го донесе в Ротердам преди седем години. Никога не съм го възприемала сериозно. Дори съм си мислила, че е малко смахнат. Не повярвах на историята му, защото така беше по-лесно.

— А къде е камъкът сега?

Тя сви рамене.

— Използвам го като преспание.

— Господи!

— С него затискам рецептите си за сладко — уточни тя.

— Защо не? Става въпрос само за най-големия нешлифован диамант.

— Ако беше видял вуйчо Йохан онази вечер, и ти вероятно щеше да постъпиш по същия начин.

— Аз не правя сладка.

Престори се, че не го е чула; припомни си вечерта в малката каменна църква в Делфтсхавен, когато вуйчо Йохан й връчи смачканата книжна кесия и камъка, увит в избеляло кадифе.

Когато приключи, Матю попита:

— А как е попаднал Менестрелът в семейството ви?

— Според легендата Пеперкампови са осигурявали убежище в Амстердам за евреите, прогонени от Лисабон, а после и от Антверпен — по онова време най-големите центрове за диаманти. Пеперкампови им помогнали да се заселят в Амстердам, където бегълците се установявали като търговци на диаманти. Винаги е имало хора, призоваващи към толерантност и религиозна свобода.

— А предните ти занимавали ли са се с търговия на диаманти?

— Не. Били са просто търговци. Тогава в Холандия е било неспокойно. Холандците са се борили против испанците — особено след като през 1556 на власт идва Филип Втори. Бил е известен с анти

протестантските си възгледи и издал няколко указа, довели до бунтове в северните провинции. До смъртта на Филип, до разбиването на Испанската Армада, до разбиването и окончателното прогонване на испанците от Холандия имало въстания и насилия и от двете страни. Станало е през 1609. Както и да е — Пеперкампови се прочули с пропагандирането на онова, което днес бихме нарекли човешки права. Но заплатили скъпо и прескъпо за идеите си. Неколцина от рода са били изтезавани и убити от испанците или от протестанти-екстремисти, които също не уважавали техните възгледи. От известно време се носели слухове за нешлифования Менестрел и през 1581 той най-накрая попаднал в ръцете им. Предали са им го анонимно, като награда за саможертвата; това автоматично ги насочило към бизнеса с диаманти. Проявявали любопитство към камъка и се чудели каква ли е стойността му. Помежду си се споразумели никога да не го шлифват — в памет на загиналите и на онези, които нямали друг избор, освен да приемат помощта им. Камъкът нямало да им принадлежи; той нямало да принадлежи на никого. Решили да бъдат единствено негови пазители. Никой нямало да знае със сигурност дали камъкът съществува или не, нито каква е потенциалната му стойност. При всяко поколение имало по един главен пазител. Само той — преди мен всички са били мъже — имал контрол над камъка: дали да бъде шлифован, какво да стане с него. Всичко — легендата, традицията, мистерията — е възложено само на него.

— Това е дяволски огромна отговорност — отбеляза Матю.

Джулиана трепереше неудържимо. Кимна, без да добави нищо друго.

Той леко ѝ се усмихна.

— Чувствам се почти щастлив, че корените на семейството ми стигат едва до времето на Депресията. Джулиана, ще замръзнеш. Мушни се под юргана за малко и се стопли. Или почакай: вземи един — той хвана най-горния юрган и го метна отгоре ѝ. — Добре е да поспиш. Ще ти е от полза.

— Знам, но не мога. Мама...

Тя замълча, затвори очи и притисна с пръсти главата си, сякаш така щеше да разкара терзанията. Матю се плъзна напред и юрганът се свлече до кръста му, но той не обърна внимание на студа, докато я

взимаше в обятията си. Тя усети как се отпуска, сложи глава върху рамото му и попи от топлината му.

— О, по дяволите — измърмори той и целуна косите ѝ.

Понеже не успя да заспи, тя си взе душ, след като той си легна.

Опита се да измие болката, раздразнението, тревогата — искаше ѝ се да се излеят в канала; имаше желание той да дойде при нея, но той не го направи.

— Познавам Блок — подхвана Матю. — Ще се досети, че диамантът е у теб и ще използва майка ти и леля ти, за да го получи. Няма да ги убие, Джулиана.

— Докато не получи Менестрела или не реши, че това никога няма да стане — довърши тя на глас, защото не очакваше, че Матю ще продължи. — Тогава ще убие всички ни.

— Не се знае.

Досещаше се, че той цели по-скоро да я утеши.

— За момента са в безопасност.

Обърна лице към него. Косите ѝ се посипаха по топлата кожа на рамото му, а очите ѝ сияеха, неразгадаеми като звездите.

— Кой е той?

На оскъдната светлина видя потъмняването на очите му, но не се извърна. Напротив, придърпа по-плътно юргана и се притисна към него. За пръв път тази вечер не ѝ беше студено.

— Филип Блок е сержант, който е напуснал армията...

— И е бил взводен сержант във Виетнам, а взводът се състои от три отделения по десет души. Искам да знам какъв ти е на теб.

— Сам Райдър му беше взводен. По онова време бяхме в централните части на страната — те двамата, Невестулката, един пилот на име Джак Макинтайър, командирът на екипажа Чък Фишър и аз.

— Когато си летял с хеликоптер.

— Да. Освен другите, превозвахме и взвода на Райдър. Блок бе опитен боец; Райдър — абсолютно зелен, на всичкото отгоре нерешителен и некомпетентен. Армията има хитри начини как да се отърве от глупаците: ако не си добър, те убиват в битка. Понякога дори се молиш да ги убият, преди те да те убият от глупост. Случва се да попаднеш при опитен взводен сержант, който се грижи нещата да не

излязат от контрол и успява да запази живота на бойците в ситуации, когато лейтенантът, командир на взвода, оплеска нещата.

— Какво точно е правил Блок?

— Имаше и опита, и знанието как да заобиколи Райдър; понякога ги използваше, ако съвпаднаше с неговите цели. Но в повечето случаи не го правеше. Познавах взводни сержанти, които умираха при опит да спасят бойците си, които натриваха мутрите на неопитните лейтенанти, за да ги принудят да се научат по-бързо, или намираха друг изход. Блок се грижеше единствено за себе си, точка. Искаше Райдър да оцелее и да се върне герой от Виетнам, затова го прикриваше и всячески замазваше неговата некомпетентност. Заради това хора, които трябваше да оцелеят, загинаха.

— И сега Блок използва срещу Райдър онова, което знае за истинската му роля във Виетнам — като основа за шантаж — обади се Джулиана с разбиране. — Матю, а какво стана с Джек Макинтайър и Чък Фишър?

Той извърна лице от нея, но телата им останаха притиснати едно към друго.

— Имената им са на стената. На Виетнамския мемориал.

— Блок ли е виновен за гибелта им?

— Бяха в моя хеликоптер. Аз носех отговорността.

— Несправедливо строг си към себе си, Матю.

— Не строг, а честен — поправи я той. — Поне се старая да бъда.

— Това ми допада.

— Наистина ли?

Той сякаш чакаше отговор и тя кимна, без да откъсва очи от неговите; искаше някак да знае всичко за него — а и той да знае всичко за нея. И добрите, и лошите й черти.

— Да — промълви тя най-накрая убедено. — Почтеност, състрадание, интелигентност, кураж, чувствителност — човек трудно ги открива в себе си, а какво остава за останалите? Но те означават много повече за мен, отколкото парите, властта, успеха и всичко произтичащо от тях. На хартия, предполагам, хората не са по-различни от нас двамата, и в същото временно смятам, че и ние не сме кой знае колко различни... Поне не в значимите неща — усмихна се някак притеснена от самата себе си. — Май най-добре да слизам долу.

Той отметна с пръсти кичур коса от челото ѝ.

— Искаш ли?

Тя поклати глава и тихо изрече:

— Не.

— Уморена си.

— Да. А и ме боли почти всичко. Никой никога не ме е удрял, Матю, до днес. Никога не съм се чувствала толкова... малка. Искях да съм голяма и безстрашна, за да прогоня онези мъже. Никога дори не съм си мислила колко съм ограничена в това отношение. Можеш ли да си представиш с какво се нахвърлих към тях, когато хванаха мама? С дървена обувка. Проклетата дървена обувка.

— Скъпа, ти си жилава във всички отношения, които имат значение.

Тя се изсмя горчиво.

— Напиши го това на надгробната плоча на майка ми.

— Скъпа...

— В момента искам да забравя, Матю. Просто искам да ме държиш в прегръдката си — тя хвана пръстите му в своите. — Толкова се радвам, че си тук. Сигурно нямаше да понеса да съм сама тази вечер.

Вдигна лице към неговото и намери устните му — топли и нежни: точно каквито ѝ бяха нужни. Ръцете му я обгърнаха, устните му се разтвориха и когато езикът му се плъзна между зъбите ѝ, тя затвори очи. Сега изпитваше друг вид парене — паренето от уморените очи, на натъртените мускули, на болката от останали без отговор въпроси. Обви врата му с ръце, притисна се към него и двамата се отпуснаха върху възглавниците заедно, омотани в юрганите, чаршафите и нощницата ѝ.

— Не искам да те нараня — прошепна Матю.

— Не се притеснявай, моля те.

— Никога не съм срещал някой като теб. Никога.

Тя се усмихна. Идеше ѝ да се засмее от радост.

— И аз не се сблъсквам с Матю Старковци всеки ден.

Той отново я целуна; този път по-дълбоко и настойчиво; после изхлузи нощницата през главата ѝ и я метна на пода. Телата им се преплетоха под натрупаните юргани. Не говореха. Джулиана не искаше да развали вълшебството на мига със спомени за смърт,

предателства, диаманти и всичко, с което ще им се наложи да се сблъскат. Сегашният момент, настоящето бе изпълнено с копнеж и страст. Тя не обърна внимание на болките по натъртените места и на ужаса; съсредоточи се върху трепетите, които се породиха у нея в момента, когато Матю Старк застана на прага на гримьорната ѝ в „Линкълн сентър“.

Той прокара ръка по гърдите и стомаха ѝ, после проследи същия път с уста, като я възбуждаше с леки влажни целувки. Скоро и на двамата им стана толкова горещо, че се наложи да отметнат два от юрганите. Тя докосна твърдите му мускули, прокара ръка през тъмните косъмчета на гърдите му, остави пръстите ѝ да изследват белезите, за които тепърва щеше да ѝ разказва. Но онова, което предстоеше да научи за него, в момента нямаше значение. Тя се чувстваше като частица от него, както и него чувстваше като частица от себе си.

— Сигурна ли си? — попита той, плъзвайки я внимателно отгоре си, за да не ѝ причини силна болка.

Нежно целуна наранената ѝ китка.

— Да. В момента се нуждая от теб повече от всичко друго. Не спирай.

Дори в тъмнината усети, че усмивката му е изключително нежна.

— Никакви проблеми в това отношение, скъпа.

Каквото и друго да изпитваше, то идваше на второ място след нарастващия, незадоволен копнеж, който се трупаше у нея, докато лежеше върху него, а ръцете му се движеха по бедрата ѝ, по дупето, по прасците. Той леко я повдигна и леко я пусна, прониквайки в нея. Тя простена, когато той влезе в нея, но същото стори и той; любиха се импулсивно и нежно; тя се надяваше, а дълбоко в себе си знаеше, че не е за последен път.

— Матю!

Усетила спазмите, тя простена; ръцете му я обгърнаха още по-силно — и двамата потреперваха, той простена заедно с нея. После настъпи тишина и докато отвън снегът валеше, нямаше по-топло място от тяхното под пооръфаните юргани.

През последните няколко дни Вилхелмина откри, че всъщност ненавижда да лети. Според нея не беше неестествено. Господ е предвидил птиците да летят, не хората; а и това действие, това неестествено действие разстройваше стомаха ѝ. За пръв път се качи на самолет, за да пресече Атлантическия океан, и цялото преживяване ѝ се стори потискащо. Чудовищната машина, оборудвана с всякакви удобства, трябваше да накара пътниците да забравят, че са във въздуха, където не им е мястото. „Мислете за себе си като за ангел“, я посъветва мъжът до нея, забелязал недоволния ѝ вид, който вероятно взе за страх. Чувстваше се по-скоро като един от дебелите гълъби в парка, които не вдъхват сигурност, че ще стигнат далеч, опитат ли се да хвъркнат.

Колкото и неприятно да ѝ се стори онова пътуване, сега то ѝ напомняше по-скоро разходка до кварталната бакалница, в сравнение с полета, на който Катарина и тя бяха подложени в момента. Подскачаха във въздуха като лоши шофьори по неравен път и имаше доста непознати шумове и скърцания, които Вилхелмина отказваше да приеме за нормални. Катарина ѝ обясни, че самолетът е малък, затова полетът е толкова тежък. Вилхелмина се съгласи, че наистина е доста тежък.

Блок ги раздели в отделението за пътници и постави по един човек с пистолет до всяка от тях, като каза на този до нея „да внимава с дебетата, защото е подла кучка“.

Вилхелмина не реагира само защото разчиташе преструването, че не знае английски, да се окаже от полза. Ако не се притесняваше за Катарина, Вилхелмина щеше да пререже гърлото на негодника при първа възможност, без да я е грижа за последствията.

Хвърли поглед към Катарина, която ѝ се усмихна едва-едва. Държеше се; дори по-добре, отколкото Вилхелмина очакваше. Джулиана не беше с тях. Това вероятно повдигаше духа ѝ. Вилхелмина се сети как по време на войната бе седяла в тъмния, отвратителен

затвор на Гестапо и слушаше как измъчват баща ѝ, как мислеше за малката си сестра и бе благодарна, че поне тя е на свобода.

Самолетът се приземи със серия подскоци и клатушкания; изведоха ги — нея и Катарина — на невероятно малко летище, което миришеше на бензин и изгнили зеленчуци. Въздухът, влажен и макар по-топъл от този в Ню Йорк, далеч не беше летен.

Със здравата си ръка Катарина докосна сержанта.

— Защо не отидем направо в Швейцария и не свършим с цялата тази история?

Вилхелмина се възхити от ясения и силен глас на сестра си, независимо от болката, която изпитваше. Досещаше се за преструвките на Катарина, че държи Менестрела в сейф в швейцарска банка. Рисковано наистина, но по-добре, отколкото да го насочат към Джулиана.

— Ще правите каквото ви кажа — сръза я Блок.

Нацист, помисли си Вилхелмина. Толкова е привикнал да дава заповеди и те да се изпълняват. Очаква хората да се страхуват от него.

Нареди им да се качат в хеликоптер. Вилхелмина се огледа неспокойно, но се надяваше, че тревогата ѝ не личи. На оскъдната светлина на летището забеляза силуета на хеликоптер.

Шепнешком, на холандски, Катарина обясни, че според нея са във Флорида или южната част на Джорджия, близо до мочурище — оттам идва миризмата — и смята ли Вили, че двете трябва да продължат привидно да сътрудничат? Даг, отвърна сестра ѝ. Да. Засега.

Блок им изръмжа да млъкват и да се качват, като дебеланата влезе първа.

Матю се събуди на зазоряване; процеждащата се през прозореца светлина бе така мека, както разпилените по гърдите му коси. Наложил си да се събуди преди Джулиана. Тя лежеше притиснала гръб към него, потънала в дълбок сън; юрганите бяха придърпани до брадичката ѝ. Чувстваше собствената си топлина върху кожата ѝ. Една част от него искаше да я целуне, да я люби и евентуално по-късно да се обади в полицията и да остави всичко в техни ръце, а той и тя просто да останат в леглото.

Но после видя синината на брадичката ѝ и се отказа от тази мисъл. Познаваше Фил Блок. Сержантът ще направи всичко възможно да се добере до Менестрела.

Като внимаваше да не позволи студът да нахлуе под завивките, Матю се измъкна от леглото. Стаята бе леденостудена. Виждаше дъха си във въздуха и последното, което му се искаше, бе да се разхожда по гол задник. Събра дрехите и ботушите си и на пръсти се измъкна от стаята, като ругаеше наум, защото усети, че вече целият е настръхнал. Без видима причина се сети за Невестулката; представи си как онзи би избухнал в смях, ако види Матю Старк да се измъква на пръсти от топло легло — при това с жена в него — и посинява от студ, и то само и само за да довърши онова, към което го насочи Отис Реймънд. Пианистка, ще каже Невестулката, оголил в усмивка пожълтелите си зъби, Господи, Мат.

Наистина — Господи. Слезе долу, бързо се облече и разтърка ръце, дано се постопли. Погледна термостата: дванадесет градуса. Милостиви боже! А горе е още по-студено. Изръмжа и увеличи топлината. Няма да е наоколо, за да ѝ се наслади, но какво от това?

Джулиана ще е тук. Може да си плати сметката.

Отиде в кухнята и взе ключовете за мерцедеса. Ключовете за нейното ауди вече бяха в джоба му. После излезе. Беше студено, но приказно красиво. През нощта бе навалял поне още десетина сантиметра сняг — нещо съвсем естествено за тези места — и придаваше на природата най-живописния вид, който бе виждал. Разбра привързаността на Джулиана към това място. Но нямаше време за губене. Друг път ще се наслади на реката Батън Кил и надвисналите над нея клони, отрупани със сняг. Вдигна поглед към прозореца. Представи си Джулиана сгъшена под завивките и си помисли: непременно ще се върна.

Освен ако след това, което се готвеше да направи, тя не го иска вече. Но това е риск, който се налага да поеме.

Отвори капака на аудито и изтръгна кабелите от свещите — за всеки случай: нищо чудно в къщата или чантата си да има резервни ключове. След това се качи в мерцедеса. Колата веднага запали и без никакво затруднение се справи със снега по алеята.

Но шумът очевидно бе достатъчен, за да събуди спящата му красавица.

Джулиана се появи на входната врата, наметната единствено с юрган, и като хукна боса след него, се развика:

— Копеле такова!

Слава богу, че няма съседни помисли си Старк, иначе ще се понесат клюки: световноизвестна пианистка препуска гола по снега след бивш писател. Е, не съвсем гола, но това би сринало репутацията ѝ далеч по-бързо от Джей Джей Пепър.

Когато мерцедесът стъпи на посипания с пясък главен път, той я остави там да сипе ругатни. Изпита известна утеха, че пусна топлината. Поне няма да се притеснява, че прелестното ѝ дупе ще премръзне.

Съмняваше се обаче дали тя ще погледне на нещата по този начин.

В елегантния кабинет в рибарската хижа на сенатор Самюъл Райдър, разположена из западния край на Мъртвите езера, Блок придърпа телефона към себе си. Като военна база беше приемлива, но не и най-подходяща. Той и двама от най-доверените му хора живееха в хижата, а останалите разпредели по бараките с рибарски принадлежности около основната постройка. Райдър направо се ужаси, когато Блок му се обади да го попита: „Ей, Сами, момчето ми, познай къде се намирам?“ Но това бе само временно разрешение. Блок си подготвяше истинска база.

Метна в устата си малко обелени слънчогледови семки. Ако яде повече, ще му стане тежко и ще му се приспи. А в момента не можеше да си го позволи. Претърпя провал. Първокласен провал. Затвори двете жени в една от празните бараки. Дъртата продължаваше да мълчи, а по-младата — да настоява, че Менестрелът е в Швейцария. Господи! Постъпи като глупак. Райдър сигурно тържествува, помисли си той, докато с нетрепваща ръка набираше номера на сенатора във Вашингтон.

Лелята не му преряза гърлото, както напълно заслужаваше; допусна седемдесетгодишна жена да го сгащи по този начин. Пусна го обаче единствено защото искаше да я отведе при сестра ѝ.

Майката пазеше дъщерята. Господи, колко се дразнеше, че забрави колко изглупяват хората и в какви сантиментални дрипи се

превръщат, станеше ли въпрос за роднините им. Той самият имаше брат. Не го е виждал отпреди войната във Виетнам. Брат му не искаше да постъпи в армията. „Не вярвам в тази война“ — заяви той навремето. За Блок войната си е война и всички доста си приличат. Когато си войник, ти плащат да убиваш, а не да разсъждаваш.

Да, мина му през ума и го напуши смях, мисленето остава за идиоти като Сам Райдър.

Сенаторът вдигна при дванадесетото позвъняване. Блок ги преброи.

— Знаеше, че съм аз, нали? — започна той.

Имаше чувството, че чува страха на Райдър така ясно, както и дишането му.

— Какво искаш?

— Джулиана Фол.

— Какво?

— Диамантът е у нея.

— Това са глупост, сержант. Та тя е концертираща пианистка. Нищо не разбира от диаманти, сигурен съм. Защо да е у нея? Хайде — я направо се откажи. Ще видя какво мога да направя да ти набавя малко средства, за да освободиш хижата и да се устроиш на друго...

Блок го прекъсна, без да му обръща внимание:

— Холандецът ѝ помогна да се измъкне вчера. Сами, Сами, а ти на мен въобще не ми помагаш. Защо не се опиташ да разбереш къде е?

— Сержант, нищо не мога да направя! Ти не разбираш!

— Напротив — Блок изяде още няколко семки. — Знам, че седя тук, в проклетата ти рибарска хижа, укривам тонове незаконно оръжие и десетина мъже, чието място е по-скоро в затвора, и си представям колко прелестно ще изглеждат на първа страница на всички шибани вестници в тази страна.

Райдър се закашля от гняв, но Блок знаеше, това бе най-много, което ще направи. Сами, Златното момче, бе умел политик.

— И как точно да открия Джулиана Фол?

— О, недей да хленчиш, лейтенанте. Ще измислиш начин.

— Сержант...

— А и си отваряй очите за Старк. Да ми съобщиш, ако се завърти около теб. Не ми харесва, че си вре нося в тази история, а аз не знам

къде е. Имам човек пред дома му, но от него няма и следа. Ще държим връзка, лейтенанте.

Райдър онемя и Блок, смеейки се гръмко, затвори. После привика най-верния си човек и му нареди да започне да вдига лагера.

— Когато кажа — добави той, — искам да изоставим базата в рамките на тридесет минути.

— Разбрано — отвърна мъжът.

Блок се ухили. Именно такива отговори обичаше да чува.

Джулиана се навлече — дебели кадифени панталони, пуловер по врата, жилетка, чорапи, ботуши, ръкавици — и като взе резервните ключове, се опита да запали колата. Не успя. Нищо не разбираше от двигатели, но независимо от това вдигна капака и погледна.

Разбираше достатъчно, за да забележи изтръгнатите кабели.

— Мръсно копеле!

Напълно се бе подсигурил да не го последва; не че имаше и най-бегла представа къде може да е. Без съмнение е тръгнал да търси Филип Блок, но къде по-точно? Ако имаше телефон, щеше да звъне в полицията и да ги накара да арестуват Матю Старк заради откраднатата кола на Шуджи. Но нямаше телефон. Не можеше дори да се обади в някой скапан сервиз да дойдат да ѝ оправят колата.

— Леля Вили би казала, че съм мекушава — изтърси тя на глас.

Леля Вили, помисли си тя, е права.

Затръшна капака и влезе в къщата за шал. Кашмирен. Щеше да е по-мек, когато докосва врата и устата ѝ. После отиде в кухнята и погледна към чамовата полица, където държеше рецептите си за сладко.

Нешлифованият Менестрел стоеше отгоре и събираше прах. Защо Матю не го е задигнал заедно с колата на Шуджи?

— Защото — отговори си тя сама и на глас — знае, че Блок ще се отърве от всички, независимо дали получи Менестрела или не.

Ще се отърве от всички — какъв евфемизъм. Филип Блок ще ликвидира всички, независимо дали получи диаманта или не. Матю го знаеше, затова не си е дал труда да го вземе.

Но тя вероятно ще успее да го използва като примамка в пазарлъка. Дори да не постигне споразумение, поне ще спечели малко

време: за майка си, за леля си, дори за Матю.

Грабна камъка, пхна го в джоба и отново тръгна да излиза. Главата я болеше, беше натъртена, скована и гладна, но все пак не се спря. Снегът отразяваше ослепително слънчевата светлина, вятърът се усили; беше страшно студено. Движеше се трудно — падналият през нощта сняг покриваше заледените участъци и пътят беше коварен. Ако падне и си счупи китката или пръстите ѝ премръзнат, край на кариерата ѝ.

За някои неща, помисли си тя, просто се налага да рискуваш.

Най-близката къща, собственост на фермер, се намираще на миля надолу по пътя. През лятото той ѝ носеше страхотни домати и тиквички, а понякога и прясно мляко с божествен вкус, което не приличаше на нищо, което купуваше в Ню Йорк. Отвън синът му риеше снега от пътеката пред къщата. Тя обясни затруднението си; той остави лопатата и я върна до къщата ѝ с пикапа си. Обясни, че ще е нужно известно време, за да оправи аудито, защото не е свикнал да бърника из чужди коли, и попита дали иска да я откара някъде.

— Да. До летището, ако е възможно. Има... Има спешен случай в семейството ми.

— До „Олбъни“ ли?

Тя кимна. Летище „Олбъни“ отстоеше на шестдесет километра, но оттам имаше редовни полети до Ню Йорк, а вероятно и до Вашингтон. Мислеше, че е по-добре да заложи на Вашингтон. Сенатор Самюъл Райдър-младши също е замесен в тази каша. Трябвало е да се срещне с Хендрик де Гийр в „Линкълн сентър“, сети се тя за думите на Матю, и е бил във Виетнам с Блок, Отис Реймънд и Матю Старк. Може, ако го мотивира подходящо, да ѝ каже къде да намери Филип Блок. Всъщност бе готова да рита и да направи какво ли не. Ще му даде подходящата мотивация.

— До „Олбъни“ — отвърна тя.

— Добре. Влизай.

Матю пристигна пред дома си с такси. Забеляза слабичкият мъж в понтиака, който бе насочил пистолет към Джулиана при нападението срещу нея, и накара таксито да обиколи квартала веднъж, после още веднъж, преди да слезе недалеч от сградата. Беше оставил мерцедеса

на летище „Олбъни“ и взе самолет за Вашингтон без никакви проблеми. Самодисциплината му помогна да не мисли за Джулиана Фол. Помогна му, но не съвсем.

Типът в понтиака разгърна на спортната страница. Дори от разстояние Матю разпозна шрифта на заглавията на „Газет“. Може просто да наблюдава дома му или да чака Матю да се върне, за да го отведе нанякъде. Тъй като добре познаваше Блок, Старк знаеше, че сержантът няма да възложи на друг да го убие. Ще предпочете да запази удоволствието лично за себе си.

Но най-добре да не рискува.

Подхождайки пряко към въпроса, Старк отвори шофьорската врата със замах, сграбчи типа за рамото и китката и го измъкна навън, след което го притисна към капака и изви ръката зад гърба му. Пистолетът на мъжа остана вътре до пластмасовата чашка с кафе. Беше с къдрави коси, болезнено слаб и вероятно поне двадесет години по-млад от Старк, който се почувства страшно остарял.

— Нали си човек на Блок? — попита Матю тихо.

— Не.

— Какво ти е наредено?

Жена с бебе в „кенгуру“ се спря на двадесетина метра от тях, пребледня и бързо прекоси улицата.

Старк изправи мъжа и с тялото му затвори шофьорската врата.

— Говори!

— Блок ще ме убие...

— Блок не е тук. Тук съм аз.

— Господи! Знаех, че не искам тази служба. Виж, човече, задачата ми е просто да държа къщата под око, в случай че ти или момичето цъфнете. Ако вчера знаех, че това е тя...

Сякаш си даде сметка, че не е хубаво да продължи мисълта си, и млъкна.

Момичето. Джулиана. Е, не е съвсем момиче, помисли си той, сетил се за предишната нощ.

— И тогава какво?

— Ако се появи, я грабвам. Не я наранявам, ясно ли е? Човече, получих изрични нареждания да внимавам да не пострада, така че не се притеснявай за това. А за теб трябва да докладвам къде ходиш, какво правиш... такива неща. Да те отвлека, ако мога, но да внимавам

да не ме отклониш, докато го правя. Искам да кажа — предупреден съм за теб. Невестулката...

— Невестулката само много приказва.

— Да, прав си.

Старк ясно разбра до каква степен хлапето идеализира Отис Реймънд. На Невестулката вероятно страшно му се харесва, мина му през ума. Отпусна хватката.

— Как се казваш?

— Ковак. Роджър Ковак.

— Голям глупак си, Роджър Ковак. Невестулката и Блок се познават отпреди да се родиш. Невестулката има извинение, че се държи като глупак. Но ти нямаш. Ако искаш емоции — иди да катериш Еверест. Всичко, което ще направи Блок за теб, е или да те убият, или да попаднеш в затвора.

Роджър Ковак изглеждаше ужасен. Беше като хлапетата, прецени Старк, които отиваха във Виетнам, въобразявайки си, че ще се завърнат герои, и прекалено късно откриваха, че ще ги върнат мъртви. Матю отвори вратата на колата, взе пистолета, натика вътре Роджър Ковак и го остави с вестника и изстиналото кафе. Да се обади на Блок, ако иска. На Старк не му пукаше.

Блок и без това вече знае, че Матю пристига.

Понтиакът се отправи с бясна скорост надолу по улицата. Старк дори не извърна глава, докато влизаше в сградата. Вътре го обгърна топлина. Сети се за разходката в ледения студ по стълбището на Джулиана, за топлината под юрганите с нея. Ако се появи, я грабвам. Зачуди се дали, като я остави сама в онова затънтено място, без кола и без телефон, я е убедил да не си вре повече носа. Нещо у него му подсказваше, че не е успял.

Пъхна пистолета под колана си и тръгна нагоре; извади деветмилиметровия автоматичен пистолет „Зиг-Зауер“, който държеше у дома си, защото познаваше хора като Филип Блок. Препаса кобура, сложи си коженото яке и слезе долу. Не се чувстваше нито добре, нито уверен. Чувстваше се единствено въоръжен.

Светлинката на записващото устройство на телефонния секретар премигваше. Натисна бутона и прослуша съобщенията. Бяха две. Едното бе от приятел, който го канеше да отидат на бейзболен мач същата вечер. Второто бе от Алис Фелдън.

„Отис Реймънд е мъртъв — съобщаваше тя. — Обади ми се.“

Сам Райдър се настани в коженото кресло зад бюрото, с гръб към полуусмихнатото, полужнаещото лице на баща си от портрета. Дойде в кабинета, защото му се стори, че е редно да бъде тук, за да смекчи ударите от хора като Филип Блок, Хендрик де Гийр, Матю Старк. Тук ритуалите бяха важни. Царуваха закони. Тук не се проявяваше единствено властта, но и традицията и когато стъпките му кънтяха по широките коридори, той се чувстваше част от тази традиция, и то не само като наследник на баща си, но и на хората преди него. Принадлежа към Сената на Съединените американски щати, помисли си той.

Но Фил Блок и Матю Старк се опитваха да го върнат във Виетнам, на мястото и във времето, към което не принадлежеше. Нито сега, нито преди. Беше изпълнил дълга си. Дори много повече. Но сега беше приключило. Край. Ако Блок и Старк не могат да приемат това, така да бъде.

Блок ще ликвидира Хендрик де Гийр. После той и Старк ще се унищожат взаимно. Това е единственият начин и трябва да стане точно така. Иначе всички ще се спотайват завинаги в сенките с обвиняващи очи, с това, което знаят, и със заплахите.

Един от помощниците му, също дошъл на работа в хладната декемврийска събота, съобщи, че Джулиана Фол иска да разговаря с него.

Райдър скочи напред в стола. Джулиана! Но как? Защо? Диамантът е у нея, бе казал Блок. Открий къде е.

Тя дойде тук, Блок, вмирисан скапаняк такъв, мина му през ума. Тя дойде тук, при мен. Не се налага аз да я търся.

Разпореди на помощника си веднага да я въведе.

Джулиана влезе с енергична крачка и отмятайки назад коси, каза припряно:

— Сенатор Райдър, благодаря, че ме прие.

Той само кимна — беше му невъзможно да проговори. Изглеждаше още по-красива, отколкото я помнеше. Силно се изненада от уязвимия ѝ вид; на фона на бледото ѝ лице очите ѝ се открояваха по-тъмни и по-прекрасни.

— Надявам се, да ми помогнеш — продължи тя нервно. — Трябва... Трябва да намеря Филип Блок.

— Джулиана... — произнесе името ѝ шепнешком, като дъх. Изправи се на крака и несигурно се насочи към нея. Не, не тя! Тя не може да е замесена в тази история! Хвана ръката ѝ. — Заповядай, седни.

Тя се отскубна по-грубо, отколкото той очакваше за човек с нейното потекло. Тъмните ѝ красиви очи се вторачиха в него.

— Моля те, не казвай, че не разбираш за какво говоря, защото съм сигурна, че не е така.

— Не ставай глупава. Естествено, ако съм в състояние, ще ти помогна...

— Кажи ми къде е Блок.

— Нямам и най-бегла представа — отвърна той снизходително хладно, като отчаяно копнееше да я докосне и с целувки да отстрани страховете ѝ, но се притесняваше от раздразнителността ѝ. Да не би да не я е преценил правилно? Нямаше причина тя да е замесена, а ето че май беше. — Сержант Блок беше в моя взвод във Виетнам, но преди двадесет години.

— Ти беше в „Линкълн сентър“ заедно с Рейчъл Стейн. Тя е знаела, че имаш нещо общо с Де Гийр и се е опитвала да те склони да го изправиш пред съда, защото през Втората световна война той е предал на нацистите нея, семейството ѝ, моето семейство — Джулиана направи пауза. Вече не се затрудняваше с дишането. Гледаше го със студени, решителни очи. — Само по себе си, сенатор Райдър, това е достатъчно вестници като „Поуст“ или „Газет“ да се заинтересуват. А веднъж започнат ли да ровят...

— Не ме заплашвай — прекъсна я той с леден тон, ненавиждайки непоколебимостта, която съзря в израза на деликатното ѝ лице. Красиво, да, както и уязвимо, но и жилаво, силно, решително. Прекалено решително за неговия вкус.

Тя се опита да преглътне раздразнението си.

— Да те умолявам ли искаш? За бога, помогни ми.

— Ти не си жената, която си представях.

Думите му бяха прости и пълни с болка, но Джулиана не се трогна от тъгата и разочарованието, които той преживяваше. Тя унищожи представата му за нея — жената, която смяташе, че ще може да обича. Бяха прекарвали заедно само броени минути, но той долови колко силна чувствителност и женственост притежава — нещо, което липсваше на много други жени. А сега излизаше, че го е подвела.

— Ние едва се познаваме, сенаторе, но не това е важно. Моля те, помогни ми.

— Какво смяташ да правиш, когато откриеш Блок? — попита той, старайки са да прозвучи незаинтересован.

Дали Менестрелът е у нея?

— Не мога да обясня.

У нея е. Господи — у нея!

— Сенаторе, къде е Блок? Наистина ще отнеса всичко до пресата, ако не ми помогнеш. Не ти ли е ясно? Не знам какво друго да предприема.

Райдър потрепери от колебания. От дълъг горчив опит знаеше, че Блок не прави сделки. Ако Джулиана се опита да размени Менестрела срещу майка си и леля си, той ще вземе камъка и ще се отърве от всичките. Ще ги убие — кажи си го направо. Но не е задължително. Няма причина тя да пострада, в случай че преди това Старк и Блок се вкопчат един в друг.

— Не искам нищо да ти се случи — заяви той.

— Благодаря. И аз не го желая, но някои неща просто трябва да бъдат направени.

Да, помисли си той, така е. Ако изпрати Джулиана във Флорида, Блок ще погледне на него благосклонно и ако нещата поради някаква причина не се оправят, това ще бъде от полза за него. Но защо да не се оправят нещата? Като ѝ съобщи местонахождението на Блок, той няма да я поставя в по-голяма опасност, отколкото тя вече се намира. Независимо какво ще направи или няма да направи, Блок ще я открие. Значи по този начин ѝ дава преимущество. Така трябва да погледне на нещата.

— Той се е настанил в рибарската ми хижа в западния край на Мъртвите езера. Идеята не е моя. Представа нямах какво прави — постави ме пред свършен факт.

Джулиана очевидно не се интересуваше от проблемите му.

— Къде са Мъртвите езера?

Той се поколеба.

— Каж ми, да те вземат дяволите!

— Най-добре да летиш до Талахасе — започна той сковано, сякаш говореше друг — точно така правеше и когато се налагаше да информира пресата за поверителни сенатски въпроси; както направи и преди двадесет години, когато каза на Блок, че иска Матю Старк и неговият екипаж да пристигнат в тяхната зона за кацане. — Оттам можеш да вземеш кола под наем. На която и бензиностанция или бакалница да спреш, ще те упътят как да намериш хижата ми.

Хората на Блок натикаха Вилхелмина и Катарина в малка барака с миниатюрна баня и кухненско оборудване, което се състоеше от мивка, котлон с две плочи и малък празен хладилник. Стените се състояха от груби, нерендосани дъски; влажният студен въздух от езерото нахлуваше през пролуците. Нямаше отопление. Мебелите се ограничаваха до голямо двойно легло, разтегателен диван, малка маса и два сгъваеми дървени стола. Задният вход бе здраво заключен. Предният се охраняваше от мъж с риза и панталони в защитен цвят; той посъветва жените да поспят.

Редуваха се да подремнат на леглото единствено защото бяха по-възрастни, отколкото някога. Преди четиридесет, петдесет години, помисли си Вилхелмина, нищо не би я накарало да спи. В десет часа пазачът им донесе отвратителна храна — кисело мляко, хляб и сок от грейпфрут. Вилхелмина си припомни дните, когато ядеше луковици на лалета и цвекло; учуди се, че храната очевидно не отблъсква сестра ѝ. Обездвижиха ръката ѝ, превързвайки я с пешкир, но се нуждаеше от подходящи грижи. Катарина не се оплакваше, макар вероятно да изпитваше силна болка.

Сега, когато и двете бяха будни, Катарина застана на пост до предния прозорец с изглед към странното тъмно езеро, а Вилхелмина се изправи до страничния, откъдето се виждаха обрасли с мъх кипарисови дървета. Зад тях се очертаваше приятна къщурка в селски стил, изградена от чамов материал. Защитена с мрежа против комари веранда се простираше по продължение на цялата фасада, а добре

поддържана, покрита с чакъл алея водеше до кея и хангара за лодките. Приспособената за кацане на хеликоптери площадка, където се приземиха, отстоеше на доста голямо разстояние зад къщурката, но бе трудно да се определи точно колко далеч. Вилхелмина, все още под живото впечатление на ужасното пътуване дотук и силно разтревожена за сестра си, не смееше да се довери на преценките си за разстоянието.

— Нашият сержант живее добре — констатира Вилхелмина, продължавайки да говори на холандски.

За нея беше съвсем естествено, а Катарина очевидно нямаше нищо против.

— Не допускам той да е собственик на имота — отвърна Катарина, без да откъсва очи от прозореца. Цветът на лицето ѝ не бе добър; Вилхелмина се безпокоеше. И двете не бяха вече така издръжливи както преди четиридесет години. — По-скоро вероятно е на сенатора Райдър.

— Блок очевидно го държи с нещо. Гадна работа.

— И положително се е досетил, че блъфирам — добави Катарина отчаяно.

— Май наистина е така — съгласи се Вилхелмина, но гласът ѝ не звучеше обезкуражено. — Извинявай, Катарина, но ми се струва, че не бива да подценяваме Джулиана. Тя има акъл и кураж. Ще направи необходимото.

— Според нея необходимото е да ни спаси, Вили.

— Тогава така да бъде.

Катарина не отрони дума; отново потъна в мълчанието, което я обзе, откакто пристигнаха в лагера. Вилхелмина се тревожеше за сестра си, чудеше се как да премахне по някакъв начин болката ѝ, да облекчи отчаянието ѝ.

— Знам колко силно искаш Джулиана просто да се скрие някъде — обади се Вилхелмина тихо. — Наистина те разбирам. Но, Катарина, редно е тя сама да вземе подобно решение.

— Не искам тя да страда!

— Естествено. Предпочиташ да я защитиш, както по време на войната всички ние се стремяхме да те предпазим. Но признай, Катарина, не си ли мечтала да не го бяхме правили? Терзаеш се от години, защото правехме всичко по силите си нацистите да не приберат и теб.

— Ти и Йохан ме изпратихте при Хендрик с Менестрела, защото вярвахте, че никога няма да ме нарани — изрече Катарина внезапно, сякаш на себе си. — Дори да ни предадеше, както и постъпи, се надявахте мен да ме запази.

— Не, просто ти беше логичният избор...

— Не ме лъжи, Вили. Моля те.

Вилхелмина въздъхна.

— Никой от нас не искаше да ти се случи нещо лошо. Твоето оцеляване означаваше, че и от нас е оцеляла частица.

— Мама и татко не оцеляха. Те умряха заради мен.

— Не, Катарина. Вярно, бяха готови да умрат заради теб, но не затова загинаха. Умряха, защото бяха информирани, активни членове на холандското съпротивително движение. Знаеха имена и места. Главите им бяха пълни със сведения, които немците искаха. Нацистите не се интересуваха от теб. Ти се намираше в безопасност, скрита, но те не измъчваха мама и татко, за да разберат къде си. Това е младежко самомнение, Катарина. Те умряха заради убежденията си.

Сълзи покапаха от нежните очи на Катарина и тя гневно ги избърса.

— Винаги съм искала да съм така силна и безстрашна като теб, Вили, а виж ме... Ти... беше ли там, когато мама и татко умряха?

Никога не бе задавала този въпрос, а Вилхелмина, макар да се досещаше, че сестра ѝ си го мисли, никога не ѝ бе отговаряла. Сега кимна, почувствала се преуморена, самотна.

— Изкараха ме да гледам екзекуцията... Застреляха ги. Татко и без това бе полумъртъв от мъченията.

— А мама?

— И нея я бяха мъчили, но не толкова много. Заставиха ме да гледам, смятаха, че така ще ме пречупят.

— Не са те познавали добре.

— Не — кимна Вилхелмина.

В действителност решителността ѝ укрепна. Оттогава никога не се страхуваше от божа или от смъртта.

Катарина открито ридаше; цялото ѝ тяло се тресеше неконтролируемо.

— Цял живот съм си мислила, че и аз трябваше да съм с вас.

Вилхелмина поклати глава.

— Толкова се радвам, че не беше. А и това бе най-добрият подарък, който направи на мама и татко — да не присъстваш. Помисли си, че на тяхно място бяхте ти и Ейдриан, Катарина. Нямаше ли да искаш същото за Джулиана?

— Да — в тона ѝ не се долавяше никакво колебание. — Точно това щях да искам.

— Тогава да оставим темата за момента, а? Трябва да се съсредоточим върху предстоящия проблем.

Катарина се усмихна през сълзи.

— Ти си жилава стара птица, Вили — заяви тя на английски. — Радвам се, че сме заедно.

Дълбоко трогната, Вилхелмина кимна.

— И аз, Катарина.

— Тялото му било изхвърлено по крайбрежието във Флорида — обясняваше Алис Фелдън сухите факти, пристигнали по телекса във връзка с Отис Реймънд. — Очевидно самоубийство. Прострелян в главата. Обичайните глупости за бивши ветерани от Виетнам. Единствената причина да попадне в новините е, че е изплувал някъде по частния плаж на някаква високопоставена дама. Тя припаднала на мига. Това е.

Старк кимна, а мислите му го отведоха двадесет години назад.

Извинявай, сър — му каза Отис Райдър първия ден, когато се видяха, — но искам да ти заявя, че ти и аз ще се измъкнем от тази шибана война живи. Нямам никакво намерение да ме застрелят в някаква си прошета джунгла.

После бе дарил лейтенант Матю Старк с една от кривите си усмивки, при която се разкриваха жълтите му зъби и която по странен начин караше лицето му да засиява и го правеше да изглежда почти невинен. Беше изключително слаб и грозен, а лицето му бе осеяно с пъпки.

Ненавиждам змиите, така да знаеш.

Но това бяха глупости и двамата го съзнаваха. Отис Реймънд не очакваше да остане жив.

— Ще се погрижа в „Газет“ да се появи материал — обеща Алис Фелдън.

— Благодаря ти — в гласа на Старк нямаше емоция. — На Невестулката би му допаднало.

— Съжалявам...

— Знам.

— Зиглер проверява какво още може да изрови.

— Безсмислено е. Наясно съм какво е станало.

— Мат...

Погледна я с разфокусирани очи.

— Невестулката имаше инстинкт за оцеляване, непреодолим инстинкт, от което обаче не се превръщаше в страхливец. Напротив, правеше най-налудничави неща и пак се измъкваше жив. Но когато загинаха Джак и Чък, Невестулката смяташе, че е трябвало той да бъде на тяхното място.

Спря и за пръв път Фелдън не настоя да научи повече. Просто стоеше и го чакаше да продължи; или да не обели дума повече.

— Джак Макинтайър и Чък Фишър — каза Старк. Самото произнасяне на имената им му причиняваше болка. — Джак беше пилот, а Чък — командир на екипажа ни. Загинаха, когато ни простреляха в хеликоптера, който аз управлявах. Три куршума уцелиха Чък и той умря на земята, преди спасителният отряд да ни измъкне. Джак живя малко по-дълго. Невестулката не се откъсна от него на връщане и през цялото време крещеше. Нямаше какво да се направи, но според Невестулката той трябваше да стори нещо, самообвиняваше се — понеже нямал нищо против той самият да умре при тази акция.

— Вероятно никой не е бил виновен — обади се Фелди.

— Не. Имаше виновен. Грешката бе на сержант Филип Блок и на лейтенант Сам Райдър-младши... и моя.

— Старк...

Но той не искаше да я чуе. Отиде до бюрото си, отърси се от спомените, вдигна телефонната слушалка и набра номера на адвокатата си.

— Дейв, Старк е. Искам да направя нещо за мен.

— Не ми звучиш особено добре, Мат. Всичко наред ли е?

— Изслушай ме. Мъж на име Отис Реймънд е намерен мъртъв днес сутринта на плаж в Мексиканския залив във Флорида. Версията е самоубийство — *пълни глупости*, помисли си Старк. *Блок го е убил и го е оставил там, защото е преценил, че ще стигне до вестниците,*

Старк ще узнае и ще тръгне да го издирва. Най-последно. — Той е ветеран от Виетнам. Няма да има никакво разследване. Искам да уредиш тялото му да бъде закарано при родителите му във Валдоста, Джорджия. Изпрати им пари за погребението. Разбра ли ме?

— Реймънд, Залива, Валдоста...

— Нали знаеш сейфа ми? Вътре има няколко медала — *пази ми ги, Мат, а? Защото един ден може пак да ми се прииска да ги сложа... да имам чувството, че ги заслужавам.* — Погрижи се и те да стигнат до Валдоста. Те са за родителите му.

— Матю, Господи...

— Направи го, Дейв.

— Щом искаш, добре. Но, Мат, смяташ ли, че ще се оправят?

Матю бе срещнал родителите на Отис само веднъж, когато им го докара полумъртъв от наркотици, алкохол и кошмари. Бяха жилави хора, очукани от времето, необразовани и до ден-дневен не успяваха да намерят Монтана на картата, а още по-малко Виетнам. Ала обичаха сина си. Като буйно и неспокойно дете не знаеха как да се справят с него; не знаеха какво да го правят и когато Старк им го стовари на стъпалата пред входа. Но безпомощността им вече нямаше значение. Отис бе мъртъв.

— Да — отвърна Матю. — Ще се справят.

На Националното летище във Вашингтон Джулиана намери обществен телефон и поиска номера на Абрахам Стейн в Палм Бийч от „Справки“ във Флорида. Звънна в своя апартамент от „Олбъни“ и когато ѝ отговори телефонният секретар, разбра, че Блок е прибрал и леля ѝ Вили. Или леля Вили е тръгнала по петите му. Обмисли дали да се обади на баща си, но се отказа от идеята — нямаше да понесе ужаса в гласа му, да го лъже, да твърди, че е добре и всичко ще се оправи. Вместо това отлетя направо за Вашингтон и с такси се отправи към Капитолия, като се надяваше, молеше се Райдър да си е в кабинета; щеше да се опита да го склони да ѝ помогне. Импулсивно я обзе и желанието да потърси Матю в „Газет“ и в дома му. Потисна го. Дори да го намери, той само ще ѝ се изплъзне отново.

Набра номера в Палм Бийч. Чула гласа на Абрахам Стейн, сети се, че сестра му току-що е починала, и се почувства като натрапник. Но не разполагаше с много възможности.

— Здравейте, господин Стейн. Обажда се Джулиана Фол — подхвана тя, защото не знаеше как иначе да започне. — Дъщеря съм на Катарина Пеперкамп и се нуждая от помощта ви. Нямам време да обясня всичко, но...

Абрахам не прояви никакво колебание.

— Просто кажете от какво имате нужда.

— Да се срещна с вас на летището в Талахасе след четири часа.

— Ще бъда там.

— И... ще ми трябва възможно най-бързия превоз до рибарската хижа на сенатор Райдър при Мъртвите езера. Добре е да наемете кола.

— Не се притеснявай, Джулиана.

— Като се видим, ще ви обясня.

— Ще ми кажеш толкова, колкото желаяш да споделиш. Не е необходимо да ми даваш обяснения.

Затвори и известно време остана неподвижна, после внезапно изруга, сграбчи отново слушалката и пусна монета в процепа. Взе

номера на „Уошингтън Газет“ от „Справки“. Свързаха я с Алис Фелдън. Представи се набързо и попита за Матю.

— Не е тук — уведоми я редакторката. — Имате ли нещо против да ми съобщите какво, по дяволите, става?

— А идвал ли е в редакцията?

— Да. Излезе преди няколко минути. Старият му приятел Отис Реймънд е мъртъв.

Джулиана залитна и се облегна на стената. Ако Невестулката загине, защото не си ми казала всичко, разчитай, че тогава непременно ще ме видиш отново.

— А Матю каза ли къде отива?

— Не, но ако вие имате някаква представа, бих искала да знам.

— Благодаря — отвърна Джулиана глухо.

— Почакайте...

Не направи нищо подобно. Току-що обявиха полета ѝ за Талахасе.

Матю пресрещна Сам Райдър, когато младият, привлекателен сенатор излизаше от дома си, където се отби набързо на път от офиса за клуба. Възнамеряваше да прекара остатъка от следобеда в игра на тенис, за да се облекчи с физическо натоварване, изпотяване и съревнование. Каквото и да се случи с Джулиана Фол, каквото и да си науми тя да предприеме, той не носи отговорност. Едно известяване на Блок, че се е отправила към него, щеше да му осигури няколко червени точки, но се въздържа. Испита гордост от проявената воля в случая.

Сега обаче сърцето му заби лудо в гърдите: Старк стоеше небрежно облегнат върху оградата от ковано желязо в долния край на стълбите пред жилището на сенатора.

— Мислех си, че рано или късно отново ще се видим — заговори Старк.

Само веднъж преди това Райдър бе виждал очите на Матю Старк толкова черни и отчуждени.

— Не съм в настроение да говоря, Матю. Ако ме извиниш...

— Няма да те извиня, Сам. Повече не.

Райдър се изпъчи, като се потеше обилно.

— Какво искаш?

— Ще ме отведеш при Блок и ще ми помогнеш да го спра.

— Не съм в състояние...

— В състояние си и ще го направиш, приятелче. Знаеш така добре, както и аз, че кучият син ще действа, ще прецени щетите и ще изчезне. Ще убие Катарина Фол и Вилхелмина Пеперкамп, а и Джулиана Фол, ако успее, и ще хвърли телата им на някой плаж, както постъпи с Невестулката.

Ужасен, Райдър се хвана за перилата.

— Невестулката? Господи, Матю, сериозно ли говориш? Отис е...

Нямаше сили да го изрече.

— Отис е мъртъв. Този път успя да загине, докато се опитваше да спаси скапания ти задник.

— Никога не съм искал от него...

— Това не те прави по-малко отговорен. Блок го е убил и ти си замесен в това престъпление.

— Как...

— Прострелял го е в главата. Възнамерявам да разбера защо, сенаторе, и как точно си обвързан ти в тази история. Но този път ще се погрижа да си получиш заслуженото.

— Старк, за бога, успокой се. Не знаеш какви ги говориш. Виж, знам, че Невестулката ти беше приятел. Опитах се да му помогна, помниш ли, когато излезе от армията, но той предпочете да върви по свой си път. Съжалявам, че е мъртъв.

— Съжалението не е достатъчно, Златно момче. Ти оля нещата преди двадесет години, но тогава премълчах. Този път няма да е така.

Райдър се запъхтя, опитваше се да си поеме дъх.

— Не съм искал нищо да се случи с Отис!

Погледът на Старк не трепна.

— Не искаше нищо да се случи и на баща ти, но то все пак стана — отдръпна се от оградата и изправи рамене. Чувстваше се опустошен, стар и гневен. — Хайде да вървим. Разполагаш с частен самолет. Него ще вземем.

— Нищо такова няма да направим.

— Въроръжен съм. Авиокомпаниите не гледат с добро око на хора, които носят оръжие на борда. Нужно ми е някой да ме отведе,

Сам. А и дори да не ми е нужно, този път няма да те оставя да се измъкнеш.

Райдър мъчително си пое въздух.

— Не можеш да ме принудиш, Матю.

— Но мога да проговоря, приятелче. За Невестулката, Рейчъл Стейн, Хендрик де Гийр, Филип Блок... и за Виетнам. В редакцията ме преследват да им напиша нещо. Разполагам с подходящ материал.

Райдър се хвана за перилата; трепереше, потеше се и се ненавиждаше заради ужаса, който изпитваше, но ненавиждаше Матю Старк повече; обвиняваше го.

— Матю, бъди разумен.

— Точно това правя. Ако не бях разумен, досега щях да съм те направил на пихтия. Тръгваме ли?

С подкосени крака Райдър слезе по стъпалата и Матю тръгна редом с него. Райдър се опита да изправи рамене, да прояви същата сила, но ужасът и нерешителността сковаваха мускулите му; той мразеше Матю заради неговия характер, заради способностите му, заради решителността, с която го обвиняваше — него, Райдър, за нещо, за които не е виновен. Не разбираше ли той? По дяволите — не разбираше ли!

— Не ме вини за тази история, Матю. Блок я забърка... Нямах начин да му откажа. Вече се бе настанил в рибарската ми хижа, когато се свърза с мен. Не бях в състояние да предприема нищо. Настояваше за пари — хиляди и хиляди долари; направих каквото бе по силите ми, но той поиска още. Точно по това време при мен се яви Рейчъл Стейн. Видяла ме с холандеца и така разбрах за Менестрела. Помислих си: ако успея да го набавя за Блок, ето ти начин да го разкарам от имението си и да го спра да ме тормози. Но, Матю — повярвай ми, — не исках някой да пострада от цялата тази история.

Старк изсумтя.

— Майка ти не ти ли е казвала, че пътят към ада е осеян с добри намерения, Сам?

Хендрик де Гийр запали пура и се настани по-удобно в рибарската лодка. Тя леко се поклащаше върху студените тъмни води, скрита зад няколко кипарисови дървета. Открадна я от един кей по

брега на Мъртвите езера и предпазливо се промъкна насам, като внимаваше да не се заблуди и да не поеме по някой от многобройните канали и завои, които биха подвели и най-опитните рибари.

Хижата, заобиколена от няколко по-малки сгради — предимно бараки — се издигаше на стотина метра от наблюдателния пост на Хендрик. Войник, поставен на пост на кея, наблюдаваше езерото с бинокъл. На Хендрик му се искаше и той да разполага с бинокъл. Не се притесняваше, че ще го видят. Укри се добре сред дърветата, а и с откраднатата шапка и якето на рибаря се маскира донякъде, макар пурата да би го издала на някой, който познава навиците му. Но пурата бе великолепна, а и той трябваше да помисли.

Сержант Блок се готвеше да напусне лагера. Хендрик се досещаше за намеренията му по дейността около хижата, това бе нещо, което очакваше от Блок. Ще изчака до последния момент, но ще прецени кога възможностите му са свършили. Дори да продължи да упражнява контрол върху сенатор Райдър, другите — американският журналист, даже Джулиана — вероятно ще открият къде е и ще насочат властите към него. Сержантът наруши безброй закони и не на последно място извърши и убийство. Сега очевидно се подготвяше да се изтегли. Имаше логика. При това положение и Хендрик би постъпил така.

Холандецът изгаси пурата и отново се загледа към рибарската хижа. Дали Блок си даваше сметка, че Вилхелмина и Катарина никога няма да го отведат при Менестрела? Дали ще ги убие, преди да напусне лагера, или ще изчака и ще направи още един опит да се добере до камъка, като ги използва за примамка за Джулиана? Нешлифованият Менестрел, естествено, е у нея. Хендрик се ядосваше на себе си, че не се досети по-рано, в самото начало. Но той бе така уверен, че камъкът е у Йохан.

Въобщо не биваше да ходи в Антверпен. Още тогава трябваше да се върне във Флорида, да убие Блок, а при необходимост — и Райдър. Защо пропиля толкова време да се навива и самозаблуждава как ще успее във всичко: ще предпази Пеперкампови, ще попречи Менестрелът да попадне в ръцете на Блок и ще остане жив.

Вечният оптимист, помисли си той с горчивина.

Видя как пазачите пред бараката, където вероятно са Катарина и Вилхелмина, се сменят. Ако беше на мястото на Блок, и той щеше да

ги затвори именно там.

Той изчаква появата на дъщерята и вероятно все още донякъде вярва, че ще го отведат при Менестрела... Затова не ги убива.

Но ще го направи. Няма съмнение. А и е в състояние да чака. Кой ще го спре?

Холандецът въздъхна дълбоко. Е, помисли си той, с малко находчивост вероятно ще успее да обърка внимателно подготвените планове на сержанта.

Блок ще убие и теб.

Да, мина му през ума, съществува подобна възможност. Както и възможността сега тихо да се отдалечи и да изчезне. Та той е сам; възрастен мъж, изправен пред въоръжени типове. Какво може да направи?

Усмихна се на себе си.

— Какво, Хендрик? — промърмори той. — Да не би след всичките тези години да ставаш песимист?

Блок кимна доволно, когато най-довереният му човек напусна хижата. Нещата се подреждаха по негов вкус. Щом даде знак, ще напуснат лагера в рамките на половин час. Товарен самолет, зареден и готов, ги чакаше на малкото частно летище на около тридесет километра. Новата му база на островите вече е готова. Имаше дори течаща вода в тоалетните, душове, кокосови дървета и грейпфрути, които само чакаха да си вземеш от тях. Отлично местенце. Няма вече да му се налага да действа от някакви си скапани вонящи дупки.

Но трябва да заплати за мястото. Момчетата, които го изградиха, взеха и последния му цент; успокоиха го да не се безпокои за остатъка в момента. Ще си ги получат, когато се настани в новия лагер, а ако не им плати, ще дойдат и ще вземат малкия му арсенал, който така старателно събира през военните си години. Оръжията и мунициите, бяха казали те, винаги са привлекателни.

Блок не се канеше да се разделя с оръжията си. Събирал ги беше цели двадесет години и без тях щеше да остане единствено на нищожната си военна пенсия. Не е изключено дори да му се наложи да работи за пощите или нещо подобно.

По дяволите, помисли си той. С Менестрела би си платил всичките дългове. Никакви тревоги повече. Ще се нареди направо сред едрите риби.

— Искам проклетия камък — изрече той на глас и стана от бюрото.

Човекът му, който наблюдаваше Райдър, се обади. Джулиана Фол ходила да се види с Райдър в кабинета му, а Матю Старк го заловил пред дома му; двамата се качили в такси и успели да му се измъкнат. „Няма нищо“ — увери го Блок в рядък пристъп на великодушие. И наистина в момента нямаше значение, че Старк и Райдър са се измъкнали. Съвършено ясно е накъде са се отправили.

— Идват насам — изсмя се Блок дрезгаво. — Не е ли чудесно? Ще довършим започнатата работа, а после ще изчакаме хубавата Джулиана Фол да се появи с Менестрела в ръка.

Знаеше, че така ще стане, защото не се съмняваше, че Райдър ѝ е съобщил къде да намери майка си и дебелията си леля. Да, да. Няма начин и Джулиана да не цъфне тук.

Странно как нещата понякога сами се подреждат.

— Пазачът ни смята за две стари жени — подхвана Катарина. С лекота говореше на холандски, при това се изненада колко ѝ е приятно. — Той е прекалено самоуверен и ако успеем да го изненадаме, вероятно ще намерим начин да се измъкнем. Блок се готви да напусне лагера. Нямам чувството, че възнамерява да ни вземе със себе си. Иначе, единствено би означавало, че се готви да залови и Джулиана с Менестрела. Но ако съумеем да се измъкнем, ще се скрием в гората и ще потърсим помощ.

Вилхелмина изсумтя.

— Със същата лекота можем да бъдем изядени от змии или крокодили.

— Алигатори — поправи я Катарина. — И все пак е по-добре, отколкото да ни застрелят тук като кучета.

Сестра ѝ, изненадана и впечатлена от храбростта на Катарина, добави след кратък размисъл:

— Или ще ни използват като примамка за Джулиана.

— Да, Вили. Но както ти сама ми обърна внимание: тя ще прецени как точно да постъпи.

— Редно е да ѝ го кажеш при случай.

— О, да. Това и много други неща. Дано само ми се удаде подобна възможност.

Вилхелмина кимна с разбиране.

— Е, да се опитаме тогава да се измъкнем оттук. Още едно такова ядене — тя погледна с отвращение нещото, което пазачът остави и нарече „бургери“ — и аз самата ще тръгна да търся змиите. Твърдят, че стават за ядене. Как си намислила да минем покрай пазача?

Катарина засия: Вили питаше за мнението ѝ, очакваше да чуе плана ѝ.

— С ножове за разрязване на хартия — обяви тя победоносно.

— Ножове за рязане?

— Да. Не ги ли видя? — отиде до кухненския бокс, със здравата си ръка изтегли едно скърцащо чекмедже и посочи към приборите вътре, сред които имаше и два от споменатите ножове. — Не е най-добре оборудваната кухня и ножовете не са най-качествените, но мисля, че ще свършат работа. Ще успея да се справя, независимо от ръката си.

Вилхелмина стоеше до сестра си и гледаше инструментите.

— Очевидно — отбеляза тя — тези мъже нямат представа какво трябва да има в една кухня.

— Особено когато охраняват една пекарка и бивша участничка в холандската съпротива — добави Катарина. — Позор за тях! — завърши тя със смях и изглеждаше така красива, както някога.

Ако сега, помисли си Вилхелмина, умра в това странно, мочурливо място, поне ще сме изживели заедно този миг, който отдавна чакам.

Абрахам Стейн, не много по-едър от сестра си, изглеждаше два пъти по-възрастен от нея.

— Обадох се на приятели — обясни той на Джулиана, докато с изненадваща енергичност я преведе през стъклените врати. — Те имат познат, който пък познава някакъв приятел на първия сенатор Райдър, онзи, дето загинал във Виетнам, нали знаеш? Прекарвали са заедно в рибарската хижа; била по-скоро за забавление, отколкото за риболов и имало площадка за кацане на хеликоптери. Не е ли чудесно?

Джулиана го погледна малко озадачено. Стариият човек говореше доста бързо, с акцент, по-доловим, отколкото при сестра му. Зачуди се дали правилно е разбрала.

— Бащата ли е бил във Виетнам? Мислех, че става въпрос за сина.

— Точно така. Бил е войник. Тогава бащата е бил сенатор. Ох, забравих колко си млада и вероятно не си спомняш за онези събития. Бил е убит при разузнавателен полет, когато хеликоптерът му попаднал в някаква престрелка. Кошмарна история. Избухна страхотен скандал. И синът му бил с него и също едва не загинал — Абрахам Стейн погледна Джулиана. Живите му тъмни очи изведнъж станаха мрачни и тъжни. — Ужасно нещо е синът да наблюдава как умира баща му. Когато е от рак или старост — иди-дойди. Но от ръцете на друг... — поклати глава. — Такова нещо никога не се забравя. Колкото и да се преструваме, го помним завинаги.

— Говориш сякаш от личен опит — обади се Джулиана, макар да не бе сигурна дали е съвсем редно.

Той се усмихна тъжно.

— Така е. Но стига за това. Хайде, ела. Уредих да те чака хеликоптер. Пилотът знае как да стигне до мястото на Райдър. Предупредих го за евентуални опасности и той отвърна: „Добре, защото и без това от известно време не ми се е случвало нищо

вълнуващо.“ Имам впечатлението, че пилотите на хеликоптери често са странни.

Джулиана смяташе същото. Бе почти готова да се хване на бас кой е карал хеликоптера, в който сенаторът Райдър старши е загинал. През цялото време на гюлета до Талахасе мислеше за Матю: питаше се къде ли е, какво прави. Тя не остана във Върмонт, както той очевидно желаше, и сега нямаше представа как ще се държи при следващата им среща. Но той скоро ще ѝ покаже.

Бръкна в джоба на преметното през ръката ѝ палто и измъкна книжната кесия, в която постави нешлифования Менестрел, обвит в избелялото си кадифе.

— Искам да те помоля за още една услуга — пророни тя леко смутена.

Абрахам Стейн видимо се зарадва.

— Разбира се. Какво?

Подаде му кесията.

— Вземи това. Не мога да ти кажа какво има вътре и искам да те помоля да не гледаш... за твое добро, не заради друго. Ако няма новини от мен до двадесет и четири часа, вземи лодка, иди навътре в океана, където водата е дълбока, и хвърли кесията. После се обади на властите и им кажи да дойдат да ме намерят. Ще го направиш ли?

— Разбира се.

Той пхна книжния плик в джоба на сакото, без да прояви ни най-малко любопитство.

— Няма ли да ми зададеш някакви въпроси?

— Не — отвърна той. — Нямам никакви въпроси.

Излязоха навън. Джулиана не успя да прикрие вълнението си, премесено с малко страх, когато зърна хеликоптера, готов да се вдигне във въздуха.

— Лельо Вили, мамо — прошепна си тя, — дръжте се още малко. Идвам.

В следващия миг чу познат груб глас.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това, че няма свободен хеликоптер?

Озърна се и го видя. Матю. Самюъл Райдър стоеше до него. Напрегнатото изражение на Матю, черното яке и каубойските ботуши контрастираха със светлия привлекателен вид на сенатора. Джулиана

сепнато си пое въздух и се запита дали няма начин тайничко да се промъкне в хеликоптера.

Нещастният служител се опитваше да обясни, че му е невъзможно да стори каквото и да е, че и последният хеликоптер вече е ангажиран, но Матю не го чуваше. Погледът му попадна върху Джулиана. Без да обръща внимание на служителя, на Райдър или на дребния човек, застанал до нея, той тръгна към нея и обяви:

— Трябваше да те завържа за проклетото легло. Сбърках.

— Какво правиш тук?

Ясно виждаше, че той едва се удържа да ѝ зададе същия въпрос, Абрахам Стейн наблюдаваше разиграващата се сценка с интерес.

— По дяволите! — не се въздържа Старк.

— Ако не се държиш прилично, няма да те взема в хеликоптера — заяви му тя.

— Мога да открадна проклетата машина изпод носа ти.

Тя го хвана за китката и го спря.

— Недей, Матю. С неандерталска тактика няма да постигнеш нищо при мен. Ще намеря друг начин да се оправя.

— Знаеш ли, скъпа, може и да си доста неинформирана за живота през двадесети век, но... — направи пауза и се ухили — много си нахакана. Хайде да вървим.

Джулиана и Райдър седнаха отзад, а Матю — при пилота, който също се оказа ветеран от Виетнам и бе чувал за Железния Старк. Матю го предупреди, че полетът няма да е приятен за Райдър.

— Не знае дали няма да го изхвърля от хеликоптера или не — поясни той.

— Не бих те винил, ако го сториш — отвърна пилотът. — От онова, което съм дочул, май той е виновен за онази история, разиграла се във Виетнам.

— Матю — обади се с пресипнал глас Райдър. Лицето му бе пепеляво. — Недей...

— Защо, Сам? От двадесет години чакам отново да попадна в един хеликоптер с теб...

— За бога! Всичко отдавна приключи и свърши. Не беше твоя вината, не беше и моя. Просто се оказа едно от онези ужасни неща, които се случват по време на война.

— Не е вярно. Въобще не трябваше да се случи, Сам. Баща ти, Джак и Чък можеха да са живи днес, ако не беше излъгал за онази зона за кацане... Или ако аз бях по-добър пилот, или просто достатъчно умен, за да се досетя, че лъжеш.

— Мат, престани. Джак и Чък бяха добри войници; знаеха рисковете. А баща ми... Той щеше да ти прости. Аз ти прощавам.

— Господи, Сам, май си струва да изхвърля скапания ти задник от хеликоптера — Матю забеляза обърканото изражение в очите на Джулиана и ѝ се ухили. — Има още неща, които ще научиш, скъпа. Ще поговорим по-късно, става ли? — тя кимна и той се обърна отново към пилота: — Колко далеч са Мъртвите езера?

— На около двадесет минути.

Зад тях Райдър се обади:

— Блок ще те убие в момента, когато кацнеш.

— Може единствено да опита.

— По дяволите, Старк, ще ми се да не говориш по този начин! Трябва да помислим за алтернативи на насилието.

Матю погледна през рамо златокосия сенатор с огромните, бебешко сини ужасени очи.

— С огромно удоволствие, Сам. Имаш ли някакви идеи? Смяташ ли, че Блок ще се навие на сделка? Копелето уби Невестулката и вероятно стои зад смъртта на Рейчъл Стейн... Кани се да убие и двете жени, освен ако леля Вили не се развихри и не го довърши преди това.

Райдър облиза устни.

— Поне се постарай да постигнеш споразумение...

— Ама и теб си те бива, Сам. Нищо ли не помниш от Виетнам? Блок не сключва никакви споразумения. Страшно го бива да убива хора и да се грижи за кожата си. Слушай — ако ще ти помогне да се почувстваш по-добре, — нямам никакъв интерес да убия този тип. Просто желая да го спра, което е трябвало да сториш ти още в самото начало. От всички хора, Сам, ти най-добре знаеш какъв е.

— Как можех да му попреча? Заплаши ме — щял да оповести за заповедта ми да летиш над „горещата“ зона и че баща ми е загинал заради мен. Какво щеше да стане с репутацията ми, ако за мен плъзнеха подобни приказки?

— Не приказки, Сам — прекъсна го Старк. — Това е самата истина.

— Не е вярно! Зоната беше чиста, доколкото знаехме, но наоколо бушуваше война. Цялата долина гъмжеше от вьетнамци.

— Сам — подхвана Матю безизразно, — онази зона за кацане никога не е била безопасна, но получената от мен информация тогава гласеше, че в момента всичко е спокойно; достатъчно спокойно, за да може сенатор на Съединените щати да посети сина си, лейтенант, там. Ти обаче мечтаеше баща ти да те види в действие и един рутинен полет се превърна в сражение.

Младият сенатор гледаше право напред; вече навлизаха в района на Мъртвите езера. Нощта се спускаше.

— Щом искаш да вярваш в това, Матю — добре. Всеки живее със заблудите си.

А твоята е най-голяма, помисли си Матю. Но не продължи темата. По някакъв начин той имаше вина Райдър така и да не осъзнае докрай какво беше направил. Комисията по разследване на смъртта на Самюъл Райдър старши стовари почти изцяло вината върху пилота на хеликоптера, извършил полета над „горещата“ зона, в резултат на което загинаха сенаторът, другият пилот Джак Макинтайър и командирът на екипажа, а стрелецът Отис Реймънд и самият пилот бяха ранени. Един рутинен полет за опитен пилот като Старк, който транспортираше тогава високопоставени лица на борда, се превърна в трагедия.

Старк, Отис Реймънд и Фил Блок не споменаха и дума за онова, което знаеха: синът на сенатора, изгаряйки от желание да направи впечатление на баща си преднамерено излъга какво е състоянието на района, където се намираше взводът му. Нищо не можело да се случи. Матю Старк бил достатъчно добър пилот да ги изтегли, ако се стигне до стрелба по тях. От своя страна Райдър старши настоя Старк да кацне в зоната на сина му, ако е възможно, като заяви на младия пилот, че се е сражавал в Тихия океан по време на Втората световна война — една истинска война — и не се страхува.

По онова време Матю се постара да спести на неопитния лейтенант допълнителните страдания. Баща му бе мъртъв. Това сякаш стигаше. Но като пое вината, Матю всъщност помогна на Сам Райдър-младши да остане с впечатлението, че нито е отговорен, нито виновен по никакъв начин.

— Добре, Сам — обади се той. — Нека бъде, както ти твърдиш. Обясни ми само едно: имаш ли представа как тя — той кимна към Джулиана — попадна тук?

— Ами аз... — замънка Райдър и отпусна безпомощно рамене.

— Ти си й казал — Матю не повиши тон. Нямаше смисъл. — Преценил си, че подхвърляйки я на Блок, той ще го възприеме за жест на добра воля от твоя страна, но въобще не те е грижа какво ще стана с нея.

— Не е вярно. Не искам нищо да й се случи.

— Ще го формулираме по друг начин, Сам — сряза го Старк. Извърна се и погледна, но не Райдър, а Джулиана. Никога не беше виждал такава жена. Никога. — Моли се нищо да не й се случи.

Онова, което никога не бе подвеждало Хендрик де Гийр, бяха очите му и въпреки това не можеше да им повярва. От мястото си в рибарската лодка той видя да се случват две неща, почти едновременно. Едното: някакъв хеликоптер вдигна пясък и прах, докато се приземява на площадката зад основната сграда, което предизвика силно вълнение сред хората на Блок. Второто: Вилхелмина и Катарина изненадаха пазача си, когато той отиде да провери как са при кацането на хеликоптера, нахвърлиха му се и го повалиха на предната веранда с нещо, което от разстояние приличаше на ножове.

Хендрик бързо включи мотора на лодката. Щеше да е просто — и доста мъдро — да изчезне оттам възможно най-бързо. В целия този хаос никой нямаше да забележи.

Ти си страхливец, каза си той наум.

Да, и страхливците често умират като глупаци.

Запали мотора и подкара бързо към кея. Друг мъж забеляза затрудненията на пазача и тръгна да му помогне. Хендрик скочи от лодката; стискаше пушката, която укри извън лагера още в самото начало, когато се захвана с Блок. Беше я взел, след като задигна лодката.

— Добър вечер, Майкъл — поздрави той спокойно. — На твое място не бих продължил.

— Де Гийр! — момчето се взря в оръжието. Едва ли имаше повече от двадесет и една години; тук го бяха привлекли с измамни

обещания за приключения и романтика. Всичките му преживявания до момента — Хендрик бе свършено наясно — се свеждаха до ухапванията от насекомите и строгите заповеди на шеф, от когото нито се възхищаваше, нито уважаваше. — Какво правиш?

— Ако възнамеряваш да останеш в този бизнес и да останеш жив, Майкъл, време е да се научиш да разпознаваш, когато си загубил. Блок навлезе в територия, където въобще няма работа. Сега е готов да напусне базата, но вече е късно. Той не е герой, Майкъл. Той е убиец.

— Ти си луд, Де Гийр. Блок ще те унищожи.

Холандецът сви безразлично рамене.

— При такъв начин на живот винаги е възможно да умреш. Хвърли си оръжието, Майкъл, или преброяването на загиналите тази вечер може да започне с теб.

Майкъл пребледня, все още загледан в пушката на Де Гийр, кимна и бавно хвърли автомата.

— Изчезвай — посъветва го холандецът. Това не са твои битки. Ако имаш приятел, вземи и него. Изтегли колкото се може понечи хора.

Момчето само преглътна и побягна. Хендрик вдигна автомата му и бързо се промъкна към бараката. Катарина, повалена на земята, тромаво се опитваше да се изправи, придържайки пострадалата си ръка. Цветът на лицето ѝ бе ужасен. Вилхелмина държеше опрян нож към шията на свършено неподвижния и силно изплашен пазач. Кървеше и дишаше трудно, но бе непоколебима.

— А, Вили — обади се Хендрик, който не успя да се въздържи и се засмя. Хвана Катарина за рамото и ѝ помогна. Тя миришеше на пот, мръсотия, но и на едва доловим аромат на парфюм; никога няма да забрави това, помисли си той. — Добре ли си, Катарина?

Тя кимна.

— Хендрик... Не мислех...

— Не си мислила, че ще дойда? И аз, предполагам. Преди четиридесет години нямаше да го сторя. Не си прави илюзии в това отношение, сладка Катарина — но нямаше време за губене в сантименталност. Като насочи пушката си към мъжа на верандата, чието име бе забравил, той подвикна: — Хайде, Вили. Ти и Катарина свършихте своята работа. Той няма да мръдне. Нали, приятел?

Човекът сякаш изпита облекчение, че става мишена на пушка, вместо да усеща опряно във врата му острие на нож, и то от ръката на старата жена. Мъжка надменност, помиеш си Хендрик, едновременно отвратен и развеселен.

Вилхелмина слезе сковано от верандата — съжаляваше за младостта си. Когато човек стане на седемдесет, помисли си тя, работата му е да отглежда бегонии. Хвърли студен поглед към Хендрик де Гийр.

— Да не си забравил нещо? Затова ли се върна?

— Да — отговори ѝ той. — Забравих колко много държа на вас двете. Хайде сега: долу при кея има рибарска лодка. Моторът е обикновен и ще се справите. Ще ви помогна да се качите в лодката. А после изчезвайте отгук. Потърсете друга рибарска хижа, докарайте помощ.

— Ами ти? — попита Катарина.

Хендрик за момент прикова поглед в нейните меки зелени очи.

— Винаги страшно ме е бивало да се грижа за кожата си, Катарина.

— Няма спор по този въпрос — промърмори Вилхелмина. Той бегло ѝ се усмихна, спомняйки си как постоянно се заяждаха един с друг: бяха още ученици, а Катарина — едва бебе.

— Внимавай с алигаторите, Вили.

— Не ме е страх от алигаторите.

— Знам — увери я той. — Но има опасност те да се изплашат от теб.

— Чакай ме, ако можеш — каза Старк на пилота. — Но ако е невъзможно, гледай да изчезнеш — кимна към Джулиана и Райдър. — И вземи тези двамата с теб.

— Ясно.

Матю се обърна към Райдър.

— Задръж я тук. Разбра ли?

Въпреки всичко очакваше Райдър да му отвърне, че Джулиана ще остане с пилота, но той е войник-ветеран и с готовност ще помогне на Матю да се справи с Блок. Ала сенаторът от Флорида само кимна с пребледняло лице.

Цветът на Джулианиното лице бе по-скоро лилав.

— А ако не искам да стоя тук? — заплашително попита тя. Кичури от светлорусите ѝ коси почти закриваха страните ѝ. Според Матю изглеждаше страхотно.

— Виж — отвърна той. — Ти познаваш Ерик Шуджи Шизуми. Аз познавам Филип Блок. Аз не се бъркам между теб и Шуджи; ти не се бъркай между мен и Блок. Става ли?

— Той държи майка ми и леля ми.

Старк не предполагаше, че логиката ѝ ще работи така безотказно.

— Добре — издърпа предпазителя на пистолета и ѝ го подаде. — Автоматичен е. За да застреляш някого, просто го насочи и дръпни спусъка. Стар изпитан боен пистолет е. Райдър знае как да борави с него, но в момента на теб ти имам повече доверие — наведе се и силно я целуна. — Бъди послушна.

Скочи от хеликоптера и потъна зад боровеите отвъд площадката за кацане. Джулиана гледеше след него със загриженост, гняв и... облекчение поне за себе си. Напрежението, стегнало цялото ѝ тяло, ѝ подсказваше да се свие някъде в дъното на хеликоптера, където никой да не я вижда, и да изчака всичко да свърши. Тя не искаше да пречи. Да се превърне в нечия отговорност. Или в потенциална жертва. Но и не искаше да бездейства.

— Мат мина през сериозно обучение — обади се Райдър тихо. — Знае какво прави.

— Можеше да му помогнеш — срязва го Джулиана.

— Не мога да...

— Не искаш — погледна го и осъзна какво представлява, досети се какво мисли. — Искаш той да умре, искаш и Блок да умре. Това е, нали? Тогава никой от тях няма да витае наоколо като заплаха да разкаже на света какво представляваш. Но те уверявам, сенатор Райдър, че заплахата няма да изчезне с тях, разбираш ли ме? Аз ще те изоблича, ако трябва.

— Грещиш — едва пророни той.

— Тогава си размърдай задника и му помогни!

Райдър понечи да възрази, но премисли и бавно слезе от хеликоптера. Джулиана се питаше дали пък не го е накарала да размисли. Загледа се как се затичва през оголеното пространство зад хижата, но в следващия миг го видя да се качва в оставения там открит джип. Така и не успя да го запали. Човек от хората на Блок застана до него с пушка. Изразът на Райдър представляваше смесица от уплаха и възмущение, когато последва мъжа в хижата.

— Трябва да кажа на Матю — промърмори Джулиана и се накани и тя да слезе.

Пилотът я улови за ръката.

— Съжалявам, мадам. Старк ще се справи с положението, а ти престани да размахваш пистолета пред мен, защото знам, че няма да се застреляш.

Но Джулиана гледаше зад рамото му и потресена извика:

— Мамо!

Пилотът се извърна, Джулиана се възползва от краткия миг и скочи от хеликоптера; с приведена глава притича под все още въртящите се перки и се спусна към езерото с тежкия пистолет в ръка.

Хендрик де Гийр помагаше на майка ѝ и на леля Вили да стъпят в алуминиевата лодка. Беше въоръжен с нещо, което изглеждаше способно да убие и тигър, но то въобще нямаше да му помогне, ако не забележи мъжа, който се прокрадва към него. Мъжът бе въоръжен с пушка по-малка от тази на холандеца.

Джулиана позабави крачка и вдигна пистолета. През цялото време се страхуваше да не гръмне ненадейно, но нищо такова не се

случи и тя пристъпи напред, прикривана от боровете. Майка ѝ и леля Вили вече се намираха в лодката. Де Гийр се огледа, но пак не забеляза човека на Блок, който стоеше до ъгъла на бараката и насочваше дулото с очевидното намерение да стреля по холандеца, а вероятно и по двете жени.

— Не — извика Джулиана. — Не!

Мъжът се извърна и тъкмо я вземаше на прицел, когато майка ѝ извика.

— Джулиана... Остави ни!

Джулиана обаче не се подчини. Вместо това натисна спусъка. Последва силно изгърмяване и ръката ѝ отскочи назад. Тя извика от болка и усети как рамото ѝ изтръпва. Незнайно защо пред очите ѝ се мерна лицето на Шуджи в момента, когато му съобщава, че е провалила кариерата си, понеже се е била с лоши момчета из проклетите тресавища на Флорида. Всичко ѝ изглеждаше така безсмислено и глупаво, че ѝ идеше да се разсмее дори когато усети, че нещо я тегли обратно към дърветата.

Около ушите ѝ се разнесе пукот, а после съвсем наблизко, изплува лицето на Матю.

— Господи — не се въздържа той. — С теб не е възможно да се живее.

Тя си даде сметка, че още държи пистолета, но ръката ѝ е така безчувствена, че не я усещаше.

— Ръката ми...

— Скъпа, по-добре започни да се тревожиш за врата си, защото се каня да те удуша.

— Уцелих ли го?

— Не, по дяволите, не го уцели. И как въобще си въобразяваш, че ще застреляш някого със затворени очи? — просъска Матю гневно и я стовари на обсипаната с борови иглички земя. — Но успя да отвлечеш вниманието му — призна ѝ той, — и Де Гийр го довърши.

— Мама...

— Леля Вили успя да я измъкне оттук с лодката. Явно си е дала сметка, че така е най-добре, защото не са въоръжени и има опасност да се превърнат в потенциални заложнички.

Едва тогава Джулиана погледна към езерото. От лодката нямаше и следа. Всичко бе странно притихнало.

— Къде е Блок?

— Вътре, подозирам. Повечето от хората му се разбягаха. Няма нищо против да си играят на война, но не виждат защо трябва да умрат или да попаднат в затвора заедно с него. Поговорих с неколцина. Решиха да не чакат агентите на ФБР да пристигнат.

— А те ще дойдат ли?

— Разбира се.

— Но как...

— Накарах Фелди да им звънне. Обадих ѝ се от летището. Ще проявят изключителна предпазливост при проверка на имот, собственост на сенатор на Съединените щати, но рано или късно ще се появят.

— Един от хората на Блок държи Райдър. Той се опита да избяга и го хванаха.

— О, великолепно. Сега Блок разполага с нов заложник — Матю изведнъж застана неподвижно. — По дяволите!

Джулиана проследи погледа му към хижата и нямаше нужда да пита какво не е наред. Видя как Филип Блок, въоръжен с пушка, крачи към хеликоптера.

— Пилотът сигурно ще излети и...

— Няма да може. Знае, че Блок ще го застреля, ако се опита.

Без думичка повече Матю се плъзна в сенките и остави Джулиана сама. Очевидно ѝ се доверяваше. Сети се за Менестрела и се зачуди дали би успяла да забави Блок, като му го обещае, но осъзна, че са отминали този етап. Блок просто ще я застреля и ще избяга. В най-добрия случай ще я сграбчи и ще я отведе със себе си. Значи, ако излезе на открито, няма да свърши никаква работа. Но няма да постигне нищо и като седи тук.

Тръгна натам, накъдето изчезна Матю. Ръката ѝ си възвърна чувствителността; беше напрегната, но не счупена. Ако ѝ се наложи да стреля втори път, ще е подготвена за отката.

— Ще те прикривам — прошепна тя, когато стигна до Матю. Той я погледна със съмнение, но тя успя да му се усмихне. — Не мога да уцеля нищо, но Блок не го знае.

— Добре, но се постарай да не уцелиш мен.

Тя кимна сериозно, а Матю ѝ се ухили и понечи да излезе на откритото.

Джулиана го сграбчи за рамото.

— Почакай... Виж...

Отвеждаха към хеликоптера Сам Райдър с дуло, опряно в гърба му. Той и човекът на Блок стигнаха до сержанта и тримата тръгнаха към хеликоптера.

— Тъпо копеле! — не се стърпя Старк. — Блок ще го убие.

— Нищо ли не можем да направим?

Преди Матю да успее да ѝ отговори, иззад хижата се появи Хендрик де Гийр. Извика нещо на холандски и мъжът, който водеше Райдър, се извърна и стреля. Де Гийр отвърна на огъня и двамата паднаха. Дори от мястото си Джулиана видя как кръвта шурва по гърдите на холандеца. Райдър стоеше като вкаменен, загледан в мъртвия човек в краката си.

— Сам — изкрещя Матю, изскачайки от храстите. — Лягай и се претърколи, дяволите да те вземат!

Райдър продължаваше да стои неподвижно. Блок се извърна и видя какво се случи. Поколеба се само за миг. Ако отиде и сграбчи Райдър, хеликоптерът ще излети без него. Ако не се върне, ще загуби заложника си.

Вдигна пушката.

— По дяволите — изруга Матю и стреля два пъти, но Блок бе прекалено далеч и куршумите на Старк не го достигнаха. Приведен се втурна към Сам и като го събори, двамата се претърколиха. Куршумите на Блок вдигаха прах наоколо, но Старк и Райдър се озоваха своевременно зад джипа. Джулиана не виждаше дали някой от тях е пострадал, но мобилизира цялата си воля, за да не извика. Блок не подозираше за присъствието ѝ.

Прикривайки се зад боровете, тя тръгна предпазливо, но бързо към сержанта. Той държеше джипа под око; стреля веднъж и към хеликоптера, за да предупреди пилота, че дебне и него. Джулиана изпита угризения, задето набърка нещастника в тази каша — сега нямаше право да го изостави. Като се изключат спомените ѝ от няколкото детективски телевизионни филма, тя нямаше никаква представа от тактика. Знаеше единствено, че няма да допусне Филип Блок да се качи в хеликоптера.

— Спри — извика тя, за да преодолее шума от перките и стреля по посока на Блок. От отката дяволски я заболя, но този път поне го

очакваше. Не го уцели, естествено. Да попаднеш на движеща се цел не е така лесно, както изглеждаше. Все пак успя да позабави Блок и да отклони вниманието му от хеликоптера, Матю и Райдър. Той спря и стреля слепешком в храстите, като попречи на Джулиана да стреля повторно, докато залягаше. В следващия миг, странично от Блок, изскочи Матю и го изненада. Стреля веднъж и уцели Блок високо в гърдите. Блок се олюля и изтърва пушката, политайки към земята. Притисна дясната си ключица с две ръце. Матю се приближи и изрита пушката му настрана за всеки случай.

Изведнъж настъпи тишина — перката на хеликоптера заглъхна.

— Добре го направи, Мат — махна пилотът и слезе. — Извиках помощ.

Матю дишаше тежко, загледан в гърчещия се Блок.

— Би трябвало да те убия, Блок. Ти уби Невестулката и Рейчъл Стейн, а във Виетнам се погрижи доста хора да измрат, макар че можеха да не загинат. Позволи на Райдър да прави какви ли не глупости и го прикриваше.

— Райдър беше моят командир...

— Райдър беше глупак и ти го знаеше. Но го остави да вилнее и му помагаше да оцелее, независимо че такава зелена ливада като него или се научава бързо, или умира. Подкокороса го колко щял да се впечатли баща му, като види взвода му в действие. Въпреки че ми подаде погрешна информация за „горещата“ зона, ти не го спря, не докладва срещу него, не ми извести за какво, по дяволите, става дума. Затова пристигнахме неподготвени, а баща му загина заедно с Джак и Чък.

— Сам се надяваше всичко да мине добре — гласът на Блок беше пресипнал.

Свиваше се от болка, но не крещеше. Никога не бяха го ранявали.

— Да, но не се получи така.

— Изпълнявах заповед.

— Ти още тогава си подготвял днешния ден.

Блок изсумтя.

— И какво ще направиш по въпроса?

— Нищо — отвърна Матю. — Просто ще дочакам полицията да дойде и да изтегли задника ти оттук.

Джулиана отиде до повалената фигура на Хендрик де Гийр. Лежеше по гръб и обилно кървеше. Приклезна на пясъка до него и го докосна по рамото. Цялото бе подгизнало от кръв.

— Не мърдай — посъветва го тя, без да има нужда, и свали жилетката си. — Ще видя какво мога да направя с кървенето.

Той вдигна ръка и взе нейната.

— Не си прави труда — прошепна той немощно. — Виждам съм много рани, Джулиана. Тази... — усмихна се и леко поклати глава. После пророни: — Катарина и Вилхелмина?

— Измъкнаха се.

— Добре... Това е добре. Трябва да им кажеш... — трепна от болка и преглътна. Устата и очите му изглеждаха някак хлътнали. Джулиана се опита да избърше част от кръвта с жилетката. Той продължи, но гласът му звучеше още по-слабо. — Трябва да им кажеш, че съжалявам за Амстердам. Кажи им, че ме беше страх, че мислех прекалено много за себе си. Знам... Знам, че това нищо няма да оправдае. Да съжаляваш, не помага.

Джулиана кимна; усети как цялата трепери.

— Непременно ще им кажа.

— И им кажи също... — усмихна се и стисна ръката ѝ. За миг проницателните сини очи станаха съвсем бистри. — Кажи им, че и двете много ги обичах.

В понеделник сутринта Алис Фелдън седеше зад бюрото си, когато Матю Старк влезе небрежно с чаша кафе в ръка и брой на „Поуст“ под мишницата. Тя мигом затвори телефона и отиде при него.

— Искам да те видя незабавно, Старк. Насреща си имаш извънредно разгневен отговорен редактор. Шефовете ще ме разкъсат, защото съм одобрила разходите ти за пътуване до Ню Йорк и Антверпен, хотелски престои и билет за концерт, защото съм им обещала материал за първа страница. А какво става? Чета цялата шибана история по телекса! Значи всички разполагат с нея. Рибарската хижа на сенатор, използвана за склад на оръжия, двама души са мъртви, арестуван е о.з. сержант, сенаторът отрича да е знаел каквото и да е, световноизвестна пианистка прегръща майка си, нагазила до колене в тресавище в забравено от бога място, наречено Мъртвите езера. Господи! Дори има твоя снимка — твоя, копеле такова — как нанасяш кроеше на Сам Райдър.

Матю отпи от кафето.

— Да. И трябва да ти кажа, че го сторих със страхотен кеф. Трябваше да го халосам преди години — ухили й се. — Успокой се, Фелди.

— Да се успокоя? — повтори тя възмутено. — Ще се успокоя, когато видя мързеливия ти задник да се изнесе оттук!

— Вземи си чаша кафе, молив, бележник и си примъкни стол.

Тя смъкна очилата на носа си, присви очи и попита:

— Добрал си се до нещо, така ли?

Той се засмя.

— Факти, Фелди. Само факти — провикна се през новинарската зала: — Зиглер, дотътри се тук — отново погледна Фелди и се ухили. — Май е време и той да натрупа малко точки във вестника. Може да ти помогне да напишеш материала.

— Да помогне на мен?

— Да. Не си забравила как се пише, нали?

— Старк...

— Престани да се туткаш, Фелди.

— По дяволите, аз съм ти редактора...

— Факт номер едно — подхвана той, тръгвайки през стаята към бюрото си: — сенатор Самюъл Райдър-младши не само е знаел за дейността на сержант Филип Блок, но я е одобрявал и му е помогнал да закупи част от оръжията и да си устрои новата база в Карибския басейн. Факт номер две: правел го е, защото Блок го е шантажирал с информацията си, че Райдър е заповядал на хеликоптера, транспортиращ сенатор Самюъл Райдър-старши — собствения му баща — да лети над район, за който е знаел, че не е безопасен. Хеликоптерът е свален и трима души, включително баща му, загиват. Доколко Сам-младши е единствено отговорен, е спорно, но Блок експлоатира именно непризнатото чувство за вина, свързано с инцидента. Факт номер три: Отис Райдър е стрелецът на хеликоптера, с който загива Райдър-старши и спасява живота на Райдър-младши. Блок разбира, че Отис ме информира, за да спаси задника на Райдър-младши за втори път от кашата, в която се е забъркал. Блок ще бъде посочен като убиец на Реймънд.

— Господи, Старк. Едва сега картината ми се изяснява.

Матю се ухили.

— А още дори не съм стигнал до частта за най-големия нешлифован диамант в света.

— Ще отида да взема кафе, а ти защо не започнеш направо да пишеш?

— Невъзможно е, Фелди. И аз съм забъркан в тази история.

Тя го изгледа.

— Добре. Тогава ми дай минутка.

Тя и Арнолд Зиглер придърпаха столове и започнаха да си водят бележки, докато Матю им разказа всичко, което знаеше, с изключение на една малка подробност.

— И ти никога не си виждал този диамант — попита Фелди, — използван като преспание за рецептите за сладко от Джулиана?

— Не.

— Значи все още липсват доказателства за съществуването му?

— Точно така.

— А Пеперкампови нищо ли не знаят?

— Обади им се и попитай. Ще ти кажат, както и на мен: всичко е легенда.

— Значи Райдър е грешил? — Алис поклати глава. — Всичко е било напразно.

— Поел е риска, Фелди. Вярвал е, че има шанс.

— Положително е било така. Зиглер, отивай да пишеш.

Арнолд погледна Матю.

— Сигурен ли си, че искаш да поднеса фактите точно така?

— Напълно — увери го Матю.

Зиглер кимна и се отправи към бюрото си с бърза крачка. Знаеше с какъв материал разполага. В това време Матю подаде на отговорната си редакторка спретнато изписан на машина лист.

— Какво е това?

— Оставката ми.

— Матю, не е време за шегички. Знаеш, че...

Той вдигна ръка, за да я накара да млъкне.

— Знам.

Тя въздъхна.

— Какво ще правиш нататък?

Той се надигна и облече коженото си яке.

— Ще стана музикален критик.

— Не е смешно. Старк, остани — добави тя. — Напиши този материал.

— Благодаря ти, че се залавяш да спориш с мен, Фелди. Надявах се да не ме пуснеш да си тръгна без кавга. Сега всичко е наред. Време е да продължа напред. Знаеш ли — дори ми се върти идея за бъдеща книга.

— За Виетнам ли?

Той се ухили.

— Не.

— Няма да пуснем материала — обяви тя внезапно. — Поне не така, както ти го поднесе. Ще предадем само фактите. А ти напиши останалото за някое голямо, лъскаво многотиражно списание. Този материал не е за „Газет“ — тя му се усмихна дяволито. — Прекалено дълъг е.

— Шефовете ще те изхвърлят.

— Да вървят по дяволите. Ако ме уволнят, ще си преглътна гордостта и ще постъпя на работа в „Поуст“.

— Алис...

— Изчезвай отгук. Заминавай за Ню Йорк.

Той я погледна изненадан.

— Откъде знаеш, че съм тръгнал натам?

— Жена като мен, която си боядисва ноктите с цвят „Африканско виолетово“, има инстинкт за подобни работи. И да не забравиш да ме поканиш на сватбата. От време на време ми е приятно да имам извинение да се кача на токчета.

— За какво говориш?

— За пианистката ти. Ожени се за нея, за бога.

— Фелди, познавам тази жена едва от две седмици.

— Така е — съгласи се Алис Фелдън, — но както аз виждам нещата, чакал си тридесет и девет години да се появи.

Катарина се усмихна на дъщеря си, седнала в края на леглото ѝ в огромната елегантна спалня в апартамента на Парк авеню, където лекарят настоя да остане два-три дни. Ръката ѝ се бе инфектирала, но ѝ предписаха антибиотици, гипсираха я и всичко щяло да е наред съвсем скоро. Тя съжаляваше единствено, че няма да успее лично да разточи тестото за празничните spesulaas.

— Хендрик де Гийр беше наш приятел — на Йохан, Вилхелмина и мен — дълги години, от момче — говореше тя тихо. — През войната стана информатор на нелегалната съпротива, като ни предаваше данни, почерпени от контактите му с представителите на Холандската нацистка партия. Наричахме ги „черноризци“ заради униформите им. Презирахме ги дори повече от немците, защото бяха наши сънародници. Хендрик играеше опасна игра, но никой не го принуждаваше. Той направи избора си. Беше наясно с рисковете.

— Всъщност на страната на нацистите ли е бил?

Катарина тъжно поклати глава.

— Не беше на ничия страна, Джулиана. През последната ужасна зима всички страдахме неимоверно, особено onderduikers, и запасите ни бяха сведени почти до нула. Хендрик дойде при нас и каза, че нацистите ни подозират, но щял да ги отклони и да ни донесе храна

дори и въглища, стига да има срещу какво да ги замени. Татко и Йохан решиха да му разкажат за Менестрела; Вилхелмина се възпротиви, естествено, но те отчаяно искаха да помогнат на хората, които се укриваха. Всички умирахме от глад... А и беше толкова студено. Бяхме на края на силите си и му се доверихме.

— Нямало е как да знаете какво ще се случи — отбеляза Джулиана.

— Вероятно. Но Хендрик не ни каза друго — нацистите са подозирали и него и той е възнамерявал да използва Менестрела, за да спаси себе си. Е — въздъхна тя, — нищо не се получи. Йохан и татко ми дадоха камъка да му го занеса, защото вярвах, че той никога няма да ме нарани, но се оказа прекалено късно. Офицерът, който подозираше Хендрик в двойна игра, го бе притиснал и той му беше разказал всичко — за мама и татко, за работата им за съпротивата, за участието на Вили, къде се крие Йохан, за Ан и семейство Стейн. Планът му бил да стигне при тях и да ги предупреди, преди нацистите да ги задържат, но не успял. Заловиха всички. Само аз и Хендрик останахме „свободни“. Можеше да вземе Менестрела, а мен също да ме остави на нацистите, но предпочете да ме скрие на сигурно място и да изчезне без Менестрела.

Катарина спря — беше ѝ невъзможно да продължи. Джулиана докосна ръката на майка си.

— Някой беше ли убит?

Майка ѝ кимна, по страните ѝ се стичаха сълзи.

— Девет души от семейство Стейн загинаха в концентрационните лагери. Оцеляха само Рейчъл и Абрахам. Вили я държаха в затвора до края на войната. Изпратиха Йохан в трудов лагер.

— А съпругата му?

— И нея депортираха в лагер, но тя се върна. Обаче... — Катарина отново спря. *Как да разкаже на дъщеря си? Как?* — Обаче заедно с нея изпратиха и сина ѝ. Там той попаднал в газовите камери. Това е нещо, за което никога не успях да събера сили да разкажа. Просто исках да го залича от паметта си, но, естествено, не е възможно. Той бе единственият ти братовчед по моя линия. Казваше се... Казваше се Дейвид. Беше само на шест години.

— Господи — възкликна Джулиана. — Нямах представа...

— Трябваше да ти го кажа по-рано, знам.

— Не, мамо. Преди месец вероятно щях да настоявам и да съм бясна, че не ми казваш, но сега вече не е така. Не си била готова да говориш. Разбирам. А какво е станало с родителите ти?

— Екзекутираха ги. Гестапо ги застреля, след като ги изтезава, за да получи информация. Те не се пречупили. Винаги съм смятала, че е трябвало да отидат при Хендрик с Менестрела и... Но те явно са се досещали какво може да направи той и са искали да ме предпазят.

Джулиана се усмихна през сълзи.

— Сега вече разбираш родителите, които всячески искат да защитят децата си, нали?

— Да — отвърна тя и взе ръката на дъщеря си в своята. — Постъпили са така, както и аз бих постъпила.

— А Менестрела?

— След войната го върнах на Йохан. Той бе законният пазител. Имаше право да се разпорежда с него както иска. Умолявах го да го хвърли в морето, но очевидно не ме е послушал. През всичките тези години никога не съм си представяла, че ти ще имаш нещо общо с нешлифования Менестрел. Очаквах традицията да умре заедно с него. Но ние сме семейство, което държи на традициите, нали? Ти си последната потомка на Пеперкампови и не се съмнявам, че Йохан е сметнал за свой дълг да ти предаде камъка. Направил го е, и то на концерта в Делфтсхавен, нали?

Джулиана кимна.

— Помоли ме да не го споменавам пред теб.

Катарина се усмихна, макар сълзите да продължаваха да се ронят.

— Да, разбирам защо. Но това бе негово право — не го оспорвам — и сигурно е мислил, че Хендрик е мъртъв, защото не се появи да иска Менестрела през всичките тези години. Само ние знаехме за съществуването на диаманта. Джулиана... Онова, което Хендрик ти е казал, преди да умре...

— Мамо, моля те. Не е нужно да обясняваш. Не е моя работа. Ясно ми е, че не бива да искам да знам всичко за живота ти.

— Но аз искам, Джулиана. Той бе първата ми любов. Обожавах го, идеализирах го. Той въплъщаваше онова, което всеки мъж трябва да бъде, а ни предаде... Мислех, че никога вече няма да обичам. Но тогава като студент абсолвент в Холандия се появи баща ти. Беше така

различен, добър — сви неволно рамене, защото не бе сигурна как точно да обясни. — Той ме научи отново да се смея.

В този момент той влезе. Ейдриан Фол: висок и толкова невероятно търпелив. От два дена се занимаваше да отпраща журналистите и да повтаря, че, да, ще прости на Катарина и Джулиана, но никога, никога вече да не го принуждават да изживява подобен ужас. Докато те са били във Флорида да се бият с Блок и хората му, той стоял в Ню Йорк, където крещял и настоявал пред полицията да открият съпругата и дъщеря му.

— Вилхелмина се обади — каза той. — Щяла да донесе нещо за вечеря.

— Какво! — възкликна през смях Катарина. — Та тя е невъзможна готвачка.

Ейдриан погледна съпругата си — в очите му играеха закачливи пламъчета.

— По-добра е от теб в състоянието, в което се намиращ. А и призна, че е намерила чудесен деликатесен магазин, където има пушена змиорка. Ако вие двете не възразявате, лично аз ще ям сандвич.

Катарина го увери, че Вилхелмина няма да се засегне, а когато той излезе, Джулиана погледна към майка си.

— Той знае ли...

— Не — отвърна Катарина. — Само колкото теб доскоро. Джулиана, искаш ли да ми разкажеш за Матю Старк?

— Не сега — прошепна тя. Колко пъти посяга към телефона, за да му звънне? Колко пъти си припомня как я взе на ръце и я целуна точно преди да се извърне и да стовари юмрука си в лицето на Сам Райдър, в момента, когато пристигнаха хората от ФБР и бог знае кой още? В първия момент дори се стигна дотам, че го арестуваха! Знаеше, че вече е във Вашингтон. Усмихна се на майка си. — Но би ли искала да чуеш за Джей Джей Пепър?

Вилхелмина присади четири бегонии в нови чисти саксии и ги подреди на прозореца във всекидневната. Слънцето грееше ярко. Пристигна си вкъщи преди два дни, а на следващото утро щеше да отиде до Антверпен, за да уреди нещата на брат си. Той ѝ липсваше.

Рядко се виждаха през годините, но знаеше, че е в Белгия сред диамантите си и спомените си за общото им минало. А сега го нямаше.

Прекара последната вечер в Ню Йорк с Джулиана, а преди това вечеряха с Катарина и Ейдриан. Научи подробности за Джей Джей Пепър, които посрещна с одобрение. Допадаше ѝ това превъплъщение на племенницата ѝ. А и с Джей Джей Пепър се обясняваха всички онези странни дрехи.

Джулиана дойде при нея посред нощ и я събуди, като седна на ръба на леглото ѝ.

— Ти и Хендрик де Гийр били ли сте любовници? — попита тя направо.

— Много си дръзка — парира я Вилхелмина.

— Обичал е теб първо, а после мама е започнала да съзрява и той се е влюбил в нея, нали? Това искаше да ми каже.

— Иди си легни отново.

— Не мога да заспя — въздъхна. Дори в тъмнината личеше, че очите ѝ блестят. — Искане ми се да посвирия.

— В три часа сутринта?

Тя кимна:

— Е, добре. Подай ми халата. Ще изсвирим нещо на четири ръце и ще изпеем дует.

— Ти свириш на пиано?

— Някога свирех. Напоследък все по-често отново изпитвам такова желание. Не знам защо. Понякога свиря в църквата. По време на окупацията, когато нещата бяха особено ужасни или плашещи, си пеех сама сонати, за да ангажирам съзнанието си и да не се тревожа толкова много какво ще стане с нас, дали ще се справя с отговорностите си. Рейчъл и аз пеехме през цялото време. Тя имаше такъв чудесен, ясен глас. Нямахме пиано. Преструвах се, че масата е пиано, и свирех на нея, а Рейчъл се правеше, че не забелязва, когато пеех фалшиво. Майка ти ни намираще за луди. А тя постоянно готвеше. Можеше да потъне в готвенето по всяко време. Никога не се оплакваше от глад или нещо друго, стига да имаше какво да сготви, пък било то само картофи или ряпа.

Свириха часове наред и Вилхелмина не се извиняваше, ако пропуснеше някоя нота или проявяваше неумението си. Джулиана остана очарована.

— Трябва да свириш по-често.

— Ами! Съседите ми ще се оплачат.

Но сега ѝ се прииска да има пиано. Никога не ѝ се достигаваше, когато свиреше.

Сутринта на летището Вилхелмина целуна Джулиана и ѝ каза:

— Да, Хендрик и аз бяхме любовници, но само за кратко. Винаги съм го подозирала що за човек е, но пък и вярвах, че никога няма да ни нарани. Ако знаех какво ще направи, щях да го убия. След като ни предаде, се опитах да го открия и да изпълня закана си, но сега... Мисля, че е страдал повече, като е останал жив.

— А ти, лельо Вили, самотна ли си?

— Животът ми беше добър, Джулиана. Не, не съм самотна. Но ти да ми дойдеш на гости — усмихна се. — И доведи майка си.

— О, щях да забравя. Мама изпраща това.

Беше кутия с маслени бисквити. Вътре имаше бележка.

„Вили, Ейдриан и аз говорихме снощи. Разказах му всичко. Чувствах се така добре! Оттогава непрекъснато плача заради неговата доброта, за мама и татко, за малкия Дейвид, за господин и госпожа Стейн, децата, дори за Хендрик; за всичко... Най-последно. Бременето на вината не е изчезнало, но стана някак по-леко. Знам, че мама и татко искаха да живея, както и аз бях готова да направя всичко — дали не прекалено много? — за да защитя Джулиана. Скъпа сестрице, прости ми. Никога не се отвърна от мен. Заминах, защото ми бе невъзможно да остана. Това е всичко. А и заради Ейдриан. Направи ме така щастлива. Дано бисквитите ти харесат.

К.“

Вилхелмина хареса бисквитите страхотно. Изяде повечето от тях още в самолета; сега бе останала само една.

Отиде при дървената кутия, която държеше при камината, и извади стара черно-бяла фотография. Краищата ѝ бяха оръфани и пожълтели, а и качеството на снимката не бе особено добро. Това

нямаше значение за нея. Облегна я на лампата и остана загледана дълго в снимката.

На нея бяха Рейчъл и Абрахам, Йохан и Ан, Хендрик и тя, и Катарина — още дете, преди войната; бяха излезли да покарат кьнки. Веднъж бе обмисляла да изреже Хендрик от фотографията, но прецени, че ако го стори, все едно ще отреже частица от себе си.

Отиде в кухнята и си приготви сандвич със сирене, сложи водата да заври и изяде последната маслена бисквита.

— Веднага си дотътри дупето тук!

Беше четири и половина в сряда следобед и Джулиана вдигна телефона при първото извънмяване, замаяна, но и пълна с творческа енергия. Беше свирила през целия ден. Шопен звучеше в главата ѝ и съжали, че трябва да го прекъсне дори за секунда, но и съзнаваше, че ѝ е нужна пауза. Така ще е хем по-добре за нея, хем за музиката. Макар да остана доволна, че чува Лен Уедърол, всъщност копнееше да чуе друг глас. А не бе сигурна кога ще ѝ се случи. Или въобще дали ще ѝ се случи. Но се опитваше да прояви разбиране: той мина през големи прекеждия; нужно му е да е сам.

— Лен... Какво искаш да кажеш?

— Че вече си закъсняла с тридесет минути, бейби.

Остана изненадана.

— Не съм ли уволнена?

— Глупости! Не. Да знаеш каква публика те чака, ангелче. Хората четат вестници. Най-красивата концертираща пианистка на света спасява майка си и холандската си леля от лапите на убийци — засмя се. — Това ми харесва. Сега всички проявяват любопитство към теб. Само трябва да дойдеш, да ги омаеш и те пак ще идват в клуба.

Така значи, усмихна се Джулиана: светът на Джей Джей Пепър не е толкова различен от нейния.

— Като коя да се явя?

— Ела като себе си, бейби. Това е всичко, което можеш да бъдеш.

Боядиса косите си зелени и сложи бялата тюлена следобедна рокля на Джей Джей от 1919 година и дългото до петите кожено палто от норки, шапка, ботуши, бели ръкавици и взе такси.

Лен я посрещна на вратата.

— Уау! — възкликна той и се усмихна широко.

— Не бих цъфнала в симфоничната зала на Бостън в този вид, но тук се чувствам добре. Имам още много да уча за джаз и поп музиката

— продължи тя, — но един ден, скоро, възнамерявам да запиша някои от любимите си — вече се ухили — мелодии.

— Ще продължиш ли да свириш тук рано вечер и когато си свободна между концертите?

Тя кимна.

— Но ще намаля броя на концертите. Не искам да изнасям толкова много концерти годишно, а и не мога да се откажа от изпълнението тук, Лен.

Той изпита видимо облекчение.

— Това е върхът, бейби, защото не ми се ще да се откажа от Джей Джей Пепър. Тя е забавна и... талантлива. Ще ми се да идва тук, стига тя да иска.

— Искане.

— Какво ще каже Шуджи?

— Не зависи от него, а и той го знае. Не разбира и никога няма да заобича джаза, но няма да ме зареже само защото го свиря.

— Значи това се подрежда. А и излиза, че на теб не ти е нужно той да те разбере.

— Не — отвърна тя. — Сега всичко е наред.

Свърши първото си изпълнение; знаеше, че е омаяла публиката — докато пиеше неизменната си минерална вода на бара, Лен ѝ го съобщи. Едва тогава обърна внимание на бурните аплодисменти, подвиквания и радостни възгласи; и че по някое време на изпълнението си е свалила обувките. Беше се отпуснала да свири по начин, по който никога не ѝ се бе случвало в „Карнеги хол“.

Лен кимна към другия край на бара.

— Имаш компания.

Отпивайки от водата, Джулиана погледна натам и застина. Матю Старк.

— Само кажи и ще го изхвърля.

— Не, сама ще се справя.

Лен се ухили.

— Мислех си, че ще успееш, бейби. Мислех си го.

Тя отиде и се облегна на бара до столчето на Матю. Усети как потта се стича между гърдите ѝ. Почти се убеди мислено, че това всъщност са пръстите му.

— Ей, сладурче — посрещна я той с леката си, неразгадаема усмивка и прикова в нея тъмните си очи. — Хубави коси имаш. Същият цвят като очите ти са.

— Матю — подхвана тя, долавяйки надеждата и глухотата в тона си. Знаеше ли той? Чуваше ли колко много иска тя да е до него? От четири дни не го беше виждала, а ѝ се струваше цяла вечност. Онази нощ във Върмонт бе променила всичко. Това, че се срещна с него, промени всичко. — Мислех, че още работиш по материала си.

— Фелди се придържа към фактите, които и без това са достатъчно недвусмислени. Няма да напише и дума за нешлифования Менестрел — усмихна ѝ се. Не устоя, като я гледаше как не я свърта на едно място, как премигва, как стои пред него великолепно, зеленокоса: единствената жена, която някога щеше да пожелае. — Така че засега си в безопасност от журналистите. Имаш ли някакви планове за камъка? Искаш ли да ми ги кажеш?

Тя сви рамене.

— Според мен трябва да потъне отново в мъглите на легендите.

— Отново да стане преспание за рецепти за сладка, така ли? Кажете ми, Джей Джей/Джулиана, какво ще правиш по празниците?

— Ще отида във Върмонт — най-последно.

Истина беше, макар тя да се надяваше, че няма да отиде сама. Бе обмислила различни начини да накара Матю да отиде с нея, включително и като го остави той да се погрижи за колата на Шуджи. „Загубила си ми колата? — не повярва на ушите си, побеснял той. — Това ли става, когато в главата ти зазвучи джаз? Намери я и ми я върни!“ Но въпреки всичко пое към къщата си в Калифорния, като ѝ имаше пълно доверие. Абрахам Стейн ѝ изпращаше пакет по куриер във Върмонт. Нешлифованият Менестрел се завръщаше на мястото си при рецептите за сладка. Бе обмисляла различни възможности с диаманта: да го подари на музей, да го хвърли в океана, да го даде на майка си, на Абрахам Стейн или дори на леля Вили. Но накрая реши да го задържи. Само Пеперкампови знаеха със сигурност за съществуването му... и Матю.

Такава бе традицията от четиристотин години насам.

— Върмонт, така ли? — попита Матю. — Гледай ти какво съвпадение. И аз съм тръгнал натам — на дясното ѝ слепоочие имаше малка капчица пот, която той искаше да изтрие с палец, но се

въздържа; засега. — Там знам една малка къщурка с изглед към Батън Кил. И е най-студеното място, където съм бил, но не и когато си под няколко юргана с красива зеленоока блондинка. Тя свири на пиано — класика предимно, но според мен прави забежки и от време на време свири джаз. Нямам истински доказателства — не я познавам толкова отдавна, — но няма значение. Влюбен съм в нея.

— Матю, сериозно ли говориш?

— Естествено — той ѝ се усмихна. — Съществува само един дребен проблем: не съм сигурен дали харесва ботушите ми.

— Обожава ботушите ти — заяви тя и усети как изведнъж остава без дъх, — както и черното ти кожено яке. Намира ги за изключително секси. А и че собственикът им също си го бива, и е влюбена в него.

Той се засмя, все още загледан в нея.

— Струва ми се, прихванах част от твоята чудатост. Лен ще ме изхвърли ли, ако те целуна?

Тя му се ухили.

— Пука ли ти?

— Заслужава си риска, но ще го направя набързо.

Целуна я, но никак не бързаше. И двамата се погрижиха за това.

— А „Газет“? — попита Джулиана. — Алис Фелдън не чака ли материал от теб?

— Вече не.

— Напускаш ли?

— Не, любима — отвърна той и отново я целуна. — Сега започвам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.